

Giới thiệu Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học

Tên Hán Việt: Ta học giả tổng hợp chứng lão công

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, ngọt sủng, cưới trước yêu sau, HE

Số chương: 77 chương + 5 PN

Tình trạng edit: Đang lết ~ 3 ngày 1 chương

Editor: Flanty

Sống trên đời hai mươi sáu năm, vừa đang ở độ tuổi rạn vỡ nhất của phụ nữ, Mộc Tiểu Nhã mới biết mình mang trong người bệnh nan y, là một bệnh di truyền, chỉ có thể chờ đợi cái chết đến.

Trong thời gian chờ đợi những ngày tháng cuối đời ấy, có rất nhiều người tới thăm cô, nhưng Bạch Xuyên là người khiến cô có ấn tượng sâu nhất.

Bạch Xuyên là hàng xóm của cô, một người tự kỷ mắc hội chứng bác học[1]. Lúc ấy, trên khuôn mặt đầy sẹo của anh tràn đầy tuyệt vọng: "Tôi, tôi đã nghiên cứu tất cả hồ sơ y tế của em, nhưng, tôi không có cách nào cứu em."

[1] Hội chứng bác học – 学者综合症 (Savant Syndrome) – là bệnh hiếm gặp trên thế giới, những người mắc hội chứng này thường vượt trội hơn so với người khác ở một lĩnh vực nào đó. Tuy nhiên, họ lại thường bị khiếm khuyết về tâm lý hoặc rối loạn phát triển thần kinh. Hơn 50% người mắc hội chứng Savant bị tự kỷ, một số khác nghiêm trọng hơn là bị tổn thương não, khiến họ gặp khó khăn trong việc thích nghi với cuộc sống thực tế.

Mộc Tiểu Nhã ngạc nhiên: "Anh là bác sĩ?"

Bạch Xuyên: "Tôi không phải..."

Bệnh của Mộc Tiểu Nhã là bệnh di truyền, trừ khi thay đổi gen, nếu không, không có khả năng chữa khỏi. Nhưng, Bạch Xuyên là người duy nhất có suy nghĩ muốn chữa khỏi bệnh cho cô sau khi cô bị bệnh.

Mộc Tiểu Nhã: "Vì sao anh muốn chữa khỏi bệnh cho em?"

Bạch Xuyên: "Tôi muốn cưới em."

Mộc Tiểu Nhã cười: "Nếu anh cưới em, ngay lập tức sẽ trở thành một người góa vợ."

Bạch Xuyên cố chấp nói: "Tôi muốn cưới em."

Bạch Xuyên bị suy giảm nhận thức, gặp khó khăn trong việc biểu đạt suy nghĩ của mình, chỉ có thể một lần, lại một lần lặp lại.

Sau đó, Mộc Tiểu Nhã vẫn chết, nhưng khi tỉnh dậy, cô đã trở về thời điểm mùa hè tốt nghiệp đại học năm ấy.

Bạch Xuyên: "Bà của tôi sắp chết, bà hy vọng tôi kết hôn, tôi... tôi muốn cưới em."

Mộc Tiểu Nhã nghĩ rằng, nếu mình chỉ có thể sống thêm bốn năm, tại sao lại không gả cho Bạch Xuyên. Ít nhất sẽ không khiến Bạch Xuyên phải cưới người phụ nữ độc ác kia, cuối cùng lại bị lừa lớn thiếu hũ khuôn mặt tuần tú này.

Mộc Tiểu Nhã: "Được."

Một khắc ấy, trong mắt Bạch Xuyên đều là tinh quang, là thứ đẹp nhất mà Mộc Tiểu Nhã từng thấy ở cả hai đời.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Edit: Flanty

Mộc Tiểu Nhã sắp chết. Chính xác mà nói thì bắt đầu từ 10 ngày trước, cô có thể cảm giác được bản thân cách ngày mình chết càng lúc càng gần.

Mười ngày trước, cô về nước thăm người thân, mới ra sân bay thì ngã ở ven đường. Vì cô bất ngờ ngã mà tạo ra một sự hỗn loạn không nhỏ, cũng may

sân bay tiến hành cấp cứu kịp thời, nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện.

Vào thời điểm khi tỉnh lại, người nhà đều đứng xung quanh cô, không cần hỏi nhiều, chỉ nhìn vào hai mắt sưng đỏ của cha mẹ, Mộc Tiểu Nhã đã biết bản thân mình lần này sợ là bệnh không nhẹ, bằng không người luôn luôn ôn trọng như cha mẹ sẽ không thất thố như thế. Cô nghĩ thầm, muốn hỏi một chút, nhưng há miệng ra, sức lực lại chẳng có.

Sau đó cô lại rơi vào hôn mê, cả người cứ tỉnh rồi lại ngủ, cứ liên tục như vậy, thân thể càng ngày càng suy yếu, mà máy móc chữa bệnh bên giường cũng càng ngày càng nhiều.

Có những lúc rơi vào trạng thái hôn mê sâu, cô đã từng hai lần vào phòng ICU. Cũng chính là đến lúc này, cô mới biết rốt cuộc mình bị làm sao.

"Cô Mộc, cô đã mắc phải một căn bệnh di truyền hiếm gặp." Bác sĩ phụ trách về mặt đồng tình nói với Mộc Tiểu Nhã, "Loại bệnh di truyền này là đột phát, xác suất phát bệnh rất thấp, hơn nữa trước khi phát bệnh, thân thể sẽ không có bất kì biểu hiện gì khác thường, nhưng một khi phát bệnh, thân thể sẽ nhanh chóng bị suy kiệt."

"Bệnh này... có thể trị được không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi xong, mẹ Mộc ở một bên không nhịn được mà nức nở, lúc này không cần bác sĩ trả lời, Mộc Tiểu Nhã cũng đoán được đáp án.

"Xin lỗi, trước mắt không có phương pháp trị liệu nào cho loại bệnh này." Bác sĩ tiếc hận nói.

"Tôi đã biết." Mộc Tiểu Nhã phản ứng khá bình tĩnh. Trong lúc hôn mê, cô cũng không phải hoàn toàn mất ý thức, thân thể là của mình, cô biết rõ thân thể mình thay đổi ra sao, cho nên cũng coi như đã sớm chuẩn bị tâm lý, "Liệu tôi còn lại bao nhiêu thời gian?"

"Nội tạng của cô đã bắt đầu suy kiệt, theo tốc độ này, lạc quan mà nói, đại khái... còn 5 ngày." Năm ngày này, vẫn là bác sĩ dùng các loại thuốc quý tranh thủ mang tới, nếu để mặc kệ, Mộc Tiểu Nhã ước chừng chỉ có thể sống thêm một ngày.

Nếu nhất định phải chết, trong lòng Mộc Tiểu Nhã không hy vọng cha mẹ lại lãng phí thêm tiền bạc trên người cô, nhưng cô cũng biết, đây là điều cuối cùng cha mẹ có thể vì cô mà làm, nếu cô còn ngăn cản, đến khi cô đi rồi, cha mẹ chỉ càng thêm khổ sở.

Trong năm ngày, Mộc Tiểu Nhã ngoài việc an ủi cha mẹ thì chính là tiếp đãi khách khứa đến thăm, chỉ có là quan hệ họ hàng thân thích, đều đến thăm cô. Không có gì khác biệt ngoài tiếc hận đồng tình, Mộc Tiểu Nhã đều chết lặng.

Mãi cho đến ngày thứ tư, Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên lên tinh thần rất nhiều, bỗng nhiên cảm thấy khoẻ mạnh, làm cô nháy mắt nghĩ đến một câu không tốt đẹp gì: *Hồi quang phản chiếu*[1].

[1] *Hồi quang phản chiếu* là tên thường gọi của hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khoẻ lại trước khi qua đời.

Vậy là cô sống không đến ngày thứ năm sao?

Mộc Tiểu Nhã suy yếu rốt cuộc cũng có chút sức lực nhúc nhích, cô chống giường ngồi dậy, cố sức kéo ngăn kéo đầu giường ra, lấy được điện thoại động của mình. Điện thoại sớm đã tắt máy, Mộc Tiểu Nhã ấn nút gọi hộ lý ở đầu giường: "Cô, cô có đồ nạp điện không, có thể cho tôi mượn dùng một chút không?"

"Tôi đi lấy sạc cho cô." Ở đầu giường sớm đã cắm đầy các loại dụng cụ, căn bản không có chỗ trống để Mộc Tiểu Nhã sạc điện. Hơn nữa bác sĩ cũng đã dặn dò qua, phòng bệnh này, người bệnh mấy ngày nay tùy thời đều có khả năng qua đời, cho nên hộ lý nhỏ vội vàng lấy nạp điện của mình để cô có thể nhanh chóng dùng điện thoại.

Sạc được một lúc, chỉ chốc lát sau điện thoại đã tự động khởi động lại, tiếp theo, chính là liên tiếp không ngừng có âm báo đến. Vô số điện thoại, WeChat, bưu kiện oanh tạc di động của cô.

Mộc Tiểu Nhã thông thả ung dung xem xét, một nửa là đến từ nơi cô làm việc, một nửa là đến từ hai cô bạn thân. Tin tức công việc cô không xem, chỉ click mở tin nhắn của hai vị bạn tốt gửi tới.

Phương Hủy: *Tiểu Nhã đang làm gì, lại bế quan sáng tác à, sao không thấy người? Gọi điện thoại cũng không nghe?*

Lương Nặc Nặc: *Tiểu Nhã, chừng nào thì cậu về nước, về nước thì phải nhớ đến chỗ tớ chơi. Bây giờ quả anh đào đều chín đỏ rồi, cậu nhớ đến, tớ cho ăn đủ nha.*

Đúng rồi, mình vẫn luôn đáp ứng với Nặc Nặc là cùng cô ấy đi chơi, trước kia là không rảnh đi, bây giờ chỉ sợ là đi không được. Cười khổ, Mộc Tiểu Nhã chuẩn bị nhấn lại cho hai cô bạn.

"Phanh!"

Bỗng nhiên, cửa phòng bệnh bị ai đó thô bạo đẩy ra, một người con trai xông vào, phía sau là hộ lý nôn nóng khuyên can: "Anh kia, anh làm gì thế, nơi này là phòng bệnh, anh không thể làm loạn."

Người xông vào cũng không để ý tới hộ lý, anh ôm một chồng tư liệu trong tay, ngơ ngác nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Nhã đang nằm trên giường bệnh, tùy ý để hộ lý lôi kéo, không giải thích cũng không rời đi.

Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn chằm chằm chàng trai bỗng nhiên xuất hiện trong phòng bệnh, chàng trai mang mũ cùng kính râm, đem mặt mình che đầy kín mít, chỉ lộ một đôi mắt ra, nhìn thì thấy không phải người tốt gì. Nhưng kỳ lạ chính là, Mộc Tiểu Nhã lại cảm thấy người này có đôi mắt rất quen thuộc, dường như mình đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Động tác của hộ càng lúc càng mạnh, chàng trai hoảng loạn né tránh, lúi quái kéo lại, chiếc mũ bị rơi xuống, lộ ra bên tai loang lổ vết sẹo. Diện tích vết sẹo cực lớn, từ sau tai kéo dài đến phía dưới khẩu trang, lại từ khẩu trang tiến vào cổ áo, da thịt đan xen, thoạt nhìn đáng sợ đến cực điểm. Hộ lý hoảng sợ, không tự giác dừng lại động tác lôi kéo.

"Bạch Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã nhận ra người tới.

Nghe thấy tên của mình, ánh mắt chàng trai sáng lên, nhưng vẫn không nói một lời, ngơ ngác nhìn Mộc Tiểu Nhã.

"Cô hộ lý, đây là bạn của tôi." Nhận ra người đến, Mộc Tiểu Nhã giải thích với hộ lý.

"Bạn cô? Vậy mà không nói lời nào?" Hộ lý có hơi nghi ngờ, mình hỏi anh ta đã nửa ngày, người này lại một câu cũng không nói, cô thiếu chút nữa thì cho rằng người này là người câm.

"Xin lỗi." Mộc Tiểu Nhã vội vàng xin lỗi, cô biết Bạch Xuyên khác thường, nhưng mà người khác thì không biết. Bạch Xuyên là hàng xóm của cô, là một người tự kỷ mắc hội chứng bác học. Từ nhỏ anh đã sống cùng bà nội, chỉ là bốn năm trước, sau khi bà Bạch qua đời, Bạch Xuyên cũng rời khỏi kí túc xá của nhân viên, sau đó họ cũng chưa từng gặp lại nhau.

"Bạch Xuyên, sao anh lại tới đây?" Mộc Tiểu Nhã ôn nhu hỏi.

"Tôi, tôi đã nghiên cứu tất cả hồ sơ y tế của em, nhưng, tôi không có cách nào cứu em." Trên khuôn mặt tràn đầy vết sẹo của Bạch Xuyên đều là nỗi nóng, ôm hồ sơ y tế trong tay đến phát run, lời nói ra cũng đứt quãng.

Mộc Tiểu Nhã có chút ngạc nhiên: "Anh là bác sĩ?"

"Tôi không phải." Bạch Xuyên ảo não lắc đầu, lần đầu tiên anh có một loại hối hận mãnh liệt, vì sao lúc trước mình không học y? Bà nói anh là thiên tài, vậy thì nếu anh học y, bây giờ có phải sẽ có biện pháp chữa khỏi bệnh cho Mộc Tiểu Nhã rồi không.

Bệnh của Mộc Tiểu Nhã là bệnh di truyền đột phát, trừ khi thay đổi gen, nếu không, không có khả năng chữa khỏi. Nhưng Bạch Xuyên lại là người duy nhất có suy nghĩ muốn chữa khỏi bệnh cho cô sau khi cô phát bệnh.

Mộc Tiểu Nhã không khỏi có chút tò mò: "Vì sao anh muốn chữa khỏi bệnh cho em?" Cô tự hỏi, quan hệ của mình và Bạch Xuyên dường như không phải đặc biệt.

Bạch Xuyên: "Tôi muốn cưới em."

Bốn chữ đơn giản, trực tiếp đưa Mộc Tiểu Nhã trở lại hồi ức cô muốn quên đi. Lần cuối cùng cô nhìn thấy Bạch Xuyên, cũng chính là lần anh cầu hôn cô.

Bạch Xuyên: "Bà của tôi sắp chết, bà hy vọng tôi kết hôn, tôi... tôi muốn cưới em."

Ngày đó cô mới từ trong nhà đi ra, Bạch Xuyên đón đầu bước tới, không đầu không đuôi nói một câu như vậy. Lúc ấy bản thân trả lời thế nào, Mộc Tiểu Nhã đã không còn nhớ rõ, nhưng tóm lại là cự tuyệt. Nếu không phải cự tuyệt, bây giờ Bạch Xuyên đã có thể trở thành một người goá vợ.

Vì thế cô mỉm cười, nói đùa: "Nếu anh cưới em, lập tức sẽ biến thành người goá vợ đó."

"Tôi muốn cưới em." Bị trở ngại nhận thức, Bạch Xuyên không thể biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của mình, anh chỉ có thể một lần, lại một lần lặp lại.

Bạch Xuyên kiên định khiến Mộc Tiểu Nhã có chút khiếp sợ, anh không biết chết có ý nghĩa gì sao, hay là thật sự thích cô?

Đón nhận ánh mắt đơn thuần của Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã cố gắng khiến bản thân cười đẹp một chút, cô biết bộ dáng hiện tại của mình rất không tốt, nhưng cô muốn cười cảm ơn Bạch Xuyên, cũng cảm ơn lời cầu hôn bốn năm trước của chàng thiếu niên này.

"Cảm ơn anh." Cũng như lúc trước em không thể đồng ý với anh.

"Tôi..."

"Tiểu Xuyên?!" Lúc này, một người đàn ông mang tây trang giày da xông vào, anh ta vừa tiến vào đã khấn trương vô cùng bắt lấy Bạch Xuyên kiểm tra trên dưới, "Em không sao chứ, sao em lại chạy ra ngoài một mình?"

Bạch Xuyên không để ý đến người đàn ông này, anh có ý đồ tránh thoát cánh tay người đàn ông, tiếp tục cùng Mộc Tiểu Nhã nói chuyện.

"Xin lỗi cô Mộc, em trai tôi đã quấy rầy cô." Xác định Bạch Xuyên không có việc gì, lúc này người đàn ông mới có phản ứng với Mộc Tiểu Nhã.

"Không có việc gì." Hoá ra là anh trai Bạch Xuyên, trách không được lại có bóng dáng giống Bạch Xuyên như thế.

"Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi đi trước, chúc cô..." Người đàn ông dừng một chút, "Nghỉ ngơi thật tốt."

Nói xong, người đàn ông nhặt chiếc mũ rơi trên mặt đất lên, một lần nữa đội lên đầu em trai mình, sau đó không màng Bạch Xuyên giẫy giụa, mạnh mẽ mang Bạch Xuyên đi. Mà Bạch Xuyên bởi vì giẫy giụa lợi hại, tài liệu trong tay rơi đầy xuống đất.

Hộ lý tiến vào, lăm bằm hai câu, sau đó nhặt giấy tờ rơi rụng trên mặt đất lên. Trang giấy bị Mộc Tiểu Nhã nhìn qua, phát hiện mặt trên tất cả đều là bệnh án của mình cùng một ít tư liệu, tư liệu có một ít chỗ trống đều có chú giải được ghi lại bằng tay. Một xấp thật dày, ước chừng khoảng hơn trăm trang.

Mộc Tiểu Nhã cười yếu ớt, có chút cảm động. Cô cầm tư liệu chính tề đặt ở trên đùi, sau đó một lần nữa cầm lấy đi động, đem Phương Hủy cùng Lương Nặc Nặc cùng kéo vào trong nhóm chat, dự định cùng các cô ấy nói lời từ biệt.

Mộc Tiểu Nhã vốn tưởng còn có thời gian, nhưng chỉ vừa định gọi, trên người đột nhiên mất hết sức lực. Mộc Tiểu Nhã biết thời gian của cô còn lại không nhiều lắm, từ bỏ gọi video, chỉ khó khăn phát một tin nhắn thoại trong nhóm: "*Phương Hủy, Nặc Nặc, tớ đi rồi, các cậu không cần quá khổ sở. Nếu có rảnh, thay tớ đến nhìn ba mẹ.*"

Buông ngón tay, giọng nói phát ra, đi động cũng từ trong tay Mộc Tiểu Nhã rơi xuống, mang theo một chồng tư liệu trên đùi cô, lại một lần rơi xuống đầy đất.

Di động phát ra tiếng "ong ong", là có người gọi điện thoại tới, nhưng Mộc Tiểu Nhã không còn sức lực, tiếp theo, tầm mắt cô cũng dần dần mờ hồ.

Trong lúc hấp hối, cô nghe thấy tiếng cha mẹ gọi, mẹ cô gọi tên cô, cứ liên tục không dứt.

Cha mẹ, con xin lỗi.

Nếu có thể sống lại, sau khi tốt nghiệp đại học con nhất định sẽ không ra nước ngoài du học, con muốn ở lại cùng cha mẹ thêm mấy năm.

Cuối cùng Mộc Tiểu Nhã cũng mất đi ý thức, giữa lúc đó loé lên một tầng ánh sáng trắng, tới khi hoàn hồn, cô đã trở về mùa hè bốn năm trước.

Ngày đó Bạch Xuyên hướng cô cầu hôn.

Tác giả có lời muốn nói: Đây sẽ là một quyển truyện ngôn tình nhẹ nhàng, đơn giản, ấm áp, nam chính mắc bệnh tự kỷ, nhưng sẽ không quá nghiêm trọng, anh có chương ngại giao tiếp nhất định, nhưng vẫn có năng lực giao tiếp. Trong đời sống hiện thực, chứng tự kỷ có khả năng khôi phục được như vậy là cực nhỏ, nhưng Bạch Xuyên là nam chính, cho nên anh có thể khôi phục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cầu hôn

Edit: Flanty

Mộc Tiểu Nhã nhớ rõ bản thân mình đã chết, hình ảnh trước khi chết còn rõ ràng trước mắt.

Di động không ngừng reo, bệnh án rơi đầy đất, nhân viên y tế chạy vào phòng, cùng với tiếng khóc bi thương của cha mẹ, vậy mà thể nào vừa mở mắt, bản thân lại đang nằm trong phòng ở nhà mình?

Bức màn màu trắng ngà, vách tường vàng nhạt, bộ sofa hồng phấn, sàn nhà với hoa văn đen trắng. Hết thấy đều là thiết kế phòng cô trước khi cô xuất ngoại, sau khi xuất ngoại, cha mẹ đã sửa nhà lại một lần, hoa văn sàn nhà trong phòng cô đã sớm không còn, mà thay bằng sàn gỗ, phía dưới còn trải thảm lam ấm.

Mộc Tiểu Nhã xóc mạnh chăn lên, chạy vài bước tới trước chiếc gương to trong phòng.

Trong gương Mộc Tiểu Nhã tóc dài ngang vai, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, tóc có chút hỗn độn, trên người còn mặc áo ngủ phàm hoạt hình trông rất ngây thơ.

Không đúng!

Mộc Tiểu Nhã xuất ngoại du học hai năm, tiếp đó thì ở lại một công ty nước ngoài làm việc, vì muốn hình tượng khí chất của bản thân thành thực hơn, cô đã thay đổi tạo hình thành tóc xoăn, hơn nữa tóc còn dài hơn bây giờ rất nhiều.

Đây không phải cô hiện tại, có chút giống với mấy năm trước.

"Đỉnh linh..."

Một tiếng chuông điện thoại nặng nề vang lên, Mộc Tiểu Nhã một phen xóc chấn, thuận thực tìm được di động, sau đó cầm lấy cái di động vốn đã sớm bị đào thải, rất không quen thuộc nhận điện thoại.

"Mộc Tiểu Nhã, có phải cậu còn đang ngủ hay không, hôm nay chụp ảnh tốt nghiệp, cậu không phải quên rồi chứ!" Giọng nói của Phương Hủy *trung khí mười phần*[1] từ trong điện thoại truyền đến.

[1] Trung khí mười phần: tràn đầy sức sống, tràn đầy năng lượng, chỉ trạng thái tốt nhất của cơ thể.

"Phương Hủy?" Mộc Tiểu Nhã có chút ngạc nhiên, "Ảnh tốt nghiệp?"

"Tớ biết ngay cậu quên mà, ban chúng ta 11 giờ chụp ảnh, bây giờ cậu lập tức lái xe đến đây." Nói xong, Phương Hủy hung hăng cúp máy.

Ảnh tốt nghiệp? Mộc Tiểu Nhã không thể tin nổi, hôm nay chụp ảnh tốt nghiệp, cũng chính là tháng 6 năm 2019? Mộc Tiểu Nhã quay người đi xem lịch, quả nhiên thấy lịch ở đầu giường ghi chú rõ hôm nay là ngày 12 tháng 6 năm 2019, bên cạnh còn có ba chữ ảnh tốt nghiệp được đánh dấu lại.

Nếu không phải nằm mơ, có phải mình đến trường học thì sẽ nhìn thấy bạn học trước kia, còn có thể lại chụp ảnh tốt nghiệp một lần nữa không?

Không sai, chỉ cần đến trường học nhìn một cái, nếu phát sinh sự tình giống trong trí nhớ, vậy thì thực sự không phải nằm mơ, mà là mình đã trở lại?

Mộc Tiểu Nhã kích động chạy ra ngoài cửa, ngay cả áo ngủ cũng quên không đổi, mang dép lê, cầm điện thoại, để xoã tóc chạy đi, ai ngờ vừa ra ngoài cửa, đối diện liền gặp Bạch Xuyên.

"Bạch Xuyên?!" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc kêu lên. Bạch Xuyên trước mắt cô lúc này, trên mặt không có vết sẹo, cùng với khi gặp ở bệnh viện không giống nhau.

"Tôi..." Thật ra Bạch Xuyên đã chờ ở cửa rất lâu, anh đứng đây mê mang, không dám đi vào, cũng không dám rời đi, vẫn luôn kỳ vọng Mộc Tiểu Nhã ra, lúc này người đã ra rồi, lại nhất thời không biết nên nói thế nào. Anh bất an cúi đầu, ánh mắt nhìn mũi chân mình.

"Anh tìm em có việc gì?" Giọng Mộc Tiểu Nhã rất nhẹ, đây là điều cô đã dưỡng thành khi nói chuyện với Bạch Xuyên. Lúc Bạch Xuyên 7 tuổi được cha mẹ đưa về nơi này, sống với bà của anh. Bởi vì Bạch gia và Mộc gia là hàng xóm, cho nên Mộc Tiểu Nhã cũng thường xuyên gặp Bạch Xuyên. Hơn nữa, khi còn nhỏ Mộc Tiểu Nhã còn thường đi tìm Bạch Xuyên chơi. Nhưng Bạch Xuyên lại không quan tâm đến cô, luôn đắm chìm trong thế giới của chính mình, điều này khiến Mộc Tiểu Nhã cảm thấy có chút thất bại cũng có chút tức giận. Thẳng cho đến khi bà Bạch giải thích với cô rằng Bạch Xuyên khác biệt với mọi người, Mộc Tiểu Nhã mới hiểu được.

Cũng bởi vì như vậy, chỉ cần Mộc Tiểu Nhã nói chuyện với Bạch Xuyên, ngữ khí sẽ học theo bà Bạch, ôn nhu, tinh tế, kiên nhẫn mười phần. Dần dà, Bạch Xuyên bé nhỏ rốt cuộc cũng nguyện ý phản ứng với cô.

Bạch Xuyên: "Bà của tôi sắp chết, bà hy vọng tôi kết hôn, tôi... tôi muốn cưới em."

Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc mở to hai mắt, là hôm nay?

Đúng rồi, là hôm nay.

Hôm nay là ngày Bạch Xuyên cầu hôn cô.

"Tôi... tôi muốn cưới em." Bạch Xuyên lặp lại một lần nữa, bình thường anh rất miễn cưỡng nói chuyện, nhưng từ nhỏ bà đã dạy anh, muốn làm đổi phương hướng ý của mình, thì nhất định phải nói ra.

Cho nên, đây là thời gian quay ngược, cô thật sự lại về thời điểm bốn năm trước, lại một lần được Bạch Xuyên cầu hôn?

Vậy lúc này mình muốn hay không muốn đây?

Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Xuyên đứng ở trước mặt, tuổi tác của Bạch Xuyên và cô không chênh lệch lắm, nhưng cũng có lẽ là bởi vì anh thường xuyên sống trong thế giới của chính mình, nên trên người vẫn lộ ra hơi thở sạch sẽ của thiếu niên. Áo thun trắng, quần ở nhà nhân nhả, giày thể thao màu trắng ngũ quan tinh xảo như búp bê, đứng ở trước cửa, toàn thân tản ra ánh sáng rực rỡ. Mộc Tiểu Nhã dám đánh cược, nếu không phải mắc chứng tự kỷ, Bạch Xuyên nhất định sẽ trở thành một chàng trai mê hoặc hàng ngàn cô gái.

Chỉ đáng tiếc, một khuôn mặt tuần tú như vậy, đời sau thế nhưng lại bị thiêu hủy.

Mộc Tiểu Nhã còn có nhớ rõ gương mặt kia khi ở trong phòng bệnh của mình, ngay cả khi bị khẩu trang che khuất, không thể thấy hết, cô cũng có thể cảm nhận được bên trong rất ghê rợn. Rốt cuộc là lừa lớn như thế nào, mới có thể đem một người đốt thành như vậy?

"Tiểu Nhã, con còn nhớ Bạch Xuyên nhà bà Bạch không?" Có một năm Tết Âm Lịch về nhà, mẹ Mộc bỗng nhiên nhắc đến Bạch Xuyên.

"Bạch Xuyên, anh ấy làm sao vậy?"

"Nghe nói thằng bé bị bỏng, lửa là do vợ nó phóng."

"Đừng nói bừa, là trong nhà cháy, vợ nó không biết Bạch Xuyên ở nhà." Cha Mộc nhú mày nói.

"Chồng mình có ở nhà hay không, làm vợ sao có thể không biết." Mẹ Mộc nói, "Bên ngoài đều nói, người đàn bà này tham lam tài sản của Bạch gia, không tiếc gả cho người có bệnh tự kỷ như Bạch Xuyên, kết quả là sau khi kết hôn lại không chịu nổi bệnh tự kỷ của thằng bé, liền một phen phóng lửa đốt chết Bạch Xuyên, để kế thừa tài sản của Bạch Xuyên."

"Không có chứng cứ không được nói bậy." Cha Mộc không muốn vợ truyền đi những tin đồn xấu như thế, chỉ nói với con gái, "Trước đây không phải con cùng Bạch Xuyên có quan hệ không tồi sao, có rảnh thì đi gặp thằng bé."

Sau này Mộc Tiểu Nhã đúng là có đến Bạch gia gặp Bạch Xuyên, nhưng không nhìn thấy người, chỉ thấy cha của Bạch Xuyên. Cha của Bạch Xuyên nói với cô rằng anh đã được đưa ra nước ngoài chữa trị, sau đó Mộc Tiểu Nhã cũng ra nước ngoài du học, ở lại đó làm việc, mãi cho đến trước khi chết mới lại lần nữa nhìn thấy Bạch Xuyên.

"Tôi muốn cưới em." Trước mặt, Bạch Xuyên vẫn lặp lại thỉnh cầu của mình.

"Vì sao anh lại muốn cưới em?" Mộc Tiểu Nhã tò mò hỏi. Tình huống của Bạch Xuyên quá đặc thù, anh là một người mắc chứng tự kỷ, mặc dù trải qua sự dạy dỗ của bà Bạch, Bạch Xuyên biểu hiện so với những người cùng mắc bệnh tốt hơn rất nhiều, chỉ cần anh nguyện ý, anh có thể dễ dàng cùng người khác nói chuyện. Nhưng Bạch Xuyên vẫn gặp trở ngại trong nhận thức, rốt cuộc anh có hiểu mình đang nói gì hay không?

"Bà tôi nói, mỗi người... đều sẽ có vợ, vợ... chính là người... mình thích." Bạch Xuyên nghiêm túc nói, nhưng câu quá dài, anh luôn nói ngắt quãng, "Bà mong muốn, tôi kết hôn, có vợ. Bà sắp chết, tôi muốn cưới em."

Bởi vì bà Bạch sắp chết, mà nguyện vọng lớn nhất của bà chính là muốn nhìn anh kết hôn, có thể có một người vợ bầu bạn cùng anh. Mà anh thích cô, cho nên anh tới đây cầu hôn cô?

Bạch Xuyên nói ngắt quãng, nhưng Mộc Tiểu Nhã nghe hiểu, cô nhìn đôi mắt tha thiết chờ đợi của Bạch Xuyên, bỗng nhiên muốn đồng ý.

Nếu việc ở bệnh viện kia không phải là mơ, nếu mình thật sự trở về bốn năm trước, như vậy bốn năm sau cô vẫn sẽ phát bệnh rồi chết đi. Thử hỏi, một người biết rõ bản thân không sống được lâu nữa, còn có thể kết hôn sinh con hay không? Người khác không biết, nhưng Mộc Tiểu Nhã biết, cô sẽ dùng nốt quãng thời gian còn lại này chăm sóc thật tốt cho cha mẹ.

Nhưng Bạch Xuyên thì khác, Bạch Xuyên không ngại cô chết, anh cũng biết rõ cô sớm sẽ chết, nhưng khi ở bệnh viện vẫn một lòng nói muốn cưới cô.

Bỗng trước mặt Mộc Tiểu Nhã hiện ra cảnh bệnh án rơi đầy đất, cùng với những ghi chú chằng chịt trên bệnh án, còn có Bạch Xuyên hoảng loạn giãy giụa khi bị anh trai mang đi.

Hắn là Bạch Xuyên thật sự thích cô, Mộc Tiểu Nhã ngờ ngác nghĩ, nếu mình chỉ có thể sống thêm bốn năm, tại sao lại không gả cho Bạch Xuyên? Có thể khiến anh tránh được bi kịch đời trước, coi như là cảm tạ đời trước.

"Được." Mộc Tiểu Nhã đáp ứng, gần như là có chút xúc động mà đồng ý.

Đôi mắt Bạch Xuyên tròn to, trong mắt có hàng vạn vì sao tụ lại, phảng phất như một ngôi sao sáng lên trong đêm đen, cuối cùng rực lên thành một mảnh long lay sao trời.

Đó là phong cảnh đẹp nhất mà Mộc Tiểu Nhã từng thấy qua ở hai đời.

Bạch Xuyên lớn lên thật đẹp mắt, Mộc Tiểu Nhã thở dài, cho dù là vì gương mặt này, cô cũng muốn gả cho anh, ngàn vạn lần không thể để cho lửa lớn kia hủy hoại nữa.

"Đi!" Bạch Xuyên kích động, chủ động nắm chặt tay Mộc Tiểu Nhã, sức anh rất lớn, đột nhiên bị nắm, Mộc Tiểu Nhã đang ngây người suýt chút nữa đứng không vững, dép lê trượt ra một nửa. Nhưng cũng nhờ hành động này mà Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên ý thức được, cô còn đang mặc đồ ngủ.

"Đi đâu?"

"Bệnh viện, tìm bà."

"Em muốn đi thay quần áo trước."

Bạch Xuyên khó hiểu nhìn Mộc Tiểu Nhã, dường như không rõ vì sao cô muốn đi thay quần áo.

"Đây là áo ngủ, mặc như vậy ra cửa không tốt." Mộc Tiểu Nhã kiên nhẫn giải thích, quay ngược lại kéo tay Bạch Xuyên đi về hướng nhà cô, để Bạch Xuyên ngồi tại phòng khách, còn mình về phòng ngủ thay đổi một bộ quần áo khác, sau đó hai người mới ra ngoài ngồi xe đến bệnh viện.

Lúc xe chạy đến bệnh viện, Phương Hủy gọi điện thoại tới, Mộc Tiểu Nhã vừa mới nhận, đôi phương đã nói như tát nước: "Mộc Tiểu Nhã, cậu chết ở chỗ nào vậy? Một giờ trước đã gọi cho cậu, bây giờ cậu còn chưa tới, cả ban đều chờ một mình cậu."

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi." Mộc Tiểu Nhã thật đúng là quên mất việc này, nhưng bà Bạch và ảnh tốt nghiệp cái nào nặng cái nào nhẹ? Hơn nữa cô đã đến cửa bệnh viện, không có khả năng lại chạy tới trường học chụp ảnh tốt nghiệp nữa.

"Phương Hủy, cậu giúp tớ xin lỗi mọi người, hôm nay tớ không qua được, các cậu cứ chụp đi." Tuy có hơi tiếc nuối, nhưng cũng chỉ có thể như thế.

"Cái gì?! Cậu tốt nhất cho tớ một lý do, việc gì mà quan trọng hơn cả chụp ảnh tốt nghiệp chứ?" Hiển nhiên Phương Hủy tức giận không nhẹ.

"Tớ muốn kết hôn!" Mộc Tiểu Nhã ném qua một quả bom.

Những lời của Mộc Tiểu Nhã như một cái công tắc, làm khởi động người máy Bạch Xuyên. Bạch Xuyên tuy vẫn không có quá nhiều biểu tình, nhưng đôi mắt đang bình đạm lại bỗng nhiên gọn sóng.

"Oa giỏi!" Trừ bỏ này hai chữ, Phương Hủy không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình mình lúc này.

"Ngày mai sẽ mang kẹo mừng cho cậu." Nói xong, không đợi Phương Hủy phản ứng, Mộc Tiểu Nhã tắt điện thoại, nắm tay Bạch Xuyên đi đến bệnh viện.

Bạch Xuyên an tĩnh đi theo phía sau, đôi mắt vẫn luôn chăm chú nhìn bóng dáng Mộc Tiểu Nhã.

"Bà ở tầng mấy?" Thang máy đến, Mộc Tiểu Nhã mới lên tiếng hỏi Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên yên lặng ấn nút lên tầng cao nhất.

Thang máy khởi động, chậm rãi đi lên, Bạch Xuyên nhìn tay mình bị Mộc Tiểu Nhã buông ra, có chút không thích ứng nắm nắm vài cái.

Thang máy lên được một nửa, Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên kêu lên một tiếng: "Sao em lại đi tay không tới rồi?" Tới thăm bệnh, lại quên mua quà, Mộc Tiểu Nhã ảo não nhũn mày.

Lúc này, Bạch Xuyên yên lặng đưa tay mình tới nắm tay Mộc Tiểu Nhã, giữ lại, nói: "Không phải tay không."

Mộc Tiểu Nhã nhìn tay phải của mình "không phải tay không", trong lòng dâng lên một ý nghĩ quý quái: Chẳng lẽ Bạch Xuyên cảm thấy như vậy thì không phải tay không?

Bạch Xuyên không hề chớp mắt nhìn chằm chằm con số thang máy đang không ngừng thay đổi, tâm tình tốt cuộc cũng một lần nữa bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kết hôn

Edit: Flanty

Để tránh lãng phí tâm ý muốn "săn sóc" mình của Bạch Xuyên, toàn bộ hành trình Mộc Tiểu Nhã tùy ý để Bạch Xuyên nắm tay, không có buông ra.

Chỉ chốc lát sau, thang máy tới tầng cao nhất, hai người đang chuẩn bị đi ra ngoài thì có người lại nhanh hơn một bước cúi đầu vọt vào. Bị bất ngờ, Bạch Xuyên hoảng sợ, biểu tình hoảng loạn lùi ra sau một bước.

Bạch Xuyên mắc bệnh tự kỷ nên anh không thích cùng người khác có bất kì tiếp xúc nào, cho nên từ nhỏ đã sợ hãi không gian hẹp hoặc nơi đông người. Vừa rồi lúc thang máy đi lên, nếu là đi lên một mình, anh sẽ khẩn trương căng cứng người, lúc này thiếu chút nữa đụng phải người khác, lại càng hoảng loạn, vội vàng né tránh. Mộc Tiểu Nhã phát hiện ra, vội vàng tiến lên trước một bước, đứng giữa hai người, một bên trấn an Bạch Xuyên: "Không sao, chúng ta đi ra ngoài thôi."

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, vừa rồi tôi..." Người tới lúc này mới phát hiện thang máy có người, ý thức được mình vừa lỗ mãng, liền xin lỗi, nhưng vừa ngẩng đầu lên, thấy rõ trong thang máy là ai, về mặt xin lỗi bỗng hóa thành kính hi, "Nhị thiếu, cậu đã trở lại."

Người tới kích động kéo cánh tay Bạch Xuyên, Bạch Xuyên mím môi, cả người rụt lại. Mộc Tiểu Nhã vội vàng gỡ tay, ngăn lại hành động người kia: "Xin lỗi, anh ấy không thích người khác chạm vào."

"A, xin lỗi, xin lỗi, tôi gần như quên mất." Người đàn ông hình như cũng biết Bạch Xuyên, cho nên tự nhiên cũng biết Bạch Xuyên khác biệt, không có thêm hành động nào, anh ta bước ra thang máy trước, tránh đường cho hai người đi ra, "Nhị thiếu, cậu về rồi thì tốt, Chủ tịch cùng Phu nhân đều gấp đến"

điền rồi, Tổng giám đốc ra ngoài tìm cậu cũng đã được nửa ngày."

Mộc Tiểu Nhã hơi sững sốt, nghe ý tứ của người này thì Bạch Xuyên chẳng lẽ là một mình lên lút đi, người nhà họ Bạch cũng không biết?

"Chủ tịch, Nhị thiếu đã về." Chờ hai người bước ra thang máy, anh ta lập tức chạy đi báo tin.

"Anh không nói với người nhà à?" Mộc Tiểu Nhã hỏi Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã, không nói chuyện.

Đoán chắc anh nghe không hiểu, Mộc Tiểu Nhã thở dài nói: "Chúng ta đi gặp bà anh."

Hai người cùng nhau đi đến, mới đi được một lát, bỗng nhiên từ trong phòng bệnh có một người phụ nữ khí chất nhã nhặn vội vàng lao ra. Người này Mộc Tiểu Nhã biết, bà là mẹ của Bạch Xuyên, lúc ăn tết Mộc Tiểu Nhã thường thấy bà ở cùng bà Bạch.

"Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên con đi đâu vậy." Bạch Xuyên bỗng nhiên biến mất, mẹ Bạch lo lắng không thôi, phái một nhóm người ra ngoài tìm đều không có tin tức. Lúc này thấy con trai mình đã về, cực kì vui mừng, hận không thể đem người gắt gao ôm vào trong ngực mới an tâm. Nhưng bà lại biết rõ tình huống của con trai mình, không thích bị người đụng chạm, vì vậy chỉ có thể nỗ lực khắc chế bản thân.

Chỉ là lúc bà đang vất vả ổn định lại cảm xúc của mình, lại phát hiện ra đứa con trai không thích bị đụng chạm, lúc này đang ngoan ngoãn nắm tay một cô gái.

Đây là... tình huống gì?

"Dì." Đi đến bên cạnh, Mộc Tiểu Nhã chào hỏi.

"Mộc Tiểu Nhã?" Mẹ Bạch nhận ra Mộc Tiểu Nhã, mặc dù không tiếp xúc với cô nhiều lắm, nhưng mỗi lần bà Bạch gọi điện về cho hai vợ chồng nói đến sinh hoạt của Bạch Xuyên, thì đều nhắc tới cô bé tên Mộc Tiểu Nhã này. Lúc ăn tết, Mộc Tiểu Nhã tới nhà chúc tết, hai người cũng đã gặp qua vài lần.

"Cháu nghe Bạch Xuyên nói, bà Bạch bị ốm." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Cháu tới thăm bà à, mau vào đi."

Mộc Tiểu Nhã nắm tay Bạch Xuyên đi về phía phòng bệnh, ở cửa lại gặp cha Bạch Xuyên là Bạch Quốc Du: "Chú Bạch."

Bạch Quốc Du nhàn nhạt gật đầu, biểu tình có chút mệt mỏi, lúc nhìn thoáng qua con trai thì muốn nói gì đó, đúng lúc này có một giọng nói già nua suy yếu từ bên trong cánh cửa truyền ra: "Là Tiểu Xuyên đã trở lại sao?"

Bạch Xuyên nghe thấy tiếng bà, cảm xúc lại một lần nữa bị kích động, anh kéo tay Mộc Tiểu Nhã bước nhanh vào, cũng không để ý về mặt có chuyện muốn nói của cha mình.

"..." Được rồi, cha anh đã sớm có thói quen bị phớt lờ.

Bạch Xuyên mang theo Mộc Tiểu Nhã đi đến trước giường bệnh, áp ứng gọi một tiếng bà nội, kêu xong, lại yên lặng đứng một bên.

"Bà Bạch." Mộc Tiểu Nhã cũng gọi.

Khí sắc của bà Bạch vẫn tỉnh là tốt, giọng nói cũng không đến nỗi suy yếu, đầu tiên bà nhìn qua cháu trai, ánh mắt theo tay phải của anh dừng ở trên người Mộc Tiểu Nhã, sau đó hòa ái cười: "Tiểu Nhã, con tới thăm bà?"

"Bà nội, thân thể bà có khá hơn chút nào không?" Mộc Tiểu Nhã quan tâm hỏi.

"Không tốt lắm, già rồi, đây đều là quy luật tự nhiên." Bà Bạch mỉm cười, bà năm nay 89 tuổi, có thể sống đến cái tuổi này, bà đã rất hài lòng.

"Bà nội..." Tuy biết sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, nhưng Mộc Tiểu Nhã nhìn một bà lão hòa ái hiền lành như vậy sắp rời đi, trong lòng vẫn không dễ chịu.

"Là con mang Tiểu Xuyên trở về?" Bà hiển nhiên không nghĩ đến tình trạng thân thể của mình.

"Không phải." Mộc Tiểu Nhã lắc đầu, "Là Bạch Xuyên đi tìm con."

"Tiểu Xuyên đi tìm con?" Bà Bạch kinh ngạc nhìn Bạch Xuyên, "Tiểu Xuyên, con đi tìm Tiểu Nhã?"

"Dạ, chúng con muốn kết hôn." Bạch Xuyên vui vẻ, gấp không chờ nổi tuyên bố.

Bạch Quốc Du cùng vợ Lý Dung nghe được lời này đều kinh ngạc, bọn họ nhìn nhau theo bản năng, đều nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được từ đối phương.

Chỉ có bà Bạch sau khi kinh ngạc một lát thì nhìn về phía Mộc Tiểu Nhã, hỏi: "Tiểu Nhã, Tiểu Xuyên nói thật à?"

Mộc Tiểu Nhã có hơi xấu hổ và ngượng ngùng, mặc dù cô đã đáp ứng với lời cầu hôn của Bạch Xuyên, nhưng bị phụ huynh hỏi thẳng như vậy, vẫn có chút không được tự nhiên. Rốt cuộc, trước đó bọn họ cũng không nói chuyện yêu đương gì, lại trực tiếp tới gặp mặt phụ huynh. Hơn nữa Bạch Xuyên lại là một người không có năng lực hành vi dân sự, cảm thấy như cô lừa con trai nhà người ta, dù cho cô mới là người được cầu hôn.

Mộc Tiểu Nhã trầm mặc, khiến cho Bạch Xuyên khó hiểu, anh không rõ vì sao Mộc Tiểu Nhã không trả lời bà nội, là dối ý sao? Một nỗi bất an tràn ngập trong lòng Bạch Xuyên, bất giác, trán Bạch Xuyên bắt đầu đổ mồ hôi, nắm tay Mộc Tiểu Nhã cũng càng ngày càng dùng sức.

Người nhà họ Bạch đứng một bên thấy vậy, tức khắc đều là vẻ mặt khẩn trương cùng phòng bị. Người ngoài có thể không rõ, nhưng đây là dấu hiệu Bạch Xuyên sắp phát bệnh. Lúc anh không phát bệnh, thoát nhìn chỉ như một thiếu niên an tĩnh, nhưng một khi phát bệnh, anh sẽ điên cuồng, sẽ không ngừng đập phá đồ vật xung quanh, nghiêm trọng hơn, thậm chí sẽ lấy đầu đâm vào tường.

"Là thật à." Sau một hồi xấu hổ, điều chỉnh tốt cảm xúc, Mộc Tiểu Nhã tự nhiên hào phóng trả lời, "Con cùng Bạch Xuyên... muốn kết hôn."

Cảm xúc của Bạch Xuyên vì câu nói này nháy mắt buông lỏng, chân mày cũng một lần nữa bằng phẳng.

"Haiz ~" Cha mẹ Bạch cũng đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi bọn họ đã chuẩn bị tốt, một người ôm anh, một người chạy đi gọi bác sĩ.

"Thật sự?!" Bà Bạch run rẩy đưa tay về phía Mộc Tiểu Nhã, cô chủ động duỗi tay nắm lại.

"Tiểu Nhã, bà biết con là một cô gái tốt, nhưng mà... con thật sự nguyện ý gả cho Tiểu Xuyên sao? Con suy nghĩ kỹ chưa? Con đã biết rõ tình huống của Tiểu Xuyên nhà chúng ta rồi đấy."

Kích động qua đi, bà Bạch cũng dần bình tĩnh lại. Nếu Tiểu Xuyên nhà bà không mắc bệnh tự kỷ, anh và Mộc Tiểu Nhã sẽ rất xứng đôi. Nhưng cố tình Tiểu Xuyên lại không phải người bình thường, bà đã chăm sóc Tiểu Xuyên hơn 20 năm, không có người nào so với bà hiểu rõ sống cùng người tự kỷ cần bao nhiêu kiên nhẫn và dũng khí. Dù tình huống của Tiểu Xuyên so với những bệnh nhân tự kỷ khác tốt hơn nhiều.

Mặc dù bà cũng thích Mộc Tiểu Nhã làm cháu dâu, nhưng nếu con đường này đi không tốt, vậy thì không cần phải bắt đầu, như vậy đối với cả hai người đều tốt.

"Bà nội, con đã suy nghĩ rất kỹ." Mộc Tiểu Nhã nghe được lo lắng trong lời nói của bà Bạch, liền cười trấn an.

"Được, tốt tốt tốt." Bà Bạch lúc này mới cao hứng bật cười, "Tiểu Xuyên nhà ta cũng đã có vợ, cuối cùng ta cũng có thể an tâm nhắm mắt."

"Mẹ, mẹ nói cái gì vậy!" Bạch Quốc Du không muốn nghe thấy mẹ mình nói những loại lời như di ngôn này.

Về phần Bạch Xuyên, sau khi bà Bạch nói ra hai chữ an tâm, trong mắt anh hiện lên một loại thoải mái và vui sướng.

"Tiểu Dung, đem vòng tay của ta lại đây."

Mẹ Bạch Xuyên tên là Lý Dung, nghe lời bà nói, xoay người đi đến mép giường, từ bên trong ngăn tủ lấy ra một hộp gỗ đỏ đưa tới cho bà Bạch: "Mẹ, đây ạ."

Bà Bạch cầm đưa qua cho Mộc Tiểu Nhã, nói: "Mở ra nhìn xem."

Mộc Tiểu Nhã ngẩn người, ngoan ngoãn mở ra, bên trong là một chiếc vòng phi thủy. Chiếc vòng tay này Mộc Tiểu Nhã cũng từng thấy rồi, đây là chiếc vòng tay chưa bao giờ rời khỏi người bà Bạch.

"Đẹp không?" Bà Bạch hỏi.

"Đẹp. Bà nội, con nhớ đây là vòng tay của bà."

"Đúng, đây vòng tay lúc bà kết hôn, mẹ đưa cho bà làm của hồi môn, là vật gia truyền của nhà chúng ta, hơn nữa chỉ truyền cho nữ. Vốn dĩ bà muốn đưa nó cho con gái bà, nhưng lại sinh ra một đứa con trai, nên không cơ hội. Tiểu Nhã, bây giờ, bà muốn đem nó tặng cho con."

Bà Bạch vừa dứt lời, bên này vẻ mặt vợ chồng họ Bạch cũng kinh ngạc, đối với Bạch gia thì cái vòng tay này có ý nghĩa hơn nhiều so với giá trị của nó. Tất cả đều không nghĩ tới, bà Bạch sẽ mang vòng tay đưa cho một người ngoài.

"Việc này... không được." Mộc Tiểu Nhã vội vàng cự tuyệt.

"Vốn dĩ bà muốn để cái vòng tay này lại cho vợ của Tiểu Xuyên, chỉ là không nghĩ tới bà còn có thể có cơ hội tự mình đưa."

"Nhưng..." Mộc Tiểu Nhã còn muốn trả lại, vật mà tổ tiên truyền lại, lại là loại phi thủy tốt nhất, giá trị chắc chắn rất lớn, cô nào dám nhận. Nhưng cô còn chưa kịp nói ra, Bạch Xuyên chợt duỗi tay qua lấy chiếc vòng phi thủy trong hộp gỗ, sau đó dưới ánh mắt mờ mịt khó hiểu của Mộc Tiểu Nhã, mạnh mẽ đeo vào cho cô.

"Bạch Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn Bạch Xuyên.

"Đeo." Lời nói ngắn gọn không cho phép cự tuyệt.

Lúc Bạch Tranh chạy về phòng bệnh sau khi nhận được cuộc gọi của trợ lý, thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Một người con gái có phần xa lạ với anh, đang quỳ gối trước giường bệnh của bà, mà cậu em trai người sống chơ lại gần, đang vụng về mà cường ngạnh đeo vòng ngọc lên cho người ta. Mà bà của anh, lại đang hài lòng gật đầu liên tục.

"Thật là đẹp mắt." Bà Bạch kéo cánh tay đang mang vòng của Mộc Tiểu Nhã lại nhìn, một lúc sau, vẻ mặt chờ mong hỏi, "Các con tính toán khi nào kết hôn?"

Cháu trai muốn kết hôn, bà Bạch lòng tham muốn nhiều thêm chút thời gian để tham gia hôn lễ.

Mộc Tiểu Nhã nhìn tinh thần bà Bạch bỗng nhiên bừng sáng, có hơi lo lắng, cô không nhớ rõ bà Bạch ra đi ngày nào, nhưng cô biết chỉ còn có mấy ngày nữa. Bởi vì ở đời trước, chiều ngày hôm sau cô đến bệnh viện thăm bà Bạch, nhưng lúc ấy bà Bạch đã không còn.

"Buổi tối về nhà con sẽ nói với ba mẹ, ngày mai liền kết hôn, chờ lãnh chứng xong chúng con sẽ mang ngay đến cho bà nhìn." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Tốt tốt tốt." Bà Bạch nói liên tiếp ba lần, sau đó giọng nói bỗng nhiên dần dần yếu đi, mọi người phát hiện không đúng, vội vàng quay lại nhìn, lại phát hiện bà Bạch đã nhắm hai mắt lại.

Lần này, mọi người trong phòng bệnh đều hoảng sợ, tất cả tập trung hết ở đầu giường, không ngừng gọi bà Bạch. Chỉ có Bạch Xuyên vẫn yên lặng đứng bên cạnh Mộc Tiểu Nhã, bình thần nhìn bà lão đang ngủ trên giường.

Chỉ chốc lát sau bác sĩ cũng tới, kiểm tra đơn giản, sau đó kết luận: "Bà lão chỉ là ngủ thôi."

Lúc này mọi người mới thở dài nhẹ nhõm.

"Nhưng mà, thân thể bà lão như đèn đã cạn dầu, rồi đi... cũng chỉ là sớm muộn. Chờ bà tỉnh ngủ, mọi người nếu còn gì muốn nói, thì hãy nói đi." Dặn dò xong, bác sĩ rời khỏi phòng bệnh.

Bầu không khí trong phòng bệnh trở nên trang nghiêm, người nhà họ Bạch đều đắm chìm trong nỗi bi thương khi biết bà Bạch sẽ rời đi bất cứ lúc nào, nhất thời không để ý tới việc kết hôn của Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên.

Mộc Tiểu Nhã nhìn bà lão đang an tĩnh ngủ say như có thể rời đi bất cứ lúc nào, cắn răng, quay sang nói với Bạch Xuyên: "Bạch Xuyên, chúng ta đi lấy giấy chứng nhận đi."

"Được." Bạch Xuyên không chút do dự đồng ý.

"Em về nhà lấy sổ hộ khẩu, sổ hộ khẩu của anh ở đâu?"

Bạch Xuyên chớp mắt, quay đầu lại, bỏ qua cha mẹ đang sợ ngây người, nhìn chăm chăm vào người anh trai cũng đang sửng sốt: "Em muốn sổ hộ khẩu."

"..." Bạch Tranh, ai tới nói cho anh biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Sổ hộ khẩu cuối cùng cũng đưa cho Bạch Xuyên, Bạch Tranh về nhà lấy sổ hộ khẩu, tự mình đưa đến cửa Cục Dân Chính, sau đó nhìn Mộc Tiểu Nhã và em trai cùng đi vào làm thủ tục, rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Trong thời gian này anh vẫn luôn rất kinh ngạc trước phản ứng của em trai mình, em trai Bạch Xuyên của anh, lúc 1 tuổi bị chẩn đoán mắc chứng tự kỷ, lúc 3 tuổi thì được phát hiện có trí nhớ đặc biệt và thiên phú giải toán, may mắn nằm trong 10% người có chứng tự kỷ kia, là một người mắc hội chứng bác học. Sau khi phát hiện ra điều này, trong cảm xúc mờ mịt thống khổ, cha mẹ họ cuối cùng cũng tìm được hướng đi cho em trai anh, họ không tiếc công sức bồi dưỡng em trai. Em trai học tập rất nhanh, nhưng lại luôn khép mình trong thế giới riêng, không muốn giao tiếp với người khác.

Cho đến khi em trai lên 7, một nhà bọn họ đã dùng rất nhiều kiên nhẫn, ngẫu nhiên em trai mới phản ứng lại, nhưng việc trao đổi vẫn còn khó khăn. Cuối cùng là bà nội đã về hưu đang ở nhà, đưa ra quyết định, bà muốn đưa em trai về nhà cũ.

Bác sĩ nói em trai biết phản ứng lại, điều đó có nghĩa là nó đã nhận thức được thế giới bên ngoài, bệnh tự kỷ cũng không quá nghiêm trọng, nếu hồi phục tốt, có thể lấy lại được khả năng giao tiếp.

Nhà họ Bạch bọn họ không cần một thiên tài, họ chỉ muốn có thể giao tiếp với nhau như người một nhà. Vì vậy nên cha mẹ đã đồng ý với quyết định của bà, để bà dẫn em trai đi. Mười mấy năm sau, em trai vẫn sống cùng với bà, và sự hồi phục của em trai cũng rất đáng mừng, nên lúc 12 tuổi cũng đã chấp nhận người nhà họ Bạch, nguyện ý trả lời câu hỏi của họ.

Nhưng loại phản ứng này, cũng không phải là ngay lúc đó, bình thường sau khi hỏi được một lúc, em trai phải mất một vài phút, thậm chí nửa giờ mới có thể trả lời bọn họ.

Mặc dù những năm gần đây biểu hiện đã tốt hơn, nhưng ngoại trừ bà nội, Bạch Tranh chưa bao giờ thấy em trai trả lời ngay lập tức với bất kỳ ai.

Mãi cho đến khi, Mộc Tiểu Nhã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Anh đau lòng

Edit: Flanty

"Chúng ta mang đến cho bà nội xem." Trên xe, Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên nhìn tờ giấy kết hôn.

Bạch Xuyên ngây ngốc cầm, một lúc sau mới gật đầu thật mạnh một cái.

30 giây, nhiều nhất 30 giây, em trai anh đã đáp lại cô gái này.

Chú ý tất cả hành động của hai người phía sau, trong lòng Bạch Tranh bỗng nhiên hụt hẫng, chẳng lẽ cùng một mẹ đẻ ra, từ nhỏ hai anh em cùng nhau lớn lên, anh còn kém một người ngoài? Hơn nữa, vì sao mà em trai cùng cô gái Mộc Tiểu Nhã này lại có thể dựa vào nhau gần như vậy, bình thường anh chạm vào một chút, thì thẳng bẻ đều né tránh theo bản năng.

"Rẽ phải." Lúc này, Bạch Xuyên bỗng nhiên lên tiếng.

"Cái gì?" Bạch Tranh đối với giọng nói của em trai từ trước đến nay tương đối miễn cảm.

"Rẽ phải." Bạch Xuyên lặp lại lần nữa.

"Ý của Bạch Xuyên, vừa rồi ở giao lộ kia, chúng ta nên rẽ phải." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

Bạch Tranh sững sốt, sau đó xấu hổ phát hiện mình quả thật đi nhầm đường. Vì thế chỉ có thể giả bộ như không có việc gì quay đầu trở lại, tiếp tục nghe Mộc Tiểu Nhã và em trai nói chuyện với nhau ở phía sau.

"Bạch Xuyên, anh nhớ rõ đường đến đây sao?"

"Nhớ rõ."

"Anh chừng nào thì nhớ?"

"Trên đường."

Thật tốt, mỗi câu trả lời, khoảng cách nhiều nhất là mười giây.

Ba người mau chóng trở lại bệnh viện, bà Bạch vẫn còn đang ngủ say, mọi người đành phải canh giữ ở phòng bệnh, chờ bà Bạch tỉnh lại. Ước chừng khoảng 5 giờ sau, khi đã quá trưa, bà Bạch cũng thức dậy, Mộc Tiểu Nhã vội vàng kéo Bạch Xuyên qua, cùng nhau đem giấy kết hôn đưa đến trước mắt bà Bạch.

"Bà nội, bà nhìn xem."

Ánh mắt bà Bạch lập tức sáng lên, tinh thần đột nhiên tốt hơn rất nhiều, bà ngồi dậy, run rẩy tiếp nhận tờ giấy kết hôn đỏ rực. Bà nhìn từng chút một, từ ảnh chụp chung của hai người, đến con dấu, đến tên, lại đến ngày lãnh chứng, một chỗ cũng không buông tha.

Sau đó, bà cầm tay Bạch Xuyên và Mộc Tiểu Nhã, dẫn dò thật nhiều, xong bắt đầu kể lại chuyện bọn họ khi còn nhỏ vừa mới gặp nhau. Bà Bạch nói không biết mệt mỏi, mãi cho đến khi trời đã xế chiều, mới chậm rãi ngủ, rồi sau đó không hề tỉnh lại.

Bà Bạch đi rất an tĩnh, khỏe miệng thậm chí còn mang theo ý cười.

Việc này sáng nay đã có chuẩn bị trước, cho nên cảm xúc của người nhà họ Bạch còn tính là ổn định, hơn nữa bà lão là tự nhiên già đi, vẫn tính là hi tang. Hậu sự được tiến hành nhanh chóng, chỉ qua mấy ngày, bà Bạch đã được an táng ở bên cạnh ông Bạch.

Lúc phúng viếng khách tới rất đông, nhưng lễ tang hôm nay lại chỉ có mấy thân thích của Bạch gia.

Tại nghĩa trang, khi thân thích đều đã đi rồi, Lý Dung nhìn con trai mình vẫn đang không nhúc nhích đứng trước bia mộ, lặng lẽ gọi Mộc Tiểu Nhã qua một bên.

"Dì." Đáng lẽ sau khi kết hôn cô phải đổi lại xưng hô là "mẹ", nhưng Mộc Tiểu Nhã nhất thời còn chưa thể thích ứng, cũng may Lý Dung không để ý tới.

"Tiểu Nhã, ta muốn cảm ơn con, cảm ơn con đã hoàn thành tâm nguyện của bà Tiểu Xuyên, để bà lão an tâm ra đi." Lý Dung nói, cha Bạch ở một bên cũng gật đầu cảm kích với Mộc Tiểu Nhã.

"Đây là điều con nên làm." Khi còn nhỏ bà Bạch đối với cô rất tốt, mà hiện tại cô đã quyết định phải gả cho Bạch Xuyên, làm như vậy là chuyện đương nhiên.

"Bây giờ bà cũng đi rồi, tiếp theo con tính toán ra sao?"

"Dạ?" Mộc Tiểu Nhã bị hỏi đến nghẹn họng.

"Ngày đó ở phòng bệnh bà ấy có nhắc mãi với Tiểu Xuyên một câu, nói còn chưa nhìn thấy thằng bé kết hôn, kết quả quay đầu đã không thấy tăm hơi đâu, sau đó nó liền mang con trở về." Vừa nói, Lý Dung không khỏi quay đầu lại nhìn con trai vẫn đang đứng ở trước bia mộ như cũ, "Tiểu Xuyên từ nhỏ đã được bà nội chăm sóc, cho nên tình cảm với bà lão đặc biệt tốt. Nhưng tình trạng của Tiểu Xuyên khá đặc biệt, mặc dù chúng ta cũng hy vọng nó có thể có bạn đời, nhưng không thể cưỡng cầu như vậy được."

"Dì, ý dì là?" Mộc Tiểu Nhã hiểu một chút.

"Chúng ta chính là muốn hỏi con một chút, chuyện kết hôn này, con vì muốn hoàn thành tâm nguyện của bà nội mới cùng Tiểu Xuyên kết hôn, hay là thật sự muốn gả cho Tiểu Xuyên?" Lý Dung cũng không quanh co lòng vòng, việc này bà đã sớm muốn tìm Mộc Tiểu Nhã nói chuyện, chỉ là mấy ngày nay có quá nhiều việc, mãi cho đến hôm nay mới xem như có thời gian.

"Thật ra con cũng không rõ." Mộc Tiểu Nhã trả lời khiến cha mẹ Bạch kinh hãi, ngay cả Bạch Tranh đang ở xa một chút cũng nghiêng đầu nhìn qua đây.

Lúc đó Mộc Tiểu Nhã vừa mới trọng sinh trở về, vui sướng khi sống sót sau tai nạn, thời gian đảo ngược làm đại não cô lúc ấy có chút hỗn loạn. Cho dù trải qua mấy ngày nay có chút vất vả, dù cô chắc chắn là mình trọng sinh, cũng vẫn có cảm giác mộng ảo.

Nếu nói lúc ấy lý do gì thúc đẩy Mộc Tiểu Nhã đồng ý với lời cầu hôn của Bạch Xuyên, hẳn là do đòi trước, khi Bạch Xuyên mang tới một xấp bệnh án thật dày, cùng với chỉ chút những ghi chú trên mặt giấy đã khiến cho cô cảm động.

Vì vậy, lúc cô đang chạy ra khỏi nhà, lại một lần nghe được lời cầu hôn của Bạch Xuyên, cô có chút xúc động mà đáp ứng.

Đến nỗi sau khi đi lãnh chứng, Mộc Tiểu Nhã lại càng cảm thấy không sao cả, với một người chỉ có thể sống bốn năm, nào để ý mình có thêm một tờ giấy kết hôn.

"Chú dì, tuy rằng quyết định này của con có chút do xúc động mà thành, nhưng hai người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Bạch Xuyên." Tính cách Mộc Tiểu Nhã quyết đoán, hiểu chuyện, đã nói thì nhất định sẽ làm được.

"Con nói, con muốn cùng Tiểu Xuyên duy trì hôn nhân?"

"Dạ." Mộc Tiểu Nhã cười gật đầu.

Lý Dung có hơi kinh ngạc, cùng chồng liếc nhìn nhau, cuối cùng nói: "Thật tốt, con nói một chút với ba mẹ con, chúng ta hai bên gặp mặt."

Cha mẹ? Mộc Tiểu Nhã đang tươi cười nháy mắt suy sụp. Cô quên mất, trong khoảng thời gian này bận quá, cô trộm hộ khẩu cùng Bạch Xuyên đi ra ngoài kết hôn, việc ngày còn chưa kịp nói với cha mẹ.

"Làm sao vậy?" Lý Dung thấy vẻ mặt thay đổi của Mộc Tiểu Nhã liền quan tâm hỏi.

"Cái đó, không có việc gì." Mộc Tiểu Nhã lúng túng nói, "Gặp mặt thì có khả năng phải qua hai ngày nữa, việc kết hôn này, con còn chưa kịp nói với ba mẹ."

"Con còn chưa nói với người trong nhà?" Cha Bạch trầm ngâm một lát, nói với vợ, "Dung Dung, chuẩn bị lễ vật, chúng ta tới cửa thăm hỏi."

"Được." Lý Dung lập tức gật đầu đáp ứng.

"Không cần, không cần." Mộc Tiểu Nhã có chút luống cuống, cha mẹ cô còn không biết việc này đâu, nếu cha mẹ Bạch Xuyên trực tiếp tới cửa, hai vợ chồng già sợ là còn bị hù chết ấy chứ, "Chú dì, trước hết để con trở về nói trước với ba mẹ một tiếng, sau đó lại cùng mọi người ước định thời gian được không?"

"Việc này nên là chúng ta chủ động tới cửa." Bạch Quốc Du nói, nếu không phải vì thỏa mãn tâm nguyện của mẹ mình, Mộc Tiểu Nhã cũng sẽ không thể không nói cho cha mẹ tiếng nào đã cùng con trai mình kết hôn.

"Thật sự không cần, nếu không... con đưa Bạch Xuyên cùng trở về gặp ba mẹ? Để nói về tình huống kết hôn của hai chúng con."

Bạch Quốc Du nhú mày, theo lý mà nói, hai người kết hôn, làm con rể Bạch Xuyên đến Mộc gia là thích hợp nhất, nhưng tình trạng của con trai mình như vậy đi không phải lại càng tệ hơn sao, mà không đi lại không tốt, Bạch Quốc Du càng nghĩ càng khó chịu.

"Thôi để cho Tiểu Nhã đưa Tiểu Xuyên đi trước." Lý Dung khuyên chồng. "Về sau cùng nhau sinh hoạt cũng là hai đứa nó, chúng ta phải tin tưởng."

"Nhưng..."

"Trước hết để cho chúng nó đi, không được thì chúng ta lại đi."

"Vây được rồi." Cha Bạch trầm tư một lát, gật đầu đồng ý.

Lý Dung trấn an vỗ cánh tay chồng, quay đầu lại nhìn Bạch Xuyên, rồi sau đó nói với Mộc Tiểu Nhã: "Tiểu Xuyên chắc còn muốn ở chỗ này một lát nữa, chúng ta... giao nó cho con."

Tuy rằng vẫn không yên tâm, nhưng nếu đã quyết định tiếp nhận Mộc Tiểu Nhã, thì nên thử giao Tiểu Xuyên cho cô.

"Vâng." Mộc Tiểu Nhã đáp lời.

"Đi thôi." Cha Bạch quay sang con trai cả, kéo tay vợ, xoay người đi ra ngoài nghĩa trang.

Bạch Tranh chần chờ một chút, cuối cùng cũng lựa chọn cùng cha mẹ rời đi. Chỉ là khi đi qua Mộc Tiểu Nhã thì nói một câu: "Tôi để lại cho hai người một chiếc xe."

"Vâng, cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã cảm kích, rồi sau đó đi đến chỗ Bạch Xuyên.

Bạch Tranh quay đầu lại, nhìn người em dâu đã được cha mẹ chấp nhận, đang từng bước một đi đến cạnh Bạch Xuyên, sau đó vô cùng tự nhiên vỗ bả vai em trai mình.

Mà em trai anh, cũng không hề né tránh.

Về mặt Bạch Tranh có chút phức tạp, xem ra là em trai thực sự thích cô gái Mộc Tiểu Nhã này, nhưng liệu Mộc Tiểu Nhã có phải sẽ luôn giống như bây giờ thích em trai anh hay không. Hay là sẽ giống vợ của anh, trước khi kết hôn nói sẽ bao dung với Bạch Xuyên, kết quả còn không phải là...

Bạch Tranh sắc mặt âm trầm, nỗ lực không nghĩ đến những thứ không tốt này nữa, thở dài rồi cường bách bản thân rời đi, anh bước nhanh ra ngoài, mãi cho đến khi lên xe, mày vẫn như cũ nhăn lại.

"Sao vậy?" Lý Dung phát hiện sắc mặt con trai không đúng.

"Mẹ, mẹ cảm thấy Mộc Tiểu Nhã có thể ở cùng em trai bao lâu?" Bạch Tranh trực tiếp hỏi, sâu trong lòng anh ta vẫn không tin Mộc Tiểu Nhã có thể vĩnh viễn ở cạnh Bạch Xuyên.

"Dù là bao lâu, Tiểu Xuyên vẫn luôn có chúng ta bên cạnh." Lý Dung nói.

"Nhưng..."

"Bạch Tranh, Tiểu Xuyên tuy mắc bệnh tự kỷ, nhưng thằng bé vẫn có suy nghĩ riêng, hãy để cho nó tự mình trải nghiệm. Giáo sư Phùng không phải đã nói rồi sao, Tiểu Xuyên càng chủ động, thì sẽ càng khôi phục tốt." Bạch Quốc Du nói, "Chúng ta cứ mặc nó."

Bọn họ đều sợ Bạch Xuyên bị thương, nhưng cũng không thể vì vậy mà hạn chế anh.

"Không sai." Lý Dung gật đầu tán thành.

"Tại sao mọi người lại dễ dàng chấp nhận cô ấy như vậy?" Bạch Tranh khó hiểu, em trai anh tuy mắc bệnh tự kỷ, nhưng theo bọn họ, ai cũng không xứng với nó.

"Nếu là người khác, ba mẹ sẽ không nhanh như vậy đã chấp nhận, nhưng Mộc Tiểu Nhã thì khác, cô bé là người mà bà nội con ưng ý. Trên đời này, không có ai so với bà yêu thương Tiểu Xuyên hơn." Lý Dung nói.

Bạch Tranh trầm mặc, không nói nữa.

Tại nghĩa trang lúc này chỉ còn lại Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên. Từ lúc bà Bạch qua đời cho đến sau tang lễ, Bạch Xuyên vẫn không nói gì bỗng nhiên lại mở miệng nói chuyện.

"Bà nội sẽ không trở lại." Bạch Xuyên dùng một câu trần thuật, tỏ vẻ anh hiểu "qua đời" biểu hiện cho điều gì.

"Chúng ta có thể tới thăm bà." Mộc Tiểu Nhã an ủi.

"Người đã chết, cái gì cũng không còn." Vẫn dùng ngữ khí trần thuật, cả người anh cứng đờ không biết nên nói tiếp thế nào.

"Anh rất đau lòng?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Đúng vậy, cô đang hỏi, bởi vì biểu tình trên mặt cùng giọng nói của Bạch Xuyên thật sự rất khó nhìn ra cảm xúc của anh là gì. Mộc Tiểu Nhã không rõ hiện giờ Bạch Xuyên có phải đang thương tâm hay không.

"Chỗ này... có chút kỳ lạ." Bạch Xuyên dùng tay đề lên ngực mình, anh không biết làm thế nào để diễn tả cảm xúc đau khổ của mình. Anh biết tuổi thọ của mỗi người là hữu hạn, anh có thể tiếp nhận được sự thật bà đã ra đi, nhưng anh không biết tại sao khi không còn được gặp bà thì trong lòng lại cảm thấy khác thường.

"Anh đang đau lòng." Mộc Tiểu Nhã nói với anh.

"Đau lòng... vậy phải làm sao bây giờ?" Về mặt Bạch Xuyên mê mang bất lực.

"Anh cần một cái ôm." Mộc Tiểu Nhã cho Bạch Xuyên một cái ôm ấm áp.

Ôm đối với Bạch Xuyên là một loại tiếp xúc lạ lẫm, anh không thích tiếp xúc với người khác, người ngoài đụng chạm sẽ khiến anh lo âu, ôm càng không có khả năng. Nhưng anh thích Mộc Tiểu Nhã, càng thích cảm giác thoải mái khi cô ôm lấy mình.

Anh không biết nên hình dung như thế nào, chỉ là cảm thấy an tâm và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vợ trước

Edit: Flanty

Bạch Xuyên đứng trước mộ bà Bạch thật lâu vẫn chưa đi, Mộc Tiểu Nhã cũng luôn ở bên anh, Bạch Xuyên không đi, Mộc Tiểu Nhã cũng không thúc giục.

Trải qua cái chết một lần, Mộc Tiểu Nhã so với trước kia càng thêm thông dong, kiên nhẫn. Cô chỉ còn lại có bốn năm, bốn năm này cô sẽ không đi du học nữa, sẽ không lãng phí thời gian để học tập, không cần phải gấp gáp đi tìm việc làm, thậm chí cả lý tưởng trước kia giờ cũng không cần cố gắng thực hiện. Tại thời điểm này mọi thứ dường như không hề quan trọng, chợt phát hiện ra, sinh hoạt chậm lại một chút, thời gian vô hạn kéo dài.

Bây giờ Mộc Tiểu Nhã có loại cảm giác này, mà bốn năm tới đây, cô hy vọng có thể cứ như vậy bình đạm ấm áp vượt qua.

"Ừc ực ~"

Sáng chỉ đơn giản ăn chút điểm tâm rồi tới nghĩa trang, Mộc Tiểu Nhã sớm đã đói bụng, nhưng luôn cố nén đến bây giờ, dạ dày thật sự chịu không nổi, rốt cuộc phát ra tiếng kêu bất mãn.

Mộc Tiểu Nhã trộm nhìn Bạch Xuyên, cũng may Bạch Xuyên giống như cái gì cũng không nghe thấy, vẫn ngây ngốc đứng trước bia mộ. Dạ dày Mộc Tiểu Nhã khó chịu, không nhìn được giờ tay che kín bụng mình. Vì động tác này, chiếc vòng ngọc trên cổ tay không cẩn thận va vào một cái cúc áo somi, phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Âm thanh rất nhẹ, dường như không nghe rõ, nhưng Bạch Xuyên vốn đang không có phản ứng gì bỗng nhiên lại nhìn qua. Người mắc chứng tự kỷ, đối với những âm thanh đặc biệt, ngược lại có phản ứng rất nhạy bén.

Anh nghi hoặc nhìn cánh tay đang ôm bụng của Mộc Tiểu Nhã.

"Em đói." Mộc Tiểu Nhã ngượng ngừng cười.

"Chúng ta đi ăn cơm." Đói bụng thì phải ăn cơm.

Tư duy của người tự kỷ trực tiếp như vậy, bọn họ không giống như người thường có nhiều băn khoăn, muốn làm gì, cần làm gì, họ sẽ thể hiện bản thân một cách thẳng thắn và nhanh chóng. Đương nhiên, tiền đề là bọn họ có khả năng diễn đạt tốt.

Khả năng biểu đạt của Bạch Xuyên cũng không khác là bao. Trong mấy báo cáo đánh giá gần đây, bác sĩ điều trị của anh là giáo sư Phùng đã nhiều lần hoài nghi Bạch Xuyên là bệnh nhân mắc hội chứng bác học. Ông đã rất nhiều lần dò hỏi cha mẹ Bạch Xuyên, có phải trước một tuổi Bạch Xuyên đã từng xảy ra va chạm dẫn đến tổn thương ở não không. Bởi vì sự khôi phục của Bạch Xuyên, thật sự là quá tốt, tựa như có năng lực giao tiếp thông thường.

Tiểu Nhã đói, cô muốn ăn cơm. Suy nghĩ này đã thúc đẩy Bạch Xuyên đi ra ngoài, chỉ là đi được vài bước mà vẫn không thấy Mộc Tiểu Nhã đuổi kịp,

anh nghỉ hoặc dừng lại.

"Bà nội, chúng con đi." Nói xong, Mộc Tiểu Nhã đuổi theo Bạch Xuyên, tự nhiên cầm tay anh.

Bạch Xuyên ngẩn người, lần thứ ba, đồng thời anh cũng sinh ra một nhận thức: Mộc Tiểu Nhã thích nắm tay anh.

Nhận thức này làm anh có chút vui vẻ.

Hai người theo bậc thang, từng bước một đi xuống dưới chân núi. Bên ngoài nghĩa trang, một chiếc xe thương vụ màu đen sang trọng đang đỗ ở ven đường. Mộc Tiểu Nhã biết đây nhất định là xe Bạch Tranh để lại cho bọn họ, vì thế cùng Bạch Xuyên đi qua.

"Tiểu Xuyên." Hai người mới đến gần, một người phụ nữ diện một thân váy liền màu đen từ trên xe bước xuống, cô ta thân thiết chào hỏi Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên chỉ nhàn nhạt nhìn một cái, một câu cũng không nói, liền thu hồi ánh mắt. Nhưng Mộc Tiểu Nhã biết, đối với Bạch Xuyên mà nói, phản ứng đơn giản này đã cho thấy anh biết người phụ nữ này, hơn nữa cũng không ghét.

"Cô Mộc." Cô ta dường như đã quen với phản ứng của Bạch Xuyên, quay đầu lại chào hỏi Mộc Tiểu Nhã.

"Chào cô, cô là?"

"Tôi là thư ký của Bạch tổng, tên Vương Tịnh, là Bạch tổng yêu cầu tôi ở lại đây chờ hai người." Vừa nói Vương Tịnh vừa mở cửa sau xe.

Mộc Tiểu Nhã cảm ơn, cùng Bạch Xuyên bước vào.

Wang Jing đóng cửa lại, bản thân cũng lên xe, khởi động xe rồi quay ra sau hỏi: "Cô Mộc, tôi đưa cô về trước?"

"Cảm ơn, nhà tôi ở..."

"Số 126 đường Phồn Hoa, ký túc xá nhân viên của trường trung học Khánh Nguyên, toà nhà 18." Không chờ Mộc Tiểu Nhã nói, Vương Tịnh đã chuẩn xác nói ra địa chỉ nhà cô.

"Sao cô biết?" Mộc Tiểu Nhã ngạc nhiên.

"Trước kia tôi thường xuyên qua đón Tiểu Xuyên, cô và anh ấy là hàng xóm, cho nên cũng tự nhiên nhớ được địa chỉ."

"Thì ra là thế." Mộc Tiểu Nhã tò mò, cô Vương Tịnh này dường như rất quen thuộc với Bạch Xuyên, vì thế không khỏi hỏi thêm, "Cô và Tiểu Xuyên rất thân quen?"

"Đúng vậy." Vương Tịnh nói, "Tôi lấy học bổng của tập đoàn Dật Phong để đi học đại học, cho nên sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp vào đó làm việc. Bạch tổng rất quan tâm đến em trai mình, quần áo, thức ăn, nơi ở, phương tiện đi lại đều được chú ý chặt chẽ, làm thư ký của Bạch tổng, tôi và Tiểu Xuyên tiếp xúc tương đối nhiều." Tập đoàn Dật Phong là công ty do cha Bạch Xuyên, Bạch Quốc Du sáng lập.

"Tiểu Xuyên ở công ty nhất định đã được cô chiều cố nhiều."

"Đúng vậy." Vương Tịnh quay đầu nói, "Thật ra ngày đó lúc Tiểu Xuyên cầu hôn cô, tôi cũng ở đây."

"Cô?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc như rụng mảy.

"Ngày đó Tiểu Xuyên bỗng nhiên từ bệnh viện chạy ra ngoài, Bạch tổng rất sốt ruột, chúng tôi tìm xung quanh bệnh viện một vòng cũng không thấy người, tôi hoài nghi Tiểu Xuyên có phải chạy về nhà hay không, cho nên lái xe đi tìm. Không nghĩ tới, vừa lúc thấy được Tiểu Xuyên cầu hôn." Vương Tịnh cười nói, "Nói thật, lúc ấy tôi so với hai người còn khảnh trơ hơn."

Mộc Tiểu Nhã cười ngượng ngùng, không nghĩ tới quá trình mình được cầu hôn lại có người nhìn thấy.

"May mắn là tôi đồng ý rồi."

"Nếu cô không đồng ý, tôi có khả năng đã thay thế cô rồi." Vương Tịnh nửa thật nửa giả nói.

Mộc Tiểu Nhã bị người khác trêu chọc và cười nhạo, trong lúc vô tình, ánh mắt lơ đãng quét qua sườn mặt tuấn tú trắng nõn của Bạch Xuyên, trong lòng chợt nảy dựng, trước mặt Mộc Tiểu Nhã đột ngột hiện lên gương mặt chằng chịt sẹo của Bạch Xuyên trước khi trọng sinh.

"Làm cách nào mà cô đồng ý thay tôi?" Mộc Tiểu Nhã bỗng trở nên miễn cảm.

"Cô Mộc có khả năng không biết, Tiểu Xuyên lớn lên rất tuấn tú, lại thông minh, mặc dù tình trạng có hơi đặc thù, nhưng anh ấy ở trong công ty chúng tôi, cũng được bình chọn là người đàn ông độc thân hoàng kim đấy. Rất nhiều nhân viên nữ đều muốn gả cho anh ấy."

Wang Jing nói như vui đùa, nhưng Mộc Tiểu Nhã lúc này đã cười không nổi. Nếu đời trước bà Bạch cũng qua đời vào thời gian này, vậy thì cô vừa cự tuyệt Bạch Xuyên vào buổi sáng, buổi chiều anh lại muốn đi đâu tìm một người để kết hôn? Đủ loại trùng hợp khi liên kết lại với nhau, đều nói cho cô biết

rằng, người phụ nữ trước mắt tên Vương Tịnh này, rất có thể chính là vợ của Bạch Xuyên ở đời trước.

Như Vương Tịnh vừa nói, nếu Mộc Tiểu Nhã không đồng ý, thì cô ta đã đồng ý rồi. Không, hẳn là cô ta chủ động tìm Bạch Xuyên đưa ra đề nghị kết hôn. Mà lúc ấy, Bạch Xuyên chỉ nghĩ đến tâm nguyện của bà nội, rất có thể sẽ đồng ý.

Mộc Tiểu Nhã càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này có thể là sự thật. Trước hết, nhà họ Bạch đề ý Bạch Xuyên như vậy, khẳng định sẽ không tùy tiện tìm cho anh một người để kết hôn. Mà Vương Tịnh lại làm thư ký cho Bạch Tranh, cùng Bạch Xuyên ở chung dường như rất ổn, nếu Bạch Xuyên kiên trì nhất định phải kết hôn trước khi bà nội qua đời, vậy thì nhà họ Bạch thật sự có khả năng sẽ đồng ý hôn sự này.

Nếu đời trước Vương Tịnh gả cho Bạch Xuyên, vậy thì người hại Bạch Xuyên bị thương cũng chính là cô ta...

"Cô Mộc, cô Mộc?"

Mộc Tiểu Nhã đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, mãi cho đến khi Vương Tịnh gọi, mới phục hồi tinh thần.

"Sao vậy?"

"Đến rồi." Vương Tịnh cười nhắc nhở.

Mộc Tiểu Nhã nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên xe đã dừng ở cửa nhà mình rồi, mà Bạch Xuyên ngồi bên cạnh cũng đang yên lặng nhìn cô.

"Chúng ta xuống xe." Mộc Tiểu Nhã ý bảo Bạch Xuyên xuống xe, anh ngoan ngoãn tùy ý để Mộc Tiểu Nhã nắm tay, hai người xuống xe từ cùng một phía.

"Cô Mộc, tôi chờ ở cửa. Chờ mọi người ăn cơm xong, tôi sẽ đưa Tiểu Xuyên về nhà." Vương Tịnh nói.

"Thư ký Vương không cần chờ, một lúc nữa sau bữa tối, tôi sẽ đưa Tiểu Xuyên trở về." Sau khi có suy đoán vừa rồi, Mộc Tiểu Nhã không muốn Vương Tịnh tiếp xúc nhiều với Bạch Xuyên.

"Nhưng... Bạch tổng đã dặn dò tôi, nhất định phải tự mình đưa Tiểu Xuyên trở về."

Mộc Tiểu Nhã nhíu mày, cô không muốn Vương Tịnh đưa anh về, nhưng Vương Tịnh lại nghe lệnh của Bạch Tranh, mà mình và Bạch Tranh lại không quen thuộc, lập tức có chút khó xử.

"Em không muốn cô ấy chờ?" Lúc này, Bạch Xuyên đứng một bên bỗng nhiên lên tiếng. Vừa rồi anh nghe thấy Mộc Tiểu Nhã nói muốn Vương Tịnh rời đi.

Vương Tịnh kinh ngạc nhìn Bạch Xuyên, đây là lần đầu tiên cô thấy Bạch Xuyên chủ động phản ứng với người khác.

"Ừm, buổi tối em đưa anh về." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Cô về đi!" Hiểu được ý của Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên không chút do dự đuổi người. Mà đây cũng là câu nói đầu tiên của anh sau khi nhìn thấy Vương Tịnh, giọng điệu cứng nhắc, không chút khách khí.

"Tiểu Xuyên, em..." Vương Tịnh lập tức có chút xấu hổ.

"Cô đi đi." Bạch Xuyên hơi nhăn mày, người này sao còn không đi.

Chỉ cần là nhân viên của Dật Phong thì đều biết một việc, đó chính là ngàn vạn lần không được làm Bạch nhị thiếu Bạch Xuyên mất hứng, cho dù là nhân máy cũng không được, bởi vì một khi Bạch nhị thiếu mất hứng chế, Chủ tịch cùng Tổng giám đốc sẽ đồng thời tìm bọn họ nói chuyện. Bởi vậy khi Vương Tịnh nhìn thấy Bạch Xuyên nhíu mày, cũng không dám nói nữa, lập tức lái xe rời đi.

"Anh không thích cô ấy à? Sao lại đuổi người ta đi?" Vương Tịnh đi rồi, Mộc Tiểu Nhã thật ra rất cao hứng, nhưng cô vẫn muốn hỏi một chút xem tại sao Bạch nhị thiếu lại bỗng nhiên thông suốt đuổi người.

"Tôi không thích cô ấy." Bạch Xuyên nghiêm túc nói.

"Không thích? Vậy tại sao cô ấy lại gọi anh là Tiểu Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã nhướn mày, lần trước bọn họ gặp người trợ lý kia, rõ ràng xưng hô với Bạch Xuyên là Nhị thiếu, vậy mà người phụ nữ này lại trực tiếp gọi Tiểu Xuyên, vừa nghe đã cảm thấy hai người rất thân thiết.

"... Là cô ấy muốn gọi." Trong nhận thức của Bạch Xuyên, dù là Bạch Xuyên, Nhị thiếu hay Tiểu Xuyên cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, ba cái này cũng không có gì khác nhau.

"Cô ấy muốn thi để cô ấy gọi?" Mộc Tiểu Nhã rất bất mãn.

Bạch Xuyên hoang mang nhìn Mộc Tiểu Nhã, không rõ ý của cô.

Người mắc bệnh tự kỷ đều gặp khó khăn trong giao tiếp, mặc dù khả năng ngôn ngữ của họ không kém. Nhưng khi cùng người khác nói chuyện, bọn họ

chủ yếu là nghe người khác nói, không hơn, đối với họ bất luận là so sánh, ẩn dụ, mỉa mai, thành ngữ đều khó có thể lý giải được. Cho nên Bạch Xuyên nghe không hiểu lời nói ẩn dụ của Mộc Tiểu Nhã.

"Không được để cô ấy gọi." Mộc Tiểu Nhã cũng biết Bạch Xuyên nghe không hiểu, cho nên chỉ có thể nói thẳng ra yêu cầu của bản thân.

"Ồ." Bạch Xuyên không rõ cảm xúc của Mộc Tiểu Nhã, nhưng Mộc Tiểu Nhã bảo anh làm gì, một chút cũng không cảm thấy không hợp lý.

"Về sau chỉ có người thật thân thiết với anh mới có thể gọi là Tiểu Xuyên, biết không?" Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Ồ." Bạch Xuyên dường như hiểu được.

Cho nên vừa rồi ở trên xe Mộc Tiểu Nhã gọi mình là Tiểu Xuyên, chính là rất thân thiết với mình? Bạch Xuyên lại tiếp nhận thêm một nhận thức mới đưa vào hệ thống.

Vì Bạch Xuyên nghe lời, khiến cho Mộc Tiểu Nhã rất hài lòng. Cô vui mừng đưa anh về nhà, vừa đi vừa dặn dò: "Bây giờ chắc là ba mẹ em ở nhà, chốc nữa đi vào, việc kết hôn để em nói, anh chỉ cần ngồi ở một bên nghe, biết không?"

"Được."

"Bây giờ em rất đói, chúng ta chờ com nước xong rồi nói sau, đồ phải đến lúc đó com tối cũng ăn không ngon."

"Được."

"Thật ngoan."

Bạch Xuyên giương đôi mắt đen như mực, an tĩnh nhìn chăm chú Mộc Tiểu Nhã, đối với hành động trẻ con của Mộc Tiểu Nhã, cũng không có biểu hiện phản đối. Thậm chí anh còn có chút hoài niệm, bởi vì, đã thật lâu rồi Mộc Tiểu Nhã không có như vậy với anh.

"Anh Bạch Xuyên, anh ở chỗ đây chờ em, em sẽ nhanh chóng quay lại." Cô gái nhỏ giải thích xong liền nhảy nhót chạy đi, một hồi lâu sau mới trở về.

"Anh Bạch Xuyên, anh vẫn luôn ở chỗ này chờ em sao? Có bỏ đi không đó?"

Cậu thiếu niên nghiêm túc lắc đầu, anh một bước cũng đều không rời đi.

"Thật ngoan." Cô gái nhỏ học theo bộ dáng người lớn, nhón chân lên muốn vỗ đầu thiếu niên, cuối cùng lại bởi vì chiều cao hữu hạn, chỉ chụp tới bả vai.

Lúc này, không có chụp bả vai. Ánh mắt Bạch Xuyên trầm xuống, sau đó đột ngột kéo tay Mộc Tiểu Nhã, mạnh mẽ ấn lên vai mình.

"Sao vậy?" Mộc Tiểu Nhã quay đầu lại, liền đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Bạch Xuyên.

Tác giả có lời muốn nói: Vợ trước sẽ không xuất hiện quá nhiều, chỉ là một người qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chúng ta chờ họ đồng ý

Edit: Flanty

Cha mẹ Mộc Tiểu Nhã đều là giáo viên cấp Ba, cha Mộc Nhượng Chu là giáo viên chủ nhiệm bộ môn Toán tại Trung học Khánh Nguyên, mẹ Thẩm Thanh Di cũng là giáo viên Tiếng Anh ở đó. Hai vợ chồng, không nói đến sự nghiệp giảng dạy 26 năm, nhưng cũng có không ít học sinh do họ dạy dỗ đã bước chân vào các trường Đại học danh tiếng.

Tuy có cha mẹ là giáo viên nổi tiếng, thành tích học tập từ nhỏ của Mộc Tiểu Nhã lại không phải là tốt, từ tiểu học lên đến trung học, thậm chí cô cũng không thi đỗ Trung học Khánh Nguyên nơi cha mẹ giảng dạy.

Đối với điều này, cha mẹ Mộc Tiểu Nhã cũng không trách móc nặng nề, bọn họ đối với Mộc Tiểu Nhã chỉ có duy nhất yêu cầu là lớn lên khỏe mạnh, hạnh phúc. Ngược lại cô cảm thấy chính mình đã ném hết mặt mũi của cha mẹ đi rồi, vì thế khi vào Trung học đã hăng hái học tập, cuối cùng đỗ vào một trường Đại học không tồi.

Mà Mộc Tiểu Nhã dám giấu cha mẹ cùng Bạch Xuyên kết hôn, thật ra cũng xuất phát từ việc cha mẹ đối với cô quá mức nuông chiều.

Cha mẹ Mộc thấy Bạch Xuyên bỗng nhiên đến, biểu hiện có chút kinh ngạc. Hai người phỏng đoán có thể là do bà Bạch vừa mới mất, Bạch Xuyên vẫn chưa thích ứng được, cho nên con gái mình mới đưa người ta về nhà ăn cơm. Vì thế cũng không hỏi nhiều mà nhiệt tình chiêu đãi Bạch Xuyên.

Chuyện Bạch Xuyên mắc hội chứng bác học Mộc Nhược Chu cũng biết, dù sao bản thân Mộc Nhược Chu cũng là giáo viên toán học, cho nên ngẫu nhiên cũng sẽ nghiên cứu một số vấn đề toán học. Ông biết khả năng tính toán của Bạch Xuyên rất tốt, vì thế lúc ăn cơm chọn ra mấy vấn đề mình không biết, hỏi Bạch Xuyên. Mà Bạch Xuyên đối với số học cũng cảm thấy hứng thú, vì thế cha vợ hỏi gì đáp nấy.

Điều này làm cho Mộc Nhược Chu vô cùng cao hứng, ăn xong cơm tối đã lập tức lôi kéo Bạch Xuyên giúp ông đem công thức toán viết ra.

Cánh tay bị người lạ giữ chặt, cho dù là cha, Bạch Xuyên cũng không cho ông chút mặt mũi nào mà hất ra, đứng ra phía sau Mộc Tiểu Nhã. Việc này khiến Mộc Nhược Chu có hơi xấu hổ.

"Tiểu Xuyên, thật xin lỗi." Mộc Nhược Chu xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó nhìn Bạch Xuyên đứng không rời con gái mình, năn nỉ nói, "Tiểu Nhã, con bảo Tiểu Xuyên đem những công thức vừa rồi viết ra cho ba đi."

"Ba, anh ấy sẽ viết, nhưng dù sao cũng phải có giấy bút chứ." Mộc Tiểu Nhã bật cười.

"Đúng đúng đúng, để ba đi lấy." Mộc Nhược Chu gật đầu, vội vàng xoay người chạy tới thư phòng tìm giấy bút.

Thẩm Thanh Di giống như đã quen chồng mình như vậy, lắc đầu cười cười sau đó bắt đầu dọn bàn ăn. Mộc Tiểu Nhã thấy thế, quay đầu nói với Bạch Xuyên còn ngồi đó: "Anh ra xô pha ngồi đi, chốc nữa giúp ba em viết mấy công thức ra, em sẽ giúp mẹ rửa chén."

Bạch Xuyên ngây ngốc gật đầu, sau đó ngoan ngoãn đi ra xô pha ngồi.

Mộc Tiểu Nhã nhắc mâm đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Thẩm Thanh Di vừa dọn dẹp bệ bếp vừa nói chuyện phiếm cùng con gái: "Giáo sư Thôi qua đời, cảm xúc của Tiểu Xuyên vẫn còn ổn."

Bà Bạch họ Thôi, trước khi về hưu cũng là giáo viên trường Trung học Khánh Nguyên, thời gian giảng dạy của bà dường như là cùng lúc với lịch sử ra đời của Khánh Nguyên, cho nên Thẩm Thanh Di luôn gọi bà Bạch là giáo sư Thôi.

"Khá tốt, chỉ là có hơi khô sở." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Chắc chắn là vậy rồi." Là hàng xóm, quá trình Bạch Xuyên từ một đứa trẻ tự kỷ chậm rãi khôi phục thành như bây giờ, không ai so với bọn họ hiểu rõ hơn những gì bà Bạch phải trả giá, "Đều nói đứa trẻ có bệnh tự kỷ chỉ sống trong thế giới của chính mình, nhưng Tiểu Xuyên có thể cảm thấy đau lòng, có thể thấy được nỗ lực của giáo sư Thôi không phải là vô ích."

"Thật ra Tiểu Xuyên có thể giao tiếp với mọi người mà." Mộc Tiểu Nhã nhân cơ hội nói.

"Đúng vậy, mẹ thấy con và thằng bé nói chuyện rất tốt."

"Con gái mẹ người gặp người thích đó." Mộc Tiểu Nhã cười khoe khoang.

"Người gặp người thích? Xem con không biết xấu hổ kìa, nhanh rửa bát đi, còn đưa Tiểu Xuyên về." Thẩm Thanh Di cười mắng.

"Cũng phải chờ Tiểu Xuyên giúp ba viết xong công thức đã."

Nói xong, hai mẹ con ăn ý cùng nhau nhìn về phía phòng khách, Mộc Nhược Chu đang ân cần ngồi xổm trước mặt Bạch Xuyên, si mê nhìn Bạch Xuyên viết công thức, thỉnh thoảng lại tám tặc tán thưởng. Nhìn một màn này, hai mẹ con lại cười, sau đó tiếp tục dọn dẹp phòng bếp. Mộc Tiểu Nhã phụ trách rửa bát, Thẩm Thanh Di phụ trách cắt đồ.

"Về sau Tiểu Xuyên không ở cùng chúng ta bên này nữa à?" Giáo sư Thôi qua đời, Thẩm Thanh Di cảm thấy người nhà họ Bạch chắc chắn sẽ không để Bạch Xuyên một mình ở đây.

"Con cũng không rõ."

"Khẳng định là không." Thẩm Thanh Di lo lắng nói, "Chỉ là không biết thay đổi hoàn cảnh, Tiểu Xuyên có thể thích ứng được hay không, rốt cuộc thì tình trạng của nó cũng có chút đặc biệt."

"Mẹ, mẹ rất lo lắng cho Bạch Xuyên à?" Mộc Tiểu Nhã nhướn mày.

"Vô nghĩa, nói thế nào thì mẹ cũng nhìn nó lớn lên." Thẩm Thanh Di là một giáo viên rất có trách nhiệm, ở trường học còn đối đãi với học sinh như đối xử với chính bản thân mình, huống chi tình trạng của Bạch Xuyên còn đặc biệt như vậy, lại còn là đứa bé bà nhìn nó lớn lên.

"Con muốn nói chuyện này với mẹ, mẹ đừng tức giận." Cơm cũng ăn xong rồi, bát đĩa cũng đã rửa xong, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy bây giờ là thời điểm

thích hợp nhất.

"Con làm gì mà lo mẹ tức giận?" Thẩm Thanh Di tò mò.

"Mấy hôm trước con đã về nhà lấy sổ hộ khẩu đi."

"Con lấy sổ hộ khẩu làm gì?" Thẩm Thanh Di hỏi, "Không phải hộ chiếu và visa ra nước ngoài đã được làm sớm rồi hay sao?"

"Con... cầm đi kết hôn."

"Bang!" Chén sứ màu trắng từ trong tay Thẩm Thanh Di rơi xuống, nháy mắt mảnh sứ rơi đầy đất, cũng kinh động đến hai người đàn ông đang ngồi trong phòng khách, từ tờ giấy công thức ngừng đầu nhìn lên.

"Cùng Bạch Xuyên." Mộc Tiểu Nhã một hơi nói hết.

"..."

Tin tức bất ngờ làm cho vợ chồng Mộc gia không kịp trở tay, bọn họ ở trong phòng khách, im lặng ngồi trên sofa giống như đang chờ đợi phán quyết, hai người trầm mặc rất lâu.

Cuối cùng, Mộc Nhược Chu vẫn để con gái mình đưa Bạch Xuyên trở về trước.

"Ba mẹ, con đưa Tiểu Xuyên về đây." Mộc Tiểu Nhã đứng lên chuẩn bị mang Bạch Xuyên rời đi.

"Ba, mẹ, tạm biệt." Ai ngờ, trước lúc rời đi, Bạch Xuyên bỗng nhiên đổi giọng gọi cha mẹ.

"..." Một tiếng cha mẹ này, khiến cho Mộc Nhược Chu cùng Thẩm Thanh Di sắc mặt hai vợ chồng đều thay đổi.

Đối với lời tạm biệt lễ phép này, hai người ai cũng không lên tiếng đáp lại. Bây giờ Bạch Xuyên không chỉ là cậu thiếu niên đáng thương ở cách vách, mà còn là con rể bọn họ.

Con người chính là như vậy, có một số việc, bạn với tư cách là người ngoài cuộc sẽ có biểu hiện vô cùng khoan dung, đồng tình, thậm chí còn chủ động giúp một tay, nhưng khi bạn trở thành người trong cuộc, tâm lý lại hoàn toàn khác. Cha mẹ Mộc lúc này chính là loại tâm lý khó có thể diễn tả thành lời.

Mộc Tiểu Nhã biết cha mẹ lúc này cần có thời gian để bình tĩnh lại, cho nên cô cũng không kích thích hai người, vội vàng đưa Bạch Xuyên rời đi.

Ra khỏi nhà họ Mộc, Bạch Xuyên dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

"Sao vậy? Anh quên đồ gì à?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Vừa rồi... ba mẹ, không có nói tạm biệt với tôi." Bạch Xuyên cực kỳ nghiêm túc nói.

Ách...

Mộc Tiểu Nhã lập tức có chút xấu hổ, không nghĩ tới Bạch Xuyên vẫn là BOY nghiêm túc ngay thẳng.

"Bọn họ quên mất, khi về em sẽ nhắc nhở bọn họ, bảo đảm về sau sẽ không như vậy." Mộc Tiểu Nhã đáp lại theo bản năng.

"Bọn họ không đồng ý?"

"Cái gì?"

"Không đồng ý chúng ta kết hôn." Bạch Xuyên nghiêm túc hỏi.

Mộc Tiểu Nhã ngây ngẩn cả người, cô lại không nghĩ tới, có trở ngại nhận thức như Bạch Xuyên, lại có thể cảm nhận rõ được cảm xúc của cha mẹ mình.

"Anh... sao lại nghĩ như vậy?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Từ nhỏ đến lớn, tôi tổng cộng đi qua nhà em 26 lần, mỗi một lần đi qua bọn họ đều sẽ cùng tôi cười nói tạm biệt, bây giờ lại không có." Bạch Xuyên dùng chính logic độc đáo của mình giải thích, "Mà hôm nay cùng với 25 lần trước chỉ khác nhau ở hai chỗ, bà tôi đã mất và tôi đã kết hôn với em. Mà có quan hệ với họ chỉ có việc chúng ta kết hôn."

"Anh... Anh có thể một hơi nói nhiều lời như vậy à." Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc cảm thán với năng lực phân tích của Bạch Xuyên, đồng thời cũng ở trong lòng cũng chửi "má nó, rốt cuộc ai nói Bạch Xuyên có chương ngại nhận thức và tình cảm vậy, khả năng logic này, đã có thể bắt kịp với thám tử rồi".

"Có thể." Mộc Tiểu Nhã giống như đang nhỏ nước bọt, Bạch Xuyên không hiểu, nhưng anh vẫn như cũ nghiêm túc trả lời.

"Vậy sao bình thường anh lại không nói chuyện?"

"Không cần."

"Ý anh là khi cần thiết thì sẽ nói nhiều?"

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu nói, "Tôi không thích nói chuyện."

"Không thích thì không nói, đi, em đưa anh về nhà." Mộc Tiểu Nhã bỏ qua vấn đề ban đầu của Bạch Xuyên, đưa người ra tiểu khu, gọi xe, chạy về phía biệt thự Bạch gia.

"Vì sao họ không đồng ý?" Nhưng Bạch Xuyên lại không phải người thường, anh sẽ không bởi vì Mộc Tiểu Nhã cố tình lảng tránh mà bỏ qua vấn đề này. Đến khi xe khởi động, anh lại hỏi.

Vì sao không đồng ý? Bởi vì ở trong mắt cha mẹ cô, anh là một người mắc chứng tự kỷ, không xứng với con gái họ.

"Bọn họ không phải không đồng ý, mà còn đang suy nghĩ, chờ suy nghĩ xong, thì sẽ đồng ý thôi." Mộc Tiểu Nhã nói.

Bạch Xuyên chớp chớp mắt, giống như chấp nhận lời giải thích của Mộc Tiểu Nhã, không tiếp tục hỏi nữa.

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa biệt thự Bạch gia, Mộc Tiểu Nhã bảo tài xế ở trong xe chờ cô một chút, rồi đưa Bạch Xuyên vào cửa.

"Chúng ta đã kết hôn." Đến cửa, Bạch Xuyên lại không đi vào.

"Em biết."

"Vậy khi nào thì sống cùng nhau?" Bạch Xuyên hỏi.

"..." Mộc Tiểu Nhã sững sốt, "Sống cùng nhau?"

"Đúng, sau khi kết hôn, hai vợ chồng phải sinh hoạt với nhau."

"..." Thật đúng là những gì nên biết thì đều biết, Mộc Tiểu Nhã đỡ trán, "Ba mẹ em còn chưa đồng ý đâu."

"Bọn họ đồng ý thì chúng ta có thể ở cùng một chỗ?" Bạch Xuyên truy hỏi.

Nói thật, Mộc Tiểu Nhã căn bản không nghĩ tới sẽ sống cùng Bạch Xuyên, lúc này chỉ có thể căng da đầu ứng phó, "Ừm... Đúng."

"Vậy tôi chờ họ đồng ý." Nghe được lời khẳng định, lúc này Bạch Xuyên mới vừa lòng.

Có lẽ là buổi tối hôm nay Bạch Xuyên biểu hiện quá mức bình thường, Mộc Tiểu Nhã không nhận được mà hỏi: "Nếu... ba mẹ em không đồng ý thì sao?"

"Chúng ta đã kết hôn." Bạch Xuyên nhấn mạnh lần nữa, "Bọn họ không đồng ý cũng vô dụng."

"!!!" Mộc Tiểu Nhã cả kinh, quả thực không thể tin được những gì mình vừa nghe.

"Cho nên... chắc là bọn họ sẽ đồng ý."

"..." Bởi vì không đồng ý cũng vô dụng, cho nên sẽ đồng ý đúng không? Hoá ra đây là logic của anh, Mộc Tiểu Nhã có chút dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thích anh ấy

Edit: Flanty

Sau khi Mộc Tiểu Nhã rời đi, người nhà họ Bạch đồng thời vây quanh anh, dù vậy bọn họ vẫn duy trì khoảng cách đủ để Bạch Xuyên cảm thấy thoải mái, cẩn thận tìm hiểu xem đêm nay ở Mộc gia phát sinh sự tình gì.

"Tiểu Xuyên, ba mẹ Tiểu Nhã nói thế nào?" Bạch Quốc Du ở thời điểm công ty mình được đưa ra thị trường cũng không khẩn trương như vậy.

"Bọn họ có đồng ý hôn sự của con và Tiểu Nhã không?" Lý Dung hỏi cụ thể.

Những gì muốn hỏi đều bị cha mẹ giành mất, Bạch Tranh chỉ có thể nhìn về phía em trai mình chờ đáp án.

Bạch Xuyên bước chân không ngừng, đi qua phòng khách, bước lên cầu thang, đến khi lên đến lầu hai, dường như mới phản ứng lại, quay đầu nói ba chữ: "Không đồng ý." Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước, nhốt mình vào phòng ngủ.

"Không đồng ý?" Ba người nhà họ Bạch đứng ở cầu thang thành một đoàn.

"Aiz, trên thực tế, có thể hiểu được." Bạch Quốc Du lý trí hơn vợ, tuy trong lòng có chút chua xót, nhưng vẫn có thể suy xét được vấn đề khi đứng ở lập trường của cha mẹ Mộc. Nếu ông là cha Mộc Tiểu Nhã, cũng sẽ không hy vọng con mình gả cho một người có tinh thần không bình thường.

"Con đã nói không thể để Tiểu Xuyên một mình đến Mộc gia." Bạch Tranh hỏi hận.

Bạch Xuyên không thích nói chuyện, lại không có nhận thức như người bình thường, ngay cả khi có người đứng mắng anh, anh cũng không nhất định sẽ phản ứng lại, cũng không biết đêm nay ở Mộc gia có phải chịu ủy khuất không. Bình thường ở công ty, anh đều hận không thể đem Bạch Xuyên vào trong văn phòng, ngay dưới mí mắt mình mà nhìn.

"Bạch Tranh, con cho người chuẩn bị lễ vật, ngày mai ba và mẹ tự mình đến Mộc gia thăm hỏi." Bạch Quốc Du suy nghĩ một lát, vẫn quyết định tự mình đi một chuyến.

"Nếu ba mẹ Mộc gia vẫn không đồng ý thì sao?" Bạch Tranh hỏi.

"Không có cách nào, cũng không thể cưỡng ép người ta mang con gái gả đến nhà chúng ta được." Khả năng này cũng không phải không có.

"Vậy Tiểu Xuyên làm sao bây giờ? Tiểu Xuyên thích Tiểu Nhã như vậy, anh không thấy thằng bé vừa mới trở về đã có bộ dạng mất mát hay sao?" Nghĩ đến khả năng này, Lý Dung không khỏi lo lắng.

"Tiểu Xuyên có mất mát à?" Bạch Quốc Du kinh ngạc, con của ông chẳng lẽ vừa rồi không phải giống như trước kia, đều là mất than sao?

"Đương nhiên là có, đàn ông các người chính là không chịu để ý, rõ ràng như vậy mà nhìn không ra."

Đồng dạng không thấy là Bạch Tranh, cũng yên lặng dời tầm mắt.

"Tóm lại, mặc kệ Mộc gia nghĩ như thế nào, chúng ta đều phải tới biểu hiện thành ý." Bạch Quốc Du quyết định.

Mộc Tiểu Nhã về đến nhà, phòng khách sớm đã không có bóng dáng cha mẹ, Mộc Tiểu Nhã hơi dừng một chút rồi nhấc chân tiến vào thư phòng ở lầu một.

Giơ tay gõ nhẹ hai cái, rồi sau đó đẩy cửa vào.

"Ba mẹ muốn hỏi cái gì thì hỏi đi." Bình tĩnh dừng lại trước bàn của cha, Mộc Tiểu Nhã biết, trong khoảng thời gian mình đưa Bạch Xuyên rời đi, cha mẹ ở nhà cũng đang sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân.

"Con cùng Bạch Xuyên kết hôn là thật?" Mãi cho đến bây giờ, Thẩm Thanh Di vẫn không thể tin con gái mình đã kết hôn.

"Là sự thật." Mộc Tiểu Nhã vô cùng nghiêm túc nói, "Ngày bà Bạch qua đời, con và Bạch Xuyên đi lãnh chứng, ngày đó quá vội vàng, hai người lại ở trường học giám thị, cho nên con chưa kịp nói với hai người."

"Ngày giáo sư Thôi qua đời? Vậy mới qua mấy ngày? Lúc chúng ta đến tham gia lễ truy điệu của giáo sư Thôi, cũng không thấy người Bạch gia nói gì." Mộc Nhượng Chu nhíu mày.

"Chắc là bọn họ cũng cảm thấy quá bất ngờ."

"Con có ý gì?" Thẩm Thanh Di khó hiểu.

"Mấy ngày nay có quá nhiều việc, chuyện con cùng Bạch Xuyên kết hôn, bọn họ cũng đột nhiên mới biết, hơn nữa lại cùng ngày với ngày bà Bạch qua đời, cho nên đại khái họ cũng cần thời gian để tiếp nhận." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Bạch gia kia đối với việc các con kết hôn có thái độ thế nào?" Mộc Nhượng Chu hỏi, nếu người nhà Bạch Xuyên cũng giống như bọn họ, đột nhiên biết đến chuyện kết hôn này, thì bọn họ sẽ có phản ứng gì?

"Thật ra..." Mộc Tiểu Nhã cười khổ, "Hôm nay lúc ở nghĩa trang, mẹ Bạch Xuyên còn hỏi con, có thật sự muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này không."

"Có ý gì?" Thẩm Thanh Di nhay cảm hỏi.

"Mẹ Bạch Xuyên nói, mặc dù bọn họ thực sự hy vọng Bạch Xuyên có bạn đời, nhưng cũng không muốn ép buộc."

"..." Nghe xong lời con gái thuật lại, tâm tình cha mẹ Mộc càng thêm nặng nề. Lời này cho thấy điều gì, cho thấy việc gả cho Bạch Xuyên, người nhà họ Bạch cũng không làm ra bất kỳ khuyến bảo hay hướng dẫn nào, hoàn toàn là do con gái mình nguyện ý.

"Tại sao con lại muốn kết hôn với Bạch Xuyên?" Thẩm Thanh Di khó hiểu, "Là bởi vì di nguyện của giáo sư Thôi?"

Nhiều năm làm hàng xóm, quan hệ của Thẩm Thanh Di và bà Bạch vẫn luôn rất tốt, tự nhiên cũng rõ ràng trong lòng bà Bạch suy nghĩ gì. Trước đây, khi cùng bà Bạch nói đến chuyện tương lai của Bạch Xuyên, Thẩm Thanh Di thậm chí còn lạc quan khuyến bảo bà Bạch, nói trên đời này sẽ luôn có một người con gái hiểu được Bạch Xuyên, không để ý đến những khuyết điểm của anh.

Nhưng nhân tính luôn là như vậy, khi là người ngoài cuộc hay người trong cuộc, thái độ sẽ hoàn toàn khác nhau. Bà đánh giá cao, kính nể cô gái sẽ không so đo tình trạng của Bạch Xuyên mà chăm sóc anh cả đời, nhưng bà cũng không hy vọng người đó lại là con gái mình.

Tựa như nữ chính trong bộ phim điện ảnh *«A beautiful mind»* [1], mọi người đều đánh giá cao và ngưỡng mộ sự khoan dung của nữ chính đối với John Nash, nhưng những đau khổ mà cô ấy gặp phải không phải ai cũng có dũng khí trải qua.

[1] Bộ phim tái hiện cuộc đời phi thường của nhà toán học lỗi lạc bậc nhất thế kỷ 20 – John Nash, cũng như tình yêu đầy bao dung của người bạn đời dành cho ông.

"Con thích Bạch Xuyên." Đây là câu trả lời Mộc Tiểu Nhã dành cho mẹ mình.

Cô biết, đối với cha mẹ mà nói, không có bất cứ lý do gì có thể tốt hơn so với việc cô thích. Vì để cha mẹ càng thêm tin tưởng, Mộc Tiểu Nhã tiếp tục nói, "Thật ra con đã thích Bạch Xuyên từ rất lâu rồi, hai người cũng biết trước kia con thích nhất là đến nhà bà Bạch tìm Bạch Xuyên mà. Cho nên mấy hôm trước, khi Bạch Xuyên bỗng nhiên chạy tới đây cầu hôn con, con đã cao hứng mà đồng ý."

"Bạch Xuyên bỗng nhiên cầu hôn con, con có nghĩ nó là vì bà nội mình hay không?" Mộc Nhược Chu nhắc nhở.

"Con có nghĩ đến, cũng đã hỏi qua anh ấy."

"Vậy nó trả lời thế nào?"

"Bạch Xuyên nói, bà Bạch muốn anh ấy tìm một người mình thích để kết hôn, sau đó anh ấy liền tới tìm con." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

Cha mẹ Mộc lại lần nữa trầm mặc, Bạch Xuyên là đứa trẻ tự kỷ, mà trẻ tự kỷ có một đặc điểm lớn chính là không sẵn sàng giao tiếp cùng người khác, họ cũng sẽ không nói dối, cũng sẽ không tìm lý do bào chữa cho bản thân, cho nên một khi đã nói ra, nhất định đó là cảm giác chân thật nhất trong lòng. Bạch Xuyên nói anh thích Mộc Tiểu Nhã, vậy nhất định là thật sự thích.

"Tiểu Nhã, con có nghĩ tới, con cùng Bạch Xuyên ở bên nhau sẽ rất vất vả?" Mộc Nhược Chu vẫn là không nhìn được mà nhắc nhở.

"Đúng vậy Tiểu Nhã, Tiểu Xuyên tuy là đứa trẻ tốt, cũng rất thông minh, nhưng dù sao nó cũng mắc bệnh tự kỷ, không thể bày tỏ được tình cảm như người bình thường. Cái mà con gọi là thích, liệu được mấy ngày. Đến lúc đó, đối với cả hai đứa đều sẽ bị tổn thương." Thẩm Thanh Di bổ sung lời nói của chồng.

"Ba mẹ, những điều này con đều đã nghĩ tới, nhưng con muốn thử một lần." Mộc Tiểu Nhã nói, "Con đã suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói với hai người."

Điều cha mẹ lo lắng, Mộc Tiểu Nhã có thể hiểu được, nhưng là người đã trọng sinh một lần, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy, kết quả của mình và Bạch Xuyên, cuối cùng cũng giống nhau, bản thân thì phát bệnh qua đời, còn Bạch Xuyên trở thành một người goá vợ. Không hẳn là tốt hơn một chút, bởi vì đời này Bạch Xuyên có thể tránh khỏi vận mệnh bị hủy diệt, trở thành một người đàn ông đẹp trai goá vợ.

"Vậy còn việc du học?" Thẩm Thanh Di lại hỏi.

"Con không đi." Du học, cô đã có kế hoạch không đi ngay từ đầu.

"Không đi? Đến SG học thiết kế, không phải là ước mơ từ trước đến nay của con sao?" Thẩm Thanh Di không thể tin nổi.

"Mẹ, chuyện này về sau con sẽ từ từ giải thích cho mẹ."

Mộc Tiểu Nhã biết mình thay đổi quá mức đột ngột, sẽ khiến cho cha mẹ khó có thể tiếp nhận được. Nhưng cô lại không thể nói ra sự thật, rằng bệnh di truyền của cô sẽ đột phát vào bốn năm sau, mà giờ phút này lại không thể tìm ra được. Điều duy nhất mà cô có thể làm, chính là dành thời gian còn lại để bầu bạn với họ.

"Mẹ, con thật sự muốn gả cho Bạch Xuyên, giống như lúc trước mẹ muốn gả cho ba ba vậy, hai người đồng ý đi." Đạo lý này không sai biệt lắm, Mộc Tiểu Nhã bắt đầu áp dụng chiến lược làm nũng.

"Các người đều đã kết hôn, còn cần chúng ta đồng ý nữa sao?" Thẩm Thanh Di tức giận đẩy con gái ra.

"Chuyện này con làm là không đúng, nhưng lúc ấy không phải là tình huống khẩn cấp sao, hơn nữa sau đó con thật sự đã quên mất, con xin lỗi." Mộc Tiểu Nhã không để ý bị mẹ ghét bỏ, không biết xấu hổ lại dán đến.

Thắm Thanh Di thờ dài nhìn chồng, trong mắt Mộc Nhựt Chu cũng tràn đầy bất đắc dĩ, giống như vợ vừa nói, con gái đã cùng Bạch Xuyên kết hôn, dù cho bọn họ phản đối, cũng không thay đổi được sự thật này. Hơn nữa, trải qua hơn 20 năm làm giảng viên, bọn họ rất rõ ràng, có một số việc, bọn nhỏ không tự mình trải qua, dù cho họ có nói gì đi chăng nữa, bọn chúng vẫn sẽ không nghe.

Nhưng làm cha mẹ, con gái mình kết hôn, lại dưới tình huống mình không biết đến, rốt cuộc trong lòng vẫn hựt hẫng: "Chuyện này, ta và mẹ con còn muốn xem xét lại một chút."

"Vậy hai người còn muốn cân nhắc trong bao lâu nữa?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Suy xét tốt, tự nhiên sẽ nói cho con." Nói xong, Mộc Nhựt Chu lạnh nhạt đứng dậy rồi đi.

Thắm Thanh Di thấy chồng mình rời đi, để lại cho con gái một biểu tình "con tự cầu phúc đi", sau đó cũng đi luôn.

Nhìn thư phòng trống trơn, Mộc Tiểu Nhã yên lặng gãi trán, bỗng nhiên "phụt" một tiếng bật cười. Cha mẹ cô, cả đời làm giáo viên, trước nay thông tình đạt lý, đều không ép buộc con gái phải làm gì hoặc không được làm gì. Trong lòng họ chỉ có cô nguyện ý hay không mà thôi.

Bọn họ suy nghĩ cả đêm, hỏi cô nhiều vấn đề như vậy, nhưng toàn bộ quá trình lại không hề yêu cầu cô phải rời khỏi Bạch Xuyên, mà chỉ là lần lượt phân tích lợi và hại trong đó, hỏi cô đã thật sự suy nghĩ kỹ hay chưa.

Thật ra cần thận suy nghĩ một chút, 26 năm ở đời trước, ngoài việc sống có hơi ngăn, không nói chuyện yêu đương, không ở bên chăm sóc cha mẹ nhiều hơn, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy cả đời kia, cô thực sự hạnh phúc.

Một trận gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi tới, thổi giấy Tuyên Thành trên bàn bay lên, Mộc Tiểu Nhã dùng cái chặn giấy đem mấy tờ giấy bảo bối của cha mình để lại một chỗ, rồi đi đến bên cửa sổ đóng lại. Đối diện với cửa sổ ở thư phòng là sân nhà bà Bạch, hiện giờ bà Bạch không còn nữa, trong nhà tối đen như mực không có một ngọn đèn dầu, trông hết sức trống vắng, cũng làm tâm trạng Mộc Tiểu Nhã bỗng dâng lên khó chịu.

Nếu bốn năm sau mình rời đi, lúc cha mẹ nhìn phòng ngủ của mình, liệu có giống tâm trạng mình hiện giờ khi nhìn sân nhà bà Bạch không?

Hoặc là, họ sẽ càng khổ sở hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cho em ảnh chụp của anh

Edit: Flanty

Sáng sớm, Mộc Tiểu Nhã thay quần áo rồi chạy vội đến trường học. Hôm nay là ngày trường thống nhất cấp bằng tốt nghiệp cho sinh viên, cô đã bỏ lỡ buổi chụp ảnh tốt nghiệp, nếu đến bằng tốt nghiệp mà cũng không đến lấy đúng hạn, có lẽ Phương Hủy sẽ trực tiếp giết đến tận nhà cô mất.

Xuống xe tại trạm xe buýt công cộng, đi chưa được mấy bước, Mộc Tiểu Nhã đã thấy Phương Hủy đang đứng chờ trước cổng trường. Lúc này, Phương Hủy không có sự giới giang, khôn khéo của một vài năm sau, mà vẫn là cái dạng con gái trên đầu có từ ba loại màu tóc trở lên.

"Phương Hủy."

Mộc Tiểu Nhã cao hứng vẫy tay với Phương Hủy, Phương Hủy quay đầu lại, nhìn hướng cô chạy tới, biểu hiện có chút lạnh nhạt. Miệng cô ấy còn đang ngậm ống hút trà sữa, căn bản không tính cho Mộc Tiểu Nhã chút phản ứng nào. Nhưng Mộc Tiểu Nhã không quan tâm đến điều này, một phát phi lên, giống như bạch tuộc cuốn lấy Phương Hủy.

"Quần áo của tớ! Mộc Tiểu Nhã, cậu muốn chết phải không." Hành động bất ngờ khiến trà sữa trong tay Phương Hủy tràn ra, làm cho bộ quần áo mới của cô ấy nhiễm một mảng trà màu nâu.

"Tớ đã lâu chưa gặp cậu, tớ nhớ cậu quá đi mất." Mộc Tiểu Nhã căn bản không nghe thấy Phương Hủy oán giận, vẫn như cũ đắm chìm trong niềm vui được nhìn thấy bạn tốt.

"Cậu thiếu tớ bộ này, tớ nói cho cậu biết, nếu hôm nay cậu không đưa giấy kết hôn ra đây, tớ khẳng định sẽ không để cho cậu đi." Phương Hủy không chút khách khí đem người đẩy ra.

"Giấy kết hôn thì không mang, nhưng có ảnh chụp, cậu muốn xem không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"..." Phương Hủy sừng sốt, cũng bất chấp trà sữa dính đầy người mình, kéo Mộc Tiểu Nhã lại truy hỏi, "Cậu thật sự kết hôn?"

"Đúng." Mộc Tiểu Nhã thoải mái thừa nhận.

"Không phải... Aiz, cậu kết hôn với ai, yêu đương lúc nào, sao tớ không biết?" Phương Hủy vẫn luôn cho rằng ngày đó Mộc Tiểu Nhã nói mình kết hôn, chỉ là thuận miệng lấy cớ.

"Nói ra thì rất dài, cậu có nhớ trước kia tớ hay đề cập đến anh hàng xóm nhà tớ không?"

"Nhớ rõ, cậu nói cách vách nhà cậu có một đại soái ca, nhưng đáng tiếc là mắc bệnh tự kỷ."

"Chính là anh ấy."

"Mộc Tiểu Nhã, cậu điên rồi!" Bọn họ học nghệ thuật đều có chút *nhân khổng*[1] không sai, nhưng cũng không đến mức vì mặt mũi mà tìm một người mắc bệnh tự kỷ.

[1] Nhân khổng: chỉ những người dễ xiêu lòng vì nhan sắc.

"Cậu đừng kích động, từ từ rồi tớ sẽ nói." Hai người cùng đi vào trường, Mộc Tiểu Nhã vừa đi vừa nói một chút sự tình cho Phương Hủy nghe.

Nghe xong, biểu tình của Phương Hủy càng phức tạp, cô ấy lấy một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Mộc Tiểu Nhã, hỏi: "Vậy rốt cuộc là cậu theo di nguyện của bà lão ấy mới kết hôn, hay là thật sự muốn gả cho Bạch Xuyên?"

"Đều có." Mộc Tiểu Nhã thành thật trả lời.

"Cái gì gọi là đều có... tớ đổi cách hỏi khác." Phương Hủy cảm thấy vấn đề mình hỏi chưa đúng, vì thế lại một lần nữa nói, "Nếu lúc ấy bà Bạch Xuyên không qua đời, cậu có đồng ý gả cho Bạch Xuyên không?"

"Có." Suy nghĩ một lát, Mộc Tiểu Nhã vẫn đưa ra đáp án khẳng định như cũ. Bà Bạch qua đời chỉ là vừa đúng ở thời điểm kia mà thôi, mà mong muốn ban đầu của cô là gả cho Bạch Xuyên, vì muốn cho Bạch Xuyên tránh khỏi tương lai bi kịch của mình. Đương nhiên, nếu bà Bạch không ra đi, Bạch Xuyên cũng sẽ không cầu hôn, nhưng đương nhiên đây không phải là trọng điểm câu hỏi của Phương Hủy.

"Vậy... cậu thích anh ta?" Phương Hủy hỏi.

Thích? Mình thích Bạch Xuyên không? Mộc Tiểu Nhã tự hỏi, hẳn là thích, nhưng loại thích không có tình yêu. Nếu có, đời trước mình cũng sẽ không cự tuyệt Bạch Xuyên. Chỉ là trở lại một đời, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy tình yêu đã không còn quan trọng, mà hôn nhân cũng trở nên đơn thuần.

"Thích." Mộc Tiểu Nhã không dám đem suy nghĩ trong lòng nói cho Phương Hủy, bằng không, với tính cách của Phương Hủy thì đừng mong cô ấy dừng lại.

"Phương Hủy, Mộc Tiểu Nhã..." Phương Hủy còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên có người ở phía trước gọi tên bọn họ. Hai người theo tiếng gọi nhìn lại, liền thấy phía trước bậc thang khu dạy học, ba đèn năm bạn học đang vẫy tay gọi họ. Hai người lập tức không nói chuyện nữa, bước nhanh qua đó.

"Mộc Tiểu Nhã, tại sao ngày đó chụp ảnh tốt nghiệp cậu không tới?" Chụp ảnh tốt nghiệp đại học, chỉ thiếu duy nhất Mộc Tiểu Nhã.

"Phương Hủy nói cậu kết hôn, là thật à?"

"Khẳng định không phải thật, không phải tháng sau Mộc Tiểu Nhã sẽ đi du học sao?"

Mộc Tiểu Nhã kiên nhẫn chờ bọn họ nói xong, mới cười ha ha: "Phương Hủy không lừa các cậu, tớ thật sự đã kết hôn."

"Thật hay giả, cùng ai?"

"Có ảnh chụp không? Cho chúng tớ xem một chút."

Có một người đề nghị, mọi người lập tức ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không đi lấy, đứng ở cửa khu dạy học chờ Mộc Tiểu Nhã cho xem ảnh chụp chồng mình.

"Trong điện thoại tớ không có." Mộc Tiểu Nhã khó xử, trước đây cô cũng không có ý gì với Bạch Xuyên, nên nào có ảnh chụp lên anh ở trong điện thoại. Trong điện thoại chỉ có ảnh chụp tờ giấy kết hôn, cũng không thể trực tiếp mang ảnh giấy kết hôn ra cho các bạn học xem được.

"Lừa ai vậy, cậu mà không có ảnh chụp chồng mình?"

"Không có thì bảo chồng cậu gửi một tấm ảnh tự sướng qua đây."

"Đúng đúng, tớ muốn nhìn xem là ai có mị lực lớn như vậy, có thể đem Mộc đại mỹ nữ của chúng ta lấy đi ngay khi vừa tốt nghiệp."

Mộc Tiểu Nhã nhìn Phương Hủy cầu cứu, nhưng Phương Hủy lại cũng là vẻ mặt xem kịch vui. Nói thật, cô ấy đã nghe Mộc Tiểu Nhã nói rằng Bạch Xuyên lớn lên rất đẹp trai, nhưng rốt cuộc là trông thế nào, cô ấy cũng chưa thấy qua, lúc này không khỏi có chút tò mò.

"Việc này... để tớ thử một chút." Điện thoại Mộc Tiểu Nhã có số của Bạch Xuyên, nhưng cô cũng chưa từng dùng đến. Trong ấn tượng của cô, Bạch Xuyên thường đắm chìm trong thế giới của mình, có đôi khi đứng trước mặt gọi anh cũng không nhất định có phản ứng, càng đừng nói là dùng di động để liên hệ. Thậm chí Mộc Tiểu Nhã còn hoài nghi, mình lúc này gửi đi một tin WeChat, Bạch Xuyên có khả năng chú ý đến không.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn lấy WeChat của Bạch Xuyên, gửi một tin nhắn qua.

"Anh ấy bình thường rất bận, vì vậy chưa chắc đã nhìn thấy." Mộc Tiểu Nhã nói trước.

"Không nhìn thấy thì gọi điện thoại." Các bạn học không nhìn thấy ảnh chụp thì không bỏ qua.

Mộc Tiểu Nhã ngay lập tức im lặng.

Tại biệt thự Bạch gia, Bạch Xuyên đang an tĩnh ngồi trên ban công đọc sách, động tác đọc sách của anh cực nhanh, cơ hồ chỉ hai ba giây đã lật qua trang sau.

Bên tay phải Bạch Xuyên có một cái bàn tròn nhỏ, phía trên bày bữa sáng được sắp xếp gọn gàng, nhưng bát cháo trắng đã sớm không còn nhiệt độ, hiển nhiên đã được để đây từ rất lâu rồi.

Lúc này, quản gia nhà họ Bạch – chú Lý lặng lẽ đi đến, ông ấy liếc mắt một cái thì thấy bữa sáng còn nguyên trên bàn, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, Nhị thiếu lại quên ăn sáng.

Không chỉ bữa sáng, mà một ngày ba bữa, Nhị thiếu đều sẽ quên ăn. Không, nói quên ăn cũng không đúng, Nhị thiếu không phải quên ăn, mà là khi nào anh cảm thấy đói mới ăn. Nhưng cảm giác của Nhị thiếu và người thường không giống nhau, anh thường chỉ một bữa trong ngày, hoặc có đôi khi không ăn. Đối với điều này, tất cả mọi người Bạch gia đều lo lắng, nhưng lại không biện pháp nào. Bởi vì vào thời điểm Nhị thiếu đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, dù cho họ có nói gì, anh cũng không hề phản ứng.

Mà việc duy nhất ông có thể làm, chính là luôn chuẩn bị đồ ăn trong tầm tay Nhị thiếu, để lúc Nhị thiếu đói bụng, sẽ luôn có thứ ăn được ở xung quanh.

Chú Lý đến mang bữa sáng về phòng bếp, cẩn thận nhắc cái đĩa đã sớm lạnh lên, sau đó một khắc cũng không dám ở lâu, xoay người đi ra ngoài. Lúc đến cửa phòng ngủ, chú Lý bỗng nhiên nghe được một tiếng động lạ, ông theo bản năng nhìn qua, phát hiện là điện thoại di động của Nhị thiếu đặt trên tủ đầu giường đang vang lên.

Chú Lý không để trong lòng, cũng không đi nhắc nhở. Thành thật mà nói, di động của Nhị thiếu từ trước đến nay chỉ là công cụ liên hệ một chiều mà thôi, chỉ khi anh muốn tìm ai đó thì mới dùng đến, về cơ bản không nhận điện thoại của ai bao giờ. Vậy nên khi ông chủ muốn tìm Nhị thiếu, đều là gọi máy bàn trong nhà, sau đó ông sẽ đi nhận.

"Kẻo kẹt ~"

Chú Lý còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, liền nghe thấy âm thanh ghế dựa cọ qua sàn nhà, sau đó vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng có quy luật. Chú Lý hoài nghi xoay người lại, phát hiện Nhị thiếu thế nhưng buông sách trong tay xuống, từ ban công đi đến bên mép giường, hơn nữa còn trực tiếp cầm lấy di động.

Nhị thiếu nghe thấy âm thanh có tin nhắn nên mới qua đây?

Không, không có khả năng, Nhị thiếu chưa từng có phản ứng nhanh như vậy, nhất định là trùng hợp, hẳn là Nhị thiếu vừa lúc có việc muốn tìm người khác. Đúng, nhất định là như thế.

Chú Lý nghĩ vậy, trong lòng mới thoải mái một chút, bụng mâm tiếp tục đi ra ngoài phòng ngủ.

Lúc này Bạch Xuyên đã cầm lấy di động, thấy tin nhắn Mộc Tiểu Nhã gửi đến: "*Có thể gửi cho em một bức ảnh của anh được không?*"

Ảnh chụp? Bạch Xuyên mím môi, nhìn xung quanh, khi anh còn đang nghĩ xem nơi nào có ảnh chụp của mình, tầm mắt liền thấy chú Lý đang muốn rời đi.

Anh không biết chú Lý vào khi nào, hơn nữa cũng không quan tâm, anh chỉ biết hiện tại cần sự trợ giúp của chú Lý, vì thế mở miệng gọi người.

"Chú Lý." Bạch Xuyên gọi.

"Nhị... Nhị thiếu?!" Chú Lý kích động thiếu chút nữa làm rơi cái mâm trên tay. Ông không nghe lầm chứ, ông năm nay mới 52 tuổi, hẳn là không già đến mức gặp ảo giác, vừa rồi là Nhị thiếu gọi ông? Đúng không, đúng không?

Còn có... Nhị thiếu còn biết tên của ông.

"Tôi muốn chụp ảnh." Bạch Xuyên đưa điện thoại của mình cho chú Lý.

Chụp ảnh? Nhị thiếu muốn chụp ảnh? Nhị thiếu muốn ông chụp ảnh cho?!

Chú Lý nhanh chóng phản ứng lại, thức ăn trong tay tùy ý để một góc trên mặt đất, lo lắng chạy qua tiếp nhận điện thoại trong tay Bạch Xuyên: "Nhị thiếu, cậu muốn chụp như thế nào?"

Đây chính là lần đầu tiên Nhị thiếu tìm ông làm việc, ông nhất định phải làm thật hoàn hảo.

"Chụp cho tôi một bức ảnh." Bạch Xuyên lặp lại.

Mình thật là ngu ngốc, cái gì gọi là "chụp ảnh như thế nào"? Nhị thiếu làm sao biết được kỹ năng chụp ảnh cùng POSE, ông có thể tự mình chụp ảnh cho Nhị thiếu đã là một bước nhảy vọt rồi. Chốc nữa, ông nhất định phải đem tin tức tốt này nói cho ông chủ, bà chủ, còn có đại thiếu gia nữa.

"Thiếu gia, ánh sáng trong phòng không tốt, chúng ta ra ban công chụp đi." Chú Lý đề nghị.

"Được." Bạch Xuyên nghe lời một lần nữa trở về ban công, sau đó tùy ý đứng.

Chú Lý vốn đang muốn chụp hình tốt một chút, cố gắng phô bày hết vẻ đẹp tuấn mỹ của Nhị thiếu ra mới được. Nhưng khi nhìn thấy Nhị thiếu chỉ tùy ý đứng ở ban công kia, chú Lý lập tức cảm khái đến lệ tuôn ra. Nhị thiếu nhà ông chỉ cần đứng đó cũng đã là một phong cảnh, nào còn cần kỹ thuật chó má của mình.

Chú Lý chụp thật nhiều ảnh vẫn chưa đã thèm, nhưng vẫn phải đưa điện thoại cho Nhị thiếu, sau đó mới lưu luyện mang bữa sáng đã lạnh ngắt rồi đi.

Có ảnh chụp, Bạch Xuyên lập tức click mở WeChat của Mộc Tiểu Nhã, đem ảnh chụp của mình gửi qua, sau đó cũng không đọc sách, cứ như vậy gất gao nhìn chăm chăm đi động chờ hồi đáp.

Bên này, Mộc Tiểu Nhã đã chuẩn bị tốt rằng Bạch Xuyên sẽ không trả lời cô, nhưng không đợi quá hai phút, Bạch Xuyên đã đáp lại.

"Mau, ảnh chụp, nhanh mở lên." Không đợi Mộc Tiểu Nhã thấy rõ ràng, đã có bạn học tò mò click mở bức ảnh kia, lập tức bộ dáng Bạch Xuyên bị phóng đại hoàn toàn trước mắt mọi người.

"Tớ xem ~"

"Oa ~"

"Mộc Tiểu Nhã, số cậu thật tốt quá đi."

Ngay lập tức, tiếng kinh ngạc cảm thán, tiếng hút khí không dứt bên tai, như thể chỉ cần một bức ảnh chụp như vậy, đã có thể giải thích tại sao Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên kết hôn.

Ngay cả trong mắt Phương Hủy cũng loé lên kinh ngạc, nếu không phải Mộc Tiểu Nhã đã sớm nói qua với cô, cô thật sự cũng không thể đem người con trai tuấn mỹ trong bức ảnh chụp liên hệ với một người bị tự kỷ được. Nói một câu có chút bốc đồng, vì gương mặt này, kết hôn cũng đáng.

Mộc Tiểu Nhã vẫn luôn biết Bạch Xuyên lớn lên đẹp trai, nhưng lại cũng là lần đầu tiên phát hiện, anh thế nhưng còn ăn ảnh như vậy? Trên ảnh chụp, Bạch Xuyên mặc một bộ đồ cotton giản dị, dường như vừa mới ngủ dậy, tóc tai có chút hỗn độn. Anh đứng ngược sáng, đôi mắt chuyên chú nhìn phía trước, phảng phất như muốn xuyên thấu qua màn hình đối diện với cô.

Sau khi đã thoả mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, Mộc Tiểu Nhã mới thật vất vả lấy điện thoại mình về. Cô nhìn lướt qua ảnh chụp chàng trai đang trầm mặc, khóe mắt liền nhìn thấy bữa sáng ở góc bên phải.

Hơi hơi nhũn mỳ, Mộc Tiểu Nhã nhấn lại một tin: *Ảnh chụp rất đẹp trai, nhớ ăn bữa sáng nha.*

Bữa sáng? Bạch Xuyên nghi hoặc ngẩng đầu, rốt cuộc thấy được trước mặt bữa sáng.

Bạch Xuyên: *Được.*

Nhấn lại xong, Bạch Xuyên trở lại bên cạnh bàn, thông thả ung dung ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Em là cửa sổ của anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Cuộc nói chuyện của hai người bị gián đoạn bởi một vài sinh viên đột nhiên bước ra. Sau khi lấy bằng tốt nghiệp xong, Phương Hủy kéo Mộc Tiểu Nhã đến quán cà phê bên cạnh.

"Cappuccino, thêm một khối *bánh kem Black Forest*[1], cậu đi mua." Bước vào quán cà phê, Phương Hủy không chút khách khí sai Mộc Tiểu Nhã đi mua đồ.

□

"Đại tiểu thư, còn muốn thứ gì khác nữa không?" Mộc Tiểu Nhã vô cùng phối hợp.

"Trước cứ vậy đã, ăn xong bốn tiểu thư lại gọi thêm." Phương Hủy ngạo kiều vung đầu, đi trước vào bên trong tìm chỗ ngồi.

Mộc Tiểu Nhã cười cười, đến quầy lễ tân mua bánh kem và cà phê mang đi.

Phương Hủy nhấp một ngụm cà phê của mình, mắt liếc đến thứ đen sì trước mặt Mộc Tiểu Nhã, lập tức nhăn mày: "Sao cậu lại uống cà phê đen, thật đáng."

Mộc Tiểu Nhã sùng sốt, ngay sau đó phản ứng lại, sau khi cô xuất ngoại bởi vì học tập và làm việc quá bận rộn, thường xuyên thức đêm thiết kế bản thảo, cho nên hình thành thói quen uống cà phê đen. Nhưng mình của hiện tại, lại không thích.

"Gần đây không ngủ ngon, uống để lên tinh thần." Mộc Tiểu Nhã tùy tiện tìm cớ.

"Chú và đi không đồng ý à." Phương Hủy suy đoán.

"Cũng chưa nói không đồng ý, còn đang xem xét."

"Xem xét? Từ nhỏ đến lớn, chú di đối với quyết định của cậu có khi nào xem xét, không phải là đều hỗ trợ hết sao? Xem xét thì chứng tỏ họ không đồng ý." Phương Hủy từ nhỏ đến lớn đều vô cùng hâm mộ Mộc Tiểu Nhã có được cha mẹ rất dân chủ, không giống như cha mẹ cô ấy, quản lý nghiêm ngặt.

"Bọn họ sẽ đồng ý." Mộc Tiểu Nhã tin tưởng mười phần nói.

"Không đồng ý cũng không được, dù sao các cậu đều đã kết hôn rồi." Phương Hủy nói.

"Đúng vậy." Mộc Tiểu Nhã chợt nhớ tới lời nói tới hôm qua của Bạch Xuyên cũng giống hệt cô ấy, lập tức không nhận được, "phụt" một tiếng bật cười.

"Cậu còn có tâm tình cười?" Phương Hủy nhắc nhở, "Nói thật, Bạch Xuyên chính là người bị tự kỷ, anh ta biết cái gì là hôn nhân không? Kết hôn cũng không phải là xúc động thì đi lãnh chứng, chồng lớn lên đẹp trai là được, mà là về sau phải cùng nhau sinh hoạt. Chờ về sau khi các cậu có con... đúng rồi, anh ta biết làm thế nào để sinh con không?"

"Phương Hủy!" Mộc Tiểu Nhã tức giận trừng mắt nhìn bạn tốt một cái, phía trước còn nói rất đứng đắn, như thế nào càng về sau càng kỳ cục.

"Anh ta... cái kia sao?" Suy nghĩ một phát liền chạy lên tận trời, cũng không thèm quay trở lại, Phương Hủy càng không sợ Mộc Tiểu Nhã trừng cô ấy, càng hỏi càng lộ liễu.

"Cậu muốn hỏi gì?"

"Không có gì." Phương Hủy vừa thấy biểu tình của Mộc Tiểu Nhã liền biết đôi vợ chồng mới cưới này phỏng chừng còn thuần khiết như tờ giấy trắng, "Không được, tớ phải tra xem, nếu người tự kỷ sẽ không cái kia, các cậu vẫn nhân lúc còn sớm ly hôn đi." Nói, Phương Hủy thật đúng là cảm di động lên tra xét.

"Cậu đủ rồi đấy!" Mộc Tiểu Nhã vừa xấu hổ vừa tức giận, một phen đoạt lấy di động của Phương Hủy.

"Được rồi, không đùa cậu nữa." Phương Hủy thấy Mộc Tiểu Nhã nóng nảy, không tiếp tục đùa cô, "Vậy các cậu chuẩn bị khi nào tổ chức hôn lễ?"

"Chắc là... sẽ không làm." Mộc Tiểu Nhã chần chờ một chút nói.

"Cũng đúng, trong nhà cũng vừa có người qua đời." Phương Hủy hiểu ý gật đầu.

Nhắc tới bà Bạch, Mộc Tiểu Nhã không khỏi nhìn chiếc vòng ngọc trên cổ tay trái mình.

"Vòng trên tay cậu là bà Bạch đưa à?" Phương Hủy chú ý tới biểu tình của Mộc Tiểu Nhã, suy đoán nói.

"Ừm." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Vòng tay này thoát nhìn không rõ đâu, xem ra bà ấy thật thực vừa lòng đứa cháu dâu này." Phương Hủy tuy không hiểu ngọc, nhưng nhìn loại thể nước

vòng ngọc phi thủy này, chỉ cần ra giá, tuyệt đối không thấp.

Mộc Tiểu Nhã cười cười không nói chuyện.

"Đúng rồi, cha mẹ Bạch Xuyên có thái độ gì với cậu?" Phương Hủy lại hỏi, "Mà tháng sau không phải cậu muốn đi du học sao? Nhà bọn họ đồng ý cho cậu đi không?"

"Tớ... không đi du học." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Cậu không đi?" Phương Hủy nhủ mày, "Cậu vì Bạch Xuyên mà cả du học cũng bỏ?"

"Không phải vì Bạch Xuyên, mà là tớ không muốn đi. Tớ nghĩ rồi, tớ quyết định sẽ cùng cậu mở phòng làm việc." Thực ra hôm nay Mộc Tiểu Nhã muốn cùng Phương Hủy nói chuyện này, vừa lúc Phương Hủy hỏi, cô liền đơn giản nói ra.

Cô và Phương Hủy đều học đại học chuyên ngành thiết kế giày dép. Trong nửa học kỳ sau của năm thứ tư, cô và Phương Hủy đã đưa ra những lựa chọn khác nhau khi đối mặt với lễ tốt nghiệp sắp tới. Cô xin học nghiên cứu sinh của Học viện thiết kế SG, mà Phương Hủy lại quyết định mở một văn phòng làm việc, tự mình thiết kế giày.

"Cậu cùng tớ mở phòng làm việc? Không phải cậu nói, những sinh viên tốt nghiệp đại học chưa có kinh nghiệm như chúng ta, mở phòng làm việc khẳng định phải mất rất nhiều tiền sao?" Phương Hủy kinh ngạc. Lúc trước cô nói muốn mở phòng làm việc, Mộc Tiểu Nhã không có hứng thú. Hơn nữa Phương Hủy biết điều Mộc Tiểu Nhã lo lắng là đúng, nhưng cô cũng không để bụng. Kỳ thật cô mở phòng làm việc chỉ là mở chơi mà thôi, bị mất cũng không quan trọng, dù sao cha cô cũng có tiền.

"Không phải do cậu nói, một thì bỏ, dù sao chị cũng có tiền à." Mộc Tiểu Nhã nói hết sức lúng túng.

Đời trước, phòng làm việc của Phương Hủy hoạt động không tốt, nhưng vẫn luôn không đóng cửa đều là do Phương Hủy dùng tiền riêng của mình để duy trì. Nếu là trước đây, Mộc Tiểu Nhã tự nhiên sẽ không lựa chọn cùng Phương Hủy mở phòng làm việc, nhưng hiện tại, cô chỉ muốn làm một công việc mình thích, nhân nhả vượt qua bốn năm tiếp theo.

"Thiếu chút nữa quên mất, bây giờ cậu gả vào hào môn, không thiếu tiền ~"

"Không sai." Mộc Tiểu Nhã cười hoà hoãn, thực ra cô có một số tiền tiết kiệm. Thời điểm còn học đại học, cô đã bán một số mẫu giày cho các nhà sản xuất, được trích phần trăm phí thiết kế, có thêm chút tiền, ít nhất cũng phải 20-30 vạn. Dùng để đầu tư cho giai đoạn đầu, về cơ bản là đủ rồi.

"Vậy buổi chiều chúng ta cùng đi xem phòng đi, tớ hẹn trước với người môi giới một chút?" Có Mộc Tiểu Nhã tham gia cùng, Phương Hủy lập tức nhiệt tình lên mười phần.

"Được nha." Mộc Tiểu Nhã vui vẻ đồng ý.

Sau khi rời trường, Mộc Nhược Chu cùng vợ đến chợ mua đồ ăn, sau đó chậm rãi về nhà. Hai người còn đang thảo luận xem buổi tối ăn cá trước hay ăn thịt, bỗng nhiên phát hiện trước cửa nhà mình có hai người đang đứng, trong tay còn xách theo không ít hộp quà.

"Thầy Mộc, cô Thắm"

"Ông Bạch, bà Bạch?" Mộc Nhược Chu hơi sững sốt, ngay sau đó, hiểu rõ ý định của đối phương khi đến.

Mặc dù hai vợ chồng ông đối với việc con gái mình và Bạch Xuyên kết hôn còn chưa thể tiếp nhận được, nhưng họ cũng không thể đem người đuổi ra ngoài.

"Thầy Mộc, cô Thắm, chuyện Tiểu Xuyên cùng Tiểu Nhã kết hôn, là Bạch gia chúng tôi thất lễ." Vừa vào cửa, Bạch Quốc Du đã mở lời xin lỗi.

"Ông Bạch không cần như vậy, Tiểu Nhã đã nói với chúng tôi, chuyện kết hôn là do chính con bé quyết định, không liên quan các vị." Mộc Nhược Chu không phải người không nói lý lẽ, chuyện này kỳ thật không phải do Bạch gia, nói cho cùng là con gái nhà họ tự mình gả đi.

Bạch Quốc Du và vợ liếc nhìn nhau, hai người trong lòng đều rõ ràng, Mộc Nhược Chu tuy ngoài miệng nói khách khí, nhưng trong lòng cũng không tình nguyện gả con gái cho Bạch Xuyên. Về điều này, trong lòng họ sớm đã có chuẩn bị.

"Thầy Mộc, cô Thắm, thật ra hôm nay chúng tôi tới là muốn chính thức cùng các vị thương lượng một chút chuyện hôn sự của bọn nhỏ." Lý Dung nói.

"Hai người tính toán như thế nào?" Mộc Nhược Chu nhủ mày.

"Thầy Mộc, cô Thắm." Lý Dung vô cùng chân thành nói, "Hôn sự này, tôi biết là Tiểu Xuyên nhà chúng tôi trèo cao. Tôi tự hỏi, nếu Tiểu Nhã là con gái chúng tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý gả con bé cho một người mắc chứng tự kỷ. Nhưng, tôi lại là mẹ của Tiểu Xuyên, tôi hy vọng có thể thúc đẩy hôn sự này. Cho nên hôm nay chúng tôi tới đây, chính là muốn có được sự đồng ý của hai người cho Tiểu Xuyên."

Muốn cha mẹ nhà gái đồng ý, loại chuyện này hẳn là do nhà trai chính mình tới, nhưng Bạch Xuyên là người bị tự kỷ, anh không làm được, cho nên chỉ

có thể để vợ chồng Bạch Quốc Du đến đây. Mà trùng hợp đây lại là chuyện hai vợ chồng Mộc Nhược Chu để ý nhất, nhưng bọn họ vẫn nhẫn nại lắng nghe.

"Tiểu Xuyên có bệnh tự kỷ, thằng bé sống trong thế giới của chính mình, người khác rất khó đi vào, đây cũng chính là điều hai người lo lắng. Nhưng tôi muốn nói với hai người là ở trong thế giới của Tiểu Xuyên, Tiểu Nhã cũng có vị trí." Lý Dung nói, "Khi bà nội Bạch Xuyên ở bệnh viện có nói một câu, bà ấy nói thế giới của Tiểu Xuyên rất nhỏ, dường như chỉ có thể chứa được mình nó. Nhưng khi thằng bé mở lòng ra với ai, người đó sẽ là cả thế giới của nó. Con gái hai người đối với con trai tôi, chính là tồn tại như vậy."

"Đương nhiên, chúng tôi biết nói thế này cũng không thuyết phục được, cho nên, chúng tôi cũng đưa cả bác sĩ phụ trách của Tiểu Xuyên tới. Nếu thuận tiện, có thể nghe một chút ý kiến chuyên môn của anh ta không?" Lý Dung trung cầu ý kiến của hai người.

Bác sĩ phụ trách của Bạch Xuyên? Vợ chồng Mộc Nhược Chu liếc nhìn nhau, rồi sau đó, đồng ý với đề nghị của Lý Dung.

Bác sĩ phụ trách Bạch Xuyên là giáo sư Phùng, là người có tiếng nói cao trong phương diện chữa bệnh tự kỷ, vì hôm nay tới Mộc gia thăm hỏi, cho nên Bạch Quốc Du đã tự mình tới bệnh viện mời ông đi cùng, mà giáo sư Phùng trước đó vẫn luôn ở trên xe bên ngoài chờ.

Bạch Quốc Du đi ra ngoài đưa giáo sư Phùng tiến vào. Đơn giản hàn huyên vài câu, giáo sư Phùng cũng không có vội vã nói về bệnh tình của Bạch Xuyên, mà trước đó mở vài đoạn video trị liệu cho Bạch Xuyên ra.

Trong đoạn video thứ nhất Bạch Xuyên rất nhỏ, thoát nhìn chỉ 7-8 tuổi, bộ dáng anh yên lặng ngồi trên ghế vẽ tranh, anh vẽ rất chăm chú, cho dù giáo sư Phùng ở một bên muốn cùng anh giao lưu cỡ nào đi chăng nữa, anh đều không để ý tới, mãi cho đến khi giáo sư Phùng hỏi: "Cô gái trong tranh, là bạn cháu sao?"

"Mộc Tiểu Nhã." Nửa ngày, giọng nói non nớt rõ ràng của Bạch Xuyên từ trong video truyền ra.

Trong đoạn video thứ hai Bạch Xuyên lớn hơn một chút, đại khái 11-12 tuổi, anh đang xem một cuốn truyện tranh.

"Tiểu Xuyên, tại sao cháu bỗng nhiên nghĩ đến xem truyện tranh?"

Bạch Xuyên không để ý tới.

"Quyển truyện tranh này đẹp không?"

Bạch Xuyên không để ý tới.

"Quyển sách này là ai mua cho cháu?"

Bạch Xuyên trầm mặc một lát rồi trả lời: "Tiểu Nhã."

Sau đó là liên tiếp 2-3 đoạn video trị liệu, nội dung phần lớn giống nhau, đều là giáo sư Phùng bắt đầu đã mới lấy được lời nói của Bạch Xuyên, chỉ cần nhắc tới Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên đều sẽ ít hoặc nhiều cho chút phản ứng.

Giáo sư Phùng giải thích: "Tôi tiếp xúc với rất nhiều đứa trẻ có bệnh tự kỷ, có một số ít căn bản sẽ không nói, có một số thậm chí không biết người nhà của mình, mà trẻ tự kỷ hiếm khi biểu đạt mong muốn của bản thân, cũng rất ít người khôi phục được đến tình trạng như Bạch Xuyên. Sự phục hồi Bạch Xuyên, ở trong bệnh án tôi cũng đã nói qua, đây có thể coi là một kỳ tích, bởi vì cậu ấy dường như là khôi phục được năng lực giao tiếp."

"Đương nhiên, loại năng lực này của cậu ấy so với người thường vẫn có chút chênh lệch, nhưng chỉ cần cậu ấy nguyện ý đi ra thì hoàn toàn có khả năng độc lập sinh hoạt được." Giáo sư Phùng nói, "Mà sở dĩ có thể khôi phục tốt như vậy, là bởi vì trong thế giới của cậu ấy và thế giới chúng ta có kết nối với nhau thông qua một cửa sổ. Loại cửa sổ này, đại đa số người tự kỷ có khả năng suốt cuộc đời đều sẽ không có. Nhưng Bạch Xuyên thật may mắn khi có được hai cánh."

"Một là bà Bạch, một là Mộc Tiểu Nhã."

Tâm tình của Mộc Nhược Chu và vợ vô cùng phức tạp, bọn họ không cảm lòng được lại nhìn về phía hình ảnh cuối cùng bị dừng trong video. Hình ảnh cậu thiếu niên Bạch Xuyên đang vẽ tranh, trên giấy vẽ là bóng dáng của một cô gái, cô ngồi trên bãi cỏ xanh mơn mơn nhìn về phía xa với làn váy hoa đầy màu sắc. Màu sắc của toàn bộ bức tranh là tươi sáng và sống động, giống như tất cả tâm trạng vui vẻ đều được thể hiện hết trên trang giấy.

Đó là Mộc Tiểu Nhã trong mắt Bạch Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đáng yêu

"Đối với Tiểu Xuyên nhà chúng tôi mà nói, Tiểu Nhã vô cùng quan trọng, nhưng mọi người cũng biết, đây không phải là lý do duy nhất để Tiểu Nhã gả cho thằng bé. Chúng tôi đưa giáo sư Phùng đến đây, cũng không phải muốn lợi dụng điểm này để tranh thủ sự đồng tình, mà chỉ đơn giản muốn chứng minh cho hai người thấy rằng, hai đứa nhỏ đặc biệt có tình cảm với nhau, cũng bởi vì tình cảm này chúng mới kết hôn."

"Đương nhiên, nếu hai người vẫn không đồng ý hôn sự này, chúng tôi hoàn toàn có thể lý giải được. Nhưng nếu hai người đồng ý cho Tiểu Xuyên một cơ hội, Bạch gia chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích. Tôi cùng cha Tiểu Xuyên chắc chắn sẽ coi Tiểu Nhã như con gái mình, sẽ bảo vệ con bé giống như với Tiểu Xuyên."

"Hơn nữa, chúng tôi còn có thể đảm bảo với hai người, nếu nào một ngày nào đó Tiểu Nhã cảm thấy mệt mỏi, không muốn ở lại Bạch gia nữa, con bé có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Cha mẹ Bạch Xuyên và giáo sư Phùng rời đi đã được một lúc, nhưng vợ chồng Mộc Nhược Chu và Thẩm Thanh Di vẫn chưa thể bình tĩnh lại, bọn họ ngồi yên, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói của bà nội Bạch Xuyên trước khi rời đi.

Bọn họ đều là cha mẹ, tự nhiên có thể hiểu được tình yêu của cha mẹ Bạch Xuyên dành cho con trai mình. Không nói đến việc Bạch Xuyên cũng là đứa trẻ mà bọn họ nhìn nó từng bước trưởng thành, ngay cả khi là một đứa trẻ xa lạ, họ cũng sẽ động lòng khi thấy những hình ảnh trong video điều trị, Bạch Xuyên rất dễ y tới con gái họ. Bạch Xuyên là người mắc bệnh tự kỷ, anh can đảm bước ra và nắm lấy thế giới của mình.

Rõ ràng, người nhà Bạch Xuyên cũng giống như họ, cũng không cho rằng đoạn hôn nhân này có thể duy trì được lâu, họ cũng sẵn sàng chuẩn bị để Tiểu Nhã rời đi bất kỳ lúc nào. Giống như ông cùng vợ mình sợ rằng Tiểu Nhã sẽ bị tổn thương trong cuộc hôn nhân này, thì cha mẹ Bạch Xuyên cũng vậy, họ làm sao có thể không sợ hãi khi Bạch Xuyên bị tổn thương.

Nhưng lời nói cuối cùng của mẹ Bạch Xuyên, cơ hồ đã đem cuộc hôn nhân này trao toàn quyền quyết định cho Tiểu Nhã. Lấy việc Bạch Xuyên dễ y Tiểu Nhã mà nói, sẽ không có chuyện anh chủ động đưa ra đề nghị chia tay, mà Tiểu Nhã lại có thể tùy thời rời đi. Điều này tương đương với việc bọn họ ngầm đồng ý cho Tiểu Nhã làm tổn thương Bạch Xuyên. Đây là một sự tín nhiệm lớn, cũng là sự chân thành tuyệt đối. Mộc Nhược Chu chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

"Ôi, mọi người đều ở nhà?!" Mộc Tiểu Nhã kêu lên. Cô vừa mới về đến nhà, phát hiện trong nhà một mảnh đen nhánh, còn tưởng rằng cha mẹ đến trường giám sát học sinh tự học buổi tối, ai ngờ vừa bật đèn, hai đại thần lại đang ngo ngoe ngác ngời trên sofa, dọa cô một thân mồ hôi lạnh.

"Ba mẹ làm gì mà không bật đèn, làm con sợ hết hồn." Mộc Tiểu Nhã che lại trái tim nhỏ, vô lực nằm liệt trên sofa.

Mộc Nhược Chu liếc mắt nhìn con gái mình đang không có hình tượng vút dếp lê mỗi nơi một chiếc, vốn tâm tình đã phức tạp, lại càng phức tạp thêm. Nhà đầu này bình thường ở nhà có bộ dáng khó coi, sao mà lại chen được qua vài tỷ dân cư trên thế giới, để chạy vào thế giới của Bạch Xuyên? Bạch Xuyên lại còn bị nhà đầu này hấp dẫn để từ trong thế giới của mình ra bên ngoài xem xét?

"Mẹ, buổi tối ăn gì vậy, chạy cả một buổi trưa, bây giờ con rất đói." Chiều nay cô cùng Phương Hủy đến xem qua hơn mười địa điểm, lại không có một cái thích hợp, cuối cùng hai người đều mệt đến cơm cũng không muốn ăn, lúc này về đến nhà, Mộc Tiểu Nhã mới xem như có thời gian ăn uống.

"Mẹ đi nấu cho con bát mì." Thẩm Thanh Di bắt đầu đi đứng lên.

"Cảm ơn mẹ, cho thêm hai quả trứng gà nha."

Thẩm Thanh Di đến phòng bếp, đem đồ ăn vừa mua cho bữa tối phân loại bỏ vào tủ lạnh, sau đó đơn giản nấu 3 bát mì.

Ăn xong, Mộc Tiểu Nhã cũng khôi phục chút sức lực, cô chủ động đứng lên giúp dọn dẹp, rửa bát đĩa. Dọn xong phòng bếp, Mộc Tiểu Nhã xoa tay đi ra ngoài, bất ngờ nghe cha nói một câu: "Chọn thời gian, hẹn người nhà Bạch Xuyên chính thức gặp mặt."

"?!" Mộc Tiểu Nhã sững sờ một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, "Ba, ba đồng ý hôn sự của con và Bạch Xuyên rồi sao?"

"Hừ!" Mộc Nhược Chu hừ hừ vào thư phòng, một cái liếc mắt cũng không thèm cho Mộc Tiểu Nhã, dường như người vừa rồi nói chuyện không phải là ông.

"Mẹ?" Mộc Tiểu Nhã quay lại nhìn mẹ.

"Hẹn thời gian đi." Thẩm Thanh Di cười, buổi chiều sau khi cha mẹ Bạch Xuyên rời đi, bà liền biết chồng mình sẽ đồng ý.

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Mộc Tiểu Nhã chạy tới ôm chặt lấy mẹ mình. Cho dù là đời trước hay đời này, cho dù bản thân lựa chọn ở lại nước ngoài phát triển hay *tiền trăm hậu tẩu*[1] quyết định chuyện chung thân đại sự của mình, cha mẹ cô vẫn luôn như vậy, vẫn không ngừng chăm sóc, hỗ trợ cô.

[1] *Tiền trăm hậu tẩu* thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi chỉ thị của cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.

Trở về phòng, Mộc Tiểu Nhã liền vội vàng gọi điện thoại đến Bạch gia, muốn nói cho bọn họ chuyện cha mẹ mình đã đồng ý. Nhưng mở di động ra,

ngón tay Mộc Tiểu Nhã dừng ở danh thiếp của mẹ Bạch Xuyên thật lâu, cuối cùng lại chuyển qua ấn số điện thoại Bạch Xuyên.

Ban ngày, Bạch Xuyên trả lời WeChat nhanh như vậy, hẳn là bây giờ cũng sẽ nhận điện thoại thôi.

Suy nghĩ của Mộc Tiểu Nhã còn chưa kịp dứt, điện thoại đã được kết nối.

"Tiểu Nhã." Giọng Bạch Xuyên nhu hòa mà trầm thấp, cùng với lúc gặp mặt có hơi không giống nhau, giọng của Bạch Xuyên lúc này giống như anh đang thì thầm bên tai cô.

"Bạch Xuyên, em có chuyện muốn nói với anh, còn cần anh truyền đạt lại cho mẹ mình." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Tiểu Xuyên."

"Hả?" Mộc Tiểu Nhã sững sốt.

"Ngày hôm qua... em gọi tôi là Tiểu Xuyên." Trong giọng nói Bạch Xuyên lộ ra chút buồn bình không rõ ràng.

"..." Mộc Tiểu Nhã không nhận được đỡ trán, gia hỏa này không phải đối với xưng hô không để ý hay sao, sao bây giờ lại so đo với mình. Trong lòng tuy rằng có chút bất đắc dĩ, nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn sửa theo ý Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên."

"Ừ." Đầu tiên Bạch Xuyên nghiêm trang lên tiếng, sau đó mới hỏi, "Muốn truyền đạt chuyện gì?"

"Ba mẹ em đã đồng ý hôn sự của chúng ta rồi, anh cùng với chú đi chọn thời gian để gặp mặt đi." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Được." Nói xong, Bạch Xuyên ngay lập tức ấn tắt điện thoại.

Không có vui sướng, cũng không có kinh ngạc, thậm chí còn có chút không lễ phép, điều này khiến Mộc Tiểu Nhã hơi khó chịu. Nhưng nghĩ lại, với tính cách của Bạch Xuyên, có thể làm được như vậy đã là không tồi, làm sao có thể yêu cầu anh lễ nghĩa chu đáo giống người thường được.

Bên này Mộc Tiểu Nhã đã bình thường trở lại, bên kia Bạch Xuyên lại ngây ngấn cả người, anh ôm di động, ở trong phòng ngủ ngây ngốc khoảng chừng mười phút mới tiêu hóa xong tin tức vừa rồi. Sau đó không một tiếng động xoay người xuống lầu.

"Nhị... Nhị thiếu?" Người đầu tiên phát hiện Bạch Xuyên xuống lầu một chính là chú Lý đang chuẩn bị mang trái cây lên trên, ông kêu to một tiếng, ba người nhà họ Bạch đang thương lượng gì đó trong phòng khách cũng giật mình nhìn sang.

Bạch Xuyên không để ý tới chú Lý, chỉ chuyên chú bước xuống bậc thang, anh từng bước một đi tới, vững vàng mà thong thả, nếu lúc này có người tính giờ, hẳn sẽ phát hiện ra, thời gian bước xuống mỗi bậc thang của Bạch là như nhau.

Mọi người không dám lên tiếng, ngừng thờ chờ anh xuống, mãi cho đến bậc thang cuối cùng, Bạch Xuyên bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía phòng khách.

Cha Bạch, mẹ Bạch cộng thêm Bạch Tranh, ba người lập tức khẩn trương ngồi thẳng lưng. Bạch Tranh đang cầm tách trà trong tay cũng không dám buông xuống, dường như sợ có âm thanh gì đó sẽ kích thích đến Bạch Xuyên.

Là tới tìm chúng ta sao?

Đúng vậy.

Mãi cho đến khi Bạch Xuyên dừng ở trước mặt ba người, họ mới dám kết luận như thế.

"Tiểu Xuyên?" Bạch Xuyên bỗng nhiên chủ động tới tìm họ, Lý Dung kích động đến giọng nói cũng run rẩy, bà cẩn thận hỏi, "Con tìm chúng ta?"

Bạch Xuyên chớp mắt, cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại vẫn bị anh bóp chặt trong tay, sau đó bộ não dường như mới hoạt động, trả lời: "Tiểu Nhã nói, ba mẹ cô ấy đồng ý, mọi người chọn thời gian."

"Ồ, ba mẹ Tiểu Nhã đồng ý, cái gì?! Bọn họ đồng ý?" Quá mức kích động, Lý Dung không chú ý đến âm lượng.

"Nhỏ giọng thôi, làm Tiểu Xuyên sợ." Cha Bạch và Bạch Tranh khẩn trương nhắc nhở.

Chính Lý Dung cũng hoảng sợ, che miệng nhìn Bạch Xuyên, sợ Bạch Xuyên thật vất vả mới chủ động tới tìm bọn họ lại bị dọa chạy mất.

"Chọn thời gian." Bạch Xuyên không sợ hãi, anh chẳng những không sợ hãi, thậm chí còn lặp lại rõ ràng câu nói của mình.

"Cái gì?"

"Chọn thời gian?" Bạch Xuyên nhún mày.

"Ồ, này này ~~ được, mẹ đã biết." Lý Dung vội vàng đáp ứng.

Biểu cảm của Bạch Xuyên thả lỏng, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm Lý Dung, không nói lời nào, cũng không rời đi.

"..." Lý Dung không rõ nguyên nhân, nghi hoặc nhìn chồng mình với con trai cả.

"Chọn thời gian." Bạch Tranh nhắc nhở.

Không phải đã đáp ứng rồi sao? Lý Dung đầu tiên là sùng sốt, cũng may EQ cao phản ứng mau, lập tức hiểu được: "Chọn, chọn, chọn thời gian, bây giờ sẽ tính."

Lý Dung lấy di động ra, một bên tra ngày, một bên cùng chồng và con trai nói: "Các người ngày nào có thời gian?"

"Tôi hỏi trợ lý." Bạch Quốc Du gọi trợ lý.

"Con hỏi thư ký." Bạch Tranh gọi thư ký.

"Thứ bảy có rảnh không?" Lý Dung hỏi.

"Không được, thứ bảy tôi hẹn nói chuyện hợp tác với Lý đồng." Bạch Quốc Du nói.

"Chủ nhật?"

"Chủ nhật con đi Bắc Kinh công tác." Bạch Tranh.

"Đều huỷ cho tôi!" Lý Dung nhú mày, hợp tác cái gì, đi công tác cái gì, có thể quan trọng hơn hôn sự của con trai bà sao?

"Huỷ!" Nữ chủ nhân đã lên tiếng, hai cha con nào dám phản bác, đặc biệt ăn ý đồng thời phân phó với trợ lý, thư ký bên kia một câu, sau đó cùng nhau tắt điện thoại.

"Vậy là thứ bảy hay chủ nhật?" Lý Dung hỏi lại.

"Đều được."

"Vậy thứ bảy đi, đến khách sạn Khải Duyệt, tôi đặt trước." Nói xong, Lý Dung gọi cho giám đốc khách sạn Khải Duyệt, đặt trước bữa tối thứ bảy.

"Đã đặt trước, thứ bảy tuần này, 7 giờ tối, khách sạn Khải Duyệt, ghế lô Nguyệt Viên." Xác định xong ghế lô, Lý Dung liền gấp không chờ nổi đem thời gian địa điểm nói cho Bạch Xuyên.

Có được tin tức, Bạch Xuyên vừa lòng, xoay người, không chút lưu luyến rời đi.

Ba người Bạch gia, cứ như vậy nhìn theo Bạch Xuyên trở về phòng ngủ, rồi mới quay trở lại về mặt không thể tin được nhìn nhau.

"Vừa rồi có phải Tiểu Xuyên chủ động nói chuyện với chúng ta không?" Lý Dung quả thực không thể tin được vừa rồi đã xảy ra cái gì.

"Đúng, lại còn nói vài câu." Bạch Quốc Du cũng kích động.

"Mỗi một câu trả lời đều chỉ dùng năm giây phản ứng." Bạch Tranh vẻ mặt vui mừng. Có thể xem như đuổi kịp Mộc Tiểu Nhã.

Trở lại phòng ngủ, Bạch Xuyên ngồi trên ghế ở ban công, mở di động ra, xem tin vừa rồi soạn lại vào khung chat. Đọc đến ba bốn lần, xác định không sai dấu câu nào mới đem tin tức gửi đi. Gửi xong, anh lại lẳng lặng nhìn chăm chăm di động, chờ bên kia hồi âm.

Tuy nhiên, Mộc Tiểu Nhã có vẻ đang bận, không lập tức trả lời ngay, cũng may Bạch Xuyên không sốt ruột, kiên nhẫn chờ.

Cuối cùng, khoảng hai mươi phút sau, di động lại một lần nữa sáng lên, cùng sáng còn có đôi mắt của Bạch Xuyên.

Mộc Tiểu Nhã: *Nhanh như vậy đã chọn xong thời gian rồi?*

Bạch Xuyên: Ừ.

Mộc Tiểu Nhã: *Tốt, chốc nữa em nói với ba mẹ.*

Bạch Xuyên: Ừ.

Mộc Tiểu Nhã: *Hẹn gấp vào thứ bảy.*

Bạch Xuyên: Ừ.

Mộc Tiểu Nhã: *Anh ngoài "ừ" thì có thể nói cái gì khác không?*

Bạch Xuyên nhìn chằm chằm dòng chữ này ước chừng mười giây đồng hồ, sau đó bỗng nhiên mở từ điển Baidu ra: *Tốt, đúng vậy, đã biết, đến lúc đó gặp, không gặp không về, OK, seeyou...*

Mộc Tiểu Nhã vốn dĩ chỉ muốn trên trợ Bạch Xuyên, nhưng nhìn một loạt các từ được thay thế kia, lập tức dờ khóc dờ cười gửi đi một hàng dài dấu ba chấm biểu đạt cảm xúc phức tạp của mình.

Bạch Xuyên: *Xem không hiểu.*

Không có văn tự, Bạch Xuyên không hiểu Mộc Tiểu Nhã muốn diễn đạt ý gì.

Mộc Tiểu Nhã: *Khen anh đáng yêu đó.*

Đôi mắt Bạch Xuyên lập tức lại sáng lên: *Cảm ơn.*

"Phụt ~" Trong phòng ngủ tại Mộc gia, Mộc Tiểu Nhã mái tóc ướt đầm nhìn tin nhắn của Bạch Xuyên, trực tiếp ngã xuống giường.

Tại sao trước kia mình lại không phát hiện ra Bạch Xuyên đáng yêu như vậy?

Ý nghĩ này vừa thoát ra, Mộc Tiểu Nhã liền kinh ngạc phát hiện, dường như từ sau khi vào đại học, mình rất ít chú ý tới Bạch Xuyên. Nếu cộng cả hai đời lại, không sai biệt lắm cũng phải hơn tám năm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngồi cùng nhau

Edit: Flanty

Ngày hè nóng bức, Mộc Tiểu Nhã với Phương Hủy chạy qua chạy lại mười mấy địa phương, rốt cuộc cũng tìm được một địa điểm thích hợp làm văn phòng.

"Nơi này bây giờ thoạt nhìn có hơi thừa thớt, nhưng xung quanh đây đều là mấy tiểu khu mới xa hoa, chỗ này có thể mua được phòng ở hoặc thuê nhà đều rất không ít tiền." Phương Hủy giải thích, "Phòng làm việc của chúng ta về sau đi theo lối thiết kế cao cấp, khách ở đây vừa đúng là loại người này. Chờ hơn nửa năm nữa, các phòng đều được bán đi, nơi này sẽ từ từ náo nhiệt lên, đến lúc đó chúng ta cũng có lưu lượng khách lớn hơn."

"Cô Phương thật có mắt, hiện tại nơi cô chọn là khu vực có vị trí tốt nhất, hàng xóm hai bên đều là tiểu khu xa hoa, đi qua hai giao lộ còn có một trung tâm mua sắm lớn, hơn một tháng nữa sẽ khai trương." Người môi giới bất động sản thấy hai người này có ý muốn thuê, lập tức ra sức đề cử, "Tuy nói bây giờ *nhân khí*[1] còn chưa cao, nhưng cũng chính như cô Phương đây vừa nói, không quá nửa năm nữa bên này sẽ náo nhiệt lên, lưu lượng khách khẳng định là không phải lo."

[1] *Nhân khí*: độ phổ biến, độ nổi tiếng.

Mộc Tiểu Nhã gật đầu, hỏi người môi giới: "Vậy phương diện giá cả thì sao?"

"Ai da, giá cả kỳ thật là không thể thấp hơn, không nói đối hai người, trong công ty đã ra thông báo, tháng sau còn muốn tăng thêm tiền thuê. Cho nên nếu hai người muốn thuê, thừa dịp bây giờ, nhanh chóng đăng ký luôn." Người môi giới sốt ruột, dường như đang cho thuê nhà của chính mình.

Phương Hủy nhướng mày nhìn Mộc Tiểu Nhã, dò hỏi ý kiến cô ấy.

"Tớ rất thích nơi này, thuê đi." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Được, ký hợp đồng." Phương Hủy lập tức quyết định.

Tại đây, hai người cùng ký hợp đồng với người môi giới, hợp đồng thuê trong ba năm, tiền thuê nhà trả ba lần, sau khi thanh toán xong quý đầu tiên, người môi giới để lại chìa khóa rồi vui vẻ rời đi.

"Tiền thuê nhà thật đắt." Giao xong tiền, cầm hợp đồng, Phương Hủy đột nhiên đau đầu.

"Bây giờ mới đau, vừa rồi cũng không thấy cậu do dự, thật ra căn nhà trước đó cũng không tồi."

"Còn không phải là vì cậu à." Phương Hủy chọc ót Mộc Tiểu Nhã nói, "Cậu vừa tiến vào đã nói nơi này tầm nhìn tốt, nói về sau thiết kế đồ sẽ càng có linh cảm, tớ dám không thuê sao?"

Mộc Tiểu Nhã xoa ót cười hắc hắc không ngừng, cô thật sự rất thích nơi này. Chỗ các cô chọn có vị trí ngay ngã tư của hai đại lộ, đối diện là công viên công cộng, hai bên đường đầy cây cối, hoa cỏ tươi tốt. Lúc này là giữa hè, cỏ cây xanh um, đóa hoa nở rộ, chỉ nhìn cũng khiến con người cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

"Phương Hủy, khi nào trang hoàng lại, chúng ta để một cái cửa sổ sát đất ở chỗ này đi." Mộc Tiểu Nhã chỉ vào góc tường, "Sau đó ở chỗ này để một cái quầy bar nhỏ, đặt mấy cái sofa, về sau nếu có khách tới, có thể ngồi ở đây nghỉ ngơi."

"Đặt một cái máy pha cà phê loại nhỏ trong nhà luôn?"

"Được được được." Mộc Tiểu Nhã kích động liên tục gật đầu.

"Ha ha... không muốn kiếm tiền à." Phương Hủy cười lạnh.

"Tớ sẽ nỗ lực kiếm tiền." Mộc Tiểu Nhã nắm tay bảo đảm.

"Chờ kiếm được lại nói, bây giờ ý, hết thấy lấy lợi ích kinh tế là tiêu chuẩn cao nhất." Phương Hủy từ chối một cách tàn nhẫn.

"Ồ." Mộc Tiểu Nhã cũng biết giai đoạn đầu gây dựng sự nghiệp tài chính là có hạn, chỉ có thể tiết kiệm từ bỏ.

"Tới tới tới, trước chúng ta chụp ảnh phát lên vòng bạn bè đã." Phương Hủy hưng phấn lấy di động ra, hai người đứng trước cổng lớn trông không, hoàn thành bức ảnh chung đầu tiên với phòng làm việc.

Phòng làm việc H&Y chính thức được thành lập.

Chụp xong, hai người phát ảnh lên vòng bạn bè[2] ngay tại chỗ, lập tức thu hút một đám bạn học hâm mộ vì họ đang phải đi tìm việc làm.

[2] Vòng bạn bè: một tính năng của WeChat, có thể chia sẻ những câu chuyện của bản thân bằng hình ảnh với một nhóm bạn riêng. Những bình luận và lượt thích trong bài đăng chỉ có thể được nhìn bởi "bạn chung."

Bạn học Giáp: *Tớ đi nữa, tớ nộp đi 100 sơ yếu lý lịch, đến bây giờ chỉ nhận được 5 cuộc điện thoại, các cậu cứ nhiên lại chính mình làm ông chủ.*

Bạn học Ất: *Ông chủ, nhận người không? Bưng trà, rót nước, hiểu thiết kế.*

Bạn học Bính: *Ông chủ, tôi so với lâu trên thêm một kỹ năng, tôi sẽ kể chuyện cười.*

Bạn học Át: *Cút!*

Phương Hủy vừa cười ha ha vừa trả lời tin nhắn, lại ở trong nhóm lớp phát vài bao lì xì, tổn thất hơn trăm tệ, lúc sau mới xem như trấn an xong các bạn học đang hâm mộ ghen tị.

"Sao cậu không vào nhóm chat, làm tớ một mình phát bao lì xì, lại phát ra mất vài trăm."

"Hai ta có một người đại diện phát bao lì xì là được rồi, nếu tớ cũng nói chuyện, còn phải phát ra thêm vài trăm nữa. Còn không bằng yên lặng ở phía sau giúp cậu giảm bớt tổn thất." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Tổn thất nào?"

"Tớ vận may không tồi, giúp cậu cướp về 50 đồng, chiều mời cậu ăn cơm." Mộc Tiểu Nhã đắc ý vẩy di động, vừa rồi cô chính là người có được vận may tốt nhất.

"Cái gì mà cậu mời, đó là tiền của tớ." Phương Hủy cắn răng nói.

Buổi tối, phát bao lì xì xong, cuối cùng cướp về được 50 tệ, mỗi người ăn một bát mì.

"Bây giờ tớ đã hiểu gây dựng sự nghiệp có bao nhiêu gian khổ rồi, lúc này vừa mới bắt đầu, cũng chỉ có thể ăn mì." Phương Hủy cảm thán.

"Ngoài mì còn có xương sườn." Mộc Tiểu Nhã nhìn Phương Hủy kêu đáng thương, đem xương sườn trong bát gấp một miếng qua cho cô ấy.

"Thuê văn phòng xong, an tâm thì an tâm thật, nhưng chi cần tưởng tượng tới mỗi ngày ở đó đều phải tính tiền thuê nhà, tớ vẫn thấy lo lắng." Phương Hủy lo âu gặm một miếng xương sườn.

"Tớ nói này, thế nào mà cậu bỗng nhiên áp lực lớn thế, lúc trước nói muốn gây dựng sự nghiệp, cậu cũng không phải là cái vẻ mặt như bây giờ."

"Hiện tại không giống." Phương Hủy nói.

"Có gì không giống?"

"Lúc trước tớ nói muốn gây dựng sự nghiệp thì cậu chưa nói sẽ tham gia, tớ có chút tiền ấy, mất cũng không sao, không có gì. Nhưng bây giờ có cả tiền của cậu nữa, cậu nói tớ có thể không lo lắng được à?"

"Bình tĩnh, tớ yêu cầu không cao, không mệt là được." Mộc Tiểu Nhã trấn an.

"Yêu cầu này còn không cao?" Phương Hủy nhảy dựng lên.

"Được rồi được rồi, tớ đây sẽ hạ thấp yêu cầu xuống." Mộc Tiểu Nhã bật cười, "Tớ cũng có 30 vạn thôi, mất cũng không sao, cùng lắm thì Bạch Xuyên nuôi tớ."

"Có người nuôi thì ghê gớm lắm đấy." Phương Hủy tròn trắng mắt, tức giận xoa mặt để khiến mình bình tĩnh lại, sau đó bỗng nhiên nhớ tới một chuyện tới, "Ngày mai hai bên gia đình chính thức gặp mặt à?"

"Ừ." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Vậy cậu cảm thấy ngày mai sẽ có cục diện gì?" Phương Hủy không khỏi bất quái.

"Cho dù có cục diện gì, tớ vẫn có thể chiến đấu." Mộc Tiểu Nhã tức giận nói, "Ba mẹ tớ đã đồng ý, hai bên gia đình gặp mặt chỉ là hình thức thôi."

"Vậy về sau cậu và Bạch Xuyên sống ở đâu? Ở tại Bạch gia, hay mỗi người mỗi nơi?" Phương Hủy hỏi, "Việc này ngày mai khẳng định sẽ thảo luận đấy."

Mộc Tiểu Nhã nhú mày, trước đây Bạch Xuyên cũng nói muốn sống cùng nhau, nhưng lúc ấy cô cho là cha mẹ sẽ không đồng ý, cũng không có nghĩ lại, liền cứ thế cho qua. Hiện giờ hai bên gia đình xem như chính thức đồng ý bọn họ ở bên nhau, như vậy vấn đề này chắc chắn sẽ đề cập đến, không thể com nước xong, cô và Bạch Xuyên còn ai về nhà nấy được.

"Bạch Xuyên có bệnh tự kỷ, người nhà anh ấy khẳng định sẽ không đồng ý cho ra ngoài ở, tớ đoán cậu tám phần phải đến Bạch gia." Không đợi Mộc Tiểu Nhã trả lời, Phương Hủy đã chính mình phân tích.

"Bọn họ lo lắng cũng đúng." Mộc Tiểu Nhã hiểu.

"Thật ra cậu rất *thiện giải nhân ý*[3], nhưng để cho bọn họ yên tâm, cậu cũng không cần phải khổ sở."

[3] *Thiện giải nhân ý*: am hiểu lòng người.

"Nào có khoa trương như vậy, người trong nhà Bạch Xuyên đều rất tốt."

"Cậu nói xem mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu từ đâu mà sinh ra, kỳ thật chỉ là từ những điều nhỏ nhặt mà tạo thành." Phương Hủy nói, "Bạch Xuyên có bệnh tự kỷ, ba mẹ anh ấy khẳng định sẽ càng lo lắng cho Bạch Xuyên hơn, đôi mắt còn hận không được nhìn chăm chăm hai người. Nếu cậu làm sai cái gì, họ sẽ vẫn tỏ ra tốt đẹp, nhưng cứ tích dần lại như vậy rồi cũng sẽ có vấn đề."

"Tớ vừa mới kết hôn, cậu có thể không cần nói ra những điều tiêu cực như vậy chứ." Mộc Tiểu Nhã nghe đến mức đầu cũng to ra. Nói thật, lúc trước cô đồng ý kết hôn với Bạch Xuyên, thật đúng là không suy xét đến vấn đề mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu này.

"Điểm này cũng không thừa nhận được, vậy về sau cậu ở Bạch gia như thế nào, đứa nhỏ đáng thương." Phương Hủy lắc đầu thở dài.

"Tớ nói này, sao mọi người không có ai lạc quan về tớ với Bạch Xuyên vậy? Tớ kém lắm à?" Mộc Tiểu Nhã cảm thấy kỳ quái, từ lúc bọn họ kết hôn cho tới bây giờ, phản ứng đầu tiên của mọi người đều là phản đối. Ngay cả bà Bạch, người hy vọng bọn họ kết hôn nhất cũng phải hỏi trước một lần xem cô đã nghĩ kỹ hay chưa, lúc ở nghĩa trang thậm chí mẹ Bạch Xuyên còn ám chỉ mình có thể đổi ý, cha mẹ cô thì không cần phải nói, suy xét hai ngày, thấy vấn đề đã đóng thuyền mới miễn cưỡng đồng ý.

"Không phải cậu kém, mà là cậu lựa chọn con đường đi cho mình quả thực rất vất vả." Phương Hủy dừng một chút, lắc đầu nói, "Thôi không nói nữa, các cậu đã kết hôn rồi, tớ không nên nói này nói nọ."

"Tớ biết cậu lo lắng điều gì, yên tâm, tớ thật sự đã nghĩ kỹ." Mộc Tiểu Nhã cười cười. Cô biết Phương Hủy có ý tốt, cũng hiểu rõ tất cả mọi người đang lo lắng điều gì. Thật ra cô đã từng bắt gặp bà Bạch bởi vì chăm sóc cho Bạch Xuyên mà trốn đi lau nước mắt, lại còn không chỉ một lần. Mộc Tiểu Nhã không cảm thấy bản thân có thể so sánh được với bà Bạch kiên cường, có thể chăm sóc Bạch Xuyên cả đời, nhưng mà cô chỉ cần chăm sóc anh bốn năm. Bốn năm cũng không phải rất dài, cô không thể hứa hẹn cả đời, nhưng bốn năm, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy cô vẫn có thể kiên trì được.

"Tớ mới không lo lắng đâu, tớ chỉ muốn nói với cậu, mặc kệ cậu có nghĩ kỹ hay không, về sau sẽ thế nào, chị em chúng ta đều đứng ở đây." Phương Hủy vỗ ngực bảo đảm.

"Cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã cười.

Thứ bảy.

Buổi chiều 6 giờ 50, Mộc Tiểu Nhã cùng cha mẹ đứng giờ xuất hiện ở ghế lô Nguyệt Viên trong khách sạn Khải Duyệt, cùng người nhà họ Bạch chính thức gặp mặt.

Hai bên đều là người *thông tình đạt lý*[4], hơn nữa trước đó sớm đã liên lạc với nhau, vì vậy không khí hai bên khá hài hòa, đơn giản hàn huyên vài câu sau đó từng người ngồi xuống.

[4] Thông tình đạt lý (thấu tình đạt lý): thoả đáng cả về lí lẽ lẫn tình cảm (hợp với lẽ phải, thuận với lòng người).

Bốn người Bạch gia ngồi ở bên trái bàn tròn, còn ba người Mộc gia ngồi ở bên phải, người lớn hai bên ngồi song song với nhau.

"Thầy Mộc, hôm nay..." Bạch Quốc Du đang muốn mở miệng nói gì đó, lúc này, Bạch Xuyên ngồi bên cạnh bỗng nhiên không một tiếng động đứng lên.

Hành động đột ngột của Bạch Xuyên lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Người nhà họ Mộc chỉ cảm thấy kỳ lạ, không biết Bạch Xuyên muốn làm gì. Nhưng người nhà họ Bạch lại lo lắng sợ hãi, bởi vì hôm nay là trường hợp rất quan trọng, bọn họ sợ Bạch Xuyên bỗng nhiên làm ra cái gì đó, sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho cha mẹ Mộc Tiểu Nhã, sợ vợ chồng Mộc gia thật vất vả mới đồng ý hôn sự này lại do dự lần nữa.

Ngay cả Bạch Tranh, người vẫn luôn cảm thấy em trai mình và Mộc Tiểu Nhã không nên ở bên nhau cũng rất cảnh giác. Trước đây, Bạch Tranh cảm thấy không có Mộc Tiểu Nhã, một nhà bọn họ cũng có thể chăm sóc thật tốt cho Bạch Xuyên. Nhưng ngày đó cha mẹ mang những đoạn video giáo sư Phùng quay đến cho cha mẹ Mộc Tiểu Nhã xem, Bạch Tranh xem thật lâu sau cũng không đi vào giấc ngủ được, tuy có điểm không cam lòng, nhưng anh không thể không thừa nhận, Mộc Tiểu Nhã đối với em trai anh thật sự rất quan trọng.

Bạch Tranh chú ý đến từng hành động của em trai mình, nếu thấy có gì không đúng, sẽ lập tức ra tay ngăn cản.

Nhưng Bạch Xuyên cũng không hề làm gì, anh đứng lên, bước ra khỏi chỗ ngồi trong ánh mắt chăm chú của mọi người, sau đó đẩy chiếc ghế dựa của mình vào, khiến cho nó ngang hàng với ghế bên cạnh. Làm tốt hết thấy, anh lại quay đầu nhìn khoảng cách giữa mình và Mộc Tiểu Nhã, sau đó đi qua, kéo ghế bên cạnh cô...

Ngồi xuống.

"..."

Hoá ra là muốn ngồi cùng Mộc Tiểu Nhã.

Ngay lập tức, vợ chồng Mộc gia thoải mái cười, còn ba người Bạch gia một thân mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đừng chán ghét anh

Edit: Flanty

Qua quá nửa tiệc rượu, hai bên gia đình tạm thời bỏ qua bầu không khí xấu hổ kỳ lạ, từ từ trở nên tốt hơn. Đề tài nói chuyện phiếm cũng từ chuyện quốc gia dân sinh cho tới cuộc sống sinh hoạt sau khi kết hôn của hai đứa nhỏ.

"Về sau Tiểu Nhã nhà chúng tôi, còn cần mọi người phải thông cảm nhiều. Nha đầu này, từ nhỏ đã bị tôi chiều hư." Hai bên gia đình cũng từ khoe khoang con mình, dần dần biến thành bêu xấu.

"Bà thông gia, sao bà lại nói như vậy, về sau Tiểu Nhã chính là con gái tôi, tôi còn phải tiếp tục cưng chiều con bé." Hai bên xưng hô cũng từ cô Thẩm, bà Bạch, phát triển thành bà thông gia.

Tuy đề tài chuyển tới trên người mình, nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn không chen vào nói, tiếp tục cúi đầu ăn thức ăn.

"Đứng rồi, còn có việc, chúng ta muốn hỏi Tiểu Nhã một chút."

"Dạ?" Bỗng nhiên bị nhắc đến, Mộc Tiểu Nhã vội vàng ngẩng đầu.

"Con, nha đầu này chỉ biết ăn, người lớn đang cùng con nói chuyện đây." Thẩm Thanh Di liếc mắt ghét bỏ con gái mình.

Mộc Tiểu Nhã xấu hổ buông đĩa xuống, quay về phía hai bên cha mẹ cười ngây ngô: "Dì, có chuyện gì đi nói đi, con đang nghe."

"Còn gọi là di." Lý Dung nhìn Mộc Tiểu Nhã, dùng lời nói ám chỉ.

"Khụ... Mẹ." Mộc Tiểu Nhã đỏ mặt sửa lại xưng hô.

Lúc này Lý Dung mới cao hứng, mặt mày hớn hờ lên tiếng: "Là thế này, mẹ biết người trẻ các con bây giờ đều thích ra ngoài sống riêng. Cho nên mẹ và ba các con thương lượng, nếu con cùng Tiểu Xuyên muốn ra ngoài sống, trước tiên chúng ta có thể giúp các con chuẩn bị phòng ở."

"??" Mộc Tiểu Nhã lắp bắp kinh hãi, thế nào cô cũng không nghĩ tới, người nhà Bạch Xuyên lại chủ động đưa ra đề nghị để cô với anh ra ngoài sống riêng.

Không chỉ cô giật mình, hai vợ chồng Mộc Nhược Chu cũng có chút ngoài dự đoán, bọn họ đương nhiên hy vọng sau khi kết hôn con gái có thể sống riêng, như vậy họ đi lại cũng tiện hơn. Nhưng lấy tình huống của Bạch Xuyên, Bạch gia sao có thể yên tâm để con gái mình đưa Bạch Xuyên đơn độc ra ngoài ở được. Suy nghĩ lại một chút, nếu người có bệnh tự kỷ chính là Mộc Tiểu Nhã, bọn họ cũng sẽ không đồng ý. Cho nên việc này, bọn họ không nghĩ quá nhiều, càng không nói gì, lại không nghĩ tới Bạch gia sẽ chủ động đề cập.

"Đúng vậy, Tiểu Nhã, con thích phòng ở đâu, ta bảo Bạch Tranh cho người đặt mua." Bạch Quốc Du cũng nói.

"Đúng vậy, tôi sẽ làm." Bạch Tranh cũng gật đầu tỏ thái độ.

"Con... con..." Mộc Tiểu Nhã theo bản năng quay đầu nhìn Bạch Xuyên, lại thấy Bạch Xuyên đang cúi đầu, vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới của bản thân, đối với tâm mắt của mình, không có bất cứ phản ứng nào.

"Không có việc gì, con làm chủ là được, Tiểu Xuyên chắc chắn không có ý kiến." Ở điểm này, Lý Dung vẫn rất hiểu con trai mình, chỉ cần ở bên Mộc Tiểu Nhã, cho dù là ở đâu, đối với Bạch Xuyên cũng không quan trọng. Huống chi, từ lúc bắt đầu, con trai mình lại bỗng nhiên phát ngôn, nếu việc này cũng không để cho Mộc Tiểu Nhã quyết định thì làm sao cha mẹ con bé có thể yên tâm được.

Mộc Tiểu Nhã cũng biết Bạch Xuyên chắc là không cho ý kiến gì, vì thế suy nghĩ trả lời: "Mẹ, trước con muốn sống trong nhà một khoảng thời gian đã, sau khi con quen thuộc hơn với Bạch Xuyên, chúng con sẽ dọn ra ngoài sống sau, mẹ thấy được không?"

"Được, đương nhiên là được rồi." Lý Dung vui vẻ, lập tức đáp ứng.

Mặc dù Lý Dung đã cùng chồng mình thương lượng tốt, nguyện ý để Mộc Tiểu Nhã đưa Bạch Xuyên đi ra ngoài sống, nhưng ở sâu trong nội tâm bà vẫn không thể yên tâm. Bà sợ Bạch Xuyên ở nơi bà không nhìn thấy bỗng nhiên phát bệnh, tuy bà cũng tin tưởng Mộc Tiểu Nhã sẽ nỗ lực chăm sóc tốt cho Bạch Xuyên, nhưng Mộc Tiểu Nhã không có kinh nghiệm ứng phó với tình trạng của Bạch Xuyên, bà sợ Bạch Xuyên thời điểm phát bệnh sẽ khiến Mộc Tiểu Nhã sợ hãi.

Nhưng những lời này bà cũng không dám đề cập đến với Mộc Tiểu Nhã, bà sợ nếu mình nói ra, Mộc Tiểu Nhã sẽ cảm thấy bọn họ không đủ tin nhiệm cô. Hơn nữa giáo sư Phùng cũng nói, để cho hai người họ tự do, Bạch Xuyên sẽ cảm thấy thả lỏng hơn, cũng có lợi đối với việc khôi phục bệnh tình. Vì vậy cho dù không yên tâm, ba người vẫn thảo luận, sau đó vẫn quyết định để Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên sống riêng.

Chỉ là bây giờ, Mộc Tiểu Nhã nguyện ý ở lại Bạch gia một thời gian để thích ứng với bệnh tình của Bạch Xuyên, điều này chẳng những cho họ thêm thời gian, đồng thời cũng cho thấy, Mộc Tiểu Nhã thật sự nghiêm túc suy xét đến bệnh tình Bạch Xuyên. Nào có chuyện không đồng ý, bọn họ cao hứng còn không kịp ấy chứ.

"Vậy thì, phòng ở chúng ta cứ chuẩn bị trước, khi nào các con muốn thì cứ đến đó." Bạch Quốc Du vui tươi hớn hờ nói.

Sau khi thảo luận xong vấn đề này, quyết định đã được đưa ra, không khí trên bàn ăn lúc này mới xem như hoàn toàn thả lỏng, hai cha tiếp tục trò chuyện quốc sự dân sinh, hai mẹ thì nói đến chuyện làm đẹp và chăm sóc da, còn Bạch Tranh lúc này cũng cảm thấy đói, cầm lấy đĩa cúi đầu ăn.

Mọi người bắt đầu ăn, lúc này Mộc Tiểu Nhã lại dừng lại, cô quay đầu quan sát Bạch Xuyên, phát hiện Bạch Xuyên vẫn đang cúi đầu, miếng cá cô gắp cho Bạch Xuyên lúc đầu vẫn còn ở trên đĩa.

Có nên đánh thức anh không, anh cũng chưa ăn chút gì.

Mộc Tiểu Nhã do dự, không biết nên gọi Bạch Xuyên hay mặc kệ anh đắm chìm trong thế giới của chính mình. Cô nhớ rõ trước kia bà Bạch đã nói qua, bà nói Bạch Xuyên mắc hội chứng bác học, có đôi khi an tĩnh không để ý tới người khác, rất có thể là đang tự hỏi vấn đề gì đó, chờ anh tự hỏi xong rồi, sẽ tự mình tỉnh lại.

Thôi, để cho anh tự mình suy nghĩ đi, đợi chút nữa giúp anh đóng gói ít thức ăn mang đi. Mộc Tiểu Nhã nghĩ vậy, nhưng chiếc đĩa trong tay không ngừng hướng đến cái đĩa trước mặt Bạch Xuyên mà gắp đồ ăn, ý đồ dùng cái đĩa đầy đồ ăn không tiếng động đánh thức Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên biết Mộc Tiểu Nhã giúp anh gắp đồ ăn, anh cũng không đắm chìm trong thế giới của bản thân, cũng không phải đang tự hỏi vấn đề gì. Hai tay của anh đang gắt gao nắm chặt, giấu ở dưới khăn trải bàn, nỗ lực chịu đựng những tạp âm chỉ mình anh có thể nghe thấy.

Khoảng chừng 20 phút trước, Bạch Xuyên bỗng nhiên nghe thấy một loạt những âm thanh chói tai vọng lại từ cái đèn trên trần nhà. Âm thanh "xì xoẹt xì xoẹt", hẳn là dây điện lão hoá, mạch điện không ổn tạo thành âm thanh này. Âm thanh này thật chói tai, chói tai khiến anh đứng ngồi không yên, đại náo

lại một trận đau đớn.

Nhưng Bạch Xuyên biết, toàn bộ người trong phòng cũng chỉ có mình anh cảm thấy chói tai, cảm thấy khó chịu. Loại cảnh tượng này Bạch Xuyên rất quen thuộc, trước kia anh cũng từng gặp qua nhiều lần, bởi vì nghe được mà bức bối không thể giải thích.

Chỉ cần tắt âm thanh này đi thì tốt rồi, chỉ cần đem đèn tắt đi thì tốt rồi. Nếu là trước đây, Bạch Xuyên sẽ đứng lên đem cắt đứt hết nguồn điện trong phòng, làm cho âm thanh phiền chán này biến mất. Nhưng mà hiện tại anh không thể làm như vậy, anh đang cố gắng khắc chế bản thân xúc động mà làm vậy.

Trước đây, mỗi lần anh bỗng nhiên đứng lên làm ra loại hành động này, mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh. Tuy không để trong lòng, nhưng anh biết ánh mắt này là không tốt. Trước đây anh có thể không để bụng, nhưng hôm nay lại không giống, hôm nay anh không thể phạm lỗi. Trước khi tới đây, người nhà đã dặn dò anh, bữa ăn hôm nay anh phải thể hiện thật tốt, không thể xảy ra điều gì sai lầm, không thể để cha mẹ Tiểu Nhã cảm thấy anh không tốt.

Anh không thể làm sai, không thể khiến cho cha mẹ Tiểu Nhã dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình được.

Vì vậy mà từ 20 phút trước, anh đã bắt đầu nỗ lực phải nhẫn nại, phải xem nhẹ âm thanh kia, nhưng cái thứ âm "xi xoẹt" cứ ngày càng vang vọng, càng ngày càng lớn, tựa như một cái máy khoan điện đang hoạt động điên cuồng trong đầu óc anh. Anh thật là khó chịu, khó chịu không thể nghĩ, khó chịu muốn đập đồ đạc.

Không được, không thể phát bệnh, không thể phát bệnh.

"Xi xoẹt ~" lại vang lên, cái đèn kia vì sao còn không tắt.

"Xi xoẹt ~" thật là khó chịu, rốt cuộc khi nào mới có thể rời khỏi nơi này.

"Xi xoẹt ~" Tiểu Nhã tới gần mình, đừng tới gần mình, đừng phát hiện mình bất thường.

Bạch Xuyên liều mạng cắn môi, cúi đầu cố gắng che dấu sắc mặt của mình, nhưng lại không che dấu được phản ứng tự nhiên của thân thể, anh ra mồ hôi.

Mộc Tiểu Nhã bỗng thấy không đúng lắm, cô chú ý tới làn da Bạch Xuyên dính sát vào áo sơ mi, tất cả đều là mồ hôi. Tuy nói hiện tại là mùa hè, nhưng ở chỗ ghế lô đều mở điều hòa, cho dù ăn lẩu, cũng không có khả năng ăn đến người đổ đầy mồ hôi được, vậy mồ hôi của Bạch Xuyên từ đâu mà ra?

"Tiểu Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã muốn đụng vào Bạch Xuyên.

"Phanh!" Bạch Xuyên cuống quýt đứng dậy, lao đảo né tránh, xoay người sang chỗ khác không cho Mộc Tiểu Nhã nhìn thấy bộ dáng của mình. Nhưng vì động tác này, anh làm lộ càng rõ ràng phía sau lưng ướt mồ hôi, cả người giống như vừa mới bị nước mưa xối qua.

Sự thay đổi này, những người khác có thể không chú ý đến, nhưng sắc mặt người nhà họ Bạch lập tức thay đổi, họ vừa thấy bộ dạng này liền biết Bạch Xuyên đã trên bờ vực sụp đổ.

"Tiểu Xuyên, anh làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái sao?" Mộc Tiểu Nhã lại muốn đến kéo tay Bạch Xuyên.

"Đừng tới đây!" Bạch Xuyên không muốn Mộc Tiểu Nhã nhìn thấy bộ dáng mình phát bệnh, anh cũng không quay đầu lại, đẩy về phía sau một cái, Mộc Tiểu Nhã đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị Bạch Xuyên đẩy một cái lao đảo đụng vào bàn ăn. Chén trà cùng bát đĩa bị va chạm mạnh, từ trên bàn rơi xuống, mảnh vỡ rơi đầy mặt đất.

"Tiểu Nhã." Thẩm Thanh Di vội vàng đỡ con gái.

Ngay lập tức, Mộc Tiểu Nhã kêu đau thành tiếng, âm thanh mảnh vỡ, tiếng kinh hô của Thẩm Thanh Di, từng tiếng từng tiếng trước sau vẫn chưa biến mất, rốt cuộc làm cho sự nhẫn nại của Bạch Xuyên... sụp đổ.

"A a a ~" Bạch Xuyên dùng tay điên cuồng đập vào đầu mình, không ngừng kêu lên.

Ồn ào, không cần ồn ào, biến mất, tất cả âm thanh biến mất.

Bạch Xuyên chớp lấy tất cả những thứ có thể cầm được, liều mạng ném về phía âm thanh của đèn treo tường. Nhưng anh ném thế nào cũng không trúng, mà càng không trúng, anh lại càng tiếp tục...

Tiếng "bùm bùm" vang vọng trong không gian, chỉ chốc lát sau, bát đĩa trên bàn đã vỡ quá nửa.

"Tiểu Xuyên?!" Mộc Tiểu Nhã kêu lên đầy sợ hãi, muốn đi can Bạch Xuyên, Thẩm Thanh Di sợ con gái mình lại bị thương, cùng chồng kéo Mộc Tiểu Nhã lại không cho cô qua.

"Bạch Tranh, mau ngăn Tiểu Xuyên lại." Bạch Quốc Du thất thanh hô.

Bạch Tranh không cần cha nhắc nhở đã sớm vọt qua, mạnh mẽ ôm chặt Bạch Xuyên đang điên cuồng lại, không cho anh ném bát đĩa trên bàn đi nữa.

Lúc này người phục vụ cũng chạy vào, nhìn mảnh sứ đầy đất mà hoảng sợ.

"Mau, đem tắt bóng đèn kia." Lý Dung vội vàng hô lên với phục vụ ở cửa.

Người phục vụ không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn nghe lời tắt đèn đi.

Đèn tường vừa tắt, động tác giãy giụa của Bạch Xuyên lập tức ngừng lại.

"Không có việc gì, không có việc gì, đèn đã tắt." Bạch Tranh một bên trấn an em trai, một bên đau lòng nhìn tay Bạch Xuyên bởi vì mảnh sứ mà có đầy vết cắt.

"Đến bệnh viện." Bạch Quốc Du thở dài.

Tay Bạch Xuyên chỉ bị thương ngoài da, đơn giản băng bó thì không có việc gì. Nhưng cảm xúc của Bạch Xuyên vô cùng không tốt, anh ủ rũ ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu, ai gọi cũng đều bất động.

Mọi người không có cách nào, chỉ có thể ở bên cạnh.

Bạch Quốc Du vừa đau lòng cho con trai, lại vừa cảm thấy thẹn với cha mẹ Mộc Tiểu Nhã. Ông chẳng thể nghĩ tới, Bạch Xuyên sẽ ở lần gặp mặt đầu tiên của hai bên gia đình mà phát bệnh, lại còn đẩy Mộc Tiểu Nhã, điều này làm sao mà khiến cho cha mẹ con bé yên tâm giao con bé cho bọn họ.

"Thông gia, thật xin lỗi." Bạch Quốc Du xin lỗi thay con trai mình.

"Không sao, cũng không phải Tiểu Xuyên cố ý." Mộc Nhược Chu xua tay, nhưng biểu tình trên mặt lại không nhẹ nhàng như lời ông nói.

"Thông gia, Tiểu Xuyên bình thường rất ít khi phát bệnh, hôm nay thật sự là tình huống bất ngờ, có thể là do đèn kia có vấn đề." Lý Dung cũng đi theo giải thích. Nhưng bản thân bà cũng cảm thấy lời giải thích này có bao nhiêu miễn cưỡng, đèn kia có vấn đề, đèn kia có thể có vấn đề gì chứ? Có vấn đề chính là Tiểu Xuyên của bọn họ.

Bạch Tranh không nói gì, anh nghiêng người dựa vào vách tường trên hành lang, từ xa chăm chú nhìn vào Bạch Xuyên, còn có Mộc Tiểu Nhã.

"Tay đau không?" Mộc Tiểu Nhã ngồi cạnh Bạch Xuyên, nhẹ giọng hỏi.

Bạch Xuyên không để ý tới, cúi đầu, giống như không nghe thấy. Nhưng Mộc Tiểu Nhã biết anh nghe được, bởi vì cô nhìn thấy lông mi Bạch Xuyên giật giật.

"Vừa rồi lúc anh đẩy em, làm em rất đau." Mộc Tiểu Nhã cố ý nói.

Cả người Bạch Xuyên run lên, anh vội vàng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi và tự trách.

"Nhưng anh không chịu nói chuyện với em, em sẽ càng khó chịu hơn." Lúc này Mộc Tiểu Nhã lúc này mới chậm rãi nói nốt nửa câu sau.

"Tôi... Tôi... không phải tôi cố ý." Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên từ nhỏ cho đến bây giờ, Bạch Xuyên giải thích với người khác sau khi phát bệnh.

"Em biết, anh có thể nói cho em vừa rồi có chuyện gì xảy ra được không?" Mộc Tiểu Nhã cảm thấy Bạch Xuyên sẽ không vô duyên vô cớ phát bệnh.

"Đèn... thật ồn ào." Dường như lúc này vẫn còn lưu lại cảm giác khó chịu ấy, lông mày Bạch Xuyên nhăn lại, "Đầu rất đau."

"Bây giờ còn đau không?"

"Không đau." Bạch Xuyên lắc đầu.

"Vậy bây giờ về nhà nghỉ ngơi thật tốt." Mộc Tiểu Nhã kéo tay Bạch Xuyên đứng lên, muốn dẫn anh về nhà.

Ái ngờ Bạch Xuyên nghe xong lời cô nói, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, sống chết không muốn đứng lên, vội vàng giải thích: "Tôi... Tôi không phải cố ý."

"Em biết." Mộc Tiểu Nhã không hiểu Bạch Xuyên vì sao bỗng nhiên lại kích động.

"Đừng đi." Bạch Xuyên gắt gao túm tay Mộc Tiểu Nhã, trong mắt tràn đầy cầu xin.

Mộc Tiểu Nhã sững sờ.

"Đừng đi, đừng chán ghét tôi, về sau tôi sẽ không phát bệnh nữa." Càng nói, đầu Bạch Xuyên càng cúi thấp xuống, dường như yêu cầu anh đưa ra là không hợp lý, nên cũng không dám hy vọng xa vời Mộc Tiểu Nhã sẽ đáp ứng. Nhưng tay anh lại kéo Mộc Tiểu Nhã lại không buông lỏng ra chút nào.

Ngực tê rần, mấy câu nói của Bạch Xuyên phảng phất như một quyền hung hăng đâm vào ngực cô.

"Em không đi, em cùng anh về nhà." Mộc Tiểu Nhã ngồi xồm xuồng, nhẹ giọng nói.

"Thật không?"

"Không vui sao? Ba mẹ em đã đồng ý, chúng ta liền sống cùng nhau."

Muốn sống cùng nhau? Cho nên mình không nên lộn xộn nữa đúng không?

Bạch Xuyên cong cong khóe miệng, lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngày đầu tiên sống chung

Edit: Flanty

Trước cổng bệnh viện, Mộc Tiểu Nhã đưa Bạch Xuyên theo cùng tạm biệt cha mẹ mình.

"Ba, mẹ, đêm nay con ở nhà Tiểu Xuyên."

"Mẹ biết, ngày mai mẹ sẽ thu dọn quần áo của con đưa qua đó." Thẩm Thanh Di gật đầu.

"Không cần, ngày mai con sẽ về thu dọn." Mộc Tiểu Nhã từ chối.

"Cũng được." Thẩm Thanh Di lên tiếng, lại quay đầu nhìn Bạch Xuyên đang đứng cạnh con gái mình, hỏi "Tiểu Xuyên, tay còn đau không?"

"Không đau." Tâm tình của Bạch Xuyên lúc này rất tốt, không cảm thấy đau tay.

"Vậy là tốt rồi, về sau... có rảnh thì cùng Tiểu Nhã về nhà chơi." Thẩm Thanh Di biết, hôm nay con gái mình qua đó, xem như đã hoàn toàn được gả đi. Chỉ cần nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Di lại không khỏi có chút chua xót.

"Đi thôi, xe đến rồi." Mộc Nhượng Chu nhắc nhở vợ.

Cùng thông gia nói lời tạm biệt, Mộc Nhượng Chu và vợ lên xe rời đi. Xe đã đi thật xa, chỉ là ánh mắt Thẩm Thanh Di vẫn như cũ không nhin được quay đầu nhìn lại.

"Đừng nhìn, ngày mai không phải con bé liền trở lại rồi sao." Mộc Nhượng Chu an ủi vợ.

"Ông nói xem Tiểu Nhã nhà chúng ta cứ như vậy liền gả chồng sao?" Thẩm Thanh Di không phải không nghĩ tới cảnh con gái mình lấy chồng, nhưng cũng không nghĩ tới lại đột nhiên như thế, khiến cho họ không thể yên tâm.

"Cũng cách không xa, có thể gặp nhau bất cứ lúc nào." Trong lòng Mộc Nhượng Chu cũng không chịu nổi, nhưng ông vẫn muốn an ủi vợ mình.

"Tôi biết, chỉ là trong lòng không yên ổn." Thẩm Thanh Di lo lắng, "Ông nói đáng về kia của Tiểu Xuyên, nếu về sau lại phát bệnh, thằng bé sức lực lớn như vậy, Tiểu Nhã phải làm sao bây giờ?"

"Sẽ không, bà thông gia không phải nói rồi sao, Tiểu Xuyên rất ít khi phát bệnh, hôm nay là tình huống bất ngờ."

"Nếu không phải... vừa rồi ở bệnh viện tôi thật sự muốn đòi ý, không đồng ý nữa." Thẩm Thanh Di bị bộ dáng của Bạch Xuyên dọa cho không nhẹ, bà vẫn luôn cho rằng Bạch Xuyên chỉ là không thích nói chuyện, không hiểu cách giao tiếp, thế nào cũng không nghĩ tới anh lúc bắt đầu phát bệnh sẽ có khuynh hướng bạo lực.

Trong thời gian Bạch Xuyên tiếp nhận điều trị ở bệnh viện, Thẩm Thanh Di vẫn luôn rối rắm, bà vốn dĩ không xem trọng hôn sự này, hiện giờ lại tận mắt chứng kiến cảnh tượng Bạch Xuyên phát bệnh, bà gần như muốn lập tức đưa Mộc Tiểu Nhã trở về. Nhưng cuối cùng, bà nhìn thấy Bạch Xuyên cười.

Thẩm Thanh Di không biết nên hình dung như thế nào khuôn mặt tươi cười kia, đó là một nụ cười dịu dàng mặc cho ai nhìn cũng đều sẽ mềm lòng. Một khắc ấy toàn thân Bạch Xuyên tản ra loại hơi thở đầy sức sống, tựa như một hạt giống đang vật lộn trong mùa xuân để hướng về phía mặt trời mà sinh trưởng, mà con gái Tiểu Nhã của mình, chính là mặt trời đó.

Thẩm Thanh Di bỗng nhiên có chút chua xót, bà lặng lẽ quay đầu lại nhìn chồng mình, phát hiện biểu tình của ông ấy cũng không khác là bao. Mà khi đó,

mẹ Bạch Xuyên đã khóc không thành tiếng. Cuối cùng bà mềm lòng, để con gái lại cho Bạch Xuyên.

"Yên tâm đi, Bạch gia sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Nhã." Mộc Nhược Chu an ủi vợ, đồng thời cũng an ủi chính mình.

Bạch Tranh lái xe, trên xe chở Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên. Anh đóng cửa sổ xe lại, ngăn cách hầu hết tạp âm bên ngoài, sau đó mở radio, phát một khúc dương cầm nhẹ nhàng.

Đây là khúc nhạc giáo sư Phùng cho bọn họ, nghe nói có thể giúp ổn định cảm xúc của người mắc chứng tự kỷ, dù ở nhà hay trên xe của anh với cha mẹ đều chuẩn bị sẵn, chỉ cần thấy cảm xúc của Bạch Xuyên xao động, sẽ lập tức lấy ra cho thằng bé nghe.

Bạch Tranh một bên điều chỉnh lại âm lượng, một bên trộm nhìn từ kính chiếu hậu quan sát tình huống phía sau. Bạch Xuyên rất yên lặng, anh nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, dường như đang ngủ, trên người không còn nửa điểm hơi thở táo bạo. Cũng không có... nụ cười sống động như vừa rồi.

Bạch Tranh không phải chưa từng thấy Bạch Xuyên cười, từ nhỏ đến lớn, Bạch Xuyên cũng có lúc vui vẻ. Bạch Xuyên cười rộ lên thích nháp môi, đôi mắt sáng lấp lánh, lỗ tai còn phấp phồng. Người một nhà bọn họ đều thích nhìn Bạch Xuyên cười, chỉ cần Bạch Xuyên cười, so với lợi nhuận công ty một năm tăng gấp bội còn hưng phấn hơn. Nhưng loại tươi cười vừa rồi, bọn họ chưa từng thấy qua.

Chỉ có đối với Mộc Tiểu Nhã mới có thể lộ ra vẻ mặt tươi cười ấy sao?

Bạch Tranh vừa quan sát Bạch Xuyên cũng đồng thời quan sát đến Tiểu Nhã, Mộc Tiểu Nhã đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, dường như đang đánh giá phong cảnh ven đường, nhưng cứ cách một lúc lại quay đầu nhìn lại, xác nhận xem Bạch Xuyên có tỉnh hay không.

Xe nhanh chóng trở lại biệt thự Bạch gia, không cần Bạch Tranh nhắc nhở, Mộc Tiểu Nhã cũng đã đánh thức Bạch Xuyên. Hai người xuống xe, Bạch Quốc Du cùng vợ Lý Dung đã về trước bọn họ, đang đứng trước cửa biệt thự chờ.

"Chú Lý, đây là Tiểu Nhã, vợ của Tiểu Xuyên." Lý Dung giới thiệu thân phận của Mộc Tiểu Nhã cho quản gia.

"Biết, biết, chào Nhị thiếu phu nhân." Chú Lý đã sớm nghe nói tới Mộc Tiểu Nhã, lúc này thấy, phát hiện đúng như trong lời đồn, Nhị thiếu nhà bọn họ quả nhiên vô cùng thân thiết với cô ấy.

"Tiểu Nhã, đây là chú Lý, quản gia trong nhà, về sau có chuyện gì con đều có thể tìm ông ấy."

"Chào chú Lý." Mộc Tiểu Nhã hướng về phía chú Lý thăm hỏi.

"Không dám không dám, về sau Nhị thiếu phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó."

Bạch Xuyên vừa mới phát bệnh, lúc này cần nhất chính là nghỉ ngơi, cho nên mọi người không hàn huyên quá lâu, vào nhà, Lý Dung đưa Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên tới cửa phòng ngủ, dặn dò vài câu đơn giản rồi rời đi.

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Bạch Xuyên và Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã chưa vội đánh giá phòng ngủ của Bạch Xuyên, cô đưa Bạch Xuyên đến mép giường, xóc lên chần, ý bảo anh nằm xuống nghỉ ngơi.

"Còn chưa tắm rửa." Bạch Xuyên quay đầu nhìn về phía phòng tắm.

Bạch Xuyên muốn tắm rửa? Mộc Tiểu Nhã theo bản năng nhìn cánh tay phải mới được băng bó của Bạch Xuyên, nói: "Tay anh bị thương, không thể đụng vào nước."

Bạch Xuyên cúi đầu nhìn tay phải mình, nhú mày không vui: "Tôi muốn tắm rửa."

"..." Còn rất thích sạch sẽ, Mộc Tiểu Nhã hết cách, "Anh sẽ không muốn em giúp anh tắm đấy chứ."

Bạch Xuyên trầm mặc một lát, giống như có chút khó xử.

"Anh muốn em cũng sẽ không giúp." Mộc Tiểu Nhã thấy anh vẫn còn khó xử, đột nhiên mỉm cười "Chờ chút, em đi nhờ chú Lý lại đây giúp anh."

"Không cần, tôi tự mình tắm." Bạch Xuyên không chút do dự, lập tức cự tuyệt.

"Đã nói, anh không thể đụng vào nước."

"Không tắm... tôi không ngủ được." Người có bệnh tự kỷ đại đa số đều mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế^[1], họ sẽ có những quy luật sinh hoạt riêng của mình, sẽ không dễ dàng thay đổi hoặc biến mất, một khi bị thay đổi hoặc biến mất, bọn họ sẽ lo âu bất an.

[1] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (Xem thêm tại Wikipedia)

Cứ như vậy lẩn lộn một hồi, dường như thật sự không ngủ được.

"VẬY anh đợi một lát, em đi lấy mảnh bọc thực phẩm cho anh." Mộc Tiểu Nhã đi ra ngoài, tìm chú Lý muốn lấy mảnh bọc thực phẩm, lấy về đem tay bị thương của Bạch Xuyên bọc trong ba tầng ngoài ba tầng lại quấn lại thêm hai lần nữa, cũng không khác móng heo là mấy mới dừng lại.

"ĐƯỢC rồi, đi tắm đi. Không được để tay phải chạm vào nước biết không?"

"Ừ." Bạch Xuyên ngoan ngoãn gật đầu, xoay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước, Mộc Tiểu Nhã không có gì làm, lúc này mới bắt đầu đánh giá phòng Bạch Xuyên. Phòng anh rất đơn giản, không có thêm đồ trang trí nào ngoài nội thất vốn có. Trong phòng nhiều nhất chính là sách, trong một góc gần ban công, có một kệ sách lớn đại khái cao hai mét, trên đó đầy các loại sách mà Mộc Tiểu Nhã thấy chưa thấy qua bao giờ. Còn độ dày của sách thì làm Mộc Tiểu Nhã hoài nghi nghiêm trọng, tùy tiện rơi một quyển vào đầu, có thể lập tức dẫn đến chấn động não không?

Bạch Xuyên thích đọc sách, Mộc Tiểu Nhã nhớ rõ trong nhà bà Bạch cũng có một thư phòng rất lớn, bên trong chứa thật nhiều sách, khi còn nhỏ cô không muốn chạy đến thư viện, liền sang nhà bà Bạch xem sách. Nhưng mà sách trong nhà bà Bạch dường như đều là sách nổi tiếng, có đôi khi xem đến chán, cô sẽ ôm trộm một quyển truyện tranh của mình qua, sau đó bắt Bạch Xuyên phải xem cùng cô. Còn không cho anh xem nhanh hơn mình.

Tiếng nước ngừng lại, Mộc Tiểu Nhã biết Bạch Xuyên gần như đã tắm xong. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Bạch Xuyên đã mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, đầu tóc anh ướt đầm, việc đầu tiên chính là giơ tay phải hướng về phía Mộc Tiểu Nhã đang đứng ngoài ban công, nói: "Không ướt."

Mộc Tiểu Nhã nhìn cánh tay bị mình quấn thành cái móng heo kia, quá xấu hổ.

"Ngồi xuống, em tháo ra cho anh." Mộc Tiểu Nhã bảo Bạch Xuyên ngồi xuống, sau đó đi đến phòng tắm cầm một cái khăn lông ra, trực tiếp chụp lên đầu Bạch Xuyên mà lau, chờ đến khi tóc đã đỡ ướt, mới cúi đầu tháo mảnh bọc thực phẩm cho Bạch Xuyên. Tháo ra xong, Mộc Tiểu Nhã lại đi tìm máy sấy, giúp Bạch Xuyên đem chỗ tóc còn lại sấy cho khô hoàn toàn.

Trong lúc này, Bạch Xuyên vẫn luôn an tĩnh ngồi, tùy ý để Mộc Tiểu Nhã hành động, ngoan ngoãn đến mức đôi mắt cũng chưa chớp lấy một cái.

"Tốt, anh đi ngủ đi, em đi tắm đã."

Mộc Tiểu Nhã để Bạch Xuyên nghỉ ngơi, sau đó vào phòng tắm. Tắm đơn giản một lúc, cô đột nhiên phát hiện ra mình không mang theo quần áo, đành phải lấy tạm một chiếc áo thun từ trong tủ của Bạch Xuyên ra thay. Chờ tới khi cô dọn dẹp xong và ra khỏi phòng tắm, lại phát hiện người vốn phải đang nằm nghỉ là Bạch Xuyên lại vẫn như cũ ngồi ở đầu giường. Hai mắt to sáng ngời có thần nhìn thẳng vào cô, một chút buồn ngủ cũng không có.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Mộc Tiểu Nhã kỳ quái hỏi.

"Chờ em." Bạch Xuyên trả lời.

Mộc Tiểu Nhã đầu tiên là sững sờ, bỗng nhiên miệng cười, cô đi đến mép giường, xóc chân lên ngồi xuống bên cạnh Bạch Xuyên. Tiếp theo đó, Mộc Tiểu Nhã không chút mất tự nhiên và ngượng ngùng nào, cũng không giống một người vợ lần đầu chung chăn gối với chồng, tự giác nằm xuống.

"Tốt, em đã trở về, bây giờ có thể ngủ rồi chứ?" Mộc Tiểu Nhã coi Bạch Xuyên như đứa trẻ mà dỗ dành.

Không sai, trong mắt Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên chính là một đứa nhỏ, cô chỉ là coi anh như một đứa trẻ để chăm sóc. Vì thế cho dù lúc này hai người đã cùng chung chăn gối, cũng không sinh ra chút cảm xúc nào.

"Còn đau không?" Bạch Xuyên đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

"Tôi đây." Bạch Xuyên nhìn về phía eo Mộc Tiểu Nhã.

"À, không đau." Mộc Tiểu Nhã bình tĩnh, cười.

Bạch Xuyên suy nghĩ, bỗng nhiên duỗi tay vén áo thun Mộc Tiểu Nhã lên.

"Anh làm gì?" Mộc Tiểu Nhã hoảng sợ, vội vàng duỗi tay ngăn cản bàn tay đã bắt lấy vạt áo cô.

"Tôi muốn nhìn một chút."

"Không cần, thật sự không có việc gì, một chút cũng không đau." Mộc Tiểu Nhã cực lực khuyên nhủ, nhưng cô đã xem nhẹ sự chấp nhứt của người tự kỷ.

Bạch Xuyên thấy Mộc Tiểu Nhã không đồng ý, anh không mạnh mẽ vén áo Mộc Tiểu Nhã nữa, nhưng cũng không buông tay, vẫn duy trì động tác này, dùng một đôi mắt nai con lẳng lặng nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Nhã. Ánh mắt kia vô cùng kiên định, giống như nếu đêm nay Mộc Tiểu Nhã không cho anh nhìn, đêm ngày sẽ được ngủ.

"..." Mộc Tiểu Nhã muốn khóc, cô rút cuộc thế nào mà đọc được nhiều thứ từ ánh mắt của Bạch Xuyên vậy.

"Anh... nhất định phải xem?" Không được, cô không tin, cô muốn hỏi một chút.

Bạch Xuyên gật đầu.

"Không xem được không?" Mộc Tiểu Nhã thương lượng.

Bạch Xuyên tiếp tục lẳng lặng nhìn chăm chăm.

Hừ, anh thắng!

Mộc Tiểu Nhã cắn răng, chỉ là xem thôi mà, dù sao họ cũng là vợ chồng, nhìn một cái cũng không có gì. Lại nói Bạch Xuyên cái gì cũng không hiểu, anh chỉ đơn thuần quan tâm mình bị thương thế nào mà thôi, nhìn cũng sẽ không nghĩ loạn.

Nghĩ như vậy, Mộc Tiểu Nhã buông lỏng cánh tay đang đè Bạch Xuyên, xoay người, chủ động đưa lưng lại cho Bạch Xuyên xem.

Mộc Tiểu Nhã cong người, không nhìn biểu cảm của Bạch Xuyên, cô chỉ cảm giác được quần áo của mình bị cuốn lên một chút, đại khái cuốn tới vị trí bị thương. Sau đó, có hai ngón tay hơi nóng, nhẹ nhàng ấn vào eo cô, ôn nhu vuốt ve.

Eo Mộc Tiểu Nhã chưa từng bị người khác vuốt ve như vậy, cô chỉ cảm thấy cả người giật mình một cái, một cảm giác tê dại chạy thẳng đến, làm cả người cô run rẩy.

"Làm em đau?" Hơi thở của Bạch Xuyên phun vào sườn mặt Mộc Tiểu Nhã, hơi thở nam tính nhảy mắt làm mặt cô đỏ ửng.

Mẹ kiếp, vả mặt tới nhanh như vậy.

Thật ra Bạch Xuyên không nghĩ nhiều, chỉ là cô cảm thấy mình không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ước định

Edit: Flanty

"Không có, chỉ hơi ngứa mà thôi." Mộc Tiểu Nhã không dám quay đầu lại, cả người cô lúc này đều không thích hợp.

Thật là xém chết người, tại sao mình lại như vậy, Mộc Tiểu Nhã cắn gỏi đầu, sắc mặt khó coi tự oán.

Bạch Xuyên vừa nghe Mộc Tiểu Nhã nói không sao, vì thế không nhịn được lại dùng tay nhẹ nhàng chạm vào một chút.

Lập tức cả người Mộc Tiểu Nhã nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi hướng về phía sau quát to: "Đừng có sờ."

"..." Bạch Xuyên sớm đã rút về tay, lúc này về mặt vô tội nhìn chăm chú Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã đỏ mặt, cô biết mình vừa rồi phản ứng có hơi quá, nhưng cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, chỉ cần ngón tay Bạch Xuyên đụng chạm đến eo cô một chút, cô liền khó chịu. Không, cũng không thể nói là khó chịu, chính là cơ thể có một loại tê dại không kiểm soát được, làm cô có chút khó nhịn còn có một chút mơ hồ cảm thấy thẹn.

Thật kỳ quái, trước kia cũng không phát hiện ra eo mình lại nhạy cảm như vậy.

"Tôi... thật xin lỗi." Bạch Xuyên chưa từng bị Mộc Tiểu Nhã lớn tiếng hung dữ như thế, sừng sốt một hồi lâu mới nhớ ra phải xin lỗi.

"Không phải, không liên quan đến anh, là... là quá ngứa, em nhất thời không nhịn được." Mộc Tiểu Nhã vội vàng giải thích.

"Thật xin lỗi." Bạch Xuyên vẫn xin lỗi.

"Đã nói không liên quan tới anh, vừa rồi anh không làm đau em."

"Xanh."

"Cái gì?" Mộc Tiểu Nhã sững sốt, một lát mới phản ứng lại Bạch Xuyên đang nói tới eo cô, "Không có việc gì, không đau, da em vốn trắng, tuy tiện chạm vào chút cũng dễ bầm tím, qua hai ngày thì tốt rồi."

Bạch Xuyên gật đầu, nhưng trong đầu thế nào cũng không vứt đi được hình ảnh làn da hơi xanh kia, màu xanh nổi bật trên vùng lưng trắng như tuyết của Mộc Tiểu Nhã thật chói mắt.

"Tôi về sau... Tôi về sau..." Bạch Xuyên rất muốn nói anh về sau sẽ không bao giờ phát bệnh, nhưng trong lòng anh lại rất rõ ràng, chuyện này không phải chính anh có thể khống chế được, "Về sau tôi phát bệnh, em không cần lo cho tôi."

Chỉ cần lúc mình phát bệnh, Mộc Tiểu Nhã mặc kệ mình, mình sẽ không làm tổn thương đến Mộc Tiểu Nhã.

"Không được." Mộc Tiểu Nhã không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, có chút lời khi ở bệnh viện cô đã muốn nói.

Bạch Xuyên sững sốt, khó hiểu ngẩng đầu, anh không hiểu vì sao Mộc Tiểu Nhã muốn cự tuyệt yêu cầu của mình. Thời điểm phát bệnh, anh không thể khống chế được cảm xúc và hành động của mình, cũng không muốn Mộc Tiểu Nhã bị thương, anh không muốn Mộc Tiểu Nhã chán ghét mình, anh sợ ngày nào đó Mộc Tiểu Nhã không chịu nổi bộ dáng anh phát bệnh sẽ rời đi.

"Tiểu Xuyên, vì sao anh muốn cầu hôn em?" Mộc Tiểu Nhã biết Bạch Xuyên không hiểu, vì thế kiên nhẫn dẫn dắt.

"Bởi vì, tôi muốn em làm bạn đời của tôi." Vấn đề này Bạch Xuyên đã từng trả lời Mộc Tiểu Nhã.

"Không sai, mỗi người đều cần một người bạn đời, bởi vì bạn đời vừa có thể làm bạn, vừa chăm sóc lẫn nhau." Mộc Tiểu Nhã nói, "Anh biết ý nghĩa của việc này là gì không? Chính là khi một người gặp khó khăn thì một người sẽ xuất hiện hỗ trợ. Em là vợ anh, nếu ngay cả khi anh phát bệnh em cũng mặc kệ, thì em cũng không có đủ tư cách làm vợ. Một cái không hợp, kết quả là sẽ cùng nữa kia của mình ly hôn, anh muốn ly hôn với em à?"

Bạch Xuyên hoảng sợ lắc đầu, anh không cần, anh không cần ly hôn với Mộc Tiểu Nhã.

"Nếu anh không muốn, về sau không được lại nói những lời như vừa rồi nữa." Mộc Tiểu Nhã yêu cầu.

"Nhưng... lúc tôi phát bệnh, tôi không kiểm soát được bản thân, tôi không muốn làm tổn thương em." Bạch Xuyên không muốn Mộc Tiểu Nhã cùng anh ly hôn, cũng không muốn thương tổn đến Mộc Tiểu Nhã, hai lựa chọn anh đều không muốn, anh có chút khó chịu, anh không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trong tư duy đơn giản của Bạch Xuyên, anh chưa từng rối rắm như vậy, tựa như một con thú nhỏ bị nhốt ở ngã tư đường, mờ mịt nhìn xung quanh, không biết nên chạy theo hướng nào mới có thể tránh thoát khỏi bánh xe lăn.

"Hít sâu, hít sâu, Tiểu Xuyên, bình tĩnh lại." Mộc Tiểu Nhã phát hiện cảm xúc của Bạch Xuyên bỗng nhiên lại không đúng, lập tức hoảng sợ, cô thế nào cũng không nghĩ tới mấy câu mình nói có thể làm cảm xúc Bạch Xuyên dao động lớn như thế. Cô lớn tiếng kêu tên Bạch Xuyên, cố gắng gọi lại tâm trí anh, nhưng Bạch Xuyên lại bị hãm ở trong chính ý thức của mình. Mộc Tiểu Nhã không có cách nào, chỉ có thể học theo bộ dáng trước kia của bà Bạch, mạnh mẽ cố định đầu Bạch Xuyên lại, làm trán hai người chạm vào nhau, làm hai mắt anh nhìn thẳng vào hai mắt của mình.

"Tiểu Xuyên, em là Tiểu Nhã, anh nhìn em, nhìn em." Mộc Tiểu Nhã liên tục nói, rốt cuộc, Bạch Xuyên dường như nhận ra người con gái trước mặt, hô hấp anh dần dần ổn định lại, con người lo âu dần có tiêu cực.

"Tiểu Nhã ~" Bạch Xuyên gọi tên Mộc Tiểu Nhã, mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, biểu tình của anh tràn đầy mệt mỏi.

"Nhắm mắt, bình tĩnh lại."

Bạch Xuyên nghe lời nhắm mắt lại, tùy ý để trọng lượng của mình dồn trên trán Mộc Tiểu Nhã, anh thích cảm giác này, cũng thích khoảng cách lúc này của hai người, phảng phất mỗi lần hô hấp đều có hơi thở của Mộc Tiểu Nhã. Làm cho anh an tâm, không hề mệt mỏi.

"Tôi... có phải thiếu chút nữa lại phát bệnh không?"

Thật lâu sau, khi Mộc Tiểu Nhã cho rằng Bạch Xuyên đã ngủ, Bạch Xuyên bỗng nhiên lên tiếng. Âm thanh của anh thực nhẹ nhàng chậm chạp, hiển nhiên đã từ cảm giác lo âu vừa rồi thoát ra, nhưng cảm xúc của anh cũng không tốt lắm, thoát nhìn có chút uể oải.

Mộc Tiểu Nhã hít sâu một hơi, buông tay ra, để Bạch Xuyên nhìn thẳng vào mình, sau đó lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Anh xem, anh vừa rồi cũng không có làm tổn thương em." Mộc Tiểu Nhã tràn đầy vui mừng nói.

"..." Bạch Xuyên ngốc ngốc nhìn Mộc Tiểu Nhã.

"Anh xem, vừa rồi tuy rằng thiếu chút nữa anh đã phát bệnh, nhưng cũng không thương tổn đến em, anh khống chế được." Mộc Tiểu Nhã tiếp tục nói, "Điều này chứng tỏ, anh không phải mỗi lần phát bệnh đều sẽ không chịu khống chế, anh có thể tự kiểm soát được đúng không?"

Bạch Xuyên mờ mịt nghe, trí nhớ anh từ nhỏ đều rất tốt, cơ hồ có thể nhớ được dù chỉ gặp qua một lần, nhưng một khi phát bệnh, ký ức trở nên đặc biệt mơ hồ. Anh không nhớ rõ trước kia mình có chủ động khống chế được cảm xúc của bản thân không, nhưng cứ cho là có thì cũng nhất định là rất ít, bằng không bà nội cũng sẽ không lo lắng như vậy.

"Lúc trước ở bệnh viện, anh nói với em, anh nói là bởi vì đèn trên tường phát ra âm thanh kỳ quái, ồn ào khiến anh đau đầu đúng không?" Mộc Tiểu Nhã thấy Bạch Xuyên không nói lời nào, tiếp tục kiên nhẫn dẫn dắt.

Bạch Xuyên gật đầu.

"Vậy anh vừa nghe đến liên phát bệnh, hay là lắng nghe một lúc sau mới phát bệnh?"

"Lắng nghe một lúc." Bạch Xuyên mắt mát nói, anh vẫn luôn nỗ lực nhẫn nại, nhưng vô luận anh có kiên trì thế nào, cuối cùng vẫn mất đi lý trí.

"Vậy nếu ngay từ đầu lúc nghe được âm thanh, chúng ta liền tắt đèn đi thì anh có phát bệnh không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Bạch Xuyên lắc đầu.

"Đây chính là phương pháp, về sau em sẽ giúp anh tắt đèn." Mộc Tiểu Nhã nói.

Bạch Xuyên lẳng lặng nhìn Mộc Tiểu Nhã.

"Tiểu Xuyên, chúng ta làm một cái ước định đi." Mộc Tiểu Nhã nói, "Em không ly hôn với anh, anh cũng không muốn tổn thương em đúng không?"

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu thật mạnh.

"Chúng ta bây giờ sẽ làm một cái ước định, về sau nếu anh cảm thấy bản thân có chỗ nào không thoải mái, trước tiên anh phải nói cho em. Nếu lại có bóng đèn phát ra tiếng kỳ quái ồn ào, em sẽ đi tắt giúp anh, còn nếu không phát hiện ra là vì điều gì, em sẽ giống như vừa rồi ôm anh, như vậy anh sẽ không phát bệnh." Mộc Tiểu Nhã tràn đầy chờ mong hỏi, "Được không?"

"Tôi không muốn em chán ghét tôi." Bạch Xuyên gian nan nói.

"Vì sao anh lại cảm thấy em sẽ chán ghét anh?" Mộc Tiểu Nhã không rõ, vì sao Bạch Xuyên lại kết luận mình sẽ chán ghét anh, đây cũng không phải lần đầu anh nói không muốn cô chán ghét anh.

"Bà nội nói..." Bạch Xuyên nói, "Không phải mỗi người đều có thể vô hạn bao dung lúc tôi phát bệnh, cho nên, tôi cố gắng muốn khống chế cảm xúc của mình, tận lực không phát bệnh nữa, như vậy người khác mới không chán ghét tôi. Như vậy, chờ lúc bà đi rồi, tôi mới có thể tự mình sinh hoạt. Như vậy, chờ đến lúc tôi có bạn đời, bạn đời sẽ không chán ghét tôi."

So với lúc mới cầu hôn, Bạch Xuyên nói chuyện đã lưu loát hơn rất nhiều, nhưng anh dùng tốc độ trôi chảy để nói điều này khiến Mộc Tiểu Nhã cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Tôi không muốn em chán ghét tôi. Tôi sợ em sẽ giống như lúc trước, thời gian rất dài cũng không để ý tới tôi."

Mộc Tiểu Nhã nhăn mũi hỏi: "Khi nào mà anh nói thời gian rất dài em không để ý tới anh?"

"Lúc tốt nghiệp cấp Ba." Bạch Xuyên nói, "Ngày đó em tới nhà của tôi, tôi phát bệnh, bà nội bảo em trở về, sau đó toàn bộ thời gian nghỉ hè em đều không xuất hiện lại. Sau đó em lên Đại học, lại càng không tới."

Mộc Tiểu Nhã nghĩ tới, ngày đó là ngày ra điểm thi Đại học, điểm của cô phát huy vượt xa lúc bình thường, đạt điểm rất cao. Cha mẹ thật cao hứng, cho cô một số tiền cùng bạn học đi ra ngoài du lịch. Ngày đó cô chạy tới chính là muốn đem tin tức tốt này nói cho Bạch Xuyên, bởi vì sợ dĩ cô có thể làm tốt như vậy, có một nửa nguyên nhân là bởi vì Bạch Xuyên giúp cô tổng kết lại trọng tâm ôn tập.

Nhưng ngày đó cô mới đi tới cửa đã nghe thấy bên trong có một chút tiếng kỳ lạ, sau đó bà Bạch đi ra bảo cô trở về. Cô không nghĩ nhiều, liền rời đi, lúc sau, cô vội vàng điền nguyện vọng, lại đi du lịch, thăm người thân, chuẩn bị khai giảng, suốt một kỳ nghỉ hè đều vô cùng bận rộn.

Chờ tới lúc lên Đại học, cô bắt đầu sống ở trong trường. Có một vòng tròn lớn hơn và nhiều thứ để học hơn, thời gian cô về nhà cũng ngày càng ít. Ngẫu nhiên cuối tuần mới về, cũng lại vội vàng tới vội vàng đi, không còn giống như trước đây có một chút thời gian rảnh rỗi liền đến nhà bà Bạch.

"Thật xin lỗi." Mộc Tiểu Nhã bỗng nhớ tới bà Bạch lúc hấp hối dùng hết sức nói với cô câu nói kia.

"Tiểu Nhã, thế giới của Tiểu Xuyên rất nhỏ, cơ hồ chỉ có thể chứa được mình nó. Nhưng khi nó vì người nào đó mà mở rộng cửa lòng, người kia sẽ là toàn bộ thế giới của nó."

Cho nên, khi cô đầy vui sướng nghênh đón một thế giới mới, cũng đồng thời đi lạc khỏi thế giới của Bạch Xuyên, để Bạch Xuyên một mình lẻ loi lưu tại nơi đó.

Mộc Tiểu Nhã biết chuyện này cũng không phải lỗi của cô, không ai nên trở thành thế giới của người khác, cũng không ai nên vì người khác mà sống. Nhưng chỉ cần cô nghĩ đến Bạch Xuyên một người cô độc ngồi trong thế giới của chính mình, chờ mình trở về, liền khó chịu muốn khóc.

Lần này cô để Bạch Xuyên đợi 4 năm, sau đó cô đã trở lại. Nhưng đời trước, cô khiến Bạch Xuyên đợi 8 năm, cuối cùng cũng không thể trở lại trong thế giới của anh.

"Đừng khóc." Bạch Xuyên dùng ngón tay vụng về lau nước mắt trên mặt Mộc Tiểu Nhã.

"Tiểu Xuyên, về sau em sẽ không." Mộc Tiểu Nhã kéo tay Bạch Xuyên, nghiêm túc bảo đảm, "Em cam đoan với anh, em sẽ không bởi vì anh phát bệnh liền chán ghét anh, cũng sẽ không bởi vì điều này mà rời khỏi anh."

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu thật mạnh, trong lòng có chút cao hứng. Anh tin tưởng lời Mộc Tiểu Nhã nói, chỉ cần là cô nói, anh đều nguyện ý tin tưởng.

"Vậy anh cũng đáp ứng em, về sau có chỗ nào khó chịu đều nói cho em biết, như vậy em mới có thể giúp anh."

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu, Tiểu Nhã sẽ không bởi vì mình phát bệnh mà chán ghét mình, cho nên mình muốn nỗ lực không phát bệnh.

"Nói tốt, ngoan tay." Mộc Tiểu Nhã vờn ngón út của mình ra.

Nhìn Mộc Tiểu Nhã gọi lên ngón út, khoe miệng tươi cười của Bạch Xuyên dần dần mở rộng. Anh nhớ rõ, lần đầu tiên họ gặp mặt, Mộc Tiểu Nhã không cẩn thận dẫm vào một gốc hoa trong vườn của bà nội. Cô bắt anh phải ngoan tay, không được nói cho bà nội, anh bất động. Mộc Tiểu Nhã liền mạnh mẽ kéo ngón tay anh lên.

"Đã ngoan, anh không được đi cáo trạng."

Anh không cáo trạng, bởi vì cây hoa kia, qua hai ngày sau lại chính mình lớn tốt, bà nội căn bản không có phát hiện ra.

"Anh thật giữ chữ tín, chúng ta về sau làm bạn đi." Sau đó Mộc Tiểu Nhã liền đơn phương cùng anh trở thành bạn bè.

"Ng ngoan tay." Lúc này đây, Bạch Xuyên chủ động câu lấy ngón tay Mộc Tiểu Nhã.

Lúc này đây, không phải là Mộc Tiểu Nhã đơn phương hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lễ vật

Edit: Flanty

Một đêm ngủ ngon.

Tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, nhưng bởi vì ban công bị bức màn che kín mít, Mộc Tiểu Nhã không cảm giác được ánh sáng bên ngoài, cho đến khi cảm đi động mới phát hiện đã là 9 rưỡi sáng, lập tức sợ hãi bật dậy.

"Chết rồi chết rồi, đã hơn 9 giờ rồi." Nếu là ở nhà mình, ngủ đến 12 giờ cũng không sao, nhưng đây là nhà Bạch Xuyên.

Mộc Tiểu Nhã một bên kêu thảm, một bên từ trên giường bò dậy, vội vàng vàng chạy tới phòng tắm, tính toán lấy quần áo hôm qua của mình để mặc vào. Kết quả cô ở trong phòng tắm tìm nửa ngày, cũng không thấy quần áo hôm qua mình thay ra đâu.

Quần áo đâu?

"Em tỉnh rồi." Lúc này, Bạch Xuyên bỗng nhiên xuất hiện trước phòng tắm cửa, một thân quần áo thoải mái, thoạt nhìn tinh thần cực kỳ sáng khoái.

"Tiểu Xuyên? Quần áo em đâu?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Người giúp việc cầm đi giặt sạch." Bạch Xuyên trả lời, ánh mắt quét tới mắt cá chân Mộc Tiểu Nhã.

"Cầm đi giặt sạch? Vậy em mặc cái gì đây?" Về mặt Mộc Tiểu Nhã đau khổ, cô cũng không thể mặc áo thun của Bạch Xuyên đi ra ngoài được.

Bạch Xuyên không nói chuyện, anh đi đến bên cạnh Mộc Tiểu Nhã, bỗng nhiên khom lưng, đem người ôm ngang ôm.

"Á, Tiểu Xuyên, anh làm gì vậy?" Mộc Tiểu Nhã kinh hoàng vòng tay ôm lấy cổ Bạch Xuyên, thật vất vả mới ổn định lại cơ thể.

Bạch Xuyên đi nhanh ra ngoài, anh ôm Mộc Tiểu Nhã trở lại phòng ngủ, vén bức màn lên, đem người đặt trên ghế mây ngoài ban công, sau đó chẳng nói gì, lại xoay người trở về phòng ngủ.

"..." Một loạt các hành động làm cho Mộc Tiểu Nhã có chút ngốc, nhưng mà cô cũng nhanh chóng bị cảnh trước mắt hấp dẫn.

Mộc Tiểu Nhã biết phòng ngủ của Bạch Xuyên có kết hợp với một cái ban công, nhưng cô không nghĩ rằng khung cảnh từ ban công nhìn ra lại đẹp đến thế. Liếc mắt nhìn một cái, bắt đầu từ hoa viên mỹ lệ được Bạch gia tu bổ, đến công viên rừng rậm cách đó không xa, trước mắt là một màu xanh vô tận, vẫn kéo dài đến chỗ sông Đào xa nhất. Sóng nước lóng lánh trên mặt hồ, ngẫu nhiên sẽ có vài con thuyền đi ngang qua, nhưng không nghe thấy một tia ồn ào náo động, như một bức tranh phong cảnh yên tĩnh.

Chỉ với tầm nhìn này, ở tắc đất tắc vàng Vân Thành chính là một phần xa xỉ hiếm có.

"Mang dép."

Mộc Tiểu Nhã hoàn hồn, chỉ thấy Bạch Xuyên cầm dép lê của cô, khom lưng ngồi xổm trước mặt.

"Anh đi lấy dép lê cho em?" Mộc Tiểu Nhã ngạc nhiên.

"Mang dép, sẽ cảm lạnh." Bạch Xuyên giúp Mộc Tiểu Nhã mang dép, sau đó còn nói thêm, "Quần áo, tôi đi lấy." Nói xong, Bạch Xuyên xoay người rời đi.

Theo sự sắp xếp của anh, Mộc Tiểu Nhã rõ ràng chưa tìm được cơ hội nói chuyện, cô vẫn còn mờ mịt nhìn chằm chằm đôi dép lê đang đi trên chân, mặt trên dường như vẫn còn lưu lại độ ấm lòng bàn tay Bạch Xuyên.

Đồng tác của Bạch Xuyên tuy có chút vụng về, nói chuyện cũng không được liền mạch, nhưng Mộc Tiểu Nhã lại cảm nhận được.

Mình đây là... được Bạch Xuyên chăm sóc?

"Xôn xao..." Tiếng gió thổi trang sách khiến cô hoàn hồn, Mộc Tiểu Nhã bừng tỉnh, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, khóe mắt lướt qua cửa kính ban công thấy được ý cười trên mặt mình.

"Quần áo." Bạch Xuyên cầm quần áo quay lại.

Mộc Tiểu Nhã đứng lên, nhận quần áo trong tay Bạch Xuyên, quần áo đã được giặt qua, mặt trên phảng phất một mùi hoa oải hương nhàn nhạt, giống mùi hương trên người Bạch Xuyên.

"Em đi thay quần áo." Mộc Tiểu Nhã mỉm cười, cảm thấy thời tiết sáng hôm nay thật tốt.

Thay quần áo xong xuống lầu thì đã 9 giờ 50.

Hôm nay là cuối tuần, mọi người nhà họ Bạch đều ở trong nhà, không ai ra ngoài. Vốn dĩ Bạch Tranh có dự định đi công tác, nhưng ngày đó hẹn thời gian cùng Mộc gia ăn cơm, mẹ anh bảo hai cha con phải hủy bỏ công việc, anh liền hủy bỏ. Xong sau đó mới phát hiện thật ra thời gian hẹn là thứ bảy, cùng với chuyến công tác cũng không có xung đột gì, nhưng anh lại lười bảo thư kí đổi lại.

"Sớm." Mộc Tiểu Nhã xuống lầu, đi được một nửa, thấy trong phòng khách đã có mặt đầy đủ mọi người, lập tức xấu hổ đến đỏ mặt. Bây giờ đã 10 giờ, bản thân lại còn không biết xấu hổ nói "sớm".

"Sớm."

"Sớm."

"Sớm."

Nhưng ba người Bạch gia cực kỳ nể tình, mỗi người nói lại với Mộc Tiểu Nhã một chữ "sớm".

"..." Đây là châm chọc à, mặt Mộc Tiểu Nhã càng đỏ hơn, "Thật ngại, con... con dậy muộn."

"Không sao, dậy muộn là tốt, dậy muộn chứng tỏ con không lạ nơi này." Lý Dung cười ha hả nói, "Mẹ dặn phòng bếp để lại bữa sáng, con cùng Tiểu Xuyên đi ăn một chút đi."

"Anh còn chưa ăn sáng?" Mộc Tiểu Nhã cả kinh, kinh ngạc nhìn Bạch Xuyên. Bạch Xuyên dậy sớm hơn cô, cô cho rằng Bạch Xuyên đã sớm ăn rồi.

"Chờ em, cùng nhau ăn." Bạch Xuyên trả lời.

"Mau, mau đi ăn." Lý Dung thật cao hứng, đừng nói là chờ Mộc Tiểu Nhã cùng ăn, con trai bà có thể nhớ tới ăn sáng cũng đã đủ làm bà vui mừng. Quả nhiên "cửa sổ" một khi đã mở, con trai bà có thể giống như người thường ăn bữa sáng.

Bạch Tranh nhìn mẹ mình đang hết sức kích động, lại nhìn lướt qua sắc mặt hồng nhuận của em trai, yên lặng quay đầu, vẫn nên tiếp tục xem tin tức thôi.

"Vây... chúng con đi ăn bữa sáng." Nói xong, Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên đi theo chú Lý đã sớm đứng chờ một bên, hướng đến phòng ăn.

Bọn họ vừa đi, Lý Dung lập tức hưng phấn quay qua hai người đàn ông trong nhà: "Thấy chưa? Tiểu Xuyên chẳng những không khác thường, hơn nữa tinh thần còn khá tốt."

"Thấy." Không cần Lý Dung nói, Bạch Quốc Du cũng đã nhìn ra, trái tim bị treo lên cả đêm cuối cùng cũng đặt xuống. Bệnh tự kỷ của Bạch Xuyên khôi phục tốt hơn rất nhiều so với những người mắc tự kỷ khác, tỷ lệ anh phát bệnh rất thấp. Nhưng không biết vì điều gì, tuy số lần phát bệnh của Bạch Xuyên ít, nhưng mỗi lần sau khi phát bệnh, tinh thần cả người sẽ sa sút một khoảng thời gian rất dài.

Giống như ngày hôm qua ở ngoài phòng cấp cứu anh không nói lời nào, đó mới là biểu hiện bình thường. Nhưng Bạch Xuyên vừa rồi, chẳng những không có bất luận cảm giác gì tinh thần sa sút, ngược lại mang đến cho người ta một loại tinh thần rất tốt.

"Cuối cùng tôi cũng yên tâm rồi." Lý Dung thở dài.

Bạch Tranh nâng mi, không có biểu hiện nhẹ nhàng giống như cha mẹ mình. Anh không phủ nhận Mộc Tiểu Nhã đối với Bạch Xuyên có tác động tích cực, nhưng loại tác dụng này giống như một loại dược đặc hiệu, hơn nữa còn là độc nhất vô nhị không thể thay thế. Có lẽ bởi vì chính anh từng có một đoạn hôn nhân thất bại, Bạch Tranh trước sau không muốn tin tưởng, trên đời này ngoại trừ huyết thống thì còn có quan hệ gì là không thể cắt đứt. Biểu hiện của Bạch Xuyên đối với Mộc Tiểu Nhã càng ý lại, lại càng làm Bạch Tranh lo lắng, nếu có một ngày Mộc Tiểu Nhã rời đi, như vậy đối với Bạch Xuyên sẽ đã kích càng lớn.

Không phải Bạch Tranh bị quan, mà là anh quá hiểu nhân tính. Bây giờ Mộc Tiểu Nhã chỉ là một sinh viên đại học mới ra trường, thế giới của cô vẫn còn đơn thuần. Bây giờ cô có thể dùng sự lương thiện đơn thuần ở bên Bạch Xuyên, nhưng còn thời gian sau thì sao? Chờ đến khi bị Bạch Xuyên phát bệnh nhiều lần làm cho sợ hãi, chờ đến khi cô phát hiện có một số việc dù có nói thế nào, Bạch Xuyên cũng sẽ không giải thích, chờ đến khi cô bị loại ý lại vô hạn này làm cho áp lực, chờ đến khi cô gặp được nam sinh tốt hơn...

Anh không thể lạc quan được giống như cha mẹ, đương nhiên anh cũng rất cảm tạ Mộc Tiểu Nhã, nhưng càng cảm tạ, anh lại càng lo lắng...

Thời gian Mộc Tiểu Nhã dùng bữa sáng không quá lâu, ăn đơn giản một lát liền đi ra.

Cô đưa Bạch Xuyên, lần nữa đến trước mặt Lý Dung: "Mẹ, lát nữa con muốn đưa Tiểu Xuyên ra ngoài một chút."

"Trở về dọn đồ à? Mẹ bảo tài xế lái xe đưa các con đi." Lý Dung vừa nói liền bảo chú Lý sắp xếp tài xế.

"Không cần, không cần, con tự đi xe được rồi, chỉ là... muốn mượn mọi người một chiếc xe." Mộc Tiểu Nhã ngượng ngùng nói.

"Nói cái gì mà mượn, trong nhà không phải đều là của con sao? Còn nói mượn, mẹ sẽ tức giận." Lý Dung tỏ ra không cao hứng.

Mộc Tiểu Nhã cũng tự biết mình nói sai, tức khắc không biết làm sao.

"Lúc Tiểu Xuyên 18 tuổi, tôi mua chiếc Audi cho nó làm quà sinh nhật, nó không dùng, vừa lúc cho cô." Bạch Tranh bỗng nhiên nói chuyện, "Chú Lý, đem Audi trong gara thu dọn một chút."

Chú Lý vội vàng lên tiếng rồi rời đi.

"Cảm ơn." Bạch Tranh nói làm gánh nặng trong lòng Mộc Tiểu Nhã được trút bỏ, tuy nói hiện tại cô gả vào Bạch gia, nhưng cũng không thể nói đồ của Bạch gia đều là của cô được. Mà đương nhiên cô cũng thật sự cho là như vậy. Vì thế nên khi nói mượn, lại nghe có vẻ xa lạ. Lúc này Bạch Tranh nói anh tặng cho Bạch Xuyên một chiếc xe, ngay cả khi đây là chiếc xe cũ Bạch Tranh mua, nhưng chỉ cần nó thuộc về Bạch Xuyên, vậy thì cô có thể dùng nó một cách tự do.

"Khách khí rồi." Bạch Tranh gạt đầu xa cách.

Mộc Tiểu Nhã mỉm cười, cô phát hiện anh trai Bạch Xuyên người này mặc dù đối với cô vẫn luôn lãnh đạm, nhưng là người không tồi.

"Đúng rồi, mẹ, con còn muốn phương thức liên hệ của bác sĩ chủ trị cho Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã còn nói thêm

Mọi người Bạch gia sững sốt, tất cả đều nhìn lại đây. Bạch Quốc Du trực tiếp hỏi: "Con muốn liên lạc với giáo sư Phùng?"

"Dạ." Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Xuyên nói, "Sự việc ngày hôm qua đã khiến cho con bưng bít, con muốn hiểu thêm về bệnh tình của Tiểu Xuyên, nói như vậy, về sau con có thể chuẩn bị và phòng ngừa nhiều hơn, tránh lại xuất hiện tình huống giống ngày hôm qua."

Nếu ngày hôm qua cô và Bạch Xuyên đã làm ước định, như vậy cô càng phải biết thêm nhiều nguyên nhân khiến Bạch Xuyên phát bệnh, khiến anh kích động mất không chế.

Mọi người Bạch gia lại sững sốt, ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Nhã nhiều thêm một phần cảm kích. Mộc Tiểu Nhã đã dùng hành động để nói cho bọn họ, cô thật sự muốn dung nhập vào cuộc sống của Bạch Xuyên, mà không chỉ đơn giản là làm bạn.

"Tôi giúp cô hẹn trước." Bạch Tranh nói.

"Cảm ơn."

Chờ Bạch Tranh hẹn xong với giáo sư Phùng, xe cũng chuẩn bị tốt.

"Vậy chúng con đi trước, buổi tối có khả năng sẽ không về, mọi người không cần chờ chúng con ăn cơm." Mộc Tiểu Nhã nói xong thì đưa Bạch Xuyên rời đi.

Bạch Xuyên ngăn người, sau đó chuyển hướng đến ba người trong phòng khách lập lại: "Chúng con đi đây."

"Tốt tốt tốt, tạm biệt." Bạch Xuyên lại chủ động nói chuyện với họ, người nhà họ Bạch lập tức kích động. Bọn họ còn cùng nhau đứng dậy đưa Bạch Xuyên rời đi, mãi cho đến khi không thấy bóng xe Mộc Tiểu Nhã nữa mới buông tay xuống.

"Mẹ nhớ rõ, chiếc xe Audi này hình như là con mua năm trước, con ghét bỏ âm thanh trong xe hiệu quả không tốt, liền ném vào gara." Lý Dung hỏi con trai lớn của mình.

"Bây giờ con đưa, không được ạ?" Bạch Tranh hỏi.

"Được." Lý Dung cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cháu nhất định rất loá mắt

Edit: Flanty

Giáo sư Phùng là giáo sư tâm lý học trường Đại học Vân Thành, chủ yếu nghiên cứu về trẻ em mắc bệnh tự kỷ, từ lúc Bạch Xuyên 5 tuổi, vẫn luôn giúp Bạch Xuyên làm tư vấn tâm lý. Có thể nói, Bạch Xuyên có thể khôi phục tốt thể này, ngoại trừ do hai "cửa sổ" là bà Bạch và Mộc Tiểu Nhã thì công lao của giáo sư Phùng cũng không thể không bàn tới. Hôm nay là cuối tuần, giáo sư Phùng đến tư vấn tình nguyện đặc biệt cho một cô nhi viện, khi Bạch Tranh gọi điện thoại tới, ông đang cùng một đứa trẻ tự kỷ nói chuyện phiếm, nghe được Mộc Tiểu Nhã muốn đến đây, giáo sư Phùng đặc biệt bỏ trống ra khoảng 20 phút.

Lúc Mộc Tiểu Nhã đến đã là nửa giờ sau, bởi vì giáo sư Phùng trị liệu còn chưa kết thúc, cô với Bạch Xuyên chỉ có thể ngồi chờ.

Đây là lần đầu tiên Mộc Tiểu Nhã tới nơi này, không khỏi có chút tò mò, vì vậy trong nửa giờ chờ đợi, cô và Bạch Xuyên tùy tiện đi dạo ở trong sân. Nhưng chỉ mới đi dạo hơn mười phút, Mộc Tiểu Nhã đã không chịu nổi, cô kéo Bạch Xuyên trở lại phòng chờ, trong lòng từng đợt khó chịu.

Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã, sau đó như nhìn thấu mà đi qua, cho Mộc Tiểu Nhã một cái ôm.

"Tiểu Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã nghi hoặc kêu một tiếng.

"Em đau lòng." Giọng Bạch Xuyên truyền đến từ sau tai Mộc Tiểu Nhã, "Khi đau lòng, cần một cái ôm."

Mộc Tiểu Nhã sùng sốt, đây là điều cô dạy cho Bạch Xuyên. Chỉ là, biểu hiện của mình rõ như vậy sao? Rõ ràng đến mức Bạch Xuyên cũng nhìn ra.

"Anh biết vì sao em lại đau lòng không?" Mộc Tiểu Nhã không nhịn được mà hỏi.

"Không biết." Bạch Xuyên lắc đầu, anh không biết vì sao Mộc Tiểu Nhã lại đột nhiên đau lòng. Anh mơ hồ cảm thấy, hình như vừa rồi lúc đi dạo trong sân thì đau lòng, nhưng bọn họ rõ ràng cái gì cũng không gặp mà.

"Em nhìn những người bên ngoài, lại nghĩ tới anh trước kia." Nếu không có bà Bạch, nếu Bạch Xuyên không phải được sinh ra trong một gia đình giàu có, có phải anh cũng sẽ giống như những đứa trẻ ngoài kia. Mặc quần áo bệnh nhân, ngốc nghếch ngồi xổm trong bụi cỏ, ngẩng đầu nhìn lá cây, nhìn không trung, ai cũng không để ý tới, ai cũng không để bụng. Ngày qua ngày, năm này qua năm khác, cứ như vậy sống cả đời?

Những người bên ngoài? Bạch Xuyên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể lúc này mới chú ý tới những đứa trẻ trong viện. Anh nhìn lũ trẻ đó, hoảng hốt sinh ra một chút cảm giác quen thuộc, anh nghĩ tới, anh trước kia cũng thích làm những hành động ngây ngô như vậy.

"Tôi không ở bên ngoài." Bạch Xuyên không cảm thấy như vậy có gì không tốt, anh rất thích như thế, trong thế giới im ắng, anh có thể tự hỏi rất nhiều chuyện. Nhưng Mộc Tiểu Nhã thích náo nhiệt, cô luôn riu rít tìm anh nói chuyện, anh đành phải thích ứng.

"Dạ, thật tốt anh không ở bên ngoài." Đây là điều cảm thấy Mộc Tiểu Nhã may mắn nhất, may mắn Bạch Xuyên có người nhà yêu anh như vậy, họ không từ bỏ anh, không để anh giống như những trẻ ngoài viện kia.

Thật tốt, tuy không hiểu vì sao Tiểu Nhã không thích anh ở bên ngoài, nhưng nếu cô không thích, anh liền không đi ra ngoài.

Hai người lý giải khác nhau như trời với đất, lại quý dị đạt thành nhất trí.

"Xin lỗi, đã để hai người đợi lâu." Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, giáo sư Phùng đi đến.

Mộc Tiểu Nhã cuống quýt từ trong ngực Bạch Xuyên đứng lên, trên mặt mang theo một tia xấu hổ: "Giáo sư Phùng."

"Ha ha..." Giáo sư Phùng cười ha ha nhìn Mộc Tiểu Nhã còn đang ngượng ngùng, trêu chọc, "Tình cảm của vợ chồng son thật tốt."

"..." Mặt Mộc Tiểu Nhã càng đỏ hơn.

"Ngồi, ngồi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Giáo sư Phùng bảo hai người ngồi xuống.

Mộc Tiểu Nhã ngồi trở lại ghế, Bạch Xuyên cũng đi theo ngồi bên cạnh Mộc Tiểu Nhã. Từ lúc giáo sư Phùng vào cửa, Bạch Xuyên chỉ nhìn ông một cái liền dời đi, toàn bộ tâm tình đều dừng trên người Mộc Tiểu Nhã.

Ừ, Tiểu Nhã đã không còn đau lòng nữa. Bạch Xuyên cao hứng giương khóe miệng.

Thấy được một màn này, giáo sư Phùng kinh hi như rụng mảy.

"Mộc Tiểu Nhã, tôi chờ cháu tới tìm tôi, đã đợi thật lâu." Thu hồi ánh mắt, giáo sư Phùng nhìn về phía Mộc Tiểu Nhã.

""?"" Mộc Tiểu Nhã có chút khó hiểu.

"Cháu có khả năng không biết, từ rất sớm trước kia tôi đã biết đến cháu, đại khái đã biết được mười mấy năm rồi." Giáo sư Phùng cười nói.

"Chúng ta gặp nhau rồi à?" Mộc Tiểu Nhã càng kinh ngạc, cô không nhớ rõ mình đã gặp giáo sư Phùng, hơn nữa mười mấy năm trước cô vẫn là một học sinh tiểu học.

"Gặp rồi, thông qua Tiểu Xuyên." Giáo sư Phùng cười tủm tỉm nhìn Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên nghe thấy tên của mình, theo bản năng liếc mắt nhìn giáo sư Phùng một cái, nhưng lại mau chóng dời đi. Nhưng chỉ một ánh mắt này, cũng đã làm giáo sư Phùng thật vui mừng, nhiều năm điều trị như vậy, ít nhất Bạch Xuyên vẫn nguyên ý phản ứng lại với ông.

"Thông qua Tiểu Xuyên?" Trên mặt Mộc Tiểu Nhã tràn đầy nghi hoặc.

"Không sai." Giáo sư Phùng giải thích, "Rất sớm trước kia, có lẽ là nửa năm sau khi Tiểu Xuyên theo bà nội nó về sống trong nhà cũ, trong một lần trị liệu, tôi phát hiện ra sự tồn tại của cháu."

"Tiểu Xuyên nhắc tới cháu với bác?"

"Đúng vậy. Nhưng chính xác mà nói, là tôi phát hiện ra cháu trước." Giáo sư Phùng giải thích, "Lúc ấy Tiểu Xuyên sẽ không chủ động giao tiếp với mọi người, là tôi phát hiện ra cháu ở trong tranh của thằng bé. Thông thường những đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ ngay từ đầu đều không thích nói chuyện, trong khoảng thời gian đó việc trị liệu của chúng tôi vô cùng khó khăn, chỉ có thể thông qua các loại phụ trợ để kích thích họ, sau đó từ phản ứng của họ mà tìm được họ cảm thấy hứng thú với đồ vật nào. Tiểu Xuyên còn mắc hội chứng bác học, cho nên ở phương diện nào đó thằng bé có được tài năng đặc biệt, ngoại trừ toán học, nó cũng vẽ rất tốt. Ban đầu chúng tôi chính là thông qua vẽ tranh, từ tranh của nó, chúng tôi có thể nhìn thấy một phần thế giới trong mắt thằng bé."

"Ban đầu, Bạch Xuyên đều vẽ một số phong cảnh vô nghĩa, thậm chí có đôi khi là những đường cong phức tạp, chúng tôi rất khó để từ bên trong tìm xem nó cảm thấy hứng thú với cái gì. Cho đến có một ngày, đứa trẻ này vẽ rất nhiều một cô bé." Giáo sư Phùng có ý nhìn về phía Mộc Tiểu Nhã.

Trong lòng Mộc Tiểu Nhã không khỏi nhảy dựng lên, không cần giáo sư Phùng nói, cô cũng có thể đoán được, cô bé kia chính là mình.

"Những bức tranh đó được người nhà Tiểu Xuyên tới lấy rồi, có cơ hội cháu nên nhìn xem." Giáo sư Phùng nói, "Đó là màu sắc sống động nhất trong tất cả các bức vẽ của Tiểu Xuyên. Có thể nói, cháu ở trong mắt nó, nhất định là rất loá mắt, vậy nên nó mới có thể dùng nhiều màu sắc như vậy để vẽ ra cháu."

Trong mắt Bạch Xuyên cô rất loá mắt sao?

Lần đầu tiên nghe thấy lời nói này, Mộc Tiểu Nhã có chút kinh hi, cô quay đầu nhìn Bạch Xuyên muốn chứng thực, nhưng trên mặt Bạch Xuyên cũng không có quá nhiều biểu cảm.

Giáo sư Phùng cúi đầu nhìn đồng hồ, còn 10 phút nữa ông phải tiếp tục tiến hành cuộc trị liệu tiếp theo.

"Bạch Tranh nói, cháu có chút vấn đề muốn ta tư vấn?" Còn dư lại 10 phút, hẳn là đủ để trả lời vấn đề của Mộc Tiểu Nhã.

"Đúng vậy." Mộc Tiểu Nhã vội vàng thu liễm cảm xúc, nghiêm túc hỏi về bệnh tình của Bạch Xuyên, "Giáo sư Phùng, cháu muốn biết các nguyên nhân sẽ kích thích Tiểu Xuyên phát bệnh? Có phương pháp dự phòng nào hay không? Còn có, cháu và Tiểu Xuyên ở bên nhau hẳn là phải chú ý cái gì đó."

Giáo sư Phùng nhủ mày, suy tư một lát sau đó nói: "Người tự kỷ mắc hội chứng bác học tiếp nhận các kích thích từ bên ngoài và phản ứng khác với người bình thường, ví dụ như âm thanh, màu sắc, hành động, những điều này ở trong mắt họ sẽ sinh ra các hiệu ứng không giống nhau. Có khả năng nó sẽ bị phóng đại rất lớn, cũng có thể sẽ bị thu lại rất nhỏ. Giống như một ít tạp âm, trong tai người thường thì rất nhỏ giống như không tồn tại, nhưng ở trong tai người tự kỷ, lại như có người cầm loa nâng cao đề-xi-ben hét lên bên tai. Ngược lại, có một ít âm thanh chúng ta nghe mà cảm thấy là tạp âm đồ vật, họ lại có thể ngoảnh mặt làm ngơ. Người tự kỷ có năng lực tự điều tiết rất kém, cho nên một khi bị đồ vật kích thích quá lớn, họ sẽ bùng nổ."

Mộc Tiểu Nhã lập tức nghĩ tới đêm qua cái âm thanh kia đã kích thích Bạch Xuyên phát bệnh.

"Ngoài tạp âm, còn có ánh đèn, thậm chí là một số đồ vật bài trí không hợp lý." Giáo sư Phùng nói, "Tuyệt đại đa số người tự kỷ đều nhất định mắc phải chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bọn họ trong chính không gian mình sinh tồn, sẽ đem mỗi loại đồ vật đặt ở nơi mà họ cho rằng nên tồn tại, nếu làm rối loạn, họ sẽ cảm thấy khó chịu, không ngừng muốn khôi phục nguyên trạng. Nếu vẫn luôn không thể khôi phục nguyên trạng, bọn họ sẽ lo âu, lo âu đến độ nhất định, cũng sẽ bùng nổ."

"Cho nên, cháu không thể tùy tiện động đến đồ của Tiểu Xuyên, đúng không ạ?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Phản ứng của Tiểu Xuyên tại phương diện này vẫn ở mức độ vừa phải, tuy thằng bé cũng sẽ muốn đem đồ vật khôi phục nguyên trạng, nhưng điều này lại không đủ để kích thích nó phát bệnh, nhiều nhất chỉ là tâm tình không yên. Bình thường cháu chú ý thêm một chút là được, nhưng thật ra cũng không cần quá mức lo lắng."

"Vậy ngoài những thứ này, cháu còn phải chú ý điều gì nữa không?" Mộc Tiểu Nhã gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Thỏa mãn lòng hiếu kỳ."

"Lòng hiếu kỳ?"

"Đúng vậy, mặc dù người tự kỷ đều chìm đắm trong thế giới của mình, nhưng không phải họ không có lòng hiếu kỳ. Ngược lại, họ có, chẳng những có, hơn nữa còn vô cùng mãnh liệt, chẳng qua loại tò mò này có rất ít biểu hiện ra ngoài." Giáo sư Phùng nói, "Cho nên, một khi họ cực kỳ tò mò với đồ vật nào, vậy thì nhất định phải thỏa mãn họ, bằng không cảm xúc của họ sẽ rất nôn nóng. Giống như là đứa trẻ muốn được món đồ chơi mới mà không ngừng khóc nháo. Chẳng qua, người tự kỷ càng khó điều hòa cảm xúc của mình hơn, không được tốt giống như trẻ em."

Mộc Tiểu Nhã gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

"Còn nữa, EQ của người tự kỷ đều không cao, khi nói chuyện với họ nhất định phải nói thẳng ra. Tuy Tiểu Xuyên biểu hiện rất thông minh, nhưng EQ của thằng bé vẫn rất thấp, nó sẽ không nói dối, cũng không biết lảng tránh. Việc này trong sinh hoạt sẽ tạo ra một ít vấn đề, ví như truy hỏi điều mà cháu không muốn trả lời, hoặc khẳng khái làm điều mà cháu không muốn, lúc này đòi hỏi cháu phải cực kỳ kiên nhẫn. Nếu gặp loại tình huống này, biện pháp tốt nhất để giải quyết đương nhiên là theo ý nó, nhưng nếu cháu không muốn nói, cũng không cần có lệ hoặc là lảng tránh nó, tận lực nói đạo lý với nó, nó có thể hiểu được."

Mộc Tiểu Nhã lập tức nghĩ tới đêm qua, Bạch Xuyên sống chết muốn xóc quần áo cô lên xem xét vết thương. Bởi vậy có thể thấy được, nói đạo lý đại khái cũng không ổn cho lắm.

"Vậy cháu còn có thể làm gì khác để giúp Tiểu Xuyên khôi phục không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Cháu làm bạn chính là cách tốt nhất giúp nó khôi phục rồi." Giáo sư Phùng cười nói, "Tất nhiên, nếu cháu muốn một lời khuyên, ta đề nghị cháu dẫn nó đi ra ngoài nhiều một chút, nói chuyện với nó về các đề tài xã hội, hoặc là làm một chút vận động, điều này giúp nó hoà nhập với xã hội. Tóm lại, chính là để thằng bé tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, để tạo ra hứng thú. Thằng bé càng hứng thú với bên ngoài, sẽ khôi phục càng nhanh."

"Vậy nếu Tiểu Xuyên phát bệnh, cháu nên làm gì ạ?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Tôi... không chế." Vẫn luôn an tĩnh nghe hai người nói chuyện, Bạch Xuyên đột nhiên lên tiếng.

Mộc Tiểu Nhã sững sờ.

Giáo sư Phùng lại cao hứng cười ha ha: "Theo tiến trình này, tôi thấy tỷ lệ phát bệnh là rất nhỏ. Nhưng ngay cả phát bệnh cũng không sao, khiến thằng bé bình tĩnh lại, sau đó giống như vừa rồi cho nó một cái ôm."

Mộc Tiểu Nhã trịnh trọng gật đầu.

"Tôi không chế, không phát bệnh." Bạch Xuyên còn ở bên cạnh nhấn mạnh.

"Được, em đã biết." Mộc Tiểu Nhã nói.

Bạch Xuyên nhủ mày, anh có cảm giác Mộc Tiểu Nhã không phải rất tin tưởng anh.

Vậy anh nhất định phải càng nỗ lực, nhất định phải khiến Tiểu Nhã tin tưởng anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Tai nghe

Edit: Flanty

Lúc từ viện điều dưỡng đi ra đã là giữa trưa, Mộc Tiểu Nhã sáng ăn không nhiều lắm, lúc này đã hơi đói bụng. Cô nhìn hướng dẫn, tìm một trung tâm mua sắm gần đó để ăn trưa rồi về nhà dọn dẹp đồ đạc.

"Tiểu Xuyên, anh muốn ăn gì?" Đỗ xe xong, Mộc Tiểu Nhã vừa dùng di động tìm nhà hàng trong trung tâm thương mại, vừa hỏi Bạch Xuyên.

"Tôi không đói bụng." Bạch Xuyên trả lời.

"Không đói cũng phải ăn, ăn cơm đúng giờ sẽ không bị đau dạ dày." Mộc Tiểu Nhã thuận miệng nói.

"Ồ." Bạch Xuyên ngẩn người, gật gật đầu.

"Ăn cái gì đây?" Mộc Tiểu Nhã rồi rảo nhìn hàng loạt các nhà hàng trong di động, nhất thời không đưa ra được quyết định, cảm thấy chỗ nào cũng đều không khác biệt lắm, không có món ăn nào đặc biệt ngon.

"Vậy khi nào ăn cơm?" Bạch Xuyên đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

"Đúng giờ ăn cơm, vậy khi nào ăn mới xem như đúng giờ?" Bạch Xuyên hỏi.

"..." Mộc Tiểu Nhã không rõ tại sao đề tài lại quay về đây, nhưng suy nghĩ một chút, cô đột nhiên phản ứng lại, "Anh... bình thường khi nào thì ăn?"

"Đói bụng liền ăn." Bạch Xuyên trả lời.

"Vậy khi nào anh sẽ đói?" Mộc Tiểu Nhã truy hỏi.

"..." Bạch Xuyên nghiêm túc nhớ lại, cuối cùng thấy vô ích, chính anh cũng không quá để ý khi nào thì mình đói, vì thế anh thành thật lắc đầu, "Tôi không chú ý."

Mộc Tiểu Nhã ngẩn người, một cổ khó chịu bỗng từ đáy lòng tràn ra, hơn nửa ngày, cô mới lên tiếng hỏi: "Giờ là mấy giờ?"

Bạch Xuyên lấy di động ra nhìn thoáng qua nói: "12 giờ 31 phút."

"Tốt, vậy về sau mỗi ngày vào thời gian này, anh đều nhớ phải ăn trưa. Nếu có chuyện gì trì hoãn, trước sau không thể vượt qua một giờ, sau đó nhất định phải ăn."

Bạch Xuyên lý giải một lát, sau đó gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

"Bữa sáng, phải ăn trước 8 giờ."

"Trước 8 giờ, là mấy giờ?" Bạch Xuyên yêu cầu một thời gian cụ thể.

"..." Mộc Tiểu Nhã đành phải điều chỉnh thời gian, "7 giờ đến 8 giờ, anh nhất thiết phải ăn sáng."

Bạch Xuyên lại lần nữa gật đầu.

"Còn bữa tối, 6 rưỡi đến 7 rưỡi. Ba khoảng thời gian này, không hơn không kém, chính là lúc ăn cơm, nhớ kỹ chưa?" Mộc Tiểu Nhã dặn dò.

"Nhớ kỹ." Bạch Xuyên nghiêm túc gật đầu.

"Nhớ kỹ thì phải làm được."

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu, "Bây giờ là thời gian ăn cơm trưa, chúng ta đi ăn thôi."

Còn thúc giục cô?

Mộc Tiểu Nhã không nhịn được cười lên một tiếng, cắt di động, cũng không chọn nhà hàng nữa: "Đi, chúng ta đi lên, nhà hàng đầu tiên là gì thì chúng ta ăn cái đó."

Hai người lên lầu, tìm một nhà hàng gần cửa thang máy nhất, ăn một bữa trưa đơn giản.

Từ tiệm com ra ngoài, Mộc Tiểu Nhã cảm hoá đơn thanh toán đi đổi lấy vé gửi xe miễn phí, khi đến quầy phục vụ, cô bất ngờ bị thu hút bởi một bảng tuyên truyền quảng cáo hấp dẫn dựng bên cạnh.

Đó là quảng cáo tai nghe, Mộc Tiểu Nhã đã nghe qua thương hiệu này, là một nhãn hiệu quốc tế nổi danh, có thể coi là loại tai nghe cao cấp. Khi học Đại học Phương Hủy mua một cái, Mộc Tiểu Nhã đã nghe qua vài lần, âm thanh đúng thật không tồi. Nhưng điều hấp dẫn Mộc Tiểu Nhã chú ý không phải âm thanh của tai nghe, mà là tai nghe có một chức năng khác.

"Thưởng thức âm nhạc, loại bỏ tạp âm"

"Giảm tiếng ồn 90%."

Có thể ngăn cách tạp âm? Vậy về sau nếu lại xuất hiện tình huống đèn điện giống lần trước, Bạch Xuyên có thể dùng tai nghe chặn bớt tạp âm? Trong lòng Mộc Tiểu Nhã khẽ động, sau khi đổi xong vé đỗ xe, đưa Bạch Xuyên đi thẳng lên quầy tai nghe ở lầu hai.

"Xin chào, xin hỏi các vị cần loại tai nghe nào?" Vì là tai nghe cao cấp, cho nên trong tiệm khách hàng cũng không nhiều, Mộc Tiểu Nhã vừa đi vào, lập tức đã có nhân viên đi tới.

"Tôi muốn một cái tai nghe có hiệu ứng giảm tiếng ồn." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Mời hai vị sang bên này." Nhân viên đưa hai người đến quầy bày biện các loại tai nghe giảm tiếng ồn, giới thiệu, "Mấy loại này đều là tai nghe ngăn chặn tiếng ồn rất tốt. Với công nghệ giảm tiếng ồn mới nhất, tạp âm có thể được tách biệt hoàn hảo, đồng thời âm thanh cũng vô cùng tốt, các vị có thể đeo thử một lúc."

Mộc Tiểu Nhã mắt sáng rực lên, cầm lấy tai nghe nhân viên vừa giới thiệu, liền quay đầu đeo cho Bạch Xuyên.

Bỗng nhiên bị chụp tai nghe vào, Bạch Xuyên có chút không rõ nguyên do nhìn về phía Mộc Tiểu Nhã.

"Có thể nghe thấy em nói chuyện không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Bạch Xuyên gật đầu.

Mộc Tiểu Nhã lập tức thất vọng nhìn về phía nhân viên: "Không phải anh nói là ngăn chặn tiếng ồn hiệu quả cao à? Sao tôi nói chuyện mà anh ấy vẫn có thể nghe thấy."

Nhân viên lập tức xấu hổ: "Cô gái, hầu hết hiệu quả chỉ là làm giảm bớt tiếng ồn, khiến việc nghe có hiệu quả càng tốt hơn, nhưng không thể hoàn toàn ngăn cách tạp âm được."

"Không phải trên quảng cáo các người nói có thể ngăn cách 90% sao?"

"Vậy thì cũng là một bộ phận tạp âm thôi, hơn nữa bây giờ cô đang đứng bên cạnh tai nghe, cô ở đây nói chuyện, vị tiên sinh này sao có thể không nghe thấy." Nhân viên cười khổ giải thích.

Mộc Tiểu Nhã tháo tai nghe trên đầu Bạch Xuyên xuống, tự đeo lên cho mình. Âm thanh trầm bổng lập tức tràn đầy trong tai nghe, chất lượng âm thanh khá tốt, nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn cảm thấy loại giảm tiếng ồn này hiệu quả không tốt lắm. Bởi vì cho dù cô đeo tai nghe, vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng ồn ào trong trung tâm thương mại.

Mộc Tiểu Nhã nhăn mày, điều này không giống như cô mong đợi.

"Có loại nào ngăn cách tạp âm tốt hơn không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Có một loại." Nhân viên cầm lấy một cái tai nghe màu đỏ rực đưa cho Mộc Tiểu Nhã, "Tai nghe này là loại tốt nhất của thương hiệu chúng tôi, tai nghe được làm từ sợi carbon, trọng lượng tương đương với tai nghe di động, mang trên đầu sẽ không cảm thấy nặng."

Mộc Tiểu Nhã ước lượng tai nghe trong tay, phát hiện tai nghe này xác thật cực kỳ nhẹ.

"Xốp bọc tai dùng loại xốp cách âm tốt nhất, có trình độ ngăn cách tạp âm bên ngoài lớn nhất, nếu để âm lượng tai nghe lớn, nói chung không thể nghe thấy âm thanh nói chuyện bên ngoài." Nhân viên ý bảo Mộc Tiểu Nhã thử một lần.

Mộc Tiểu Nhã đem tai nghe mang lên, so sánh với loại trước đó, lập tức nhận ra chút ưu điểm của tai nghe này. Chỉ mới đeo lên, còn chưa bắt đầu bật âm nhạc, cô cũng đã cảm thấy chung quanh an tĩnh hơn không ít.

Mộc Tiểu Nhã cảm thấy tai nghe này không tồi, vì thế quay đầu lại đeo cho Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên mang tai nghe, mắt sáng rực lên, hiển nhiên cũng rất thích hiệu quả cách âm của tai nghe này.

"Thích không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Bạch Xuyên gật đầu.

Mộc Tiểu Nhã lập tức vui vẻ, quay đầu lại hỏi: "Tai nghe này bao nhiêu tiền?"

"Hôm nay trong tiệm chúng tôi đang có các chương trình khuyến mại, tai nghe này đã được chiết khấu, chỉ còn 9999 tệ." Nhân viên nói.

"Bao nhiêu?" Mộc Tiểu Nhã cho rằng mình nghe lầm.

"9999." Nhân viên kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

"Quá đắt." Mộc Tiểu Nhã lú lờ, bây giờ một cái tai nghe đều một vạn cơ à?

"Tai nghe này quả thật có hơi đắt, nhưng nếu cô yêu cầu loại có hiệu quả thấp một chút, vừa rồi tôi đã giới thiệu cho cô loại tai nghe kia kỳ thật cũng không tồi, chiết khấu xong còn 2888 tệ." Nhân viên kiến nghị.

"..." Có câu nói như thế này, không có đối lập thì không có thương tổn, thử nghiệm qua 9999 ai còn nhìn trúng 2888 nữa chứ.

Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Xuyên, phát hiện anh vẫn đang yên lặng nghe nhạc, đôi mắt hơi hơi tỏa sáng, cả người đều thả lỏng không ít. Hơn nữa, tai nghe màu đỏ rực được mang trên đầu Bạch Xuyên nhìn rất đẹp.

Mộc Tiểu Nhã cắn chặt răng, nói: "Tôi mua."

"Cái nào?"

"9999." Mộc Tiểu Nhã đau ruột nói.

"Tốt, tôi sẽ lấy cho cô hoá đơn, mời đến quầy phục vụ thanh toán." Nhân viên rất mau chóng đưa hóa đơn cho Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã cầm hoá đơn, đưa Bạch Xuyên quay lại quầy phục vụ, mở Alipay ra trả tiền.

"Giao dịch không thành công." Thu ngân nhìn máy tính rồi nói.

Mộc Tiểu Nhã sững sốt, theo bản năng nhìn đi động của mình, một tin nhắn từ di động nhảy ra: Mức tiêu dùng hiện tại của bạn, số tiền 9999.00, do giới hạn thẻ tín dụng, giao dịch thất bại.

"..." Đã quên, thẻ tín dụng của mình hiện giờ không có hạn mức tín dụng giống như 4 năm sau.

"Ngại quá, chờ một chút." Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên đứng sang một bên, bắt đầu tìm người vay tiền.

30 vạn tiền tiết kiệm cô đều đưa cho Phương Hủy đầu tư, mà tiền của Phương Hủy cũng quẳng vào đấy, cho nên tìm Phương Hủy vay tiền là vô dụng.

Tìm cha mẹ? Cũng không được, ngày đầu tiên mình gả chồng, mua quà cho chồng còn tìm cha mẹ vay tiền, quá mất mặt.

Tìm người Bạch gia, lại càng không có khả năng, đếm tới đếm lui, trong những người mà cô biết, có thể lập tức lấy ra một vạn chỉ có Lương Nặc Nặc.

Lương Nặc Nặc là bạn cùng phòng Đại học của Mộc Tiểu Nhã, cô ấy học quản trị kinh doanh, vốn không phải cùng chuyên ngành với Mộc Tiểu Nhã. Nhưng bởi vì các nữ sinh của ngành quản trị kinh doanh đều đã sắp xếp xong ký túc xá, vừa lúc chỉ còn mình cô ấy không có phòng. Mà ký túc xá chỗ Mộc Tiểu Nhã lại không đầy, trường học liền đưa Lương Nặc Nặc tới đây. Hai người tuy không phải cùng chuyên ngành, song tính cách rất hợp nhau, nên đã hình thành một tình bạn tốt trong suốt 4 năm Đại học.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, mọi người người thì ở lại tìm việc, người thì xuất ngoại, chỉ có Lương Nặc Nặc là về quê giúp cha cô ấy trồng cây anh đào.

Mộc Tiểu Nhã gọi cho Lương Nặc Nặc, điện thoại nhanh chóng được nhận.

Mộc Tiểu Nhã: "Nặc Nặc, có bạn không?"

Lương Nặc Nặc: "Không bạn, tìm tớ có việc à?"

"Cái đó..." Mộc Tiểu Nhã có chút ngượng ngùng nói, "Cậu có thể cho tớ mượn chút tiền không?"

Vẫn luôn im lặng ở một bên chờ Mộc Tiểu Nhã gọi điện thoại, Bạch Xuyên bỗng nhiên nhìn về phía Mộc Tiểu Nhã, đôi mắt lóe lóe.

"Bao nhiêu?" Lương Nặc Nặc trực tiếp hỏi số tiền.

"Một vạn, tớ sẽ mau chóng trả lại cho cậu." Mộc Tiểu Nhã vội vàng nói.

"Được rồi, cậu với Phương Hủy mở phòng làm việc, đúng là thời điểm cần phải dùng tiền, chờ các cậu kiếm lời trả lại cho tớ sau. Một lát sẽ chuyển qua Alipay cho cậu." Lương Nặc Nặc sáng khoái nói.

"Cảm ơn nha." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Còn khách khí với tớ như vậy làm gì. Đúng rồi, anh đào nhà tớ chín rồi, cậu cho tớ địa chỉ, tớ gửi cho cậu với Phương Hủy ném thử một chút." Lương Nặc Nặc nói.

"Anh đào nhà cậu chín?" Mộc Tiểu Nhã kinh hi nói.

"Đúng vậy, anh đào trên núi, đồ nực rất xinh đẹp. Cậu và Phương Hủy khi nào rảnh thì đến đây, tớ đưa các cậu đi tham quan."

Mộc Tiểu Nhã nhớ lại đời trước, tin nhắn cuối cùng Lương Nặc Nặc gửi cho cô chính là mời đến tham quan Anh Đào Viên. Kỳ thật mỗi năm anh đào ra quả Lương Nặc Nặc đều sẽ mời bọn họ đến, chỉ đáng tiếc là Mộc Tiểu Nhã hàng năm đều ở nước ngoài, 4 năm tới một lần cũng chưa đi qua.

"Nhất định đến." Mộc Tiểu Nhã nói bảo đảm, một đời này, cô nhất định phải đi một lần, lần đến gặp này đối với cô mà nói, đã 4 năm không được nhìn thấy bạn tốt.

"Tớ ở đây chờ các cậu. Đúng rồi, khi tới đây nhớ đưa cả chồng theo, tớ còn chưa có gặp qua đâu." Lương Nặc Nặc biết Mộc Tiểu Nhã kết hôn, nhưng cũng chỉ giống như Phương Hủy thấy qua ảnh chụp, đối với Bạch Xuyên tò mò vô cùng.

Mộc Tiểu Nhã quay đầu lại nhìn Bạch Xuyên, cười nói: "Được."

Bạch Xuyên thấy Mộc Tiểu Nhã cười với anh, tự nhiên cũng cười lại một cái.

Tắt điện thoại, thật nhanh chóng thấy Lương Nặc Nặc gửi tiền qua, Mộc Tiểu Nhã thanh toán, vào trong tiệm lấy tai nghe.

"Tai nghe này còn có chức năng radio, lại còn có thể ghi âm..." Nhân viên tận chức tận trách giới thiệu cho hai người các loại chức năng khác của tai nghe, nhưng Mộc Tiểu Nhã nghe xong đầu quên luôn đuôi, cuối cùng đành phải có lệ nói mình trở về sẽ xem hướng dẫn.

Nói thì nói như vậy, nhưng bản hướng dẫn tẻ nhạt như thế ai sẽ xem. Cô quay đầu liền đem nhiệm vụ này giao cho Bạch Xuyên: "Nhớ phải xem hướng dẫn đó."

Bạch Xuyên mang tai nghe, ngoan ngoãn rút bản hướng dẫn ra, nghiêm túc nhìn. Chờ Mộc Tiểu Nhã lái xe về đến nhà, Bạch Xuyên đã nắm giữ toàn bộ chức năng của tai nghe.

"Xem xong rồi." Bạch Xuyên báo cáo.

"Cái gì?" Mộc Tiểu Nhã sớm đã quên chuyện bản hướng dẫn.

"Tai nghe." Bạch Xuyên chỉ chỉ tai nghe đeo trên cổ mình.

Trí nhớ Mộc Tiểu Nhã vẫn không tốt như cũ, những gì nói xong đều quên hết. Nhưng mà cũng không sao, anh có thể nhớ tốt.

Bạch Xuyên cất bản hướng dẫn vào trong hộp, sau đó sờ tai nghe đeo trên cổ.

Đây là quà Tiểu Nhã mua cho anh...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tiền lương

Edit: Flanty

Mặc dù trước đó Mộc Tiểu Nhã có nói ngày hôm sau sẽ tự mình trở về thu dọn đồ đạc, nhưng Thẩm Thanh Di vẫn giúp con gái sửa sang lại hành lý trước. Mộc Tiểu Nhã không có việc gì để làm, vì vậy cô lại giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa. Bạch Xuyên thấy Mộc Tiểu Nhã về nhà mẹ đẻ liền không chú ý đến anh nữa, không ồn cũng không nháo, ngoan ngoãn ngồi phát ngốc trên ghế sofa, dù sao vào những lúc anh ngây ngốc, ngẩn ngơ cả ngày cũng là chuyện bình thường.

Một màn này ở trong mắt cha vợ lại là không đành lòng, trước kia khi Bạch Xuyên chỉ là một đứa trẻ hàng xóm, Mộc Nhược Chu thường xuyên lấy các đề toán học ra tìm anh. Một là bởi vì Bạch Xuyên xác thật có thể dễ dàng giải ra đáp án, hai là ông cũng muốn tìm cái cớ để nói thêm vài lời với Bạch Xuyên. Hiện giờ Bạch Xuyên trở thành con rể ông, ông không có lý do gì lại không chăm sóc cho anh.

Chỉ là trong lòng không khỏi có chút buồn bực, con rể các nhà khác đều vội vàng khéo léo lấy lòng cha vợ, còn ông thì trái lại rồi, còn phải kéo con rể lại bắt chuyện với mình.

"Tiểu Xuyên, con lại đây giúp ta nhìn xem vài đề bài đi." Mộc Nhựt Chu cầm vài đề Olympic Toán, đưa tới trước mặt Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên liếc mắt một cái, cầm bút lên, chỉ chốc lát sau đã viết xong hết công thức, dùng phương pháp tính toán đơn giản dễ hiểu nhất để tính ra đề bài này.

"Hoá ra còn có thể như vậy giải, hoá ra dùng công thức đơn giản như vậy cũng có thể tính ra." Giải xong đề toán, Mộc Nhựt Chu lại lần nữa bị thiên phú toán học của Bạch Xuyên thuyết phục, nháy mắt vứt bỏ thân phận cha vợ, hóa thành em trai ngoan.

Bạch Xuyên không để ý tới ông, tiếp tục giải đề, mang bài toán cuối cùng giải ra, vẫn như cũ dùng công thức cơ bản nhất.

"Hoá ra công thức này có thể dùng ở chỗ này? Nhưng ở đây nếu đổi thành công thức kia thay thế cho chỗ này." Mộc Nhựt Chu dùng bút đỏ khoanh một đoạn quá trình tính toán trên giấy nháp của Bạch Xuyên, sau đó ở bên cạnh viết một công thức hoàn toàn mới, nói "Dùng công thức này có thể tiết kiệm rất nhiều bước."

Bạch Xuyên giải đề ý nghĩ đơn giản rõ ràng, hơn nữa cũng không có lỗi sai, nhưng có chút quái lạ chính là, lúc anh giải đề chỉ dùng những công thức cơ bản nhất. Có rất nhiều chỗ rõ ràng một bước liền có thể ra tới kết luận, anh lại dùng đến ba bốn bước. Tuy rằng làm như vậy cũng không sai, nhưng cũng không phải cách tốt nhất. Về điểm này, Mộc Nhựt Chu vẫn luôn thấy rất kỳ quái, những cuối cùng ông chỉ có thể quy tội cho hội chứng bác học của Bạch Xuyên.

Mộc Nhựt Chu xem qua một ít tài liệu trên mạng, ở đó nói là rất nhiều người mắc hội chứng bác học trong mắt nhìn thấy một đề bài, đại não sẽ tự động hiện ra công thức cùng quá trình tính toán. Có lẽ trong não Bạch Xuyên chỉ có thể hiện ra công thức đơn giản nhất?

"Xem không hiểu." Bạch Xuyên đột nhiên lên tiếng.

"Cái gì?" Mộc Nhựt Chu ngắc đầu.

"Viết phức tạp, Tiểu Nhã xem không hiểu." Bạch Xuyên trả lời, lúc trước anh vì có thể khiến Mộc Tiểu Nhã xem hiểu lời giải, phải đem công thức toán học từ nhỏ bắt đầu học lại một lần, tốn hao tinh lực hơn nhiều so với giải đề Olympic Toán.

"..." Mộc Nhựt Chu nghĩ tới, con gái mình từ nhỏ đã học toán không tốt, nhưng lại cố tình không cần đến cha mình là giáo viên toán học, lại thích đến nhà bên cạnh tìm Bạch Xuyên để học toán. Lý do là, lúc cô học không hiểu, Bạch Xuyên sẽ không mắng cô.

Cho nên từ trước đến giờ Bạch Xuyên giải đề chỉ dùng công thức đơn giản nhất, là do con gái mình mà thành?

Khóe miệng Mộc Nhựt Chu giật giật, cũng không biết là nên mắng con gái mình ngu ngốc, hay là nên mắng cô đem Bạch Xuyên biến thành như vậy – dùng dao mổ trâu để giết gà[1].

[1] Nguyên văn là "ngưu đao dùng để giết gà": việc bé xé ra to.

Bởi vì việc này, cả bữa cơm tối Mộc Nhựt Chu đều trừng mắt nhìn con gái, làm cho Mộc Tiểu Nhã không thể hiểu được, cũng không biết mình đã làm sai cái gì.

Ăn cơm xong, lại cùng cha mẹ hàn huyên chốc lát, Mộc Tiểu Nhã liền đưa Bạch Xuyên trở về biệt thự Bạch gia. Từ chối việc chú Lý muốn đưa người giúp việc đến giúp cô sắp xếp lại tủ quần áo, Mộc Tiểu Nhã trực tiếp kéo hành lý đến phòng chứa quần áo của Bạch Xuyên.

Phòng chứa quần áo của Bạch Xuyên rất lớn, nhưng quần áo cũng không nhiều, hơn nữa kiểu dáng rất ít. Mới đầu Mộc Tiểu Nhã còn cảm thấy kỳ lạ vì sao bà Bạch không cho Bạch Xuyên mua quần áo nhiều chút, nhưng lại nghĩ đến tính cách của Bạch Xuyên, mua về cũng không nhất định sẽ dùng. Hơn nữa trong phòng có quá nhiều đồ vật, sắp xếp không tốt sẽ còn làm Bạch Xuyên mất hứng.

"Phòng chứa quần áo cho em một nửa." Mộc Tiểu Nhã mang hành lý đến trước cửa tủ.

"Đều cho em" Bạch Xuyên hào phóng nói.

Mộc Tiểu Nhã cười: "Không dùng hết được, phòng chứa quần áo của anh quá lớn, em không có nhiều quần áo như vậy."

Bạch Xuyên chớp chớp mắt, không nói chuyện. Anh đứng ở bên cạnh nhìn Mộc Tiểu Nhã mở vali ra, đem quần áo bên trong từng bộ xếp vào tủ, chờ Mộc Tiểu Nhã sắp xếp xong rồi, anh mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mộc Tiểu Nhã.

Quần áo Tiểu Nhã thật sự rất ít, còn không nhiều bằng anh.

"Anh đừng đứng đây nữa, đi tắm rửa đi." Mộc Tiểu Nhã nói, từ trong tủ quần áo cầm một bộ áo ngủ đưa cho Bạch Xuyên, "Anh đi tắm trước, chờ anh tắm xong rồi em sẽ tắm."

Bạch Xuyên cúi đầu nhìn quần áo trong tay mình, sau đó nghe lời xoay người rời đi. Chỉ chốc lát sau, Mộc Tiểu Nhã liền nghe được tiếng nước truyền ra

từ phòng tắm.

Lần này Mộc Tiểu Nhã không mang nhiều quần áo đến lắm, chỉ mang quần áo mùa hè, còn các loại quần áo khác vẫn để ở nhà. Cô cũng không vội vàng mang qua đây, dù sao cô cũng sẽ về thăm cha mẹ thường xuyên, cứ từ từ lấy cũng được.

Dọn dẹp quần áo xong, Mộc Tiểu Nhã quay trở lại phòng ngủ, đặt máy tính cùng một ít công cụ vẽ lên chiếc bàn duy nhất trong phòng, sau đó lại bắt đầu mê mẩn mỹ phẩm dưỡng da của mình. Thành thật mà nói, mỹ phẩm dưỡng da hiện giờ cô dùng hiệu quả kém hơn rất nhiều so với mỹ phẩm dưỡng da mà cô dùng 4 năm sau, song giá cả cũng thấp hơn. Nhưng cũng may bây giờ cô mới vừa tốt nghiệp Đại học, thật ra không cần dùng nhiều tiền để mua mỹ phẩm dưỡng da.

Chẳng qua là con gái, về sắc đẹp, luôn không thể bạc đãi bản thân.

"Aiz, phải nỗ lực kiếm tiền thôi."

Vừa cảm thán xong, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị mở ra, Bạch Xuyên đã tắm xong và mặc quần áo ngủ ra ngoài.

"Tôi tắm xong rồi." Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã nói.

"Em đi tắm." Mộc Tiểu Nhã ôm mỹ phẩm dưỡng da vào phòng tắm, trước khi vào cửa bỗng nhớ tới một chuyện, cô quay đầu lại nói với Bạch Xuyên, "Em vừa đặt lại một số đồ vật, nếu anh cảm thấy có chỗ nào không thích hợp thì nói với em, em sẽ cất đi."

Ban ngày, giáo sư Phùng có nói, người tự kỷ đối với đồ vật trong không gian mình sinh sống đều có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, mình lại mang nhiều đồ đến như vậy, cũng không biết Bạch Xuyên có thoải mái hay không.

"Không có." Bạch Xuyên lắc đầu.

"Sao cơ?"

"Đồ của em, không có cái nào không thích hợp." Chỉ cần là thuộc về Mộc Tiểu Nhã, anh cảm thấy để chỗ nào cũng đều thích hợp.

Xem ra chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Bạch Xuyên cũng không phải quá nghiêm trọng, không cần phải thu dọn đồ đạc lần nữa, trong lòng Mộc Tiểu Nhã vui mừng, cười tủm tỉm đi vào tắm rửa.

Bên tai là tiếng nước tắm, trong phòng cũng có rất nhiều đồ đạc vốn không thuộc về bản thân, Bạch Xuyên có chút không thích ứng, nhưng loại không thích ứng này ở trong lòng anh lại bị bao trùm bởi sự thoải mái. Bạch Xuyên đi đến bàn làm việc, di chuyển chiếc đèn bàn lại một centimet về chỗ cũ, nhưng những đồ vật bên cạnh của Mộc Tiểu Nhã anh lại không một chút dịch chuyển.

Lại nhìn một vòng trong phòng, phát hiện không có thứ gì khác bị thay đổi, Bạch Xuyên hơi thở dài nhẹ nhõm, sau đó mở cửa ra ngoài phòng ngủ, hướng lên lầu ba.

Biệt thự Bạch gia tổng cộng 3 tầng, lầu một là phòng khách, phòng ăn cùng phòng bếp, lầu hai và lầu ba là phòng ngủ với phòng dành cho khách. Nhưng bởi vì tính chất đặc thù của Bạch Xuyên, mọi người Bạch gia cũng không ồn ào đến anh, đem toàn bộ phòng ở lầu hai đều để lại cho Bạch Xuyên, ba người còn lại trong Bạch gia thì ở lại lầu ba, nhưng Bạch Xuyên dường như chưa từng đi lên.

Trong phòng đầu tiên bên phải lầu ba, Bạch Tranh vừa mới tắm rửa xong, đang đổ ly nước sôi để nguội chuẩn bị đọc sách rồi đi ngủ, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Giờ này còn ai đến tìm anh?

Bạch Tranh nhíu mày, gõ cửa không nói lời nào, không phải là cha mẹ anh cũng không phải là người giúp việc trong nhà, chẳng lẽ là... Mộc Tiểu Nhã?

Phòng đoán này làm cho biểu tình Bạch Tranh có chút vi diệu, nhưng anh vẫn đi qua, mở cửa ra.

"Tiểu Xuyên?!" Bạch Tranh trợn mắt há mồm nhìn Bạch Xuyên xuất hiện trước cửa.

"Em có việc tìm anh." Bạch Xuyên mặt không biểu cảm nói.

"À? Vậy, vậy vào rồi nói." Bạch Tranh vội vàng tránh ra để cho Bạch Xuyên tiến vào.

Bạch Xuyên theo lời đi vào, đứng ở giữa phòng ngủ liền bất động.

"Cái kia... Em ngồi, ngồi xuống rồi nói, có muốn ăn gì không, anh bảo chú Lý mang lên đây." Lần đầu tiên em trai đến phòng mình, Bạch Tranh lập tức luống cuống tay chân không biết nên tiếp đón thế nào.

"Không cần, em nói xong sẽ đi." Bạch Xuyên lắc đầu nói.

"Ách, em nói, chuyện gì?" Bạch Tranh hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến cho Bạch Xuyên đã tối rồi còn tới tìm anh.

"Em muốn tiền lương."

"?!" Bạch Tranh sững người, vừa rồi em trai anh nói muốn cái gì cơ, "Em nói gì?"

"Em muốn tiền lương." Bạch Xuyên lặp lại, hơn nữa âm thanh lần này rõ ràng còn lớn hơn một chút.

"..." Bạch Tranh có thể xác định vừa rồi mình không nghe lầm, em trai anh thật sự tìm anh để hỏi tiền lương, "Vì sao?"

"Mỗi người trong công ty đều có tiền lương, tiền lương được phát hàng tháng, em tổng cộng làm việc 3 năm lẻ 6 tháng 7 ngày..." Bạch Xuyên bắt đầu tính toán công việc của mình.

"..." Bạch Tranh đỡ trán, ai muốn cùng em tính tiền lương, "Anh muốn hỏi, vì sao em bỗng nhiên muốn tiền lương, trước kia cho em em đều không cần."

"Tiểu Nhã không có tiền." Bạch Xuyên ngay thẳng nói. Không sai, Tiểu Nhã không có tiền, mua quà cũng phải tìm người vay tiền.

"..." Nghe thấy đáp án này, Bạch Tranh thật sự không biết nên tỏ vẻ gì. Một Tiểu Nhã không có tiền, cho nên Bạch Xuyên tới tìm anh muốn tiền lương, có sai không? Đương nhiên không sai. Một Tiểu Nhã chỉ là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, trên người không có tiền là rất hợp lý, ngược lại Bạch gia bọn họ không đủ chu đáo, lại không nghĩ tới phải cho họ một ít phí sinh hoạt. Thậm chí còn bức cho em trai anh nửa đêm tới cửa đòi tiền lương.

"Ngày mai anh bảo tài vụ đưa tiền lương kết toán cho em." Bạch Tranh cảm giác mình thật thất sách.

Bạch Xuyên gật đầu, nhắc nhở lại: "Ba năm sáu tháng lẻ bảy ngày."

"Yên tâm, một mao (*tiền TQ*) cũng không ít của em." Bạch Tranh đầu đầy vạch đen, anh còn có thể thiếu tiền lương của em trai mình sao.

Bạch Xuyên hài lòng, lập tức xoay người, mở cửa, rời đi. Động tác liền mạch lưu loát đến tận biệt cũng chưa nói với "ông chủ" của mình.

"..." Bạch Tranh.

Bạch Xuyên trở lại phòng, Một Tiểu Nhã đã từ phòng tắm đi ra, đang ngồi trên giường dùng khăn lông lau tóc.

Bạch Xuyên nhìn, bước chân cũng chuyển, đi tới phòng tắm đem máy sấy ra, sau đó đi tới bên cạnh Một Tiểu Nhã.

"Anh đã trở lại?" Một Tiểu Nhã hướng Bạch Xuyên cười cười, vừa rồi cô đi ra không thấy Bạch Xuyên đâu, còn thấy kỳ lạ.

"Ừ, tôi giúp em sấy tóc." Bọn đôi là phải giúp đỡ cho nhau, ngày hôm qua Tiểu Nhã giúp anh sấy tóc, hôm nay anh cũng muốn giúp Tiểu Nhã.

"Anh giúp em sấy?" Một Tiểu Nhã nhướn mày, "Tóc em rất dài lại dày, phải sấy thật lâu."

"Tôi sấy." Bạch Xuyên kiên trì.

Sấy được một lát, Bạch Xuyên phát hiện Một Tiểu Nhã nói không sai, tóc cô thật sự rất khó sấy. Chiều dài tóc Một Tiểu Nhã ước chừng là dài hơn tóc anh 29 lần, tầng tầng lớp lớp nằm trên da đầu, gió nóng không vào tốt được. Mỗi lần anh đều phải dùng tay đem tóc vén lên, sau đó từ từ sấy tóc, cho đến khi khô, tiêu phí thời gian anh sấy tóc bình thường đại khái gấp hơn đến 6-7 lần.

Nhưng Bạch Xuyên cũng không cảm thấy phiền phức, anh thích cảm giác tóc dài của Một Tiểu Nhã xẹt qua đầu ngón tay anh.

"Anh đang làm gì thế?" Một Tiểu Nhã quay mặt lại, tóc đều đã khô, Bạch Xuyên làm gì còn cầm lấy tóc cô không buông.

"Trước kia..." Bạch Xuyên cười cười, "Em lấy tóc cọ lên mặt tôi."

Vừa nói, Bạch Xuyên vừa cầm lấy lọn tóc dài, dán lên mặt mình.

Ngửa, không giống lúc ấy, nhưng cũng thật thoải mái. Nghĩ về điều đó, ý cười trên mặt Bạch Xuyên không tự giác gia tăng, hai má lúm đồng tiền bỗng nhiên xuất hiện, hướng về phía Một Tiểu Nhã cao hứng chào hỏi.

"Phanh!"

Một Tiểu Nhã nghe được âm thanh trái tim mình nhảy lên.

Vở kịch nhỏ:

Một Tiểu Nhã bện hai bím tóc nhỏ: Anh Bạch Xuyên, sao anh không để ý đến em?

Bạch Xuyên đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Mộc Tiểu Nhã bấu môi giận dữ, sau đó dùng chính hai bím tóc của mình, một trái một phải cọ lên mặt Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên ngứa khó chịu, rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên.

Mộc Tiểu Nhã vẩy vẩy đuôi tóc, đắc ý nói: Lại không để ý tới em, em liền cọ anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Em đẹp hơn sách

Edit: Flanty

Ngày hôm sau.

Do trước đó đã đặt đồng hồ báo thức, Mộc Tiểu Nhã xem như có thể kịp dậy để ăn sáng, cùng Bạch Xuyên xuất hiện trên bàn ăn sáng nhà họ Bạch.

Lý Dung ở bên vừa âm thầm cao hứng, vừa nghĩ đề tài nói chuyện phiếm với Mộc Tiểu Nhã, sợ Mộc Tiểu Nhã câu nệ, không vui.

"Tiểu Nhã, mẹ nhớ là con học Đại học chuyên ngành thiết kế đúng không?" Lý Dung hỏi.

"Đúng ạ, con học thiết kế giày." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Thiết kế giày? Thật hiếm thấy."

"Ban đầu con đăng ký thiết kế trang phục, nhưng điểm khảo thí kém một chút, đã bị trường học chuyển đến thiết kế giày chuyên nghiệp. Nhưng sau một thời gian học tập, con cảm thấy thiết kế giày cũng rất thú vị." Mộc Tiểu Nhã nói, "Hơn nữa giày mình tự thiết kế đi vào cũng sẽ thoải mái hơn một chút."

"Đúng đúng đúng, bây giờ giày bên ngoài đều là kiểu dáng đẹp, nhưng đi lâu rồi sẽ thấy rất dễ bị đau chân." Lý Dung tràn đầy cảm xúc nói, "Mấy đôi giày cao gót hiện giờ của mẹ đều được *định chế*^[1] ở nước ngoài."

[1] Định chế – 定制: là một từ bắt nguồn từ đường phố Savile Row (Luân Đôn, Anh), có nghĩa là may đo quần áo cho một cá nhân, nổi tiếng bởi truyền thống nghề định chế trang phục nam. Theo thời gian, từ "định chế" ngày càng được hiểu phong phú hơn, ví như định chế màu da, rau củ cải các loại,...

"Giày cao gót con cũng sẽ thiết kế, hôm nào con sẽ giúp mẹ định chế một đôi, đến lúc đó mẹ thử xem tay nghề của con thế nào?" Mộc Tiểu Nhã tự nhiên biết tay nghề mình không thể so với những đôi giày được định chế ở nước ngoài của Lý Dung, nhưng mình do con dâu định chế thì ý nghĩa không giống nhau, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy Lý Dung hẳn là sẽ thích. Hơn nữa ngoại trừ điều này ra, Mộc Tiểu Nhã cũng thật sự không nghĩ được mình còn có thể tặng cái gì cho người nhà Bạch Xuyên.

Nghe xong lời Mộc Tiểu Nhã nói Lý Dung quả nhiên rất vui mừng: "Con sẽ định chế giày?"

"Vâng, thật ra gần đây con đang cùng bạn học chuẩn bị mở văn phòng làm việc, tính toán về sau sẽ tự thiết kế và định chế giày của nhãn hiệu bọn con. Chờ ổn định phòng làm việc, con sẽ làm cho mẹ đầu tiên."

"Tốt tốt tốt, mẹ đây chính là khách hàng đầu tiên của các con rồi."

"Dạ." Mộc Tiểu Nhã thấy Lý Dung thiết tình, trong lòng cũng cao hứng theo.

"Ăn." Bỗng nhiên, Bạch Xuyên đem một quả trứng gà đã lột vỏ bỏ vào bát Mộc Tiểu Nhã.

"Cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã cười cười, cầm lấy trứng gà, cắn một miếng nhỏ.

Bạch Xuyên thấy Mộc Tiểu Nhã ăn, lúc này mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn bữa sáng trong bát mình.

Vừa rồi Tiểu Nhã chỉ lo nói chuyện, không nhớ ăn bữa sáng ~

Một màn này bị ba người Bạch gia trông thấy, trong lòng là một trận phức tạp, lại vừa cảm thấy ngọt ngào. Phức tạp là do trước nay Bạch Xuyên chưa từng lấy đồ ăn cho họ, ngọt chính là Bạch Xuyên chủ động quan tâm người khác, lúc này anh đã chứng tỏ mình đang chủ động hướng ra thế giới bên ngoài thêm một bước nữa.

"Định chế giày ở trong nước không dễ làm." Vẫn luôn không nói chuyện, Bạch Tranh bỗng nhiên lên tiếng.

"A?" Mộc Tiểu Nhã có chút ngốc.

"Người bình thường căn bản sẽ không đặt làm giày, mà sẽ đặt người làm giày, cũng đều đặt cố định những nhãn hiệu có danh tiếng ở nước ngoài. Các cô vừa mới tốt nghiệp, nhận định chế giày là không sáng suốt." Bạch Tranh phân tích, "Phí tốn cao, lưu lượng khách thiếu, rất khó làm."

Bạch Quốc Du tuy không nói chuyện, nhưng ông rất tán thành cách phân tích của Bạch Tranh, tư tưởng của Mộc Tiểu Nhã tốt, nhưng thực hiện sẽ rất khó khăn.

"Bạch Tranh, Tiểu Nhã còn chưa bắt đầu làm đâu, sao con đã biết là không được." Lý Dung ghét bỏ, trừng mắt liếc nhìn con trai một cái, con trai lớn của bà thường ngày không nói nhiều, nhưng nói mấy câu đã có thể đem dập tắt hoàn toàn ý nghĩ của người khác. Hơn nữa, làm không được thì cũng có sao, Bạch gia bọn họ còn thiếu chút tiền ấy à?

"..." Bị ghét bỏ, Bạch Tranh lập tức không biết nói gì, phải biết rằng bên ngoài có bao nhiêu người cầu an chỉ dẫn hướng gây dựng sự nghiệp anh đều lười đi, hôm nay khó có được khi chủ động lại còn bị ghét bỏ, "Tôi muốn nói là, nếu các cô thật sự phải đi con đường này, trước hết nên tìm một doanh nghiệp có tiếng dễ hợp tác, chờ đến khi các cô có được danh tiếng nhất định trong giới, về sau làm việc sẽ thuận lợi hơn." Bạch Tranh cũng biết Mộc Tiểu Nhã khẳng định không quen biết doanh nghiệp nổi tiếng nào, vì thế lại tri kỷ nói, "Tôi biết Tổng giám đốc GJ, nếu cô muốn, tôi có thể giới thiệu cô với công ty họ."

GJ là nhãn hiệu giày thể thao quốc tế vô cùng nổi tiếng.

"Đúng vậy, trước khi gây dựng sự nghiệp nên tích góp một chút kinh nghiệm, sẽ giúp con đạt được nhiều thứ hơn trong tương lai." Bạch Quốc Du cũng khuyên.

Mộc Tiểu Nhã lúc này đã phản ứng lại, cô biết Bạch Tranh có ý tốt, thật ra đòi trước cô chính là đi theo ý tưởng của Bạch Tranh. Ra nước ngoài du học 2 năm, sau đó nhận được đề cử của giáo sư, lúc sau lại làm nhà thiết kế cho một nhãn hiệu giày có tiếng ở nước ngoài. Chẳng qua khi cô vừa mới đạt được chút thành tích, liền qua đời sớm, hiện tại suy nghĩ một chút kỳ thật còn rất chưa xót.

"Chúng con không có dã tâm lớn như vậy." Mộc Tiểu Nhã giải thích, "Con và Phương Hủy, chính là bạn học cùng mở phòng làm việc, thật ra chúng con chỉ là không muốn đi ra ngoài làm công cho người khác nên mới quyết định mở văn phòng riêng của mình. Chúng con tuy nói là định chế sản phẩm cao cấp, nhưng giá cả chắc chắn sẽ không cao, mục tiêu chủ yếu là công nhân và tầng lớp trung lưu mà thôi. Theo dự kiến, chúng con sẽ thiết kế một số đôi giày thể thao bán trên mạng, đây là nguồn thu chủ yếu. Chúng con cũng không nghĩ kiếm quá nhiều tiền, chỉ cần thoải mái tự tại, không mệt quá là được."

Sau khi nghe Mộc Tiểu Nhã giải thích xong, Bạch Tranh không nói gì nữa, thậm chí còn cảm thấy bản thân nhiều chuyện. Một người muốn mở cửa hàng đồ chơi, hơn nữa không yêu cầu phải kiếm nhiều tiền, cũng không cần phải quá mệt, mục tiêu gây dựng sự nghiệp kỳ lạ như thế, thật là... Bạch Tranh xấu hổ ăn một ngụm cháo, vẫn là không đánh giá.

"Vậy các con chuẩn bị phòng làm việc thế nào rồi?" Lý Dung cảm thấy hứng thú nói.

"Địa điểm phòng làm việc đã thuê rồi, tiếp theo là trang hoàng lại, chính thức đi vào làm việc khả năng là hơn hai tháng nữa." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Vậy con phải vội vàng trang hoàng lại trong hai tháng vừa qua?"

"Dạ, nhưng phần lớn công việc đều do bạn con phụ trách, con chỉ thỉnh thoảng ghé qua thôi." Bởi vì Mộc Tiểu Nhã vừa mới kết hôn, Phương Hủy gần như tiếp nhận hầu hết công việc vì không muốn tân hôn của bọn họ gặp trở ngại, chỉ khi muốn thảo luận phương án trang trí mới liên hệ với Mộc Tiểu Nhã.

"Àn." Lúc này, Bạch Xuyên lại đưa cho Mộc Tiểu Nhã một quả trứng gà nữa.

"..." Mộc Tiểu Nhã bắt đầu đi, sao Bạch Xuyên toàn cho cô trứng gà, cô đành phải nhỏ giọng nhắc nhở, "Em không muốn ăn nó, đừng lại cho em trứng gà." Nói xong, cô lấy quả trứng thứ hai mà Bạch Xuyên đưa cho, định chống đỡ ăn một chút. Ai ngờ cô vừa mới cắn một ngụm, Bạch Xuyên liền đem trứng gà gấp trở về.

"?!"

"Không muốn ăn, tôi ăn." Bạch Xuyên một miếng liền đem quả trứng gà Mộc Tiểu Nhã đã cắn một nửa đem nuốt hết.

Này... điều này cũng quá thân mật! Mộc Tiểu Nhã đỏ mặt, cũng không dám ngẩng đầu xem sắc mặt những người khác.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một phen cầu lương, biểu cảm của ba người Bạch gia lại đều là vui mừng, Lý Dung cũng càng kiên định với ý nghĩ trong lòng mình.

Bữa sáng qua đi, Bạch Quốc Du cùng Bạch Tranh đi làm. Lý Dung chủ động tìm Mộc Tiểu Nhã, nói ra suy nghĩ của mình.

"Mẹ, mẹ muốn con đưa Bạch Xuyên đi du lịch sao?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc nói.

"Đúng đó." Lý Dung cười giải thích, "Bởi vì việc của bà Tiểu Xuyên, hôn lễ của các con cũng không làm lớn, nhưng tuần trăng mật vẫn nên có. Hơn nữa,

giáo sư Phùng cũng nói rồi, mang Tiểu Xuyên ra ngoài nhiều một chút, đối với sự khôi phục của nó cũng có chỗ tốt. Trước kia khi chúng ta mang Bạch Xuyên ra ngoài, nó đều không nguyên ý, nhưng ta nghĩ nếu là con đưa đi, nó hẳn là rất vui mừng."

Mộc Tiểu Nhã quay đầu nhìn Bạch Xuyên, Bạch Xuyên đang ngồi trong hoa viên đọc sách. Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên ý thức được, dường như chỉ cần mình có một chút không chú ý hoặc không cùng anh nói chuyện, thì Bạch Xuyên nhất định là đang đọc sách hoặc đang ngẩn người.

"Dẫn thằng bé ra ngoài nhiều một chút, để nó tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, nó đối với bên ngoài hứng thú càng lớn, khôi phục sẽ càng nhanh." Hôm qua giáo sư Phùng đã cho cô một số ý kiến, Mộc Tiểu Nhã tự nhiên cũng nhớ rõ. Lúc này Lý Dung lại nhắc tới, Mộc Tiểu Nhã cũng động tâm.

"Nếu mọi người yên tâm, con thật ra cũng có nơi muốn đi, cũng thích hợp mang Tiểu Xuyên cùng đi." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Yên tâm, đương nhiên yên tâm." Từ ngày tiếp nhận Mộc Tiểu Nhã làm con dâu, ngày đó Lý Dung cũng đã lựa chọn tin tưởng Mộc Tiểu Nhã. Càng dùng nói, trải qua việc Bạch Xuyên phát bệnh, biểu hiện của Mộc Tiểu Nhã sớm đã được mọi người Bạch gia tán thành.

"Vậy... con sẽ chuẩn bị một chút, đưa Bạch Xuyên ra ngoài du lịch." Mộc Tiểu Nhã quyết định.

"Đúng vậy, đi chuẩn bị đi, mẹ sẽ cho người thu dọn hành lý." Lý Dung nói xong liền hưng phấn rời đi, trước tiên tìm chú Lý chuẩn bị đồ dùng du lịch cho hai người. Đến nỗi Mộc Tiểu Nhã muốn đi đâu du lịch, Lý Dung cũng mặc kệ, dù sao cứ chuẩn bị trước là được.

Quyết định muốn đi du lịch xong, việc đầu tiên chính là nói cho bạn đồng hành của mình.

Mộc Tiểu Nhã đi đến bên cạnh Bạch Xuyên, phát hiện quyển sách anh vừa mới lấy ra kia, sau khi cô nói chuyện phiếm với mẹ một lát, cũng đã được Bạch Xuyên đọc xong một phần ba.

Đây là sách gì? Mộc Tiểu Nhã cố gắng xem xét một vài dòng chữ, nhưng lại phát hiện toàn là thuật ngữ chuyên nghiệp, làm cho một người sinh hoạt ở nước ngoài 4 năm như cô, cảm giác mình đã thoái hóa thành một người thất học. Mộc Tiểu Nhã từ bỏ thu hồi tầm mắt, sau đó mở bàn tay với qua, chặn lên nội dung trang sách.

Tầm mắt bị cản trở, Bạch Xuyên theo bản năng ngẩng đầu, trong nháy mắt khi nhìn thấy Mộc Tiểu Nhã, khuôn mặt tự nhiên nở một nụ cười.

"Sách đẹp sao?"

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu.

Mộc Tiểu Nhã đột nhiên nổi lên tâm tư trêu đùa, vì thế cố ý khó xử nói: "Vậy em đẹp, hay vẫn là sách đẹp?"

"Em đẹp." Bạch Xuyên trả lời không chút do dự.

"Phanh!"

Mộc Tiểu Nhã che ngực, nửa ngày cũng không thể phục hồi lại tinh thần. Nghe câu nói này liền biết rõ đối phương đang nói dối, nhưng nghe xong cũng không thể không vui vẻ, huống chi, Bạch Xuyên sẽ không nói dối. Bạch Xuyên nói cô đẹp, như vậy ở trong lòng Bạch Xuyên, nhất định chính là đẹp.

Nhận thức này làm cho Mộc Tiểu Nhã hết sức vui vẻ, bất tri bất giác cười một hồi lâu, cô mới cùng Bạch Xuyên nói: "Chúng ta đi ra ngoài du lịch đi."

"Du lịch?" Bạch Xuyên nhú mày, anh không thích đi du lịch, trước kia người trong nhà đều muốn dẫn anh đi ra ngoài, nhưng bên ngoài quá ồn ào, hơn nữa hoàn cảnh cũng thật xa lạ, anh không thích đi ra ngoài.

"Đúng vậy, chỉ hai người chúng ta, chúng ta đi ra ngoài chơi." Mộc Tiểu Nhã nói, "Em có một nơi vẫn luôn rất muốn đi, nhưng vẫn không có cơ hội, lần này anh đưa em đi đi."

Nơi Tiểu Nhã vẫn luôn rất muốn đi nhưng lại không đi được?

"Được." Bạch Xuyên gật đầu, nếu Tiểu Nhã muốn đi, anh nguyện ý đưa cô đi. Ôn ào một chút cũng không sao, anh có thể mang theo tai nghe Tiểu Nhã mua cho anh.

"Nơi đó còn có một người bạn tốt của em nữa, cô ấy đặc biệt muốn nhìn thấy anh, đến lúc đó em sẽ giới thiệu hai người với nhau." Mộc Tiểu Nhã hưng phấn nói, "Nhà cô ấy có một vườn anh đào rất lớn, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau hái anh đào ăn."

"Được." Bạch Xuyên cười, anh nhớ rõ, Tiểu Nhã thích nhất là ăn anh đào, cho nên trước kia mỗi năm mùa hè, khi bà nội hỏi anh muốn ăn cái trái cây gì, anh đều sẽ bảo bà mua anh đào.

"Em nhớ rõ, anh cũng thích ăn anh đào, đúng không?" Mộc Tiểu Nhã nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi lần đến nhà bà Bạch, trên bàn cơm đều sẽ có anh đào. Bà Bạch đã nói với cô rằng, Bạch Xuyên cũng thích ăn anh đào.

"Đúng." Bạch Xuyên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nộp tiền lương

Edit: Flanty

Mộc Tiểu Nhã muốn đến mà vẫn luôn không đến Anh Đào Viên, chính là quê của bạn tốt Lương Nặc Nặc. Ở đời trước, sau khi tốt nghiệp, đây là nơi cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhưng không đến, bây giờ Mộc Tiểu Nhã đem nơi đó trở thành nơi trăng mật của cô và Bạch Xuyên. Hơn nữa, Anh Đào Viên nhà Lương Nặc Nặc ở trong núi, theo như Lương Nặc Nặc nói quê của cô ấy phong cảnh đẹp như họa, một chút không thua các địa điểm du lịch lớn bên ngoài.

Quan trọng nhất chính là, trong núi an tĩnh, người cũng ít, Bạch Xuyên có lẽ sẽ cảm thấy thoải mái.

Chuẩn bị xong hành lý, chú Lý đưa bọn họ tới sân bay rồi nói lời tạm biệt, Mộc Tiểu Nhã dẫn Bạch Xuyên vào phòng chờ. Bởi vì bọn họ mua vé máy bay khoang hạng nhất nên phòng chờ cũng không nhiều người, Mộc Tiểu Nhã tính toán thời gian máy bay hạ cánh, rồi liên lạc với Lương Nặc Nặc đến đón bọn họ.

Lương Nặc Nặc: *Sau khi cậu xuống máy bay, bắt xe đến ga tàu hỏa, sau đó mua vé sớm nhất đến huyện Vinh, đến lúc đó tớ sẽ cho người đến đón.*

Mộc Tiểu Nhã nhướn mày: *Còn phải ngồi xe lửa à?*

Lương Nặc Nặc: *Ở nông thôn, không có phương tiện giao thông. Nhưng mà phong cảnh trên đường cũng rất đẹp, hơn nữa xe lửa sơn màu xanh cũng sắp không còn nữa rồi, ngồi một lần cho biết.*

Mộc Tiểu Nhã: *Tớ thực sự không muốn ngồi.*

Lương Nặc Nặc: *Tớ thời gian này không sắp xếp được, chờ các cậu tới rồi, tớ gia nhất định chiêu đãi các người thật tốt.*

Mộc Tiểu Nhã nhìn không được xì một tiếng, cất di động, quay đầu nhìn Bạch Xuyên, phát hiện Bạch Xuyên cũng đang nhìn cô, trên mặt mang theo nghi hoặc.

"Nặc Nặc nói, chúng ta xuống máy bay sau đó còn phải đổi một chuyến xe lửa, em nghĩ chắc phải trời tối mới có thể đến Anh Đào Viên." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

Bạch Xuyên gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến, nhưng cái tên Nặc Nặc này, anh giống như đã nghe qua.

"Nặc Nặc, là người bạn lần trước em mượn tiền sao?" Bạch Xuyên hỏi.

"Anh nghe được?" Mộc Tiểu Nhã có chút xấu hổ, chính mình mua tai nghe cho Bạch Xuyên, lại còn vay tiền mua, thật sự là quá xấu hổ. Lúc ấy cô gọi điện thoại còn cố tình đi xa một chút, không nghĩ rằng Bạch Xuyên vẫn nghe được.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu. Không sai, anh chính là nghe được.

"Khụ ~" Mộc Tiểu Nhã không được tự nhiên ho khan một tiếng.

"Cho." Bỗng nhiên, trước mắt Mộc Tiểu Nhã xuất hiện một thẻ ngân hàng màu bạc.

"Đây là?" Mộc Tiểu Nhã sững sờ.

"Thẻ lương của tôi." Bạch Xuyên nói, "Đều cho em, không cần vay tiền."

Thẻ này là Bạch Tranh theo yêu cầu của Bạch Xuyên, ngày hôm sau đến công ty bảo phòng tài vụ khẩn cấp kết toán ra. Hơn nữa vì nghĩ đến việc em trai mình rất miễn cảm với những con số, anh ta dặn dò riêng phòng tài vụ, nhất định phải đưa cho em trai mình tiền lương một phần cũng không được sai sót. Sau đó sáng nay trước khi đi làm, tự mình giao cho Bạch Xuyên.

"Thẻ lương của anh?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc, một hồi lâu mới mơ hồ nhớ tới, trước kia Lý Dung có đề cập qua với cô, Bạch Xuyên có đi làm, hình như là làm trong công ty.

"Ừ, nộp thẻ lương." Tay Bạch Xuyên lại đưa về phía trước.

Nộp thẻ lương?

Đúng là ý cô hiểu à? Hôn nữa, sao Bạch Xuyên lại biết nộ thẻ lương, là ai nói cho anh?

Mộc Tiểu Nhã không nhận được hỏi: "Ai bảo anh nộ thẻ lương?"

"Bà nội nói, chờ về sau khi tôi kết hôn, phải đưa cho vợ tiền lương." Đây lời bà Bạch nói cho anh vào ngày đầu tiên đi làm, mặc dù đã thật lâu, nhưng trí nhớ của Bạch Xuyên rất tốt, anh đều nhớ rõ, "Em là vợ tôi, cho nên thẻ lương cho em."

Em là vợ tôi!

Ngữ khí của Bạch Xuyên bình đạm, cũng không khí phách, nhưng Mộc Tiểu Nhã nghe xong vẫn không khỏi đỏ mặt.

Anh chàng này, tự nhiên lại thế, trước kia mình sao lại không phát hiện ra.

"Tiền đều cho em tiêu?" Mộc Tiểu Nhã nhận lấy thẻ lương.

"Đều cho em, mặt mũi là sinh nhật tôi, sinh nhật là..."

"Em biết, trước khai giảng một ngày." Mộc Tiểu Nhã nhớ rõ, Bạch Xuyên sinh nhật là 31 tháng 8, khi còn nhỏ mỗi lần trước khai giảng, cô đều phải đến nhà bà Bạch giúp Bạch Xuyên tổ chức sinh nhật. Đó là sinh nhật Bạch Xuyên, cũng là một bữa tiệc lớn kết thúc nghỉ hè của Mộc Tiểu Nhã.

"Ừ." Bạch Xuyên nháy mắt cười tươi, má lúm đồng tiền nhận không được lại chạy ra. Tiểu Nhã nhớ rõ sinh nhật mình, tuy trí nhớ cô không tốt, nhưng cô vẫn luôn nhớ rõ sinh nhật mình. Ngay cả khi 4 năm học Đại học cô không ăn sinh nhật với mình, nhưng cô vẫn không quên!

Cô không quên đâu ~

Không kiếm chế được, Bạch Xuyên có chút phản kích.

"Vậy thì em sẽ tiêu nó." Mộc Tiểu Nhã cũng không khách khí, gần đây trên người cô không còn bao nhiêu tiền, tuy nói lần du lịch này có Lương Nặc Nặc chiêu đãi bọn họ, cô cũng không phải tiêu nhiều tiền, nhưng trên đường vẫn cần chút phí đi lại. Thứ hai, lần này bọn họ đi ra ngoài, người Bạch gia cũng không cho cô thêm tiền, cho nên hẳn là cũng biết đến sự tồn tại của thẻ lương này. Chỉ là không biết tiền lương của Bạch Xuyên hiện tại nhiều hay ít, có thể nuôi gia đình hay không...

Mộc Tiểu Nhã miên man suy nghĩ, trong lòng bỗng nhiên hiểu được cảm giác an toàn của các đồng nghiệp đã kết hôn trước kia.

Máy bay đúng 2 giờ sau hạ cánh, cầm hành lý, Mộc Tiểu Nhã gọi xe đến thẳng ga tàu hỏa. Chờ sau khi lên xe lửa, Mộc Tiểu Nhã gửi tin nhắn cho Lương Nặc Nặc báo cáo hành trình.

Đúng như Lương Nặc Nặc nói, duy nhất một chuyến tàu đến huyện Vinh bọn họ là xe lửa sơn màu xanh, Mộc Tiểu Nhã lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên ngồi loại xe lửa này. Tốc độ xe lửa sơn màu xanh cực chậm, trên xe cũng không có điều hòa, ghế dựa cũng là bằng gỗ cứng, cổ xưa như lấy ra từ viện bảo tàng. Nhưng tất cả những điều này cũng không phải là tệ nhất, tệ nhất chính là trên xe lửa quá nhiều người, hơn nữa sau khi xe lửa đi chuyển, hành khách có thể tự do đi lại. Không chỉ vậy, các hành khách trời nam đất bắc còn đặc biệt thích nói chuyện phiếm, các loại ngôn ngữ cùng đề tài hỗn tạp, ơ ơ quanh quẩn trong xe.

Mộc Tiểu Nhã theo bản năng quay đầu nhìn Bạch Xuyên, quả nhiên thấy Bạch Xuyên đã nhắm mắt lại.

"Khó chịu?" Mộc Tiểu Nhã lo lắng hỏi.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu, anh không thích loại hoàn cảnh ồn ào này.

"Vậy anh đeo tai nghe nghe nhạc đi." Mộc Tiểu Nhã đem tai nghe trên cổ mang vào cho Bạch Xuyên, sau đó lấy di động ra, phát khúc dương cầm mà Bạch Tranh đưa cho cô để giúp Bạch Xuyên bình tĩnh lại.

Biểu tình Bạch Xuyên thả lỏng một chút, chỉ là còn mím môi, hiển nhiên không phải thực sự thích ứng.

"Chúng ta ngồi 2 giờ, 2 giờ qua rất nhanh, anh ngủ một lát, tới nơi em sẽ gọi."

Bạch Xuyên khó chịu gật đầu, sau đó điều chỉnh âm lượng tai nghe, ghé đầu vào cửa kính xe lửa.

Mộc Tiểu Nhã không dám làm ồn đến anh, an tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giống như Lương Nặc Nặc nói, xe lửa tuy rằng đã cũ, nhưng phong cảnh ven đường thực sự rất đẹp. Ngẫu nhiên một trận gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, hỗn hợp hương hoa cỏ, nháy mắt làm mát lạnh không ít.

Xe lửa chạy rất chậm, nhưng trên đường trạm dừng cũng không ít, cơ hồ cứ quá nửa tiếng đồng hồ xe lửa phải dừng lại một lần, sau đó có một nhóm khách mới lên xe. Ở lần dừng xe thứ hai, đối diện Mộc Tiểu Nhã có hai bà cháu ngồi xuống, bé gái khoảng chừng 5-6 tuổi, dường như vừa mới cùng cha mẹ tách ra, khóc vô cùng thương tâm.

"Oa ô ô ô... con muốn mẹ, con muốn mẹ ~"

"Ngoan, đừng khóc, chúng ta sẽ trở lại sau nghỉ hè." Người bà kiên nhẫn dỗ dành.

Lúc này, Bạch Xuyên vẫn luôn an tĩnh ngủ bỗng nhiên giật giật, dường như là bị làm ồn ào đến, Mộc Tiểu Nhã hoảng sợ, luống cuống tay chân từ trong túi lấy ra một hộp chocolate lớn đưa cho bé gái trước mặt.

Các bé tuổi này đều thích ăn đường nhưng lại bị cha mẹ hạn chế, bỗng nhiên nhìn thấy nhiều chocolate như vậy, lập tức kinh ngạc quên mất khóc.

"Em gái ngoan, không khóc, để anh trai ngủ tiếp một lúc, hộp chocolate này chị tặng cho em được không." Mộc Tiểu Nhã nói.

Cô gái nhỏ theo bản năng quay đầu nhìn cái anh trai đang ngủ say kia, sau đó vẫn luôn nhìn không chớp mắt. Khiến Mộc Tiểu Nhã cho rằng trên mặt Bạch Xuyên có phải có thứ gì hay không, nhưng khi quay lại nhìn, cái gì cũng không có, trên mặt rất sạch sẽ, ngủ cũng rất ngoan ngoãn.

"Lông mi anh trai thật dài." Đột nhiên, cô bé thì thầm, "Giống hươu cao cổ."

Mộc Tiểu Nhã sững sờ, nhìn lông mi Bạch Xuyên, phát hiện quả nhiên rất dài, cũng thật giống hươu cao cổ, đặc biệt là thời điểm mở đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

"Chúng ta không đánh thức hươu cao cổ được không?" Mộc Tiểu Nhã không khỏi mỉm cười.

"Dạ." Giáo dục của cô bé rất tốt, sau khi nghe Mộc Tiểu Nhã nói chẳng những không khóc, cũng không lấy chocolate trong tay Mộc Tiểu Nhã. Nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn kiên trì muốn đem chocolate đưa cho cô bé.

"Không cần, vừa rồi làm ồn tới các cháu, vốn dĩ chính là chúng ta không đúng." Bà của cô bé cự tuyệt.

"Không sao, hộp chocolate này coi như là quà gặp mặt cháu cho cô bé, cảm ơn bé đã khen lông mi chồng cháu." Mộc Tiểu Nhã cười.

"Chồng cháu?" Bà lão giật mình, hiển nhiên không nghĩ tới hai người thoát nhìn còn giống sinh viên thế mà đã kết hôn. Nhưng lúc này nhìn lại, hai người quả thật rất xứng đôi.

"Dạ, chúng cháu vừa mới kết hôn."

"À, vậy đây xem như kẹo mừng rồi?" Bà lão nói một tiếng chúc mừng, cũng không trả lại nữa. Loại đồ như kẹo mừng này, lấy đi cũng là một phần chúc phúc.

Xe vẫn chậm rãi chạy, quy luật âm thanh va chạm với đường ray có thể khiến mọi người đi vào giấc ngủ. Vào thời điểm xe sắp dừng lần thứ ba, Mộc Tiểu Nhã mệt rã rời, rồi sau đó bất tri bất giác ghé vào bên cạnh Bạch Xuyên ngủ.

Một nhóm hành khách mới lên xe, túi lớn túi nhỏ chen chúc nhau trong hành lang, ong ong ầm ĩ hết cả xe. Bạch Xuyên giật giật, chậm rãi mở mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt nghiêng đang ngủ của Mộc Tiểu Nhã.

Lại thấy, mỗi lần tỉnh lại đều có thể nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Tiểu Nhã ~

Bạch Xuyên chậm rãi cười, cũng không dậy, cứ như vậy nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Nhã, giống như anh mấy ngày nay mỗi sáng thức dậy, luôn muốn nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Nhã một hồi lâu.

"Anh trai, anh mà nhìn nữa, chị gái sẽ tỉnh." Bỗng nhiên một giọng nói non nớt vang lên bên tai Bạch Xuyên. Bởi vì quá gần, giọng đứa trẻ quá rõ, tai nghe không thể ngăn trở âm thanh này.

Bạch Xuyên theo bản năng quay đầu, thấy một đôi bà cháu xa lạ, trong tay bé gái còn cầm một hộp chocolate, đó là hộp mà sáng nay Tiểu Nhã cho vào hành lý. Phát hiện này khiến Bạch Xuyên có cảm giác thân thiết hơn một chút đối với hai bà cháu này.

"Anh trai, anh đặc biệt thích chị có phải không?" Cô bé ngây thơ hỏi.

Bạch Xuyên ngẩn ngơ, ngoại trừ người quen, tốc độ anh trả lời người khác luôn chậm hơn mấy nhịp.

"Đừng nói bừa." Bà lão thấy biểu tình của Bạch Xuyên không đúng, vội vàng giáo huấn cháu gái mình.

"Vốn dĩ chính là vậy. Trước kia lúc con đi ngủ, mẹ đều nhìn chăm chăm con, mỗi lần thức dậy đều thấy mẹ đang nhìn. Con hỏi mẹ vì sao lại nhìn con như vậy, mẹ bảo bởi vì mẹ rất yêu con." Cô bé bất mãn bĩu môi.

"..." Bà lão xấu hổ nhìn Bạch Xuyên, lấy một khối chocolate cho cháu gái, "Đừng nói chuyện, ăn kẹo mừng."

"Đúng." Bỗng nhiên, Bạch Xuyên mở miệng, "Đặc biệt thích."

Bà lão sững sờ, ngay sau đó lộ ra một nụ cười ân cần. Thằng bé này hơn nửa ngày mới trả lời, hoá ra là thẹn thùng, cùng tính cách vợ không giống nhau, nhưng cũng có thể bổ sung cho nhau.

"Anh trai, tuy anh thực sự thích chị, nhưng cũng không thể nhìn chăm chăm được, bởi vì người ngủ sẽ có cảm giác, nếu ngủ không đủ sẽ rất khó chịu."

Cô bé nói như bà cụ non, "Anh nhiều nhất... chỉ có thể nhìn một phút đồng hồ."

Cô bé còn giờ ngón tay dính chocolate dính thẳng tắp trước mắt Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên ngơ ngác nhìn thật lâu, mới nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Cô bé lúc này mới vừa lòng thu hồi nhón tay nhỏ của mình, trong lòng âm thầm cảm thán: Người lớn này thật ngây thơ, không phải cho anh nhìn một lúc sao, cũng suy nghĩ lâu như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Xuyên: Tiền đều cho em tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chúng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cũng không khó chịu như vậy

Edit: Flanty

"Dừng xe lửa sẽ có người tiếp đón các bạn, biển số xe là Vinh 888*9."

Bạch Xuyên kéo hành lý, Mộc Tiểu Nhã ra cửa trạm nhìn đông nhìn tây tìm kiếm người mà Lương Nặc Nặc nói sẽ phải tới đón họ, chỉ là cô tìm hơn nửa ngày, cũng không phát hiện ra người và xe tới đón mình là cái nào.

"Cũng không cho số điện thoại." Mộc Tiểu Nhã lẩm bẩm, đang muốn gọi cho Lương Nặc Nặc, thì thấy một người đàn ông đội mũ rom, mặc đồ lao động đang từ xa vẫy tay với cô.

"Là Mộc Tiểu Nhã sao?" Giọng nói của người đàn ông rất lớn, cách nửa quảng trường cũng có thể nghe thấy âm thanh của anh ta.

Mộc Tiểu Nhã sững sốt, thấy người kia chạy vài bước tới: "Cô gái nhỏ, cô là Mộc Tiểu Nhã à?"

"Là tôi, chú là?"

"Tôi là người được Nặc Nặc nhờ tới đón các bạn, đi thôi, xe ở ngay lối vào phía trước." Vừa nói, người đàn ông vừa nhiệt tình duỗi tay nhận lấy hành lý trong tay Bạch Xuyên, ai ngờ tay anh ta còn chưa kịp chạm tới vali, Bạch Xuyên đã lách mình tránh ra.

Người đàn ông nhìn khoảng không trước mắt, lại nhìn Bạch Xuyên một cách kỳ lạ, thấy Bạch Xuyên trầm mặt không nói lời nào, còn tưởng rằng mình đã làm sai ở đâu.

Chẳng lẽ bởi vì mình vừa mới giao xong hàng hóa rồi đến đây ngay, trên người quá nặng mùi, người thành phố không chịu được? Nghĩ như vậy, người đàn ông lập tức nói xin lỗi: "Thật ngại quá, mùi mồ hôi trên người quá nặng, đã ảnh hưởng đến các bạn."

"Không phải, chú hiểu lầm rồi, chồng tôi tương đối hướng nội, không thích cùng người khác tiếp xúc." Mộc Tiểu Nhã biết đối phương hiểu lầm, vội vàng giải thích.

"Ồ ha ha... ra là vậy." Người đàn ông cười cười, cũng không để trong lòng, thấy đối phương không cần cầm hộ hành lý, liền dẫn hai người đi về phía trước, "Tôi là Lương Thành, cùng thôn với Nặc Nặc, các bạn cứ gọi tôi là chú Lương. Buổi sáng tôi chuyển một xe hàng vào trong huyện, vừa mới bán xong, đang định trở về thì Nặc Nặc nói cô ấy có hai người bạn từ thành phố đến chơi, nhờ tôi đi đón hộ."

"Đã làm phiền chú rồi."

"Không phiền, không phiền, tiện đường thôi."

Mộc Tiểu Nhã cười, hiểu kỳ nói: "Vừa rồi sao chú nhận ra chúng tôi?"

"Nói thật, nơi này của chúng tôi chỉ là một huyện nhỏ, không có người nào ăn mặc giống như cô cậu. Hai người đứng ở đây, vừa liếc mắt tôi đã nhận ra." Lương Thành vui tươi hơn hớn, "Đặc biệt là người đàn ông của cô, đứng ở kia, giống như trong TV bước ra vậy."

Người đàn ông của cô? Hình dung này vừa trực tiếp lại thô bạo, Mộc Tiểu Nhã không khỏi đỏ mặt.

Giờ mình là người đã kết hôn rồi, thế mà vẫn còn e lệ như vậy, không được, không được, da mặt phải dày một chút. Mộc Tiểu Nhã lắc đầu, nhắc nhở bản thân phải "tinh táo" lên.

"Làm sao vậy?" Bạch Xuyên quan tâm hỏi.

"Không có gì, chỉ hơi nóng một chút thôi." Mộc Tiểu Nhã lấy cơ thời tiết nóng bức để che dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình, nhất định Bạch Xuyên không thể nhìn ra điều gì từ mặt cô đâu.

Bạch Xuyên dừng một chút, phát hiện trên mặt Mộc Tiểu Nhã có không ít mồ hôi, vì thế từ trong túi lấy ra một tập khăn giấy giúp Mộc Tiểu Nhã lau mặt.

"Em.. em tự làm được." Mộc Tiểu Nhã đoạt lấy khăn giấy tự mình lau mồ hôi, nhưng ngón tay cô vẫn cảm nhận được sự mát lạnh trên đầu ngón tay Bạch Xuyên.

Sao nhiệt độ cơ thể mình cao hơn so với Bạch Xuyên nhiều như vậy?! Mộc Tiểu Nhã buồn bực nghĩ.

"Đến rồi, đem hành lý để ra phía sau đi." Lúc này, Lương Thành bỗng hô lên.

Mộc Tiểu Nhã quay đầu, phát hiện Lương Thành đang đứng trước một chiếc xe vận tải loại nhỏ, mà hướng Lương Thành đang chỉ là phía sau thùng xe, trên đó còn bừa bãi một đồng trái cây.

"..." Trách không được mình không tìm thấy xe, hoá ra là tới đón mình bằng xe tải, nha đầu Lương Nặc Nặc chết tiệt cũng không đề cập trước một câu, hại cô vừa rồi còn mãi tìm kiếm xe hơi loại nhỏ.

Lương Thành giúp hai người đưa hành lý ra phía sau xe, sau đó nói với Mộc Tiểu Nhã: "Không gian trong đầu xe hơi nhỏ, chỉ có thể ngồi một người, nếu không người đàn ông của cô ngồi phía sau đi?"

Mộc Tiểu Nhã thăm dò nhìn tình hình bên trong xe, phát hiện phía đầu xác thật chỉ có hai chỗ ngồi, may hơi nhú lại, nhẹ đến không thể phát hiện ra. Để Bạch Xuyên một mình ngồi phía sau xe cô tất nhiên không yên tâm, nhưng để Bạch Xuyên ngồi trên ghế phụ, Mộc Tiểu Nhã lại càng không yên tâm.

"Chú Lương, hai chúng tôi đều ngồi phía sau." Mộc Tiểu Nhã vẫn quyết định không muốn tách ra khỏi Bạch Xuyên.

"Phía sau bừa bộn, chốc nữa còn phải đi đường núi một hồi lâu, đến lúc đó sẽ rất xóc."

Vậy càng không thể để Bạch Xuyên một mình ở phía sau được.

"Không sao, Nặc Nặc nói phong cảnh ở đây rất đẹp, tôi vừa lúc ngồi phía sau nhìn xem." Mộc Tiểu Nhã tùy tiện tìm cớ.

"Vậy đi thôi." Lương Thành không khuyên nữa, "Người thành phố các cô các cậu sống trong các toà nhà quen rồi, thường thích ngắm núi nhìn sông chỗ chúng tôi." Phong cảnh trên núi chỗ họ rất tuyệt, ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài phượt thủ trong thành phố đến đây du lịch, cho nên Lương Thành cũng không cảm thấy cái cớ của Mộc Tiểu Nhã có vấn đề gì.

Mộc Tiểu Nhã cười cười không nói chuyện, leo lên xe cùng Bạch Xuyên, đem hành lý của hai người đặt xuống rồi dựa lưng vào tấm chắn trên xe, đồng thời cũng ngồi lên chính hành lý của mình.

Từ huyện thành đến nhà Lương Nặc Nặc phải đi hơn nửa giờ đường quốc lộ cộng thêm hơn mười phút đường núi. Nửa giờ đầu, xe đi rất vững vàng, chờ đến khi vào trong núi, Lương Thành hướng về phía sau hô lớn: "Đường bắt đầu xóc, các bạn cẩn thận."

"Được." Mộc Tiểu Nhã lớn tiếng đáp lại, quay đầu vừa muốn nhắc nhở Bạch Xuyên, xe bỗng nhiên quẹo vào một cái, cả người cô theo quán tính bị quăng đi, lao vào lồng ngực Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên chống xuống tấm chắn xe tải, chặt chẽ đem Mộc Tiểu Nhã ôm vào trong ngực.

"Cái kia... chú Lương nói, đường không dễ đi, nhắc chúng ta cẩn thận." Mộc Tiểu Nhã bị lời nói của chính mình và mặt, nhin không được lại nói, "Nhưng đừng giống như em bị quăng đi thế này."

"Ừ." Bạch Xuyên nghiêm túc gật đầu.

Mộc Tiểu Nhã từ trong ngực Bạch Xuyên ngồi dậy, sau đó hai tay gặt gao bám lấy tấm chắn sau lưng, sẵn sàng đối phó với đoạn đường xóc nảy tiếp theo.

"Loảng xoảng, loảng xoảng, loảng xoảng ~"

Thân thể hai người phập phồng theo xe, sau lưng bởi vì vẫn luôn dán vào tấm chắn, vài lần xóc nảy bị đập vào có chút đau. Nhưng Mộc Tiểu Nhã lại không dám đuổi tay ra xoa, sợ mình vừa buông tay một cái, cả người liền mất trọng tâm.

"Loảng xoảng ~"

Lại một trận xóc nảy nữa, thời điểm Mộc Tiểu Nhã cắn răng chuẩn bị lại bị đập vào lưng một lần nữa, một cánh tay lạnh yên không tiếng động chấn phía sau Mộc Tiểu Nhã. Mộc Tiểu Nhã chỉ cảm thấy phía sau lưng mềm nhũn, tiếp theo thân thể đã bị cuốn vào một cái ôm ấm áp.

"Tiểu Xuyên?!" Mộc Tiểu Nhã quay đầu lại.

"Đau, tôi chống đỡ." Giọng Bạch Xuyên rất thấp, nếu không phải là đang dán vào lỗ tai Mộc Tiểu Nhã nói, âm thanh cơ hồ đã bị tiếng xóc nảy này che đi. Nhưng mà Bạch Xuyên cũng không cần Mộc Tiểu Nhã nghe thấy, anh chỉ không muốn sau lưng Mộc Tiểu Nhã lại xuất hiện vết bầm tím giống lần trước.

Tiểu Nhã quá sợ ngứa nên không cho anh chạm vào, nếu cô bị thương mà mình lại không thể giúp cô mát xa và bôi thuốc được, vậy thì không thể cho cô bị thương.

Mộc Tiểu Nhã an tĩnh dựa vào ngực Bạch Xuyên, theo mỗi một lần xe xóc nảy, hai người lại càng thêm tiếp xúc thân mật. Mộc Tiểu Nhã không biết nên hình dung cảm giác ấy như thế nào, chỉ cảm thấy cái ôm này phảng phất như vòng ra một thể giới nho nhỏ, xung quanh đều an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của nhau. Mà toàn bộ cảm xúc của cô, chính là vòng tay mạnh mẽ của Bạch Xuyên.

Không biết qua bao lâu, xe bỗng nhiên ngừng lại. Lương Thành từ khoang điều khiển đi ra, cười ha hả nói với hai người: "Tới rồi."

"Tới rồi?" Mộc Tiểu Nhã vội hoàn hồn.

"Đi lên chính là Anh Đào Viên nhà Nặc Nặc." Lương Thành vừa nói vừa giúp hai người lấy hành lý xuống.

"Cảm ơn chú Lương." Xuống xe, Mộc Tiểu Nhã từ trong ba lô lấy ra một hộp chocolate đưa qua, "Tôi có một hộp chocolate, tặng chú."

"Cái này không được, đã nói rồi, tôi tiện đường." Lương Thành xua tay, tỏ vẻ không nhận.

"Chúng tôi cũng chỉ là tùy tiện mua chút quà kỷ niệm, cũng không quý, chú đừng khách khí."

"Vậy được rồi." Người trong núi tính cách đều ngay thẳng, thấy Mộc Tiểu Nhã thiết tình muốn đưa, cũng không cự tuyệt nữa, "Muốn tôi đưa hai người lên không, hai cái hành lý này mang lên cũng không dễ."

"Không cần, Nặc Nặc sẽ lập tức xuống đây đón chúng tôi." Mộc Tiểu Nhã cười nói.

"Vậy được, tôi đi đây, có rảnh tới nhà tôi ăn cơm." Lương Thành phát tay, mở cửa xe tải, "loảng xoảng, loảng xoảng" rồi đi.

Mãi cho đến khi không nghe thấy tiếng xe nữa, mây Bạch Xuyên mới giãn ra, anh trước nay chưa từng thấy qua cái xe nào ồn như vậy, so với xe lửa còn ồn hơn.

"Mộc Mộc!" Lúc này, một giọng nữ lạnh lót từ trên sườn núi truyền xuống, ngay sau đó, một cô gái mặc áo somi kẻ ô vuông chạy tới.

"Nặc Nặc." Mộc Tiểu Nhã vui vẻ, buông hành lý trong tay, cũng chạy vội lên. Hai cô gái tươi như hoa ôm nhau trên sườn đồi đầy cỏ xanh, cười như hai đứa trẻ năm tuổi.

Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã tươi cười, những phiền não tích lũy từ cuộc hành trình ồn ào, nháy mắt đều tan biến. Đôi mắt anh sáng lấp lánh, thậm chí còn mang theo một chút thỏa mãn. Anh muốn rằng, mỗi lần trải qua một trận ồn ào như vừa rồi, đều có thể nhìn thấy Tiểu Nhã tươi cười, như vậy thì dù cho có ồn ào bao nhiêu cũng có thể chịu đựng được.

Hai người cười đủ rồi, Lương Nặc Nặc lúc này mới quay sang đánh giá chàng trai vẫn luôn yên lặng đứng bên sườn núi, vừa thấy, lập tức hâm mộ ghen tị nói: "Một người đàn ông đẹp trai như vậy, thế mà lại bị cậu cướp mất."

"Ghen à?" Mộc Tiểu Nhã cười, "Tớ phải xếp hàng trước mười mấy năm mới lấy được đó."

"Biết biết biết, tớ biết hai người thanh mai trúc mã rồi."

Hai người lùi lại vài bước, Lương Nặc Nặc thoải mái hào phóng vươn tay với Bạch Xuyên: "Xin chào, em là Lương Nặc Nặc, là bạn tốt của vợ anh."

Mộc Tiểu Nhã quay đầu nhìn Bạch Xuyên, nhưng cô cũng không thúc giục hay nhắc nhở, mà là an tĩnh ở một bên chờ, chờ Bạch Xuyên tự mình đáp lại.

Bạch Xuyên đầu tiên là ngơ ngác nhìn Lương Nặc Nặc đang vươn tay ra, lại nhìn lên mặt Lương Nặc Nặc, toàn bộ quá trình đều diễn ra chậm chạp.

Mà Lương Nặc Nặc cũng không nóng nảy, vẫn giữ nụ cười chân thành, kiên nhẫn chờ Bạch Xuyên đáp lại. Tình trạng của Bạch Xuyên cô đã sớm nghe Mộc Tiểu Nhã đề cập qua, cho nên lúc này vẫn chưa cảm thấy kỳ lạ và không kiên nhẫn.

"Xin chào." Hai phút sau, Bạch Xuyên rốt cuộc cũng đáp lại, nhưng anh cũng chỉ chào mà thôi, chứ không nắm lại tay Lương Nặc Nặc.

Dù chỉ là trả lời, cũng đã khiến Mộc Tiểu Nhã cao hứng. Bởi vì Bạch Xuyên chỉ dùng có hai phút, đã tiếp nhận bạn của cô.

"Tớ quyết định, lần sau nói gì với anh ấy tuyệt đối sẽ không đi kèm hành động nào nữa." Duỗi tay nửa ngày cũng vô dụng, Lương Nặc Nặc vừa xoa cánh

tay vừa nhõng nhẽo với Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã cũng không phản ứng lại với cô ấy, nắm lấy tay Bạch Xuyên cùng đi lên núi.

Lương Nặc Nặc xách hành lý đuổi sát theo Mộc Tiểu Nhã, dẫn hai người vào nhà gỗ nhỏ trong Anh Đào Viên.

Nhà gỗ nhỏ có tổng cộng 5 gian, liên kết thành một khối, được xây ở trung tâm vườn anh đào.

Lương Nặc Nặc đưa một gian phòng cho Mộc Tiểu Nhã, sau đó giới thiệu: "Phía sau là phòng bếp, bên phải là phòng tắm, các cậu trước tiên đi tắm rửa thay quần áo đi, lúc ra là có thể ăn cơm rồi. Tớ ở ngay bên cạnh, lúc nào cần thì cứ gọi."

"Được." Mộc Tiểu Nhã đánh giá nhà gỗ một chút, bên trong không gian rất lớn, đại khái khoảng hai mươi mét vuông. Phòng trang trí tuy đơn giản, nhưng rất có tình thú, Lương Nặc Nặc thậm chí còn chuẩn bị cho bọn họ chăn gối đồ tắm, giống hệt phòng tân hôn.

"Tớ đi trước làm cơm tối đây." Đi tới cửa, Lương Nặc Nặc bỗng nhiên xoay người lại, nháy mắt với Mộc Tiểu Nhã, "Nhắc nhở thân thiện."

"Cái gì?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Nơi này cách âm không tốt, các cậu buổi tối... chú ý chút nha." Nói xong, Lương Nặc Nặc vội tông cửa ra ngoài, vừa vặn tránh thoát Mộc Tiểu Nhã thẹn quá thành giận mà phi giày vào mình.

Mộc Tiểu Nhã thở phì phì một hồi, vừa lúc đối mắt với Bạch Xuyên, lúc này trong đầu lại nghĩ đến tư tưởng không tốt đẹp của Lương Nặc Nặc, thu cũng thu lại không được.

"Không sao, tôi có thể mang tai nghe." Bạch Xuyên tỏ vẻ từ lúc Tiểu Nhã mua tai nghe cho anh, anh đã không có sợ âm thanh như trước nữa.

"..." Loại chuyện này mang tai nghe có thể có ích lợi gì!!

Tác giả có lời muốn nói:

Bạch Xuyên: Mang tai nghe vô dụng, vậy phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bạch Xuyên khá tốt

Edit: Flanty

Tắm xong, Bạch Xuyên ngồi bên mép giường chậm rãi lau tóc, động tác của anh rất chậm, dường như chẳng cần quan tâm đến thời gian. Ánh mắt ngoác nhìn chằm chằm vào cửa, chờ Mộc Tiểu Nhã trở về.

Vừa rồi lúc anh tắm rửa xong, Tiểu Nhã nói muốn đi ra ngoài một chút, bảo anh ở đây chờ.

"Kể kệt ~"

Cửa gỗ bị đẩy ra, Mộc Tiểu Nhã cầm một hòm thuốc vào, đôi mắt Bạch Xuyên sáng lên không dễ nhận thấy, trong lòng an tâm hơn rất nhiều.

Đã trở lại (#^.^#)

"Tóc còn chưa lau khô sao?" Mộc Tiểu Nhã hỏi, vừa rồi khi cô đi ra ngoài Bạch Xuyên đang lau tóc, cũng đã được bốn năm phút đồng hồ rồi, thế nào mà Bạch Xuyên vẫn còn đang lau.

Bạch Xuyên ngẩn người, có chút vụng về dừng động tác lại. Một lát sau, mới nhớ phải trả lời Mộc Tiểu Nhã: "Lau khô."

Bạch Xuyên chột dạ, vừa rồi anh chuyên tâm chờ Mộc Tiểu Nhã về, nhất thời quên mất mình còn đang lau tóc.

Mộc Tiểu Nhã từ trong hòm thuốc lấy ra một hộp thuốc mỡ, xoay người ngồi đối diện Bạch Xuyên: "Cởi quần áo ra, để em xem lưng anh." Vừa rồi trên đường quá xúc nẩy, Mộc Tiểu Nhã sợ lưng Bạch Xuyên sẽ bị thương, vì thế không yên tâm muốn nhìn một chút.

Bạch Xuyên không do dự, cũng không làm trò trước mặt Mộc Tiểu Nhã, động tác nhanh nhẹn cởi áo thun vừa mới thay ra, để lộ làn da trắng nõn dưới

lớp áo.

"Khụ... quay lại." Da thịt sáng choang làm cô hoa cả mắt, Mộc Tiểu Nhã bỏ qua xấu hổ trong lòng, đi đến mép giường bảo Bạch Xuyên quay người. Bạch Xuyên quay lưng lại, lộ ra một mảng ứ xanh phía sau lưng.

Quả nhiên đã bị bầm.

Mộc Tiểu Nhã nhăn mày lại, có chút đau lòng nhìn một mảng lớn xanh tím này, chẳng qua mới xóc nảy hơn mười phút, từ lúc xuống xe đến bây giờ còn chưa đến một giờ, thế mà đã ứ xanh thành như vậy.

"Đau không?" Mộc Tiểu Nhã dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lưng Bạch Xuyên.

"Đau." Bạch Xuyên không có cái gọi là *chủ nghĩa đại nam tử*[1] của người đàn ông bình thường, cô hỏi anh, đau anh sẽ nói là đau.

[1] Chủ nghĩa đại nam tử: luôn tỏ ra mình là người đàn ông đích thực, người đàn ông đã trưởng thành.

Mộc Tiểu Nhã nháy mắt lại tự trách: "Vậy sao anh còn ôm em, không phải sẽ càng đau hơn sao."

Trọng lượng của hai người bị Bạch Xuyên một mình đỡ lấy, phía sau lưng va đập với tấm chăn cũng sẽ mạnh hơn gấp bội, hơn nữa Bạch Xuyên vì ôm lấy cô, chỉ có thể dùng một bàn tay để cân bằng thân thể, như vậy tất nhiên lực giảm xóc cũng nhỏ đi. Cho nên phía sau lưng Bạch Xuyên bị ứ xanh một mảng lớn thế này, hơn phân nửa là do cô mà tạo thành.

"Tôi ôm em, cũng chỉ đau mình tôi." Bạch Xuyên trả lời.

Hai mắt Mộc Tiểu Nhã nóng lên, bỗng nhiên muốn khóc. Sống hai đời, Mộc Tiểu Nhã không nghĩ tới sẽ có một ngày, cô sẽ bởi vì một người đàn ông ngồi trên xe ôm mình mà cảm động muốn khóc.

Rõ ràng giáo sư Phùng và bà Bạch đều đã sai, ai nói bệnh tự kỷ sẽ không biểu đạt tình cảm, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy Bạch Xuyên đối với việc biểu đạt tình cảm, có thể chạm tới tận tâm hồn.

"Em.. em đi lấy đá đắp một chút." Để che giấu đôi mắt đã đỏ lên, Mộc Tiểu Nhã vội xoay người ra cửa. Khi quay đầu muốn đến phòng bếp tìm đá thì bất gặp bạn tốt Lương Nặc Nặc.

"Mộc Mộc, sao cậu lại khóc?" Lương Nặc Nặc thấy Mộc Tiểu Nhã hốc mắt phỉm hồng, lập tức khăn trương hỏi.

"Không có gì, ở đây có túi chườm đá không?" Mộc Tiểu Nhã cười, nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình.

"Tủ lạnh có đá, tớ lấy khăn lông cho cậu bọc lại." Lương Nặc Nặc thấy Mộc Tiểu Nhã không muốn nói, cũng không hỏi lại, dùng khăn lông làm thành túi chườm đá đưa cho Mộc Tiểu Nhã.

"Cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã cầm túi chườm đá quay đầu rời đi, Lương Nặc Nặc đứng ở cửa phòng bếp, nhìn theo hướng bạn tốt rời đi, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Lúc Mộc Tiểu Nhã trở lại phòng, Bạch Xuyên vẫn như cũ duy trì tư thế ngồi đưa lưng về phía cô, dường như từ lúc mình rời khỏi anh không hề cử động một chút nào. Mà phần lưng xanh tím của anh, lại giống như đã lớn hơn một ít.

"Tiểu Xuyên, anh nằm xuống đi." Mộc Tiểu Nhã cầm đá đi qua.

Bạch Xuyên nghe lời nằm sấp xuống.

"Có hơi buốt, nhưng dùng túi chườm đá đắp một chút, vết bầm sẽ không lan rộng." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Ừ." Bạch Xuyên nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Mộc Tiểu Nhã đem khăn lông bọc đá đắp nhẹ trên lưng Bạch Xuyên, trong tay mang nửa trọng lượng túi chườm đá, sợ buông lỏng tay sẽ làm tổn thương da của anh.

Sau khi đắp một lúc, Mộc Tiểu Nhã lại lấy thuốc mỡ bôi lên vết ứ xanh cho Bạch Xuyên. Ngón tay mềm nhẹ xẹt qua sống lưng, sau đó lưu luyến ở phần eo. Eo Bạch Xuyên bị bầm nghiêm trọng nhất, sau khi đắp xong một lúc, màu xanh đã chuyển một chút sang tím. Mộc Tiểu Nhã không khỏi bôi thuốc mỡ thêm lên chỗ này.

"Tiểu Nhã ~" Bạch Xuyên đột nhiên lên tiếng.

"Dạ?" Mộc Tiểu Nhã không để ý đáp lời, ngón tay vẫn bôi thuốc mỡ.

"Vì sao lúc em sờ tôi thì tôi không ngứa, nhưng lúc tôi sờ em, em lại ngứa?" Bạch Xuyên cố sức quay đầu lại, nghiêm túc hỏi.

"!!!" Cái gì mà em sờ anh anh sờ em?

Mộc Tiểu Nhã đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Bạch Xuyên, cố gắng nhắc nhở bản thân không được hiểu sai, "Bởi vì... bởi vì nơi đó của em quá nhiều thịt ngựa, nên sẽ ngứa."

"Vậy vì sao tôi không có nhiều?"

"Thất lưng mỗi người có độ mẫn cảm khác nhau, trên eo anh không nhiều, không nhất định ở những chỗ khác cũng không có."

"Ồ." Bạch Xuyên đã hiểu, anh quay người lại, "Hoá ra là eo Tiểu Nhã mẫn cảm"

"Phụt ~" Mộc Tiểu Nhã siết chặt tay, trong nháy mắt một đồng thuốc mỡ phun ra.

Nhìn một đồng thuốc mỡ màu trắng trên mu bàn tay, Mộc Tiểu Nhã hưng hăng đổ toàn bộ lên quần áo phía sau lưng Bạch Xuyên, quần áo Bạch Xuyên dính nhơm nhớp lại không thể đi tắm được.

Com chiều chỉ có ba người Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã cùng bà chủ Lương Nặc Nặc.

"Sao chỉ có chúng ta, những người khác đâu?" Mộc Tiểu Nhã cảm thấy kỳ quái, Anh Đào Viên lớn như vậy không thể chỉ có mình Lương Nặc Nặc được.

"Những người khác về nhà rồi, bọn họ đều là người trong thôn." Lương Nặc Nặc trả lời.

"Vậy chú đi đâu?"

"Ba mẹ đi thăm em gái tớ rồi, hơn hai ngày nữa mới về, nhưng dù có tới đây cũng sẽ không ở lại, họ thích ở trong thôn hơn." Lương Nặc Nặc nói.

Mộc Tiểu Nhã gật đầu hiểu rõ: "Câu tính về sau thật sự ở đây trông anh đào sao?" Thật ra Mộc Tiểu Nhã biết rõ nhưng cố tình hỏi, bởi vì 4 năm sau, Lương Nặc Nặc thật sự vẫn luôn ở lại quê cô ấy.

"Tớ định mở một cửa hàng chuyên bán các loại trái cây trên Taobao." Lương Nặc Nặc cười nói, "Nơi này khí hậu rất tốt, trái cây trồng ra ăn ngon hơn so với bên ngoài, tớ tính toán bắt đầu từ vườn anh đào nhà tớ trước, nếu hiệu quả và lợi ích cao, sẽ phát động cả thôn làm một trận."

"Cậu đây là muốn kéo cả thôn cùng nhau làm giàu?"

"Đúng vậy, tư tưởng giác ngộ quá cao đi." Lương Nặc Nặc ha ha cười.

"Bội phục bội phục, tớ hổ thẹn vì không bằng cậu."

"Tới đây, ném thử anh đào nhà tớ xem." Lương Nặc Nặc đẩy một rổ anh đào tới trước mặt Mộc Tiểu Nhã, "Hôm nay đến thì trời đã tối rồi, không thể đưa các cậu đi tham quan được, chờ ngày mai sẽ đưa các cậu đi."

Mộc Tiểu Nhã ừ một tiếng, cầm một quả anh đào lên ăn, phát hiện quả nhiên vị rất ngon, so với anh đào bình thường ngọt hơn không ít, lập tức ánh mắt sáng lên, lấy một quả anh đào đưa tới trước mặt Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên, ném thử xem, anh đào này ngon ngọt hơn nhiều so với mua ở Văn Thành."

Bạch Xuyên, người đang yên tĩnh ăn cơm, đặt đôi đũa trong tay xuống, đón lấy quả anh đào Mộc Tiểu Nhã đưa và ăn nó.

"Ngon không?" Mộc Tiểu Nhã theo sát hỏi.

"Ăn ngon." Bạch Xuyên gật đầu, nhưng cũng không ăn anh đào nữa, mà chỉ nâng bát đũa lên tiếp tục ăn cơm tối.

"Chờ đến ngày mai chúng ta có thể tự mình đi hái ăn rồi."

"Ừ." Bạch Xuyên dừng lại động tác ăn cơm, ngoan ngoãn lên tiếng, sau đó mới tiếp tục ăn.

Bên này Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên giao lưu không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng Lương Nặc Nặc ở một bên nhìn lại cảm thấy mệt không chịu được. Bạch Xuyên yên lặng đến mức, vừa rồi cô cùng Mộc Tiểu Nhã nói chuyện phiếm, thậm chí quên mất sự tồn tại của anh. Hiện giờ Bạch Xuyên có phản ứng, nhưng lại giống hết người gỗ, chỉ khi nào Mộc Tiểu Nhã hỏi thì anh mới trả lời. Một khi Mộc Tiểu Nhã không nói, anh lại an tĩnh như không tồn tại.

Tuy sớm biết rằng bệnh tự kỷ chính là như vậy, nhưng chính mắt nhìn thấy, tự mình cảm nhận bọn họ không giống người bình thường, Lương Nặc Nặc mới cảm nhận sâu sắc được cái loại cảm giác gian nan vô lực này. Người này về sau chính là chồng Mộc Mộc sao? Vài chục năm sau Mộc Mộc đều phải kiên nhẫn hướng dẫn anh ta sao? Chỉ như vậy nghĩ, Lương Nặc Nặc nháy mắt liền hiểu được những lo lắng Phương Hủy trước đó nói với cô.

Quá mệt mỏi, Mộc Mộc sống như vậy, thật sự rất mệt.

"Sao không ăn cơm?" Mộc Tiểu Nhã thấy Lương Nặc Nặc bỗng nhiên thần thờ, không khỏi nhắc nhở.

"Ách, đang nghĩ chút việc." Lương Nặc Nặc hoàn hồn.

"Nghĩ cái gì?"

"Tớ đang suy nghĩ, hai người các cậu ngày mai nên trở thành người mẫu cho tớ." Lương Nặc Nặc cười nói, "Tớ định chụp vài tấm hình đẹp "up" lên cửa hàng Taobao, hai người các cậu phối hợp giúp tớ chụp mấy tấm."

"Cậu cũng không phải là bán quần áo, lại còn muốn người mẫu." Mộc Tiểu Nhã tức giận nói.

"Cậu không hiểu, đầu năm nay người đẹp luôn thu hút được sự chú ý, để hai người các cậu lên hình, khi khách hàng ghé qua sẽ dừng lại vài giây để xem, có lẽ nhìn thấy liền mua?"

"Tốt nhất cậu tự mình lên hình đi. Ảnh thì để tớ chụp giúp cho, tớ học thiết kế, phân bổ kết cấu nhất định tốt hơn cậu."

Hai người nói qua lại lẫn nhau, cả bữa cơm tối vô cùng náo nhiệt, nhưng toàn bộ quá trình cũng chỉ có hai người tương tác, người thứ ba Bạch Xuyên giống như một con rối gỗ yên lặng, trước sau không xen vào một lời.

Ăn xong bữa tối, Mộc Tiểu Nhã sợ Bạch Xuyên mệt mỏi, bảo anh về phòng nghỉ ngơi trước, cô cùng Lương Nặc Nặc tiếp tục ngồi dưới tán cây anh đào trò chuyện.

"Bạch Xuyên vẫn luôn yên lặng như vậy à?" Bạch Xuyên không ở đây, Lương Nặc Nặc mới dám chuyển đề tài đến anh.

"Ừ, anh ấy từ nhỏ đều rất an tĩnh." Mộc Tiểu Nhã cười cười, trong lòng đại khái có thể đoán được Lương Nặc Nặc kế tiếp muốn nói gì.

"Trước kia..." Lương Nặc Nặc dừng một chút, thay đổi ngữ khí hỏi, "Vậy giờ là đã tốt hơn một chút rồi đấy à?"

"Khá hơn nhiều, khi còn nhỏ vẫn luôn là tớ hỏi anh ấy, bây giờ ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động nói chuyện." Nhưng dường như chỉ là khi hai người bọn họ ở riêng với nhau.

"Vậy thì tốt rồi, tớ còn tưởng rằng chỉ có khi cậu chủ động nói thì anh ấy mới đáp lại." Lương Nặc Nặc nhẹ nhàng thờ ra, chủ động nói chuyện là tốt, ít nhất cũng không phải là đơn phương giao lưu.

"Cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên nói.

"Sao bỗng nhiên nói cảm ơn?" Lương Nặc Nặc kỳ quái.

"Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tớ." Mộc Tiểu Nhã cười, "Nhưng, Nặc Nặc, dừng lại dừng ánh mắt như vừa rồi nhìn bọn tớ."

"Tớ..." Lương Nặc Nặc sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại, hoá ra vừa rồi trên bàn cơm mình khác thường, Mộc Tiểu Nhã vẫn nhìn ra, khiến cô còn tưởng rằng mình chuyển đề tài đề tài đi nhanh.

"Cậu biết không, xe hôm nay cậu nhờ đi đón bọn tớ là xe tải chở hàng, phía trước ngồi không được, tớ cùng Bạch Xuyên chỉ có thể ngồi phía sau xe, lúc tiến vào núi đặc biệt xóc. Bạch Xuyên đã bảo vệ tớ cả một quãng đường, khiến cho toàn bộ phía sau lưng đều bị bầm tím." Mộc Tiểu Nhã ngẩng đầu nhìn sao trời, "Tớ hỏi anh ấy đau không, anh ấy nói đau, nhưng hai người chỉ cần một mình anh ấy đau là được."

"Bệnh tự kỷ sẽ không nói dối, Bạch Xuyên nói đau, thật sự chính là đau. Tuy tớ cảm thấy xe xóc một chút cũng sẽ không đau bao lâu, nhưng anh ấy vẫn che chở cho tớ." Hốc mắt Mộc Tiểu Nhã lại nóng lên. Cô không phải bởi vì Bạch Xuyên thay mình đón nhận đau đớn mới cảm động, cô cảm động chính vì hành động tự nguyện bảo vệ cho cô của Bạch Xuyên.

Người mắc chứng tự kỷ, họ chỉ làm những gì họ muốn mà không cân nhắc lợi – hại. Mộc Tiểu Nhã biết, cho dù có đau đớn hơn vạn lần so với thể này, Bạch Xuyên cũng vẫn sẽ nguyện ý che chở cho cô.

"Anh ấy không thích nói chuyện cũng không sao, dù sao khi tớ hỏi thì anh ấy đều trả lời, vậy nên về sau tớ hỏi nhiều một chút thì tốt rồi." Mộc Tiểu Nhã lạc quan nói, "Cho nên đừng nhìn bọn tớ như vậy, Bạch Xuyên có chứng ngại nhận thức, anh ấy không hiểu cảm xúc trong mắt người khác, nhưng có thể phân biệt được ánh mắt nào khác thường."

Lương Nặc Nặc ngơ ngẩn nghe, cảm xúc vô cùng phức tạp.

"Thật xin lỗi." Lương Nặc Nặc áy náy.

"Cậu bảo người ta dùng xe tải đón bọn tớ sao?" Mộc Tiểu Nhã quay đầu, hỏi với giọng điệu nhẹ nhàng.

"Đúng vậy, tớ vốn đã hẹn máy kéo, nhưng khẳng định cậu không muốn ngồi."

"Cảm ơn, tớ không muốn ngồi thật."

"Mộc Mộc ~"

"Hửm?"

"Bạch Xuyên khá tốt, lúc nhìn cậu, đôi mắt thật giống các vì sao."

Mộc Tiểu Nhã nhìn lên bầu trời, sao trời thật đẹp, cho nên mới có nhiều người đi Tây Tạng như vậy, đi đến các cực, đến nơi có thể ngắm nhìn các ngôi sao.

Tác giả có lời muốn nói:

Bà Bạch: Tiểu Xuyên, cháu thích em gái hàng xóm Tiểu Nhã đúng không?

Thiếu niên Bạch Xuyên im lặng nhìn bà Bạch.

Bà Bạch: Thích thì phải biểu đạt ra.

Thiếu niên Bạch Xuyên vẫn im lặng nhìn bà Bạch.

Bà Bạch: Trong lúc con bé nói chuyện với cháu, cháu phải phản ứng lại. Bằng không, con bé sẽ cho là cháu không thích nó, về sau sẽ không bao giờ nữa tới.

Trên mặt thiếu niên Bạch Xuyên xuất hiện một tia khẩn trương, sau đó dùng một khoảng thời gian rất dài để học cách đáp lại.

Thiếu nữ Nhã: Anh Bạch Xuyên.

Thiếu niên Xuyên: Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Quảng cáo ngoài ý muốn

Edit: Flanty

Phòng ngủ trong nhà gỗ của Anh Đào Viên không có rèm cửa dày, ánh mặt trời sáng sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hắt lên mặt hai người còn đang ôm chặt lấy nhau. Nó cũng làm Mộc Tiểu Nhã lần đầu tiên nhìn thấy tư thế của hai người họ khi thức dậy vào buổi sáng.

Cô đang bị Bạch Xuyên siết chặt vào lòng.

"Sớm." Mộc Tiểu Nhã ngẩng đầu, thấy trong mắt Bạch Xuyên vẫn còn chưa hết buồn ngủ.

Bạch Xuyên không trả lời, anh cũng không hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là cảm giác trong lồng ngực có chút động đập, anh theo bản năng liền siết chặt vòng tay.

"..." Vừa định rời giường, Mộc Tiểu Nhã đã bị ôm trở về.

Cũng may Bạch Xuyên nhanh chóng tỉnh táo lại, hai người thay quần áo rồi đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, nhìn vườn anh đào đỏ tươi, hít sâu một ngụm không khí mang hương vị trái cây, Mộc Tiểu Nhã chỉ cảm thấy toàn thân thật thoải mái.

"Lưng còn đau không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi Bạch Xuyên.

"Đau." Bạch Xuyên gật đầu.

"..." Quên mất, không thể hỏi như vậy, cho dù chỉ đau một chút, Bạch Xuyên cũng sẽ nói đau, "Khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn rồi."

"Đề em nhìn xem." Mộc Tiểu Nhã đi qua, vén áo Bạch Xuyên lên nhìn, phát hiện vết ứ xanh ngày hôm qua dường như đậm hơn, nhưng nó lại không lan rộng thêm nữa.

"Ồi chào, mới sáng sớm, các cậu đã làm gì đây?" Trùng hợp ngay lúc này cánh cửa gỗ cách vách mở ra, Lương Nặc Nặc vừa ra khỏi cửa liền che kín

hai mắt của mình.

Mộc Tiểu Nhã xem thường vẻ mặt cô ấy, quay đầu nói với Bạch Xuyên: "Chờ chạy bộ về, em sẽ giúp anh chườm nóng, hai ngày nữa sẽ tốt thôi."

"Chạy bộ?" Bạch Xuyên nhú mày.

"À, giáo sư Phùng nói muốn anh vận động nhiều hơn." Mộc Tiểu Nhã còn chưa quên mấy lời khuyên của giáo sư Phùng, phải đưa Bạch Xuyên ra ngoài nhiều một chút, để anh tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn, vận động nhiều hơn. Đặc biệt là ngày hôm qua, khi chườm đá cho Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã chú ý tới làn da tái nhợt của anh, hơn nữa thịt trên người cũng thật mềm, vừa thấy chính là một *trạch nam*[1] hàng năm không vận động.

[1] *Trạch nam* là cách gọi những chàng trai không thích ra ngoài và chỉ muốn làm tổ trong nhà.

"Các cậu muốn chạy à." Lương Nặc Nặc nhiệt tình đề nghị, "Các cậu chạy qua bên kia đi, ở đó có một cái hồ, các cậu có thể chạy dọc theo hồ, một vòng đại khái khoảng 800 m, phong cảnh bên hồ cũng không tồi đâu."

Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên vẫn còn đang không tình nguyện chạy chậm đi, bọn họ từ Anh Đào Viên chạy ra, chạy dọc theo sườn núi khoảng năm phút đồng hồ, quả nhiên thấy cái hồ mà Lương Nặc Nặc nói. Ánh dương nhu hòa của buổi sáng chiếu vào mặt hồ, phản xạ ra một mảnh sóng nước long lánh, Mộc Tiểu Nhã thoáng thả chạy, chỉ cảm thấy mỗi hơi thở đều tươi mát ngọt lành.

"Tiểu Xuyên, dừng dừng lại, chúng ta chạy một vòng rồi trở về."

Chạy khoảng 1000 m, thân hình Bạch Xuyên có chút cứng, thân thể anh dường như không nghe theo đại não, không phối hợp đồng đều, cái trán đầy mồ hôi, nhũn từ giọt xuống dưới, lượng mồ hôi này quả thực khiến Mộc Tiểu Nhã sợ ngây người.

Vì mệt nên chỉ có thể dùng miệng hô hấp, Bạch Xuyên bắt lực ngừng đầu, sau đó lại nỗ lực chạy tiếp. Anh cảm thấy tay chân mình giống như bị rút dây chì, kéo anh thẳng xuống dưới. Anh cực kỳ mệt mỏi, chỉ muốn cứ như vậy nằm trên mặt đất, nhưng phía trước lại là thân ảnh của Mộc Tiểu Nhã đang càng ngày càng xa. Anh cắn chặt răng, đuổi theo, một lần nữa nỗ lực chạy, chưa bao giờ anh cảm thấy thời gian dài như vậy.

Thật vất vả mới về tới Anh Đào Viên, Bạch Xuyên hận không thể nằm liệt trên mặt đất.

"Tiểu Xuyên, dừng ngồi xuống, chúng ta lại đi vài bước nữa đã, sau khi chạy bộ không thể lập tức ngồi xuống đâu."

Bạch Xuyên lúc này đã không còn khả năng tự hỏi, chỉ theo bản năng nghe lời Mộc Tiểu Nhã mà chuyển động.

Lương Nặc Nặc ở một bên nhìn Bạch Xuyên đang thở hồng hộc, lại quay qua khiển trách Mộc Tiểu Nhã: "Sao lại để Bạch Xuyên như vậy?"

"Thể lực anh ấy quá kém, mới chạy hai vòng đã thế này." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Chị gái à, tốt xấu gì cũng phải để từ từ mà tiến lên chứ, vừa chạy đã gần 2 km, có quá độc ác hay không?"

"Có sao?" Mộc Tiểu Nhã nghi hoặc, bình thường cô đều chạy 5 km vào buổi sáng.

"Nghĩ xem khi học thể dục cậu chạy 800 m như thế nào đi." Lương Nặc Nặc ném cho bạn tốt một ánh mắt xem thường.

Mộc Tiểu Nhã một mặt nghĩ lại xem mình có thật sự quá độc ác hay không, mặt khác lại nghiêng người đưa nước cho Bạch Xuyên uống.

Bạch Xuyên thở dốc một hồi lâu, đại não mới xem như lấy lại được năng lực tự hỏi, ngay khi anh cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, Mộc Tiểu Nhã liền đem ly nước đưa tới bên miệng anh. Sau khi uống một ngụm, anh thở hổn hển.

"Còn khó chịu à?" Mộc Tiểu Nhã đau lòng hỏi.

"Ừ." Bạch Xuyên chưa từng mệt như vậy.

"Xem ra hai vòng quả thật là quá dài, vậy ngày mai chúng ta chạy một vòng thôi."

"!"" Bạch Xuyên ngừng đầu khiếp sợ, há miệng mấy lần cũng không nói ra lời nào, cũng may Mộc Tiểu Nhã kiên nhẫn, cũng không ngắt lời anh, một lúc lâu sau mới nghe thấy anh nói, "Có thể... không chạy không?"

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Bạch Xuyên cùng người khác thảo luận về điều mà mình không muốn làm.

"Không được, tố chất thân thể anh quá kém, thể lực không được, cần thiết phải rèn luyện." Mộc Tiểu Nhã không cho thương lượng, lập tức cự tuyệt.

Trong mắt Bạch Xuyên vừa có chút mong đợi lại âm ảm đi xuống, bộ dáng kia khiến Mộc Tiểu Nhã đau lòng không thôi, thiếu chút nữa thì đã đồng ý để anh không chạy, cũng may lý trí kịp thời ngăn cô lại.

"Ồ." Tuy rằng không muốn, nhưng Bạch Xuyên vẫn đồng ý với quyết định của Mộc Tiểu Nhã.

Bà nội nói, sau khi kết hôn sẽ phát sinh chuyện tốt, cũng sẽ phát sinh chuyện xấu, vợ chồng phải bao dung lẫn nhau. Anh đã lựa chọn Mộc Tiểu Nhã, thì

phải bao dung với những "chuyện xấu" Mộc Tiểu Nhã mang đến, hướng chi, ngoại trừ việc chạy bộ ở ngoài, từ khi kết hôn đến bây giờ cũng toàn là chuyện tốt. Bạch Xuyên tự trấn an bản thân, quyết định bao dung cho Mộc Tiểu Nhã làm "chuyện xấu".

"Đi tắm rửa thay quần áo đi." Bạch Xuyên thật sự ra mồ hôi quá lợi hại, toàn bộ quần áo đều giống như bị ngâm trong nước, không thể không thay ra.

Ăn sáng xong, Lương Nặc Nặc đưa hai người đi tham quan một vòng Anh Đào Viên, cũng giới thiệu một lần hết tất cả những cảnh đẹp ở địa phương cho Mộc Tiểu Nhã. Cuối cùng, còn để hai người thay quần áo lao động, đi theo cô ấy hái quả anh đào.

Mộc Tiểu Nhã hái được nửa rổ anh đào, cảm thấy eo mình đau nhức, không thể không hoài nghi, nói: "Cậu để tớ giúp hái anh đào, không phải là gạt tớ đi làm cu li đó chứ."

"Trời đất chứng giám, tớ ở đây để cho cậu trải nghiệm Nông Gia Nhạc đấy." Lương Nặc Nặc kiên quyết không thừa nhận.

"Nông Gia Nhạc đúng không, được, tớ thể nghiệm đủ rồi, tớ muốn nghỉ ngơi." Mộc Tiểu Nhã tháo mũ và gỡ tay ra, rồi nằm bất động dưới tàng cây anh đào, "Tiểu Xuyên, đừng hái nữa, nghỉ ngơi một lát."

Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Xuyên đang yên lặng chịu khó hái anh đào, mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng được, tại sao mới chạy mấy bước đã mệt thành như vậy mà hái anh đào cả buổi chiều lại không có việc gì.

Bạch Xuyên ngoan ngoãn dừng lại, đem rổ anh đào như dâng vật quý đến trước mặt Mộc Tiểu Nhã, sau đó cầm lấy một quả lớn nhất trong đó đưa đến bên miệng cô.

Mộc Tiểu Nhã há mồm nuốt vào, cười tủm tỉm nói một tiếng "ngọt", Bạch Xuyên lập tức cười vui vẻ.

Thiếu chút nữa bị mù mắt chó, Lương Nặc Nặc không nhìn được trọn trắng mắt. Nhìn sắc trời, Lương Nặc Nặc bỗng nhiên nói: "Ánh sáng bây giờ rất tốt, thích hợp chụp ảnh, tớ muốn chụp mấy bức. Mộc Mộc, có một quả dưa hấu trong giếng bên cạnh phòng bếp, cậu lấy ra rồi cắt ăn đi."

"Sao không để dưa hấu trong tủ lạnh?" Mộc Tiểu Nhã kỳ quái nói.

"Bởi vì đặt trong giếng ăn ngon hơn."

Nói xong, Lương Nặc Nặc cầm camera bắt đầu chụp ảnh, Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên trở về, hai người đi ra giếng vớt dưa hấu, đến phòng bếp dùng dao cắt ra, sau đó mỗi người ôm nửa quả dưa hấu, ngồi trên bậc thang nhà gỗ ăn.

Ừ, khẩu vị mát lạnh thật thoải mái, khác hẳn với cái lạnh lẽo trong tủ lạnh.

Lương Nặc Nặc, người cầm camera đi chụp một vòng, cảm thấy không sai biệt lắm có thể trở về ăn dưa hấu, vì thế cầm máy ảnh trở lại, ai ngờ mới ra khỏi rừng anh đào, liền thấy hai người kia đang ngồi gặm dưa hấu. Hai người lúc này đang ngồi dưa lưng về phía hoàng hôn, sắc trời vàng đỏ rọi xuống từ mái nhà gỗ, phảng phất như ánh sáng của thiên đường, cùng với việc ăn dưa hấu này thật tràn trề.

Lương Nặc Nặc vô thức đưa máy ảnh lên chụp lại khoảnh khắc ấy.

"Này, cậu chụp xong rồi?" Mộc Tiểu Nhã phát hiện thấy Lương Nặc Nặc.

"Dưa hấu của tớ đâu?" Lương Nặc Nặc chụp xong mới phản ứng lại, hai vợ chồng này mỗi người một nửa quả dưa hấu, căn bản không để cho cô ấy~.

"Vẫn còn trong giếng, tự mình vớt lên đi." Mộc Tiểu Nhã chẳng để ý nói.

"..." Lương Nặc Nặc cảm giận bỏ đi, khi đi ngang qua hai người, cô ấy còn nghe thấy Mộc Tiểu Nhã hỏi Bạch Xuyên: "Ôm dưa hấu ăn như vậy, có phải đặc biệt sáng hay không?"

Cho nên vì muốn để cho chồng mình ăn dưa hấu thật sáng khoái, liền đem bạn tốt quên mất sao?

Cầu độc thân phải học cách tự gánh vác, Lương Nặc Nặc đi đến giếng tự mình vớt một quả dưa hấu lên, sau đó phân thành hai nửa, một nửa để vào tủ lạnh, một nửa cầm theo cái cái muỗng ôm đi, qua ngồi cùng hai người kia cùng nhau gặm dưa hấu.

"Ăn dưa hấu xong, com tối cũng không cần nữa, tớ bảo dì Lưu không tới nấu." Di Lưu là đầu bếp nữ chuyên giúp nấu com trong Anh Đào Viên.

"Muốn ăn."

"Đã ăn nửa quả dưa hấu rồi mà cậu còn nuốt trôi com tối à?"

"Tớ ăn không hết, Tiểu Xuyên nuốt trôi mà." Mộc Tiểu Nhã nói.

"..." Lại chịu thêm một đợt bạo kích, Lương Nặc Nặc cảm giác dưa hấu trong tay mình đều đã thay đổi vị.

Ăn xong com tối, Lương Nặc Nặc đem ảnh mình chụp sửa sang lại một chút, sau đó phát 9 bức ảnh lên vòng bạn bè để tuyên truyền, lại còn yêu cầu hai người chia sẻ: "Các cậu ăn uống đồ của tớ, nhanh giúp tớ tuyên truyền trên vòng bạn bè đi."

"Được." Mộc Tiểu Nhã nhanh chóng nói tiếp, "Nói trước nha, bạn bè tớ đều là sinh viên nghèo mới tốt nghiệp, không mấy người mua nổi anh đào đâu." Bây giờ anh đào rất quý, tận mấy chục đồng tiền một cân.

"Chồng cậu đâu? Chia sẻ đi?" Lương Nặc Nặc nhìn về phía Bạch Xuyên.

"Anh ấy thì không cần đâu, bạn bè trong giới không được vài người." Vòng bạn bè của Bạch Xuyên phỏng chừng nếu không tính anh ấy ra, thì chính là mấy người Bạch gia kia.

"Thịt muối cũng là thịt, hơn nữa vòng bạn bè không phải còn có tác dụng chia sẻ tiếp nữa sao?" Lương Nặc Nặc nói không chút do dự.

Mộc Tiểu Nhã không còn cách nào, đành phải quay đầu lại nói với Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên, nếu không anh vào vòng bạn bè của em chia sẻ một chút đi."

Đang lắng nghe tiếng côn trùng trong núi, Bạch Xuyên giật đầu, từ trong túi lấy ra di động, chuyển phát vòng bạn bè.

Vân Thành.

Qua bữa tối, Lý Dung đang ngồi trong phòng khách lướt vòng bạn bè, bỗng nhiên giao diện vòng bạn bè loé lên, liên tiếp hai vòng bạn bè giống nhau như đúc xuất hiện trong tầm mắt bà.

Là Tiểu Nhã và Tiểu Xuyên?!

Lý Dung không khỏi mở to hai mắt ra nhìn, sau đó trong khung cảnh cả vườn toàn trái cây bà thấy được một hình bóng quen thuộc.

"Lão Bạch, ông nhìn xem, đây là Tiểu Xuyên à?" Lý Dung kích động hỏi chồng.

Bạch Quốc Du thò đầu qua, trong bức hình đã được vợ phóng đại lên nhiều lần, quả thực thấy được thân hình mờ ảo của Bạch Xuyên.

"Tiểu Xuyên đang hái anh đào, nhìn qua là bộ dáng vui vẻ." Lý Dung cao hứng nói.

"..." Ảnh chụp mơ hồ không rõ mặt, nào có thể nhìn ra Tiểu Xuyên vui vẻ? Nhưng mà... thoát nhìn tinh thần khá tốt.

"Tiểu Xuyên nói anh đào này ăn ngon, tôi cũng muốn mua." Lý Dung thấy trên vòng bạn bè được đính kèm địa chỉ vào, dứt khoát mở trang Taobao của cửa hàng ra, mua hơn mười cân về. Cái này cũng chưa tính, bà còn vô cùng nỗ lực việc con trai mình lần đầu phát lên vòng bạn bè, đem anh đào này quảng cáo, trực tiếp chuyển vào vòng các phu nhân Vân Thành.

Tiểu Xuyên nói nơi này ăn ngon, đây rõ ràng chính là quảng cáo. Bạch Quốc Du đối với việc vợ mình xúc động tiêu pha có chút không nói nên lời.

"Anh cũng chuyển tiếp đi." Bản thân chuyển xong không tính, Lý Dung quay đầu tiếp tục thúc giục chồng.

"..." Vì thế vòng bạn bè lại tiếp tục được chuyển vào vòng các tổng tài Vân Thành.

Cùng thời gian đó, Bạch Tranh còn đang tăng ca ở công ty vừa vặn phản hồi xong một tin WeChat, cũng vừa lúc thấy nhắc nhở vòng bạn bè có đổi mới, theo bản năng click mở. Sau đó hai tròng mắt một mớ hỗn độn: Tiểu Xuyên thế nhưng phát vòng bạn bè?

Bạch Tranh cẩn thận nhìn quảng cáo, sau đó cũng từ trong ảnh tìm được em trai mình đang hái anh đào.

"Vào đây một lát." Bạch Tranh gọi trợ lý.

"Tổng giám đốc." Trợ lý đi vào.

"Thông báo bộ phận Hành chính, trái cây trà chiều của công ty ta về sau mua từ cửa hàng trong vòng bạn bè của tôi."

Vòng bạn bè?

Trợ lý đương nhiên là có WeChat của ông chủ, sau khi rời khỏi văn phòng, anh ta mở vòng bạn bè ra, quả nhiên thấy 30 giây trước tổng giám đốc nhà mình chuyển phát một cái... quảng cáo?

Vì thế, quảng cáo này lại tiếp tục bị chuyển vào vòng phú nhị đại Vân Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Sấm sét

Edit: Flanty

Sáng sớm hôm sau, Mộc Tiểu Nhã tiếp tục kéo Bạch Xuyên đi chạy bộ, chạy xong một vòng, Bạch Xuyên tuy không còn quá mệt giống hôm qua, nhưng lúc chạy xong vẫn thở hổn hển như muốn nằm liệt dưới đất. Hình tượng quý công tử trời sinh ở trên người, tại một khắc này nghèo túng không còn bộ dáng gì.

"Uống nước." Mộc Tiểu Nhã kịp thời bổ sung nước cho Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên mệt không nói nên lời, nhận lấy uống một ngụm.

"Hôm nay anh chạy rất tuyệt nha, ngày mai chúng ta chạy thêm 100 m được không?" Mộc Tiểu Nhã dựng ngón tay cái lên, cười tủm tỉm thương lượng với Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên ngơ ngác nhìn ngón tay kia, mỗi một trên thân thể vẫn còn kháng nghị, nhưng đối mặt với đôi mắt cười tủm tỉm của Mộc Tiểu Nhã, anh ma xui quỷ khiến lại gật đầu.

"Quá tuyệt vời." Mộc Tiểu Nhã hoan hô nói, "Chúng ta hôm nay chạy một km, về sau mỗi ngày thêm 100 m, như vậy một tháng sau anh liền có thể chạy đến..."

Bốn km!

Bạch Xuyên chưa từng nghĩ tới, một đề toán học đơn giản như thế, ở thời điểm nháy mắt ra đến đáp án, lại có một loại xúc động muốn ngất. Chẳng lẽ về sau mỗi ngày anh đều phải chạy buổi sáng, sau đó trải qua một lần thống khổ như hiện giờ, hơn nữa mỗi ngày đều tăng dần lên, một tháng sau đạt gấp bốn lần hiện tại sao?

"Tôi... Tôi khả năng sẽ phát bệnh." Bạch Xuyên cảm thấy trạng thái bây giờ của mình rất không tốt, nếu đạt tới trạng thái gấp bốn lần hiện tại, anh lo mình sẽ phát bệnh mất.

"Phát bệnh sẽ không xảy ra." Mộc Tiểu Nhã dờ khóc dờ cười xua tay, "Có phải anh không muốn chạy bộ nên cố ý tìm có phải không?"

"Tôi không có." Bạch Xuyên ủy khuất, anh không tìm có, anh thật sự lo lắng rằng mình sẽ phát bệnh.

"Vậy anh không chạy nữa sao?"

"Chạy." Bạch Xuyên ủy khuất đáp ứng.

Thực hiện được, Mộc Tiểu Nhã cười khanh khách: "Đi, chúng ta đi ăn sáng."

Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên từ mặt đất lên, hai người cùng tới nhà gỗ nhỏ ăn sáng. Hai người vừa mới đi đến trước cửa đã thấy Lương Nặc Nặc người vốn phải đang chuẩn bị bữa sáng, lại giống như đang phát điên, ngồi trước bàn ăn cầm điện thoại cười ngây ngô.

Hỏi mới biết, hoá ra là cửa hàng của Lương Nặc Nặc trên Taobao xuất hiện tình trạng tiêu thụ điên cuồng vào đêm qua, cô ấy lúc này chính là cao hứng không biên giới.

Đề giao hàng càng sớm càng tốt, Lương Nặc Nặc nhanh chóng báo công nhân đến hái anh đào ngay lập tức, còn không có thời gian chiêu đãi Mộc Tiểu Nhã. Mộc Tiểu Nhã cũng không ngại, vào buổi chiều, mang theo thức ăn nước uống, cùng Bạch Xuyên vào trong núi dã ngoại.

Từ Anh Đào Viên đi ra, qua hồ sáng sớm chạy bộ, lại đi tiếp lên trên, có thể thấy một triền núi cỏ cây tươi tốt, nơi đó có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuống thôn làng dưới chân núi. Ngồi bên dòng suối nhỏ, có thể quan sát toàn bộ cảnh sắc sơn thôn, nơi đó là quang cảnh đẹp nhất của Lương gia thôn.

Tới nơi, Mộc Tiểu Nhã đặt một tấm vải dã ngoại lớn dưới bóng cây, sau đó đem toàn bộ đồ ăn và trái cây Lương Nặc Nặc giúp họ chuẩn bị bày ra.

"Tiểu Xuyên, thích nơi này không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi Bạch Xuyên.

"Ừ, rất an tĩnh." Vừa nói, Bạch Xuyên vừa nhìn dòng nước suối, "Rất êm tai."

"Chúng ta ở đây đợi đến trời tối được không, Nặc Nặc nói, nơi này buổi tối sẽ có đom đóm, chúng ta chờ xem đom đóm." Mộc Tiểu Nhã chưa từng nhìn thấy đom đóm, những hiểu biết về đom đóm đều là qua hình ảnh và phim truyền hình.

"Ừ." Bạch Xuyên rất thích nơi này, dĩ nhiên không có ý kiến. Anh cầm một quyển sách ngồi dưới tàng cây, nghiêm túc đọc.

Mộc Tiểu Nhã cũng lấy bản thảo thiết kế của mình ra, ngồi cách Bạch Xuyên không xa, bắt đầu thiết kế thiết kế đôi giày đầu tiên kể từ sau khi trùng

sinh.

Nếu nói sau khi trùng sinh, ngoại trừ có thêm thu hoạch ngoài ý muốn là Bạch Xuyên ra, thì cô còn có phong cách thời trang vượt trước bốn năm. Thời gian bốn năm ấy Mộc Tiểu Nhã thiết kế không ít giày, phần lớn đều là giày cao gót của nữ, nhưng giày cao gót trước đây cô thiết kế lại có yêu cầu rất cao về loại da và tay nghề, điều này không thích hợp cho văn phòng nhỏ hiện tại của cô và Phương Hủy. Vì vậy Mộc Tiểu Nhã dự định thiết kế trước một số đôi giày thể thao.

Giày thể thao là loại giày phổ biến nhất, hơn nữa lại chẳng phân biệt mùa, xuân hạ thu đông đều thích hợp để đi, cho nên dù đưa ra thị trường vào thời điểm nào cũng sẽ có tiêu thụ. Mộc Tiểu Nhã một bên suy tư, bút vẽ trên tay cũng không ngừng, nhanh chóng phác họa ra khung mẫu[1] một đôi giày thể thao. Sau đó, Mộc Tiểu Nhã dừng lại, cân nhắc trong chốc lát, bút vẽ lại di chuyển, nhẹ nhàng phác họa ra mấy đường cong ở chỗ trống trên mũi giày, làm cho đôi giày thuần trắng trở nên thời thượng lên không ít, cũng không thể hiện sự trói buộc rườm rà.

[1] Khung mẫu: một mẫu/ cấu trúc dựng sẵn, cung cấp các tiêu chuẩn để xây dựng và sản xuất ra một sản phẩm

Tiếp theo, Mộc Tiểu Nhã thiết kế hai bên và phía dưới phần đế giày, đồng thời tỉ mỉ đánh dấu các loại số liệu tỉ lệ của giày, cùng với yêu cầu về chất liệu, để mọi thứ được thực hiện hoàn hảo tại thời điểm sản xuất.

Sau khi vẽ xong, Mộc Tiểu Nhã lật qua một trang khác, tính toán lại vẽ một bản thiết kế mới, dự định thay đổi một chút phần mũi giày so với khung mẫu thiết kế ban đầu để mang đến cảm giác khác biệt. Chỉ là vừa mới đặt bút, cô chợt nhớ ra mình đã thật lâu rồi chưa chú ý tới Bạch Xuyên, vì thế quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Bạch Xuyên vẫn dựa vào dưới tàng cây đọc sách, trên đỉnh đầu không biết khi nào đã rơi xuống một mảnh lá cây, anh cũng không hề nhận thấy.

"Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã chợt gọi.

Trên người Bạch Xuyên dường như có chột mở cảm ứng với Mộc Tiểu Nhã, Mộc Tiểu Nhã chỉ vừa phát ra tiếng, anh liền lập tức ngừng đầu nhìn lại.

"Không có việc gì." Mộc Tiểu Nhã thật ra chỉ muốn gọi Bạch Xuyên một tiếng, sau khi gọi lại chẳng có gì để nói, vì thế cười một cái rồi lại quay đầu tiếp tục phác họa bản thảo thiết kế.

Bạch Xuyên sững sốt hai giây, thấy Mộc Tiểu Nhã không để ý tới anh, cũng không tức giận, tiếp tục cúi đầu đọc sách của mình. Một sự ăn ý ngầm không thể nói được tràn ngập giữa hai người, hai người an tĩnh như một bức tranh. Trong toàn bộ bức tranh ấy, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng suối và tiếng chim hót.

Mộc Tiểu Nhã thuận thực phác họa bản thiết kế thứ hai, vừa mới vẽ hoàn chỉnh khung mẫu thiết kế xong, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, cô theo bản năng ngừng đầu nhìn sắc trời, lập tức nhăn mày lại.

Trên đỉnh đầu không biết từ lúc nào đã toàn là mây đen. Thời tiết trên núi thay đổi thật thất thường.

"Tiểu Xuyên, trời sắp mưa rồi, chúng ta chạy về nhanh." Mộc Tiểu Nhã khép lại bản thảo thiết kế, đứng lên chạy về phía Bạch Xuyên. Nhưng cô đã xem nhẹ tốc độ của giông tố, Mộc Tiểu Nhã vừa mới kéo Bạch Xuyên ra khỏi tàng cây, nước mưa đã ào ào rơi xuống.

Trong nháy mắt, hai người đã bị xối lạnh đến thấu tim.

Mộc Tiểu Nhã không quan tâm được nhiều như vậy, cô đem bản thảo thiết kế và sách của Bạch Xuyên nhét hết vào ba lô, sau đó ngồi xổm xuống thu dọn vài bạt và thức ăn trên đó.

Bạch Xuyên mờ mịt đứng trong mưa, nhất thời không kịp phản ứng mình nên làm gì lúc này. Anh muốn giúp Mộc Tiểu Nhã, nhưng quần áo dính chặt trên người khiến anh rất không thoải mái, thật vất vả mới bò qua được sự khó chịu của cơ thể, tiến hai bước về phía Mộc Tiểu Nhã. Bỗng nhiên, có một tiếng sấm sét vang lên, oanh một tiếng rung trời.

Toàn bộ thân thể Bạch Xuyên cứng đờ, sau đó đại não bắt đầu hỗn loạn.

Mộc Tiểu Nhã quán tẩm vài trên mặt đất thành một bọc, tùy tiện ôm lên, quay đầu nói với Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên, chúng ta xuống chân núi tránh mưa."

Nói xong, Mộc Tiểu Nhã nhanh nhẹn chạy trước về hướng dưới chân núi, nhưng chạy được một quãng xa, cô phát hiện Bạch Xuyên lại không hề nhúc nhích, lập tức cảm thấy kỳ lạ, xoay người.

"Tiểu Xuyên?"

Lúc này đây, chột mở nhanh nhảy trên người Bạch Xuyên đối với Mộc Tiểu Nhã tựa hồ trực trặc, anh đứng đó trong mưa giống như một cái cọc gỗ, không nhúc nhích, tùy ý để nước mưa càng lúc càng lớn cọ rửa trên người.

"Tiểu Xuyên." Vừa gọi, Mộc Tiểu Nhã vừa quay đầu chạy về phía Bạch Xuyên, chỉ là khi cô vừa đứng trước mặt anh, không trung lại vang lên một tiếng sấm sét, so với âm thanh trước đó còn lớn hơn, khiến Mộc Tiểu Nhã bị dọa giật nảy mình.

"A, a a ~~~"

Đại não hỗn loạn của Bạch Xuyên giờ phút này như bị âm thanh sấm sét bổ ra, anh thét chói tai, như thể là một con thú đang hoảng sợ, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía gốc cây đại thụ.

"Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã nóng nảy, bất chấp sợ hãi, một bước chạy vọt qua, giữ chặt cánh tay Bạch Xuyên, không cho anh tiến vào dưới tàng cây.

Bạch Xuyên lúc này đã mất đi lý trí, anh hoảng loạn giãy giụa, ý đồ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Mộc Tiểu Nhã, liều mạng chạy về phía cây đại thụ.

"Oanh!"

Lại là một tiếng sấm vang, toàn thân Bạch Xuyên run lên, trực tiếp ngồi xồm trên mặt đất. Anh ôm đầu, người run bần bật.

"Tiểu Xuyên, mau đứng lên, chúng ta rời khỏi nơi này." Tiếng sấm càng lúc càng lớn, mưa cũng rơi ngày càng nhiều, Mộc Tiểu Nhã vô cùng sợ hãi, nơi này là trên núi, chẳng những không có cột thu lôi lại còn có quá nhiều cây cối, thời điểm sét đánh quá mức nguy hiểm, cô phải mau chóng đưa Bạch Xuyên xuống núi.

"A a, a a, a..." Bạch Xuyên ngồi xồm trên mặt đất, gất gao nhắm mắt lại, trong miệng luôn phát ra tiếng thét chói tai, mặc kệ Mộc Tiểu Nhã gọi anh thế nào, anh cũng đều không đáp lại. Biểu hiện của anh cực kỳ kinh hoàng, giống đứa trẻ vừa yếu ớt lại bất lực.

"Tiểu Xuyên, đứng lên, trên núi quá nguy hiểm, chúng ta đi xuống thôi." Mộc Tiểu Nhã nỗ lực kéo, nhưng sức cô quá nhỏ, căn bản là Bạch Xuyên vẫn bất động. Thậm chí bởi vì dùng sức quá độ nhiều lần mà trượt cả chân, ngã trên mặt đất.

"Tiểu Xuyên, mau đứng lên, chúng ta xuống núi." Mộc Tiểu Nhã thật sự muốn khóc, nhưng Bạch Xuyên cũng không nhìn thấy được nước mắt của cô. Cô cảm thấy thất vọng hơn bao giờ hết, cô đã đánh giá quá cao bản thân mình, cô đã từng chuẩn bị tốt tâm lý, những việc phải ứng phó khi Bạch Xuyên phát bệnh, nhưng tại một khắc này toàn bộ đều không dùng được. Một cảm giác bất lực sâu sắc, cùng với cơn mưa, thấm ướt cơ thể và tâm trí cô.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

"Oanh! Rầm rầm!"

Lại là một trận sấm vang, thân thể Bạch Xuyên theo mỗi tiếng sấm là một lần rung động.

Mộc Tiểu Nhã cắn chặt răng, bỗng nhiên đem vải bạt bên chân gỡ ra, che lên đỉnh đầu hai người. Cô ngồi quỳ bên cạnh Bạch Xuyên, hai tay che lại lỗ tai anh, đem đầu Bạch Xuyên gất gao ôm vào lồng ngực mình.

"Đừng sợ, em ở đây."

"Đừng sợ, sẽ không có việc gì, đừng sợ!" Mộc Tiểu Nhã đang nói cho Bạch Xuyên nghe, cũng đang nói cho chính mình nghe.

Giông tố vẫn đang diễn ra, dường như đang cọ rửa hết ngọn núi này, dòng suối nhỏ cũng ngày càng chảy siết, cỏ cây nghiêng ngả. Nhưng những nơi được bao phủ bởi tấm vải bạt kia, dường như đang hình thành một thế giới khác, vẫn đứng vững vững trong mưa gió.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 25:

Trước khi trùng sinh, Mộc Tiểu Nhã phải vào phòng ICU mấy lần? (Pass gồm 1 chữ số)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 26:

Sau khi trùng sinh, Mộc Tiểu Nhã nói chuyện với ai đầu tiên? (Pass gồm 9 chữ cái, viết hoa, không dấu, không cách)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Về nhà

Edit: Flanty

Trong một giờ sau đó, vì không có tai nghe nên Bạch Xuyên luôn nhíu mày lại, tuy Bạch Xuyên không nói, nhưng Mộc Tiểu Nhã cũng biết anh không thoải mái, điều này làm cô có chút hối hận khi đưa tai nghe cho cậu bé kia mượn.

Lúc máy bay hạ cánh, Bạch Xuyên không đứng dậy, anh vẫn ngồi trên ghế, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn về vị trí phía trước. Mộc Tiểu Nhã biết, Bạch Xuyên đang chờ đối phương trả lại tai nghe.

Cũng may người phụ nữ đó không để hai người đợi lâu, máy bay dừng một lát đã mang tai nghe đến trả.

"Cảm ơn tai nghe của cô." Người phụ nữ nói cảm ơn, trong tay còn dắt theo đứa bé khoảng bảy, tám tuổi. Cậu trai nhỏ mặc tây trang cùng quần đùi, trên lưng đeo một chiếc cặp sách, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đặc biệt đáng yêu, nhìn hoàn toàn không giống một đứa bé mắc bệnh tự kỷ.

"Không cần khách khí, khi về cô cũng mua một cái đi, hãy sử dụng nó khi có việc quan trọng." Mộc Tiểu Nhã đề nghị.

"Được." Người phụ nữ lại cảm ơn một chút rồi dắt đứa trẻ rời đi.

Bọn họ vừa đi, Mộc Tiểu Nhã liền đem tai nghe trả lại cho Bạch Xuyên. Bạch Xuyên nhận lấy, sau đó đeo chặt chẽ trên cổ mình, một tư thế sợ bị người khác lấy mất.

Mộc Tiểu Nhã có chút buồn cười lại có chút đau lòng: "Sau này em sẽ không bao giờ đưa tai nghe của anh cho người khác mượn nữa."

"Ừ." Bạch Xuyên vui vẻ cười.

Xuống máy bay, kéo hành lý, hai người đi ra bãi đỗ xe. Trước khi máy bay hạ cánh 10 phút, xe của nhà họ Bạch đã sớm chờ sẵn ở đây. Nhưng sân bay quốc tế Vân Thành thật sự quá lớn, mà Mộc Tiểu Nhã đối với sân bay không quen thuộc, cảm nhận phương hướng lại không tốt, trong lúc nhất thời không tìm thấy taxi xé Bạch gia.

"Bãi đỗ xe P2, rốt cuộc bên này là P2 hay bên kia là P2." Mộc Tiểu Nhã nhìn sơ đồ sân bay gần năm phút đồng hồ. Khu vực này chỉ có một bản vẽ, không có chỉ dẫn đặc biệt nào, cô không biết nên đi đâu. Cô còn nhớ rõ đời trước có một lần về nước, cô không cẩn thận đi nhầm hướng, đi P1, chờ đến lúc vòng lại thì đã quá nửa giờ.

"Bên này." Bạch Xuyên đợi Mộc Tiểu Nhã năm phút, sau khi xác định cô không phải đang nghỉ ngơi, mà là không tìm thấy đường, cuối cùng mới lên tiếng.

"Anh biết đường sao?" Mộc Tiểu Nhã ngạc nhiên ngẩng đầu.

"Bản vẽ." Bạch Xuyên bình tĩnh chỉ vào vị trí P2 trên đó. Rõ ràng như vậy, đâu cần phải tìm.

Mộc Tiểu Nhã lập tức sáng mắt lên, đứng rồi, Bạch Xuyên có hội chứng bác học, ngoại trừ làm toán tốt ra, khả năng nhận thức không gian cũng rất mạnh đó.

"Vậy anh dẫn đường." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Ừ." Kéo hành lý, Bạch Xuyên đi trước dẫn đường. Cả quá trình anh không xem bất kỳ chỉ dẫn nào, dường như vô cùng hiểu rõ bố cục của sân bay. Rẽ trái, đi xuống cầu thang, rẽ phải, đi thẳng, sau đó họ thấy được xe của Bạch gia.

Taxi từ xa cũng đã nhìn thấy hai người đang đi xuống, lúc này tiến lên ân cần giúp hai người kéo hành lý.

"Hoá ra anh xem bản đồ lợi hại như vậy." Mộc Tiểu Nhã không khỏi khen ngợi.

Bạch Xuyên cũng không cảm thấy mình xem bản đồ tốt, nhưng Mộc Tiểu Nhã luôn như vậy, một chút việc nhỏ cũng sẽ khiến cô vui vẻ. Trước kia mỗi

giúp cô giải một đề toán, cô đều sẽ như vậy, anh đã quen rồi.

Sau khi lên xe, Mộc Tiểu Nhã bắt đầu thương lượng với Bạch Xuyên về việc phân chia các món quà, đương nhiên, toàn bộ hành trình đều là Mộc Tiểu Nhã nói một mình, Bạch Xuyên ở một bên lắng lắng nghe.

"Lần này chúng ta đến nông thôn, không có gì để mua, ngoại trừ một đồng đặc sản, cũng chỉ có rượu anh đào và mứt trái cây Nặc Nặc đưa cho." Mộc Tiểu Nhã hỏi Bạch Xuyên, "May mắn là lúc Nặc Nặc làm mứt trái cây, chúng ta cũng đến giúp đỡ, đúng không?"

"Ừ, anh đào, tôi hái." Bạch Xuyên tuy không thích nói chuyện, nhưng chỉ cần Mộc Tiểu Nhã hỏi, anh nhất định sẽ trả lời.

"Vậy đưa mứt trái cây đi. Khi trở về anh phải nói với ba mẹ, bảo rằng nó được làm từ những quả anh đào do đích thân anh hái, như vậy ba mẹ sẽ không cảm thấy quà của chúng ta quá nhẹ." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Được."

Mộc Tiểu Nhã thấy đã đạt được mục đích, khuôn mặt lập tức lộ ra ý cười.

Tài xế ngồi phía trước nghe xong, cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ. Anh ta lái xe cho Bạch gia mười mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên thấy Nhị thiếu nói nhiều như vậy ở trong xe. Hơn nữa, ông bà chủ sao có thể ghét bỏ anh đào và mứt trái cây làm quà tặng, chỉ cần là Nhị thiếu đưa, dù chỉ là một cọng lông vũ, họ cũng coi như báu vật. Nhị thiếu phụ nhân, rõ ràng là đang dụ dỗ Nhị thiếu giao lưu nhiều hơn với người nhà.

Lúc hai người xuống máy bay cũng đã xế chiều, hoàn mỹ tránh khỏi giờ cao điểm, xe một đường thẳng trở lại biệt thự Bạch gia. Vừa đến nhà, chú Lý đã ra đón, lại gọi người làm lấy hành lý xuống, dặn dò chuẩn bị thức ăn, sợ hai người mệt.

"Chú Lý, không cần chuẩn bị thức ăn, một lát nữa là bữa tối rồi." Mộc Tiểu Nhã chỉ một túi đặc sản lớn phía sau thùng xe, nói "Những thứ này mang vào phòng bếp đi, Tiểu Xuyên thích ăn thịt khô, buổi tối lấy ra làm một chút."

"Được, nhanh đưa vào phòng bếp, buổi tối làm." Chú Lý lập tức phân phó lại.

"Ba mẹ đâu?" Sau khi hai người trở về, chỉ có chú Lý tới đón, Mộc Tiểu Nhã liền đoán những người khác không có ở nhà.

"Tiên sinh cùng Đại thiếu gia đi làm còn chưa về. Phu nhân đi tham gia một hoạt động từ thiện, nhưng chắc chắn bữa tối họ sẽ trở về ăn." Chú Lý nói.

Mộc Tiểu Nhã gật đầu, cũng không hỏi tiếp, cùng Bạch Xuyên quay về phòng dọn dẹp.

Bên này Mộc Tiểu Nhã vừa đi, chú Lý lập tức lấy điện thoại ra bắt đầu phát tin tức:

Tiên sinh, Phu nhân, Đại thiếu, Nhị thiếu cùng Nhị thiếu phụ nhân đã về nhà. Hơn nữa còn mang về rất nhiều đặc sản, đợi để chia sẻ với mọi người vào buổi tối.

Phát xong, cũng không đợi phản hồi, chú Lý cười tủm tỉm đỡ mắt kính, trước tiên phân phó phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho năm người.

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Dật Phong.

Bạch Quốc Du nhìn di động, quay đầu hỏi trợ lý: "Khi nào tôi có thể tan tâm."

"Chủ tịch, anh còn một hội nghị kết thúc lúc 6 giờ, nhưng anh có một cuộc hẹn ăn tối với chủ tịch Thái Hừ vào tối nay," Trợ lý nhắc nhở.

"Bữa tối đẩy sang hôm khác, hội nghị bắt đầu trước nửa giờ."

"Ách, được ạ." Trợ lý ngăn người một lát, tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn đồng ý, sau đó ra ngoài điên cuồng gọi điện thoại, nói cho nhân viên tham dự hội nghị trước.

Trong cùng một toà nhà, trong một phòng hội nghị ở tầng khác, Bạch Tranh đang đen mặt mắng chửi người.

"Nhìn báo cáo quý này đi, nhìn xem các người đã làm nên công trạng gì, quý sau vẫn tiếp tục như vậy, toàn bộ cắt hết cho tôi."

Mắng xong bộ phận tiêu thụ, Bạch Tranh tiếp tục mắng bộ phận tuyên truyền.

"Nhìn xem phương án tuyên truyền của các người, đều là cái cứt chó gì. Của chúng ta là game ảo, cùng game online truyền thống bên ngoài có thể giống nhau sao? Các người đầu óc bị phân tán lại à? Trước 8 giờ tối nay, làm lại phương án đưa cho tôi."

Trong phòng hội nghị yên tĩnh không một tiếng động, không ai dám phản bác nửa câu, thật vất vả hội nghị mới kết thúc, Bạch Tranh rời đi, mọi người mới dám lớn tiếng thở dốc. Giám đốc bộ phận tuyên truyền thậm chí còn lo lắng hơn, người khác mắng xong thì thôi, anh ta còn phải nộp lại một phương án khác vào trước 8 giờ, nghĩ mà cảm thấy khó thở.

Bạch Tranh nhăn mày trở lại văn phòng, trợ lý kịp thời mang một cốc nước lên, vừa rồi tổng giám đốc mắng chửi người sáng khoái như vậy, lúc này nhất định là rất khát.

"Tổng giám đốc, đây là hợp đồng hợp tác từ Khoa học kỹ thuật Đằng Phi." Chờ Bạch Tranh uống nước xong, trợ lý đưa qua một phần văn kiện.

Bạch Tranh mở ra nhìn, hỏi: "Tiến độ của bộ phận phát triển trò chơi thế nào?"

"Vừa rồi Trương Công có đến đây, còn hỏi tôi khi nào thì Nhị thiếu quay lại làm việc." Trợ lý nói.

"Tại sao?" Bạch Tranh mày nhăn lại, "Bọn họ không nghĩ ra biện pháp giải quyết?"

"Không có tiến triển."

"Có phải không có Tiểu Xuyên thì họ đều không cần làm việc hay không." Bạch Tranh nhìn không được lại mắng, Tiểu Xuyên nghỉ phép hơn nửa tháng, toàn bộ bộ phận phát triển trò chơi của họ thậm chí còn không viết nổi ra một chương trình nhỏ. Hơn nửa tháng, công việc không có một chút tiến triển nào.

Trợ lý không dám nói tiếp, dù anh ta cũng là dân lập trình, nhưng không phải ai cũng có thể so được với Nhị thiếu nhà mình. Sự phát triển trò chơi ảo của Dật Phong bọn họ đi trước ngành công nghiệp rất nhiều, còn không phải là do dựa vào bộ não của hội chứng bác học của Nhị thiếu hay sao. Hội chứng bác học, người bình thường không thể so sánh được.

"Tổng giám đốc, lúc anh mở cuộc họp, điện thoại vang lên quá nhiều, hình như là tin tức từ trong nhà phát đến." Trợ lý nhắc nhở.

Bạch Tranh dừng một chút, cầm lấy điện thoại lên nhìn, biểu tình liền nhu hòa lại, anh buông đi động, phân phó cho trợ lý: "Huỷ hết công việc phía sau đi, hôm nay tôi muốn tan tầm đúng giờ."

"Được." Trợ lý xoay người ra khỏi văn phòng, lấy đi động gọi cho giám đốc bộ phận tuyên truyền: "Tổng giám đốc hôm nay muốn tan tầm đúng giờ."

"Huynh đệ, đại ân không có gì báo đáp, thiếu người một bữa cơm."

Trợ lý cười cười, cắt điện thoại đi, sau đó điều chỉnh lịch trình cho tổng giám đốc bọn họ.

Ở một đầu khác của thành phố, Lý Dung vừa mới kết thúc một cuộc bán đấu giá, đang từ chối lời mời ăn tối từ chủ tịch của tổ chức.

"Bà Bạch, bữa tối cùng ăn ở nhà hàng Tường Hoà được không?"

"Không được, hôm nay con trai và con dâu tôi đi tuần trăng mật về, tôi phải trở về *đón gió tẩy trần*^[1] cho chúng." Lý Dung nói.

[1] Đón gió tẩy trần: mừng người đi xa mới về.

"Bạch Tranh lại kết hôn?" Chủ tịch của tổ chức lấp bắp kinh hãi.

"Không phải, là con trai nhỏ của tôi." Lý Dung cười, nói lời tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Mà nửa giờ trước khi đang chuẩn bị bữa tối, chú Lý nhận được ba tin nhắn giống nhau như đúc: "Com tối có về ăn."

6 rưỡi tối, mọi người Bạch gia đúng giờ xuất hiện trên bàn cơm, một bàn đồ ăn có hơn nửa đều là đặc sản Mộc Tiểu Nhã mang về. Trong bữa ăn, Mộc Tiểu Nhã còn mang rượu anh đào ra cho mọi người cùng thưởng thức. Hai cha mẹ Bạch khen ngợi hết lời, Lý Dung khoa trương đến ngay cả Mộc Tiểu Nhã cũng có thể nghe ra, nhưng nghĩ đến việc mọi người đang quan tâm, Mộc Tiểu Nhã cũng chỉ cười, không vạch trần.

Ăn tối xong, Mộc Tiểu Nhã lại kể cho ba người Bạch gia sinh hoạt của họ tại Anh Đào Viên. Mặc dù sống trong Anh Đào Viên khoảng nửa tháng, nhưng họ sống thật sự nhàn nhã, mỗi ngày ngoại trừ hái anh đào ra thì cũng là ngồi dưới tàng cây tận hưởng không khí mát mẻ, Mộc Tiểu Nhã đơn giản kể lại, nhưng ba người Bạch gia lại nghe vô cùng chăm chú. Đặc biệt là về chuyện của Bạch Xuyên, cho dù chỉ là một chút việc nhỏ, phản ứng của họ đều rất lớn.

Mộc Tiểu Nhã cũng thừa dịp lúc này đưa quà đã chuẩn bị cho họ: "Ba mẹ, đại ca, lần này bọn con ra ngoài chơi, nơi đó ngoại anh đào ra thì cũng không có đồ vật gì khác, cho nên con cùng Tiểu Xuyên chỉ có thể cùng nhau làm mút trái cây mang về đây cho mọi người."

"Các con làm?" Lý Dung bắt lấy trọng điểm.

"Là con và bạn học cùng nhau làm, nhưng anh đào đều do Bạch Xuyên hái." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Tiểu Xuyên hái?" Bạch Quốc Du và Bạch Tranh đều có chút không bình tĩnh.

"Dạ, đây cả hai sọt lớn, khoảng 50 cân."

Lập tức ánh mắt ba người Bạch gia sáng lên, về mặt khát vọng nhìn Bạch Xuyên: Chẳng phải đây là quà do đích thân Bạch Xuyên làm hay sao?

Bạch Xuyên không thể hiểu được liếc mắt nhìn họ.

Mộc Tiểu Nhã đứng lúc nhắc nhở: "Tiểu Xuyên, quà của chúng ta đâu?"

"Ồ trên lầu, tôi đi lấy." Bạch Xuyên phản ứng lại, đứng lên, không nhanh không chậm chạy lên lầu. Mà ba người Bạch gia cứ như vậy lẳng lặng nhìn Bạch Xuyên đi lên, lại nhìn chằm chằm Bạch Xuyên xuống dưới, sau đó tiếp tục nhìn thẳng vào hộp mút trái cây trên tay Bạch Xuyên.

"Anh đào con hái." Bạch Xuyên đứng trước mặt ba người, đón nhận ánh mắt nóng bỏng từ bốn phương, nghiêm túc lặp lại lời Mộc Tiểu Nhã đã dặn dò, "Làm thành mút trái cây, có thể dưỡng nhan, chữa đau dạ dày, tốt cho cơ thể, tặng cho mọi người."

Sau đó anh giống như một nhà lãnh đạo trao cúp cho cấp dưới của mình, tặng từng người một. Từ trái sang phải, trước tiên là Bạch Tranh, Lý Dung, rồi đến Bạch Quốc Du.

Ba người Bạch gia mỗi người cầm một lọ mút trái cây, nhìn bao bì giống nhau như đúc, đồng thời nảy ra một ý tưởng: Chốc nữa nhất định phải viết tên của mình lên, không thể bị lấy nhầm hoặc bị ăn vụng được.

Tác giả có lời muốn nói: Vì lọ mút trái cây này mà ba người Bạch gia, bữa sáng trong nửa tháng tới đều ăn cùng với mút anh đào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thể lực không được

Edit: Flanty

Đồng hồ sinh học của Bạch Xuyên vô cùng ổn định, mỗi ngày đúng 6 giờ sáng anh sẽ tỉnh giấc. Thời gian trước ở Anh Đào Viên, bởi vì ánh nắng buổi sáng làm cho anh mỗi ngày đều bị đánh thức trước nửa giờ. Nhưng sau khi về đến nhà, có màn che kín, đồng hồ sinh học của Bạch Xuyên đã trở về trạng thái ban đầu. Cùng với đó, đồng hồ sinh học của Mộc Tiểu Nhã cũng khôi phục.

Chỉ là đồng hồ sinh học của Bạch Xuyên là mỗi ngày vào lúc 6 giờ sáng, mà đồng hồ sinh học của Mộc Tiểu Nhã lại là ngủ đến tự nhiên tỉnh, sau đó lại tiếp tục ngủ nướng.

Bạch Xuyên đã dậy được năm phút đồng hồ, anh đứng ở đầu giường, vẻ mặt buồn rầu nhìn Mộc Tiểu Nhã ngủ nướng, tự hỏi liệu có nên đánh thức cô hay không.

"Tiểu Xuyên, về sau buổi sáng mỗi ngày em sẽ cùng anh chạy bộ, anh nhớ phải gọi em dậy." Đây là lời tối hôm qua Mộc Tiểu Nhã nói với Bạch Xuyên trước khi đi ngủ.

Nhưng hiện tại...

"Tiểu Nhã, rời giường, chạy bộ." Bạch Xuyên cẩn thận đẩy đẩy Mộc Tiểu Nhã đang nằm trên giường.

"Ai nha, không cần, em không muốn rời giường." Mộc Tiểu Nhã bực chán, quay người tiếp tục ngủ.

Đã là lần thứ ba, ba lần chỉ khác nhau duy nhất một điều, đó là lời nói của Mộc Tiểu Nhã. Từ câu đầu tiên là để cho cô ấy ngủ thêm năm phút, đến bây giờ, dứt khoát không cần rời giường luôn.

Đợi năm phút, Bạch Xuyên lại gọi thêm hai lần, cuối cùng cũng nhận ra một thực tế, đó chính là Mộc Tiểu Nhã không tỉnh dậy, nói trơ mặt là có thể trơ mặt luôn. Hơn nữa, cô ấy không thích dậy sớm.

Sau ba lần bị cự tuyệt, Bạch Xuyên quyết định tự mình ra ngoài chạy bộ, anh đã đồng ý với Mộc Tiểu Nhã rồi, sẽ không đang thực hiện mà lại bỏ cuộc giữa chừng, mặc kệ Mộc Tiểu Nhã từ bỏ trước.

Mỗi ngày chạy thêm 100 m, hôm nay hẳn là phải chạy 2700 m.

Thay quần áo, đi giày thể thao, Bạch Xuyên đẩy cửa xuống lầu, đi qua phòng khách và hướng ra ngoài sân. Sau đó liền gặp Bạch Tranh cũng đang muốn ra ngoài chạy bộ.

Bạch Tranh nhìn thấy em trai mình một thân quần áo thể thao, lập tức trừng lớn hai mắt, người luôn không có biểu tình gì trên mặt lại lộ ra vài phần khiếp sợ: "Tiểu Xuyên, em đây là... muốn làm gì?"

Bạch Xuyên cũng chú ý tới anh trai mình, anh lăm bằm đáp lại hai chữ.

"Chạy bộ."

Chạy bộ, anh đương nhiên biết cậu muốn chạy bộ, vừa thấy cách cậu ăn mặc là anh đã biết cậu muốn chạy bộ, vấn đề là, cậu cứ nhiên muốn đi chạy bộ?

Bạch Tranh trong lòng *thiên ngôn vạn ngữ*[1], nhưng cuối cùng chỉ nói ra một câu: "Cùng nhau?"

[1] *Thiên ngôn vạn ngữ*: có nhiều điều muốn nói.

Bạch Xuyên không nói gì, anh tự mình chạy ra ngoài. Anh đã tính toán qua, từ cổng lớn chạy xuống dưới chân núi chạy, chạy đến cái đèn giao thông thứ hai đại khái khoảng một km, sau đó anh lại tiếp tục chạy về phía trước 350 m, tiếp theo chạy vòng trở về, vừa lúc 2700 m.

Bạch Tranh thấy em trai mình chạy ra ngoài trước, cũng vội vàng chạy theo. Tốc độ của Bạch Xuyên không nhanh, không đến hai bước Bạch Tranh đã đuổi kịp. Hai người chạy ước chừng 100 m, phía trước xuất hiện một giao lộ, Bạch Tranh suy xét đến việc em trai mình không quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh, vì thế chủ động đề nghị: "Tiểu Xuyên, chạy sang bên trái, bên trái có một công viên nhỏ."

Bạch Xuyên không để ý tới, tiếp tục hoàn thành kế hoạch đã đề ra trước đó, chạy thẳng về phía chân núi.

Bạch Tranh thấy em trai không nghe lời mình, cũng không tức giận, chuyển bước chân tiếp tục đuổi theo. Không phải chỉ là đổi một con đường khác thôi sao, có quan hệ gì, trọng điểm hôm nay là chạy bộ, anh ta có thể cùng em trai mình chạy bộ, đây là điều mà anh ta năm mơ cũng không nghĩ tới. Một đường nghĩ như vậy, Bạch Tranh chỉ cảm thấy gót chân mình như có gió, chạy nhẹ nhàng vô cùng.

Hai anh em nhà họ Bạch vừa mới chạy ra được một lúc, vợ chồng Bạch gia cũng rời giường. Ngay khi hai người ngồi xuống phòng khách, chú Lý quản gia liền đưa lên cả phê đã sớm chuẩn bị tốt. Thuận tiện báo cáo tin tức tốt mà mình vừa nhìn thấy.

"Tiên sinh, Phu nhân, Đại thiếu và Nhị thiếu vừa cùng nhau ra ngoài chạy bộ buổi sáng."

"Cái gì?" Bạch Quốc Du khiếp sợ thiếu chút nữa làm đổ ly cà phê trong tay.

"Khụ khụ..." Mà Lý Dung, người đã nhanh chóng uống trước chồng một ngụm cà phê, lại liều mạng ho khan vì bị sặc.

"Chú Lý, ông nói cái gì? Tiểu Xuyên chạy bộ?" Thật vất vả mới ngừng lại, điều đầu tiên Lý Dung làm chính là tìm chú Lý hỏi xem vừa rồi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

"Đúng vậy. Năm phút trước, Nhị thiếu một mình từ trên lầu hai xuống, gặp Đại thiếu ở cổng lớn, hai người vui vẻ cùng nhau chạy bộ." Chú Lý cười tùm tùm nói.

"Một mình? Tiểu Nhã không đi cùng sao?" Lý Dung hỏi.

"Đúng vậy, Nhị thiếu phu nhân không đi cùng."

Vợ chồng họ Bạch khiếp sợ nhìn nhau, trên mặt hai người đều là biểu cảm không thể tin được. Con trai nhỏ nhà họ tự kỷ, cô độc, không thích nói chuyện, thậm chí còn không thường xuống dưới tầng, vậy mà bây giờ lại chạy bộ buổi sáng. Chạy bộ buổi sáng, một hoạt động khoẻ mạnh, lạc quan, tích cực như vậy, nào có xuất hiện trên một người mắc bệnh tự kỷ?

Cái gọi là mắt thấy sự thật, nếu không tận mắt nhìn thấy, hai vợ chồng họ Bạch vẫn lựa chọn không tin tưởng. Hai người điều chỉnh tốt dáng ngồi, mỗi người bưng một ly cà phê, thỉnh thoảng mắt lại liếc nhìn cổng lớn một cái.

"Tiên sinh, Phu nhân, hai vị thiếu gia vừa mới ra ngoài chạy chưa đến mười phút, sẽ không trở về nhanh như vậy." Chú Lý nhắc nhở.

"Khụ, đã biết." Bạch Quốc Du xấu hổ buông ly cà phê trong tay.

Chú Lý cười cười, đi vào phòng bếp dọn đồ đầu bếp nấu thêm mấy quả trứng gà, lần này Nhị thiếu ra ngoài chạy bộ, cần phải bổ sung thật nhiều protein.

Bị chú Lý nhắc nhở như vậy, vợ chồng họ Bạch cũng tỉnh táo lại, chạy bộ ít nhất cũng phải nửa giờ, bọn họ cũng không cần phải vội vã nhìn ra cửa như vậy. Vì thế, một người cầm lấy điện thoại, một người cầm lấy tờ báo tiếp tục làm việc của mình.

Nhưng bọn họ mới chỉ nhìn được một lúc, ngoài cửa đã truyền đến âm thanh của người giúp việc: "Đại thiếu, nhị thiếu."

Đã về?

Hai người vội vàng đặt điện thoại và tờ báo trong tay xuống, đồng thời nhìn về phía cửa, liền thấy Bạch Xuyên mặt hơi phỉm hồng, thở gấp từ ngoài cửa đi vào. Mà phía sau là Bạch Tranh, mặt không đỏ, hơi thở ổn định, cảm giác hoàn toàn không giống như vừa ra ngoài chạy bộ.

Bạch Tranh có chút buồn bực, lúc này vừa mới nóng người lên được một chút, Bạch Xuyên bỗng nhiên không chạy nữa. Chỉ còn hơn một km nữa, Bạch

Xuyên bỗng nhiên quay đầu chạy về nhà, anh cũng vội vàng đuổi theo, lại đề nghị với Bạch Xuyên nên chạy thêm một đoạn nữa, rèn luyện như vậy mới có tác dụng, kết quả Bạch Xuyên nói với anh ta một câu:

"Tiểu Nhã nói, hôm nay em chỉ cần chạy 2700 m là được."

"..." Tiểu Nhã nói, Tiểu Nhã nói, chẳng lẽ lời nói của anh ta không phải là nói sao, lại nói đến rèn luyện, cô ấy sao có thể chuyện nghiệp như anh ta. Bạch Tranh, người đã tập thể hình được bảy tám năm, không nhận được hung hăng so sánh ở trong lòng.

"Tiểu Xuyên, ra ngoài chạy bộ sao?" Lý Dung chờ Bạch Xuyên đến gần mới lên tiếng hỏi.

Bạch Xuyên dừng bước chân dừng, nhìn mẹ mình, khẽ gật đầu.

"Sao bỗng nhiên lại muốn chạy bộ?" Trên thực tế, Lý Dung cũng đã đoán được đáp án, khẳng định lại là Tiểu Nhã bảo anh chạy. Tuy nhiên ngay cả khi Lý Dung biết rõ, bà vẫn muốn nói thêm với con trai mình vài câu, bởi vì bà biết, chỉ cần là nói về Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên nhất định sẽ trả lời.

"Tiểu Nhã nói thể lực con không được."

"Phốc ~~~" Bạch Quốc Du, người may mắn tránh được lúc trước, cuối cùng vẫn bị phun mất một ngụm cà phê.

Ba người Bạch gia bị một câu "thể lực không được" của Bạch Xuyên làm cho đứng hình tại chỗ, mãi cho đến khi Bạch Xuyên lên lầu, mới khôi phục lại tinh thần.

"Là... Là ý mà tôi nghĩ sao?" Lý Dung hỏi chồng.

"Khụ..." Khuôn mặt già nua của Bạch Quốc Du đỏ bừng, "Đừng suy nghĩ vớ vẩn, Tiểu Xuyên thì biết cái gì."

Bạch Tranh cảm thấy ba anh ta nói có lý, em trai anh ta là một thiếu niên đơn thuần, khẳng định không phải là những điều mà anh ta vừa nghĩ lướt qua trong đầu kia.

"Ai... Thật ra tôi hy vọng Tiểu Xuyên có thể hiểu một chút, như vậy tôi mới có thể sớm được ôm cháu nội." Khiếp sợ qua đi, Lý Dung bắt đầu tiếc hận. Nếu Mộc Tiểu Nhã nói thể lực không được, thật sự là chỉ chuyện đó, vậy thì Bạch gia bọn họ không thể lập tức có cháu được.

"Đừng tham quá, Tiểu Xuyên hiện tại có thể như vậy đã là tốt rồi." Bạch Quốc Du khuyên nhủ.

"Tôi biết, nhưng không phải tôi cũng chỉ đang ngắm trông thôi sao." Lý Dung thở dài nói, "Trước kia chỉ mong Bạch Xuyên lớn lên khỏe mạnh, thậm chí đến công việc và chuyện kết hôn chúng ta cũng không dám mơ tưởng. Nhưng bây giờ, Tiểu Xuyên chẳng những có việc làm, lại còn có thể kết hôn. Hết thấy mọi thứ đều thuận lợi, tôi sao có thể không nghĩ đến, lại nói, chẳng may việc này lại thành."

Bạch Quốc Du nghe theo lời vợ nói cũng không khỏi có chút động lòng.

"Thật đáng tiếc." Lý Dung vô cùng ưu sầu, "Bạch Xuyên nhà chúng ta cái gì cũng không hiểu, chẳng khác gì trang giấy trắng, cũng không biết có thể hay không... cái gì đó."

Ba chữ "cái gì đó" vừa ra, Bạch Tranh lập tức đen mặt, anh ta thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày cha mẹ mình cùng nhau ngồi thảo luận... cái gì đó.

"Bạch Tranh." Lý Dung bỗng nhiên nhìn phía con trai lớn nhà mình.

"A?" Bạch Tranh ngẩng đầu.

"Nếu không... con dạy cho em trai đi."

"Xoảng!" Bạch Tranh kích động đến mức làm đổ luôn ly cà phê người giúp việc vừa đưa lên, cà phê nóng trực tiếp đổ lên người anh ta.

"Đại thiếu, thực xin lỗi, thực xin lỗi." Người giúp việc gần như bị dọa khóc, thế nào mà sáng sớm mình đã phạm loại sai lầm này rồi.

"Không sao, dọn dẹp đi." Bạch Tranh cầm lấy giấy ăn lau qua, chờ người giúp việc đi rồi mới nhăn mày nói với mẹ: "Mẹ, mẹ nói cái gì đấy?!"

Lý Dung thấy thấy con trai mình cau chặt mày lại liền biến nó đang tức giận, vì thế bà cũng không dám nhắc lại việc nhờ Bạch Tranh giúp đỡ nữa, mà quay đầu nhìn chồng mình.

"Khụ... Bạch Tranh, hạng mục trước đó bộ phận dự án đề cập đến, con có ý kiến gì không?" Bạch Quốc Du bắt đầu nói sang chuyện khác.

Lý Dung trợn trắng mắt, nhìn lên hướng lầu hai, bắt đầu suy nghĩ: Chẳng lẽ bà phải ám chỉ với Mộc Tiểu Nhã? Vậy thì lại giống như mình đang giục sinh nhi? Điều này có vẻ không giống như điều một bà mẹ chồng tốt nên làm.

Một loạt sự cố do Bạch Xuyên gây ra, Mộc Tiểu Nhã đang ngủ nướng hoàn toàn không biết gì, chỉ là lúc ăn sáng, cô bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn mình có vẻ hơi kỳ lạ.

Chắc chắn là buổi sáng Bạch Xuyên ra ngoài chạy bộ đã khiến cho mọi người khiếp sợ rồi.

Mộc Tiểu Nhã nhanh chóng tìm được lời giải thích hoàn mỹ cho bản thân.

Sau khi ăn sáng xong, mọi người lục tục chuẩn bị đi làm, ngay cả Mộc Tiểu Nhã cũng đã hẹn trước với Phương Hủy gặp mặt ở phòng làm việc.

Bạch Xuyên đưa Mộc Tiểu Nhã đến cửa.

"Buổi tối em sẽ về." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Khi nào?" Bạch Xuyên truy hỏi.

"Ah ~ 6 giờ, 6 giờ tối nhất định sẽ trở về."

"Được." Bạch Xuyên gật đầu, nhìn theo hướng cô rời đi, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng xe nữa mới quay người về biệt thự, dự định sẽ về phòng đợi Mộc Tiểu Nhã.

6 giờ tối, đọc sách một lát sẽ nhanh chóng đến thôi.

Bạch Xuyên trở lại phòng, lấy một quyển sách từ trên kệ xuống. Khi đang định đi đến ban công thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó gõ.

Bạch Tranh đứng ở bên ngoài, có chút không xác định liệu Bạch Xuyên có thể mở cửa cho mình hay không. Trước kia khi bọn họ vào phòng của Bạch Xuyên đều không gõ cửa, bởi vì Bạch Xuyên không nhất định sẽ mở cửa cho họ. Vì vậy mỗi lần bọn họ có việc tìm Bạch Xuyên, hoặc là người giúp việc mang đồ lên, không thì cũng là trực tiếp đẩy cửa đi vào. Nhưng bây giờ Bạch Xuyên đã kết hôn, căn phòng này không còn là của một mình Bạch Xuyên nữa, Bạch Tranh không thể giống như trước kia cứ thế đẩy cửa vào được.

Anh ta đã nghĩ kỹ rồi, nếu chờ năm phút mà Bạch Xuyên vẫn không mở cửa thì anh ta sẽ chờ đến buổi tối nói sau.

"Răng rắc."

Cửa phòng mở ra, Bạch Tranh kinh hãi nhìn Bạch Xuyên đang ở phía bên trong cánh cửa, lại một lần nữa xác định, Bạch Xuyên thật sự tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Đã học được phải mở cửa rồi ~~~

"Không phải Tiểu Nhã." Bạch Xuyên nhìn thấy mặt Bạch Tranh, lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng.

"..." Thật xin lỗi, tôi không phải vợ cậu.

Bạch Tranh hít sâu một hơi, hỏi: "Tiểu Xuyên, em định khi nào thì quay lại làm việc?"

"Không đi." Nói xong, Bạch Xuyên "loảng xoảng" một tiếng, cánh cửa từ bên trong khép lại.

"..."

Nếu cậu không phải em trai tôi, tôi đã sa thải hàng trăm lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trò chơi ghép hình

Edit: Flanty

Mộc Tiểu Nhã vừa chạy xe đến gần phòng làm việc đã nhìn thấy cánh cổng mới rực rỡ từ phía xa. H&Y, hai chữ cái tiếng Anh viết in hoa được điêu khắc rất nghệ thuật trên cánh cửa, làm cho mỗi người đi ngang qua đều cảm nhận được phong cách thời thượng của phòng làm việc.

Mộc Tiểu Nhã đỗ xe xong, gấp không chờ nổi, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính pha lê sát đất chiếu vào toàn bộ không gian, nền gạch lát rực rỡ, cây xanh tươi tốt, thiết kế trang nhã, khiến mọi người nhìn đều là cảnh đẹp ý vui. Phòng làm việc không lớn, có mấy cái bàn làm việc, mấy cái bục thiết kế, một chút cũng không thấy lộn xộn. Đặc biệt là ở các góc phòng, giống hệt với ý tưởng ban đầu của Mộc Tiểu Nhã, thậm chí còn trang bị cả máy pha cà phê cỡ nhỏ, trên quầy bar là đủ các loại dụng cụ pha

cà phê.

Đây... chẳng lẽ chính là ngạc nhiên mà Phương Hủy nói?

"Trông thật ngớ ngẩn." Phương Hủy không biết từ chỗ nào đi ra, trên trục Mộc Tiểu Nhã vẫn còn đang ngẩn người.

"Phương Hủy, cậu... sao cậu làm được?" Mộc Tiểu Nhã không thể không hỏi, tuy cô không phải là người trang hoàng căn phòng này nhưng cô cũng là người có nhãn lực. Chỉ nói riêng bộ dụng cụ pha cà phê trên quầy bar kia, dưới mười vạn căn bản không mua được. Lúc đầu cô nói muốn đặt một máy pha cà phê, cũng chỉ là định lên mạng mua một cái máy tùy tiện pha ra được cà phê mà thôi.

"Cậu đã chi bao nhiêu cho việc trang trí vậy? Sô pha, kệ sách, bàn làm việc, một chút mùi lạ cũng không có, chút tiền ấy của chúng ta, khẳng định không thành như vậy được. Hơn nữa, kiểu trang trí này không giống với bản thiết kế trước đó cậu cho tớ xem."

"Là tốt hơn hay là tệ hơn?"

"Đương nhiên là tốt hơn, nhưng vấn đề là chúng ta lấy tiền từ đâu ra!"

"Không tốn tiền." Phương Hủy đặc ý nói.

"Không tốn tiền?" Mộc Tiểu Nhã sững sốt, "Sao lại không tốn tiền chứ? Chẳng lẽ là ba cậu..."

Nhà Phương Hủy rất có tiền, cha Phương vì hỗ trợ con gái gây dựng sự nghiệp, trả cho phí trang trí cũng không phải không có khả năng.

"Ba tớ tặng hai bình rượu, tớ cất vào tủ lạnh rồi, khi nào khai trương chúng ta sẽ uống với nhau." Phương Hủy nói.

"Không phải ba cậu, vậy đây là?"

"Hai chúng ta một người có lão ba thổ hào, một người gả vào hào môn, nếu đã không phải là tớ, vậy..." Phương Hủy dừng lại, để Mộc Tiểu Nhã tự hiểu.

"Người trong nhà Bạch Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã đoán ra, "Sao có thể, tớ cũng không nói cho họ địa chỉ của phòng làm việc?"

"Bây giờ có tiền thì có cái gì không tra được, lại nói, lúc chúng ta đăng ký, trên giấy phép buôn bán không phải cũng có địa chỉ sao. Hiện tại trang web công thương đều có trên mạng, tra một cái là ra." Phương Hủy lấy chai nước từ trong tủ lạnh đưa cho Mộc Tiểu Nhã, "Ngày đó, cậu mới ra khỏi Vân Thành, đã có người tìm tới cửa. Nói là trợ lý của anh trai Bạch Xuyên, đi cùng với một nhà thiết kế, trực tiếp tới cửa tìm tớ. Phương án thiết kế, chọn vật liệu, trang hoàng, nhân công, tớ đều không phải suy nghĩ gì, tớ đưa cho họ chìa khóa liền về nhà ngủ."

"Nhưng mà tớ nhớ rõ cậu muốn có máy pha cà phê, cho nên đã nói với bọn họ đặt thêm nó." Phương Hủy ngồi xuống sô pha, tiếp tục nói, "Bọn họ làm hết thấy, chỉ đưa ra cho tớ một yêu cầu, đó chính là ngàn vạn lần không được làm phiền các cậu đang đi hưởng tuần trăng mật."

"Bạch Tranh?!" Mộc Tiểu Nhã thế nào cũng không nghĩ tới, Bạch Tranh lại tìm người trang hoàng phòng làm việc lại cho cô.

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy kỳ lạ sao, nửa tháng này, tớ cũng chưa chủ động tìm cậu lần nào." Phương Hủy hỏi.

"Tớ tưởng cậu muốn làm bạn với tri thức."

"Phi[1], cậu chạy đi hưởng tuần trăng mật, một phòng làm việc lớn như vậy để mình tớ trang trí, nếu không có người hỗ trợ, cậu xem tớ không làm phiền chết cậu đi." Phương Hủy tức giận nói, lúc đầu gây dựng sự nghiệp, cô có thể để cho cô ấy đi hưởng tuần trăng mật đã là tốt lắm rồi, vậy mà còn muốn cô không được làm phiền cô ấy.

[1] Phi (匪): biểu thị phản nộ, khinh bỉ.

"Vậy chỗ này hết bao nhiêu tiền?"

"Ít cũng đến 50-60 vạn, đừng suy nghĩ nữa, khẳng định không trả nổi, coi như là sính lễ nhà họ Bạch cho cậu." Phương Hủy thay Mộc Tiểu Nhã quyết định.

"..." Mộc Tiểu Nhã rối rắm trong chốc lát, cảm thấy lấy thực lực kinh tế trước mắt của mình quả thật không trả nổi, vì vậy đành phải đem điều này ghi tạc trong lòng, chờ về sau có cơ hội sẽ trả lại.

"Hai ngày nay tớ đã lên một số kế hoạch, phòng làm việc giai đoạn đầu không có nghiệp vụ gì, cũng không cần quá nhiều người, chúng ta chỉ thuê một hai người thôi." Tham quan xong phòng làm việc, hai người bắt đầu nói chuyện chính.

"Tớ không có ý kiến. Cậu muốn khai trương ngày nào?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Vậy ngày mai đi, đặt hai lẵng hoa ở cửa, đốt thêm pháo gì đó."

"... Có quá tùy ý hay không."

"Tớ cũng không muốn tùy ý, nhưng vấn đề là, xung quanh đây không nhiều người, làm động tĩnh lớn cũng chẳng có ai xem, còn không bằng tiết kiệm chút tinh lực."

Mộc Tiểu Nhã gật đầu, cảm thấy Phương Hủy nói cũng có lý: "Đúng rồi, mấy bản vẽ trước đó tớ gửi, cậu cảm thấy thế nào?" Thời điểm nghỉ ngơi ở Anh Đào Viên, cô có vẽ một số bản thiết kế, đều gửi hết cho Phương Hủy.

"Bản vẽ tớ đã gửi cho cậu tớ rồi." Cậu của Phương Hủy là chủ của một công ty giày, có một nhà máy sản xuất rất lớn dưới tay ông. Ông làm đại lý cho một nhãn hiệu quốc tế lớn, cũng tự sản xuất một số giày bán ra. Trong kỳ thi cuối cùng của học kỳ hai, Mộc Tiểu Nhã đã thiết kế ra một đôi giày thể thao nữ, tặng cho Phương Hủy làm quà sinh nhật, Phương Hủy thích không chịu được, mang về nhà thì bị cậu nhìn thấy, liền la hét đòi Phương Hủy đưa cho ông mang về sản xuất.

Lúc ấy Phương Hủy còn ồn ào một trận với cậu mình, nhưng cũng thuận tiện để cậu mình chi 5000 nhân dân tệ mua bản phác thảo đầu tay của Mộc Tiểu Nhã. Sau đó Mộc Tiểu Nhã cũng hợp tác vài lần với ông ấy, Phương Hủy cũng giúp đàm phán mua bán bản thảo thiết kế, trong đó có hai đôi giày bán rất chạy, vì vậy Mộc Tiểu Nhã đã kiếm được rất nhiều tiền, cũng vì thế mới có 30 vạn xây dựng sự nghiệp sau này.

"Cậu tớ là gian thương, rất khó để nói muốn bán hết, bị mẹ tớ mắng cho một trận."

Mộc Tiểu Nhã nghe xong không nhịn được cười.

"Sau khi bị mẹ tớ dạy dỗ lại, cậu tớ mới đồng ý đề nghị của bọn mình." Phương Hủy hưng phấn nói, "Bây giờ giày đã được đưa vào sản xuất, cậu tớ đồng ý trước tiên bán ở shop online của cậu tớ, hơn nữa còn ghi rõ nhãn hiệu của chúng ta, thậm chí còn ghi địa chỉ web trên hộp đóng gói."

"Tốt như vậy?" Hồ trợ bán lẻ, còn giúp quảng cáo.

"Nhưng mà ông ấy muốn chúng ta phải chia nửa lợi nhuận." Phương Hủy lại bỏ sung.

"Hắn là vậy rồi, một kênh phân phối tốt và quảng cáo miễn phí không thể mua được với chút tiền ấy." Không nói đến chuyện bản thảo thiết kế của mình giá trị bao nhiêu tiền, chỉ cần cậu của Phương Hủy đưa ra một phương thức trực tiếp giúp bọn cô lót đường, ngay cả khi bọn cô không kiếm được lợi nhuận, đã là một cái giá phải chăng rồi.

"Chẳng lẽ tớ không phải cháu gái của cậu ấy, cháu gái ngoại gây dựng sự nghiệp chẳng lẽ không nên giúp đỡ?" Chiếm tiện nghi của Phương Hủy chính là hợp tình hợp lý.

"Cuối cùng tớ cũng biết vì sao người giàu có lại càng ngày càng giàu rồi, đều là giúp đỡ nhau như vậy." Mộc Tiểu Nhã cảm thán.

"Bằng không cậu nghĩ sao, trong xã hội hỗn tạp này, hoặc là EQ cao, hoặc là quan hệ rộng. Nếu không có cậu tớ, tớ nào dám mở phòng làm việc." Cô ấy tuy không thiếu tiền, nhưng cũng không ngốc, lấy tiền ném chơi.

"Nhóm giày đầu tiên của chúng ta đưa vào sản xuất bao nhiêu?"

"Vốn dĩ tớ định bỏ ra 30 vạn cho giai đoạn đầu, trước tiên làm ít, chờ lợi nhuận hậu kỳ thì sẽ tiếp tục sản xuất sau, nhưng sau đó lại không mất phí trang hoàng nên tớ quăng luôn 70 vạn vào đó." Phương Hủy nói.

"Toàn bộ?" Mộc Tiểu Nhã cả kinh.

"Đừng lo lắng, với mạng lưới phân phối của cậu tớ, ngay cả khi tình huống tiêu thụ không lý tưởng, hồi vốn cũng không khó, yên tâm yên tâm." Phương Hủy rất bình tĩnh.

Mộc Tiểu Nhã đối với việc tiêu thụ này xác thật không bằng Phương Hủy, thấy cô ấy nói chắc chắn như vậy, cũng không nói gì nữa.

Hai người lại thảo luận một chút về phương án bán hàng sau khi giày được đưa ra thị trường, phương thức thức hoạt động của cửa hàng và vấn đề tuyển dụng, nói về việc lớn việc bé này, đảo mắt đã đến buổi chiều. Mộc Tiểu Nhã nhìn đồng hồ, đã 5 giờ nhiều, nhớ tới ước định với Bạch Xuyên, cô vội vàng đứng lên.

"Phương Hủy, tớ phải về."

"Sao vậy?" Phương Hủy vừa lúc sàng lọc xong mấy bộ sơ yếu lý lịch đưa cho Mộc Tiểu Nhã xem.

"Tớ đã hứa với Bạch Xuyên là 6 giờ về rồi."

"... Tớ thấy cậu không giống như tìm chồng, phải nói là giống hết bà mẹ, vừa đến giờ tan tầm phải về nhà nấu cơm cho con."

"Cầu độc thân các cậu làm sao hiểu được sự lãng mạn của những người đã kết hôn như chúng tớ." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Nhanh đi đi, chuyện gì cũng hướng đến độc thân, tớ độc thân thì sao, hôm nay tớ độc thân không có nghĩa ngày mai cũng độc thân."

"Vâng vâng vâng, chúc cậu đêm nay có *điểm ngó*[2]."

[2] *Diễm ngộ: cuộc gặp gỡ tuyệt vời.*

Phương Huy nghe xong lập tức vui vẻ. Ngay lúc này, một người đưa chuyển phát nhanh tiến vào, trong tay mang một cái hộp lớn: "Xin hỏi, vị nào là Mộc Tiểu Nhã."

"Là tôi." Mộc Tiểu Nhã ngạc nhiên bước tới.

"Xin chào, đây là chuyển phát nhanh của cô, mời ký nhận."

Mộc Tiểu Nhã ký chuyển phát nhanh, mù mịt nhìn vào cái hộp lớn.

"Cậu mua gì đó?" Phương Huy hiếu kỳ.

"Không phải tớ mua." Mộc Tiểu Nhã cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Cái gì đây?"

"Hình như là trò chơi ghép hình." Trên hộp chuyển phát nhanh có ghi thông tin của cửa hàng, đó là nơi chuyên bán các loại trò chơi ghép hình.

Bỏ qua việc đó là quà của ai, Mộc Tiểu Nhã đem trò chơi ghép hình cất vào hàng ghế sau, lái xe về nhà. Cô lái xe vội vàng, nhưng cuối cùng bởi kẹt xe mà về muộn hơn 10 phút. Mà lúc này, Bạch Xuyên cũng đã đứng ngoài cửa đợi cô hơn 10 phút.

Mộc Tiểu Nhã không nghĩ rằng Bạch Xuyên sẽ ra cửa chờ mình, lập tức cảm thấy áy náy: "Thật xin lỗi, em về trễ."

"Không sao." Bạch Xuyên cũng không tức giận, bởi vì so sánh với trước đây, Mộc Tiểu Nhã đã tiến bộ hơn rất nhiều. Trong quá khứ, Mộc Tiểu Nhã luôn nói với anh, qua hai ngày sau cô sẽ đến, nhưng mà mỗi lần đi chính là một hai tháng. Lần này chỉ có hơn mười phút, anh đứng ngây ngốc một lúc là đã xong, thật nhanh chóng.

Lúc ăn tối, có lẽ hai vị lão gia nhà họ Bạch và Bạch Tranh đều đi xã giao nên không có ở nhà, sau khi Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên ăn tối xong, liền trở về phòng. Mộc Tiểu Nhã đem bộ trò chơi ghép hình buổi chiều nhận được mở ra, nhìn qua thì thấy có một khung ghép hình gần 50 *tấc*[3] và 5 gói mảnh ghép nhỏ.

[3] *1 tấc = 10 cm.*

"Có bao nhiêu mảnh vậy?" Mộc Tiểu Nhã nhìn biên lai phía dưới, liếc qua con số, đột ngột thốt lên, "5000 mảnh?"

Rốt cuộc thi trò chơi ghép hình là ai đưa vậy, lại còn biết địa chỉ phòng làm việc của cô nữa. Mộc Tiểu Nhã lật qua lật lại túi mảnh ghép, sau đó giữa một đồng mảnh ghép nhỏ tìm thấy một bức hình mảnh ghép hoàn chỉnh: Một đôi nam nữ ngồi ăn dưa hấu trước nhà gỗ.

"Lương Nặc Nặc." Chi liếc mắt một cái, Mộc Tiểu Nhã cũng biết trò chơi ghép hình này do ai gửi tới, *gia hỏa*[4] này lại dám lấy ảnh chụp của bọn họ để thiết kế một trò chơi ghép hình lớn như vậy, "Làm thế nào để tạo ra một trò chơi ghép hình lớn như vậy?"

[4] *Gia hỏa: anh chàng này – cách nói trên đùa.*

Mộc Tiểu Nhã điên cuồng rút điện thoại ra, bắt đầu lý luận với Lương Nặc Nặc: "Lương Nặc Nặc, cậu có ý gì, tạo ra một cái trò chơi ghép hình lớn thế này."

"Ai nha, nhanh như vậy đã gửi tới rồi. Thế nào, có phải thấy bức ảnh đặc biệt đẹp hay không. Không cần cảm ơn, coi như là tặng quà tân hôn cho các cậu." Lương Nặc Nặc cười hi hi nói.

"Ảnh chụp đẹp, nhưng cậu biến thành trò chơi ghép hình, còn tận 5000 mảnh, cái này cậu làm ra thế nào, cậu không biết tớ xem bản đồ còn khó khăn sao?" Mộc Tiểu Nhã khẳng định 100% là Lương Nặc Nặc cố ý.

"Ảnh chụp đẹp như vậy, đương nhiên là phải chậm rãi ghép lại mới thú vị, cố lên nha." Nói xong, Lương Nặc Nặc cúp luôn điện thoại, không thèm để ý đến Mộc Tiểu Nhã.

"... Cậu rõ ràng cố ý." Mộc Tiểu Nhã hung hăng nói, nhưng đối phương lại không nghe được. Cô quay người, đang định đem trò chơi ghép hình cất đi thì lại phát hiện Bạch Xuyên đang ngồi trên mặt đất làm gì đó.

"Tiểu Xuyên, anh đang..." Mộc Tiểu Nhã vừa ngồi xổm xuống nhìn, lập tức im bật.

Chỉ thấy Bạch Xuyên đang khoanh chân ngồi dưới đất, trong tay là trò chơi ghép hình đã bị mở ra. Bạch Xuyên cầm các mảnh ghép nhỏ lộn xộn, đặt từng mảnh từng mảnh vào khung hình. Có mảnh đặt ở giữa, có mảnh đặt ở góc, nhanh chóng mà chắc chắn, dường như không cần suy nghĩ, chỉ cần liếc mắt một cái anh cũng biết nó nằm ở vị trí nào.

Mộc Tiểu Nhã cứ lẳng lẳng nhìn như vậy, nửa giờ sau, cô thấy mặt mình xuất hiện trên khung hình.

5000 mảnh ghép trò chơi, chỉ một cái liếc mắt có thể làm được như vậy, cho nên... đây có phải là một cách khác để khơi thông hội chứng bác học

không?

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu niên Xuyên, cứ đến chạng vạng tối thì thích ra ngoài sân ngồi, trời mưa cũng không muốn vào nhà.

Bà Bạch không biết cháu nội mình bị làm sao: "Tiểu Xuyên, trời mưa rồi, chúng ta vào nhà đi thôi."

Thiếu niên Xuyên vẫn không nhúc nhích, bà Bạch thở dài, chỉ có thể cầm ô đứng che cho cháu mình.

Cho đến khi một giọng nữ trong trẻo từ bên cách vách truyền tới: "Mẹ, con đi sang bên cạnh tìm anh Bạch Xuyên cùng nhau làm bài tập."

Thiếu niên Xuyên đứng lên, yên lặng trở về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Trong thẻ lương có bao nhiêu tiền?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Mộc Tiểu Nhã ngồi dưới đất, dựa gần vào Bạch Xuyên, nhìn anh nhặt từng mảnh nhỏ chăm chú chơi ghép hình, 5000 động tác giống nhau cứ lặp đi lặp lại, hành vi này vô cùng nhàm chán, nhưng trước mắt là bức tranh đang dần được hoàn thiện, trông có vẻ cực kỳ *ngoạn mục* [1].

[1] *Ngoạn mục: đẹp mắt.*

Có người nói, trạng thái nam nữ tốt nhất là đàn ông sùng ái phụ nữ, mà phụ nữ thì sùng bái đàn ông. Giờ khắc này, Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên cảm thấy hôn nhân của mình cũng chính là loại trạng thái tốt nhất này. Cho dù là chỉ đường, xem bản đồ, giải đề toán học, chơi ghép hình... mỗi thứ Bạch Xuyên đều dễ lộ ra sở trường đặc biệt của riêng mình, cô không khỏi sùng bái anh, Bạch Xuyên so với cô tưởng tượng thì ưu tú hơn rất nhiều.

Chờ đến khi Bạch Xuyên đem mảnh cuối cùng ghép vào, Mộc Tiểu Nhã lập tức lấy điện thoại ra chụp ảnh.

"Bây giờ em sẽ cho Nặc Nặc xem, cô ấy cho rằng 5000 mảnh ghép hình có thể làm khó em, huh!" Mộc Tiểu Nhã chụp bức tranh ghép hình, phát lên vòng tròn bạn bè, hơn nữa nội dung còn vô cùng khoe khoang:

5000 mảnh ghép trò chơi ghép hình chỉ tốn hai giờ để hoàn thành, thật quá dễ dàng, có còn thứ gì khó khăn hơn nữa không?!

Chỉ một lát sau, phía dưới có một đồng tin nhắn lại:

"Mộc Mộc, đây là ảnh cười à, có sáng tạo."

"Dưa hấu này vừa nhìn đã biết ăn ngon."

"Không không, chủ rể nhìn có vẻ càng ngon miệng hơn."

"Cậu muốn chết à, lại dám mơ tưởng chồng của người khác, cận thận Mộc Mộc tới tận cửa tìm cậu PK[2]."

[2] PK là tên viết tắt của cụm từ "Personal Killing", ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online và từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.

Phương Hủy: "Bạch Xuyên hoàn thành."

Mộc Tiểu Nhã nhắn lại Phương Hủy: "Ừ."

Lương Nặc Nặc lập tức bình luận ngay sau: "Có bản lĩnh thì đừng dựa vào chồng cậu."

Mộc Tiểu Nhã phát một hình ảnh tròn tròn mắt, nói dối: "Tớ có chồng, tại sao lại không được dựa vào, có bản lĩnh thì cậu cũng đi tìm một người đi."

Lương Nặc Nặc: "*Tại hạ thua.*"

Mộc Tiểu Nhã nhìn thấy Lương Nặc Nặc nhận thua, cảm thấy tinh thần sảng khoái, vui vẻ nhún lại mấy tin rồi cười hì hì quay đầu nói với Bạch Xuyên: "Các cậu ấy đều hâm mộ em."

"Hâm mộ cái gì?" Bạch Xuyên không hiểu.

"Hâm mộ em có chồng."

Bạch Xuyên sững người, cảm thấy việc này có liên quan đến mình, vì thế không khỏi sáng rực cả mắt lên.

"Không đúng, hẳn là các cậu ấy đều hâm mộ chồng em là anh. Không phải chồng ai cũng đều đẹp trai và thông minh như vậy."

Đôi mắt Bạch Xuyên sáng lấp lánh. Minh đẹp trai và thông minh, khiến cho người khác hâm mộ Tiểu Nhã sao?

"Tôi còn có thể hoàn thành trò chơi ghép hình lớn hơn nữa." Anh càng muốn người khác hâm mộ Tiểu Nhã hơn.

"Em biết, nhưng mà cái này đã rất lớn rồi, trước hết chúng ta đem hình này treo lên đầu giường được không, coi như ảnh cưới của chúng ta?" Thành thật mà nói, bọn họ kết hôn có chút vội vàng, mọi thứ đều không được thực hiện theo đúng quy trình, không có tiệc rượu, cũng không có ảnh cưới, dường như sau khi trùng sinh, cô liền *thuận lý thành chương*[3] trở thành vợ của Bạch Xuyên, hơn nữa cũng chỉ là vợ chồng trên hình thức.

[3] *Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.*

Lúc này nhìn thấy bức ảnh của trò chơi ghép hình, Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên muốn đi bổ sung một bộ ảnh cưới.

"Ừm." Bạch Xuyên giờ trò chơi ghép hình lên, nhìn vách tường màu trắng, bắt đầu suy nghĩ xem nên treo như thế nào.

"Em đi tìm chú Lý tới giúp." Mộc Tiểu Nhã ra ngoài tìm chú Lý, chú Lý nghe xong yêu cầu, lập tức xách theo hộp dụng cụ lên lầu. Mộc Tiểu Nhã nghĩ Bạch Xuyên liều mạng chơi ghép hình lâu như vậy chắc là rất khát, vì thế quay người đi sang phòng bếp, chuẩn bị lấy một ly nước cho Bạch Xuyên.

Cầm hai ly nước trong tay, khi Mộc Tiểu Nhã đang muốn xoay người lên, Bạch Tranh bỗng từ bên ngoài đi vào, trong tay cũng cầm một ly không, có vẻ cũng là tới lấy nước.

"Anh cả." Bạch Tranh là một người đàn ông có hào quang của riêng mình, hơn nữa bản thân anh ta cũng ít khi nói cười, thoạt nhìn không dễ tới gần, điều này khiến cho Mộc Tiểu Nhã mỗi lần gặp đều không khỏi có thêm vài phần câu nệ.

"Ừ." Bạch Tranh gật đầu, sau đó lập tức đi qua, rót cho mình một ly nước.

Mộc Tiểu Nhã cầm ly nước đứng ở cửa phòng bếp một lát, mở miệng nói cảm ơn: "Anh cả, cảm ơn anh."

"?" Bạch Tranh kinh ngạc nhìn Mộc Tiểu Nhã.

"Phòng làm việc, chuyện trang trí." Mộc Tiểu Nhã nhắc nhở.

"Không cần khách khí." Bạch Xuyên bưng tỉnh, nhàn nhạt nói một câu. Việc này anh ta cũng chỉ nói với trợ lý một tiếng, thật ra không quá để tâm, cho nên cũng không cảm thấy mình đã giúp được bao nhiêu.

"Ách..." Bạch Tranh trả lời quá mức lãnh đạm, dường như mỗi chữ đều nhấn mạnh rằng anh ta không muốn nói chuyện với Mộc Tiểu Nhã. Mộc Tiểu Nhã có chút xấu hổ, đành phải cầm hai ly nước yên lặng đi ra ngoài.

"Cái kia..." Ai ngờ Mộc Tiểu Nhã vừa mới đi chuyển người, Bạch Tranh lại chủ động lên tiếng.

Mộc Tiểu Nhã vội vàng xoay người nhìn về phía Bạch Tranh.

"Cô thật sự muốn cảm ơn tôi?" Bạch Tranh banh mặt hỏi.

"Đương nhiên." Tuy không biết vì sao bỗng nhiên Bạch Tranh lại hỏi như vậy, nhưng Mộc Tiểu Nhã vẫn dứt khoát trả lời.

"Vậy... cô có thể giúp tôi một việc được không?" Trên mặt Bạch Tranh hiện lên một chút xấu hổ.

"Việc gì?" Mộc Tiểu Nhã tò mò hỏi.

"Khụ... Cô có thể bảo Tiểu Xuyên, thứ hai tuần sau quay lại công ty đi làm, nó đã nghỉ phép gần một tháng rồi." Ánh mắt Bạch Tranh lập loè, xấu hổ không dám nhìn vào mặt Mộc Tiểu Nhã.

"Được, em sẽ nói với anh ấy." Mộc Tiểu Nhã cười cười, lập tức đồng ý. Cô cũng không hỏi Bạch Tranh vì sao muốn mình bảo Bạch Xuyên quay lại công ty làm việc, bởi vì cô biết, nếu không phải do Bạch Xuyên đã cự tuyệt thì Bạch Tranh cũng sẽ không tới tìm mình. Loại chuyện mất mặt này, Mộc Tiểu Nhã dĩ nhiên sẽ không vạch trần.

"Cảm ơn. Khi nào phòng làm việc của cô khai trương, tôi sẽ cho người đưa lẵng hoa tới." Nói xong, Bạch Tranh nhanh chóng đi qua, rời khỏi phòng bếp trước Mộc Tiểu Nhã một bước. Tầm lưng kia có hơi vội vàng, sinh ra một cảm giác chật vật.

Mộc Tiểu Nhã nhìn thoáng qua, không nhận được bất cười một tiếng.

Quay trở lại phòng ngủ, Mộc Tiểu Nhã phát hiện bức ảnh ghép hình vẫn chưa được treo lên, cô có chút ngạc nhiên nhìn chú Lý.

"Nhị thiếu không cho tôi đóng đinh lên đầu giường." Trong tay chú Lý cầm một cái búa, vẻ mặt sầu khổ, "Nhưng không đóng đinh, làm sao mà treo lên được."

Mộc Tiểu Nhã ngẩn người, nhưng thay vì vội vàng hỏi, trước tiên đưa ly nước cho Bạch Xuyên, chờ Bạch Xuyên uống nước xong mới hỏi: "Không muốn treo hình lên sao?"

Bạch Xuyên nhìn vị trí đầu giường, rầu rĩ lắc đầu.

"Vậy vì sao không cho đóng đinh?"

"Khó chịu." Bạch Xuyên nhíu chặt mày, trong âm thanh lộ ra một chút ủy khuất. Anh muốn đem trò chơi ghép hình treo lên, nhưng khi chú Lý vừa nói muốn đóng đinh, đầu anh liền đau. Anh vừa không muốn khiến Mộc Tiểu Nhã thất vọng, lại không muốn mình phát bệnh, lưỡng lự không biết nên làm thế nào cho phải, đã khó chịu lại còn ủy khuất.

Khó chịu? Mộc Tiểu Nhã sững sốt: "Anh không thích âm thanh đóng đinh?"

Bạch Xuyên lắc đầu.

"Vậy là không thích đầu giường có một cái đinh?"

"Ừ." Bị Mộc Tiểu Nhã đoán trúng tâm tư, Bạch Xuyên càng khó chịu. Anh muốn treo lên, anh đã đồng ý với Tiểu Nhã, anh thật sự rất muốn, nhưng tại sao anh lại không thể chịu đựng được việc có một cái đinh ở đó?

"Tôi không phải cố tình không đồng ý." Bạch Xuyên không biết nên diễn đạt tâm tình của mình như thế nào, cuối cùng chỉ có thể rầu rĩ nghẹn ra một câu như vậy.

Anh không cố tình không đồng ý, nhưng anh cũng không rõ lý do vì sao mình lại không đồng ý, cũng may Mộc Tiểu Nhã nghe hiểu.

"Vậy thì chúng ta không đóng đinh nữa." Mộc Tiểu Nhã an ủi, "Không đóng đinh cũng có thể treo lên mà, chỉ là hơi rắc rối một chút, khả năng ngày mai mới làm được. Chú Lý, có thể phiền chú một chút được không, ngày mai giúp chúng tôi đem bức tranh này treo lên, không đóng đinh."

"Có thể, không thành vấn đề." Chú Lý ở Bạch gia đã nhiều năm như vậy, cũng là người nhìn Bạch Xuyên lớn lên, ý tứ trong lời nói Mộc Tiểu Nhã ông có thể ngầm hiểu. Nhị thiếu sẽ khó chịu khi nhìn thấy một cái đinh ở đầu giường, vậy ngày mai ông sẽ tìm một người chuyên nghiệp, không để cho Nhị thiếu nhìn thấy cái đinh là được.

Bạch Xuyên vừa nghe xong, lông mày lập tức buông lỏng, trên mặt hiện ra một tia vui mừng.

Chú Lý bảo đảm xong, xách theo hộp dụng cụ của mình quay về. Bạch Xuyên đem bức tranh ghép hình làm Mộc Tiểu Nhã tự hào, thật cẩn thận đặt ở trên bàn sách, sợ chỉ không cẩn thận chạm vào một chút sẽ làm rối loạn.

"Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã đi đến bên cạnh Bạch Xuyên, ngữ khí tự nhiên hỏi, "Có phải vừa rồi anh rất rối rắm không?"

"Rối rắm?" Từ này Bạch Xuyên rất ít tiếp xúc đến, nhất thời không thể lý giải được.

"Rối rắm chính là khó xử trong việc đưa ra một quyết định." Mộc Tiểu Nhã kiên nhẫn giải thích, "Vừa rồi anh rất muốn treo bức tranh lên, nhưng lại không muốn nhìn thấy cái đinh, cho nên rất khó chịu phải không?"

"Ừ, đau đầu." Bạch Xuyên thành thật gật đầu.

"Vậy sau đó, chúng ta đã có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết cho vấn đề này đúng không?" Mộc Tiểu Nhã lại hỏi.

"Ừ." Tiểu Nhã tuy rằng học toán không tốt, trí nhớ cũng không tốt, nhưng ở phương diện nào đó vẫn rất thông minh.

"Vì vậy, anh có phát hiện ra không, thật ra chuyện khó xử nào cũng đều có biện pháp giải quyết *ven cả đôi đường*[4]. Lần sau nếu anh gặp phải chuyện gì rối rắm, đừng lo lắng, đừng cảm thấy khó chịu, hãy nghĩ về nó khi anh bình tĩnh lại, có lẽ sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết. Hơn nữa, như vậy cũng không đau đầu." Mộc Tiểu Nhã cổ vũ nhìn Bạch Xuyên.

[4] *Ven cả đôi đường: hoàn thành điều gì đó trọn vẹn.*

Lời nói của Mộc Tiểu Nhã có hơi dài, quan hệ nhân quả bên trong cũng tương đối phức tạp đối với Bạch Xuyên. Cũng may trí nhớ của Bạch Xuyên vô

cùng tốt, anh đem lời nói này suy ngẫm ở trong lòng, thẳng cho đến khi hiểu rõ ràng ý của Mộc Tiểu Nhã.

"Ừ, về sau tôi sẽ nghĩ nhiều hơn." Bạch Xuyên nghiêm túc bảo đảm.

"Giỏi quá!" Mộc Tiểu Nhã không khỏi khen ngợi.

Bạch Xuyên lập tức lộ ra ý cười.

"Cuối tuần chúng ta đến thăm ba mẹ em được không?" Từ khi ở Anh Đào Viên trở về, Mộc Tiểu Nhã đều muốn quay lại thăm cha mẹ, nhưng là giáo viên cao trung, cả hai người đều không có nghỉ hè, mỗi ngày đều ở lại dạy khoá học buổi tối cho học sinh lớp 12, buổi tối 10 giờ mới về đến nhà. Vì vậy Mộc Tiểu Nhã chỉ có thể đến thăm họ vào cuối tuần.

Chỉ cần là đi cùng Mộc Tiểu Nhã, đi đâu Bạch Xuyên cũng không có ý kiến.

"Còn có việc em muốn thương lượng một chút với anh." Mộc Tiểu Nhã nghiêm túc nói, "Lần này đi, em muốn mua chút quà cho ba mẹ, khả năng sẽ phải dùng đến tiền lương của anh."

Tiểu Nhã dùng tiền lương của anh thì cứ dùng. Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã, chờ cô nói tiếp.

Mộc Tiểu Nhã đợi một lát, không thấy Bạch Xuyên tỏ thái độ, mới đột nhiên phản ứng lại, câu nói vừa rồi của mình không phải câu hỏi, có lẽ Bạch Xuyên không biết trả lời thế nào, vì vậy lập tức lại bổ sung: "Có thể dùng không?"

Mặc dù khi Bạch Xuyên đưa thẻ lương cho cô có nói rằng tiền đều cho cô dùng, hơn nữa có khả năng Bạch Xuyên không có khái niệm về tiền bạc, nhưng là vợ chồng với nhau, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy mình có thể tiêu tiền của anh nhưng vẫn nên nói cho Bạch Xuyên mình dùng tiền vào việc gì.

"Đều cho em dùng." Bạch Xuyên trả lời.

"Vậy em sẽ không khách khí." Mộc Tiểu Nhã cười vui vẻ, câu "đều cho em dùng" này, mỗi lần nghe xong, đều không nhịn được cảm thấy hạnh phúc.

Sau đó, hai người rửa mặt chải đầu chuẩn bị ngủ. Trước khi ngủ, Mộc Tiểu Nhã cầm điện thoại, do dự không biết có nên đặt báo thức hay không. Nếu muốn cùng ăn sáng với mọi người trong nhà thì đặt 7 rưỡi là được, nhưng nếu muốn cùng Bạch Xuyên chạy bộ, vậy nhất định phải đặt 5 rưỡi.

5 rưỡi, thật là sớm, Mộc Tiểu Nhã nhắm đi nhắm lại thì thấy quá mệt mỏi. Nhưng mà cô đã đồng ý chạy bộ với Bạch Xuyên rồi...

Chờ đã, hình như sáng hôm nay mình cũng không có dậy chạy bộ.

"Tiểu Xuyên, sáng nay anh có chạy bộ không vậy?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Chạy." Bạch Xuyên trả lời, "2700 m." Anh không có lười biếng đâu.

"Anh chạy một mình? Sao không gọi em?" Mộc Tiểu Nhã khiếp sợ.

"Em nói em không muốn dậy." Rõ ràng anh đã gọi ba lần.

Cô nói cô không muốn dậy, cho nên Bạch Xuyên không gọi cô, sau đó còn tự mình ra ngoài chạy bộ, điều đó chứng tỏ...

Trong lòng Mộc Tiểu Nhã vui mừng, thuận thế làm nũng: "Vậy về sau buổi sáng, anh tự đi chạy bộ một mình được không?"

"Được." Bạch Xuyên nghe lời gật đầu.

Mộc Tiểu Nhã nhỏ giọng hoan hô một tiếng, sau đó quyết đoán đặt đồng hồ báo thức lúc 7 rưỡi, có thể ngủ thêm 2 tiếng thật là tuyệt biết bao nhiêu.

Vì thế sáng sớm hôm sau, Bạch Xuyên đứng 6 giờ rồi giường, sau đó thay quần áo, ra cửa, ở cửa lại gặp Bạch Tranh, hai anh em cùng nhau chạy bộ. Sau đó Bạch Tranh vui sướng phát hiện, Bạch Xuyên không quay đầu lại ở vị trí ngày hôm qua nữa mà vẫn tiếp tục chạy. Khi mà anh cho rằng hôm nay rốt cuộc cũng có thể chạy tận hứng với Bạch Xuyên, Bạch Xuyên lại chỉ chạy lên phía trước thêm 50 m, sau đó lại lần nữa quyết đoán đi vòng về.

"..." Vui sướng của Bạch Tranh đã nhanh chóng kết thúc.

"Hôm nay em không chạy 2700 m?" Bạch Tranh không nhịn được phải hỏi.

"Hôm nay 2800 m." Bạch Xuyên kiên trì chạy bộ hơn nửa tháng, lúc này đã quen với lượng vận động, việc nói chuyện khi chạy đã dễ dàng hơn. Nhưng dù không cảm thấy mệt, anh cũng chẳng muốn chạy nhiều thêm dù chỉ một mét.

"Ngày hôm qua 2700, hôm nay 2800, mỗi ngày tăng lên 100 m?" Bạch Tranh nắm bắt quy luật.

"Ừm."

Cho nên, dựa theo tỉ lệ tăng lên này, nếu anh muốn cùng em trai mình chạy sáng khoải một phút 5 km thì phải... tính một chút... 22 ngày?

Còn có... không biết Mộc Tiểu Nhã đã nói với Tiểu Xuyên phải quay trở về đi làm chưa?!

Ăn sáng xong, Bạch Xuyên theo thường lệ tiễn Mộc Tiểu Nhã đi làm. Khi Mộc Tiểu Nhã tới văn phòng, Phương Hủy còn đang cầm một chiếc *bánh kếp*[5] ăn ngon lành.

"Ăn sáng chưa?" Phương Hủy hỏi Mộc Tiểu Nhã.

"Ăn rồi." Mộc Tiểu Nhã trả lời, sau đó mở máy tính nói, "Hôm qua mấy bản sơ yếu lý lịch cậu gửi vào hòm thư, tớ cảm thấy không thành vấn đề, trực tiếp gọi người đến đây phỏng vấn đi."

"Ok, tớ phụ trách phỏng vấn, cậu phụ trách thiết kế sản phẩm mới. Tốt nhất là tải mấy bản thảo thiết kế lên, như vậy vừa nhìn sẽ là biết thương hiệu của chúng ta." Phương Hủy nói.

"Được." Những người học thiết kế cũng tự nhiên hiểu được bản vẽ, giao diện trang Taobao không làm khó được Mộc Tiểu Nhã. Chỉ là loại hình này khá tốn thời gian, một buổi sáng cô mới chỉ chuẩn bị tốt một trang giao diện giấy.

Giữa trưa, hai người đi ăn cơm không xa, Phương Hủy đột nhiên hỏi Mộc Tiểu Nhã: "Bạch Xuyên nhà cậu dính người như vậy, mỗi ngày cậu đều chạy đi làm, vậy Bạch Xuyên ở nhà có nháo hay không?"

"Sẽ không, Bạch Xuyên rất an tĩnh, cậu mặc kệ anh ấy, anh ấy cũng có thể yên lặng đọc sách cả ngày." Bạch Xuyên tuy mắc bệnh tự kỷ, nhưng anh cũng không ồn ào.

"Để anh ấy ăn không ngồi rồi cũng không được, không phải lần trước cậu nói, giáo sư kia bảo Bạch Xuyên phải hoạt động nhiều, tiếp xúc tiếp nhiều với thế giới bên ngoài, như vậy sẽ tốt cho việc khôi phục sao? Nếu không cậu đưa anh ấy tới phòng làm việc, yên tâm, tớ không ngại các cậu rải cầu lương." Phương Hủy rộng lượng nói.

"Ai nói Bạch Xuyên ăn không ngồi rồi, Bạch Xuyên nhà tớ có việc làm." Mộc Tiểu Nhã bắt mẫn.

"Có việc làm? Làm gì?" Phương Hủy hiếu kỳ.

"Hình như là lập trình, tớ cũng không rõ lắm, lần trước mẹ Bạch Xuyên có vô tình nói qua, tớ không hỏi cẩn thận."

"Ai da, có việc làm tức là có thể kiếm tiền."

"Đương nhiên, thẻ lương của Bạch Xuyên đều đưa cho tớ. Chốc nữa tớ sẽ dùng tiền của Bạch Xuyên đi mua quà cho ba mẹ." Mộc Tiểu Nhã có chút khoe khoang.

Cho các người kỳ thị Bạch Xuyên nhà chúng tôi, Bạch Xuyên nhà chúng tôi rất lợi hại đấy, một chút cũng không kém người bình thường.

"Thẻ lương? Vậy trong thẻ lương của anh ấy có bao nhiêu tiền? Lương một tháng là bao nhiêu?" Phương Hủy không khỏi tò mò.

"Tớ cũng không biết, còn chưa nhìn qua."

"Vậy tí nữa xem chứ?" Phương Hủy đề nghị.

Mộc Tiểu Nhã cũng có chút tò mò, vì thế gạt đầu, tốc độ ăn cơm của hai người nhanh hơn, sau đó cùng đi xuống cây ATM ở lầu một để kiểm tra.

Lúc Mộc Tiểu Nhã nhập mật mã, Phương Hủy không đi cùng, cô ấy đứng bên ngoài cây ATM chờ Mộc Tiểu Nhã nói cho mình câu trả lời. Kết quả đợi hơn nửa ngày, cũng không thấy Mộc Tiểu Nhã có động tĩnh gì, khiến cô ấy còn tưởng rằng máy ATM hỏng rồi.

"Có phải máy hỏng rồi không?" Phương Hủy hỏi.

Mộc Tiểu Nhã không trả lời, cô yên lặng rút lại thẻ ngân hàng, bước ra khỏi cây ATM với vẻ mặt dờ dẩn, sau đó trước mặt Phương Hủy giơ lên 8 ngón tay.

"80 vạn?"

Mộc Tiểu Nhã lắc đầu.

"800 vạn?"

"Tám con số." Mộc Tiểu Nhã hít sâu một hơi.

"Nhiều như vậy? Cậu xác định đây là thẻ lương mà không phải là cổ phần Bạch gia phân cho Bạch Xuyên chứ?" Dựa theo tuổi tác của Bạch Xuyên, đi làm chắc cũng chưa được mấy năm, sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy? Nếu nói là chia hoa hồng cổ phần công ty còn có khả năng.

"Mặc kệ." Mộc Tiểu Nhã nắm chặt thẻ ngân hàng trong tay, hào khí ngút trời nói, "Tớ muốn đi mua cái ghế mát xa 3 vạn tệ tặng cho ba mẹ."

"Tiền đồ." Phương Hủy khinh bỉ nhìn Mộc Tiểu Nhã, tay cầm thẻ lương 8 con số của chồng, mua đồ mát có 3 vạn tệ, vậy mà còn nghiêng răng nghiêng lợi?

"Đi, đi đặt hàng!" Mộc Tiểu Nhã đi nhanh như gió, đi thẳng đến phòng triển lãm ở lầu một.

Vở kịch nhỏ:

Mộc Tiểu Nhã: Em đã mua một món quà, em nói em mua bằng tiền lương của anh.

Bạch Xuyên: Vốn dĩ là thẻ lương của tôi.

Mộc Tiểu Nhã:...

Bạch Xuyên: Điều cho em dùng.

Mộc Tiểu Nhã: (#^.^#)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cái chén hạnh phúc

Edit: Flanty

Sáng sớm cuối tuần, Mộc Tiểu Nhã cùng Bạch Xuyên trở về nhà mẹ đẻ của cô. Trước khi rời đi, Lý Dung đặt rất nhiều túi quà lớn nhỏ lên xe, dặn dò Mộc Tiểu Nhã nhất định phải tặng cho cha mẹ Mộc. Mộc Tiểu Nhã cũng không ra vẻ, nói cảm ơn cha mẹ chồng rồi lên xe rời đi.

Một giờ sau, hai người tới Mộc gia. Mộc Nhượng Chu cùng vợ Thẩm Thanh Di đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy chiếc xe Audi từ xa, vui vẻ tiến lên đón.

"Tiểu Xuyên." Ngay khi xe vừa dừng lại, Thẩm Thanh Di đã đi lên giúp Bạch Xuyên mở cửa ghế lái phụ phía trước.

Bạch Xuyên xuống xe, nhìn Thẩm Thanh Di một lát, chậm rãi thốt ra ba chữ.

"Cảm ơn, mẹ."

Mặc dù ba chữ được anh nói ngắt quãng thành hai đoạn, nhưng việc chủ động nói chuyện với nhau như thế này, đối với người mắc bệnh tự kỷ như Bạch Xuyên phải nói là cực kỳ hiếm thấy. Thẩm Thanh Di hiểu nên hết sức kích động.

"Ôi chào, Tiểu Xuyên nói cảm ơn với tôi. Lão Mộc, vừa rồi ông nghe thấy không?" Thẩm Thanh Di quay đầu hỏi chồng mình đang đứng bên cạnh.

"Nghe thấy được, bà nhanh nhanh đi thôi." Mộc Nhượng Chu rất buồn bực, rõ ràng ông đứng gần xe hơn, vừa rồi nếu ông là người mở cửa, chắc chắn thằng bé sẽ cảm ơn ông.

Bạch Xuyên dừng một chút, liếc mắt nhìn cha vợ: "Ba."

"Ôi!" Mộc Nhượng Chu nháy mắt được chữa lành, hai vợ chồng cùng nhau cười tít mắt.

Mà ở bên kia, Mộc Tiểu Nhã xuống xe cả buổi cũng không thấy cha mẹ phản ứng gì với mình, không thể không nói: "Nhìn xem hai người ân cần chưa kia, biết là con rể đến thăm, không biết còn tưởng là lãnh đạo đến nhà điều tra đây."

"Nói bừa cái gì đấy?" Thẩm Thanh Di lúc này mới dành chút sự chú ý cho con gái.

"Con có nói bừa đâu, xe còn chưa dừng hẳn, mẹ đã đến mở cửa giúp rồi, nào có mẹ vợ nhà ai mở cửa cho con rể."

"Tiểu Xuyên có thể giống sao?"

"Sao lại không giống nhau, Tiểu Xuyên nhà chúng ta sẽ không tự mở cửa à?"

"Có!" Ngay khi Thẩm Thanh Di muốn nói chuyện với đứa con gái đang giận dỗi của mình, bỗng nhiên bị Bạch Xuyên cướp lời.

"..."

Bạch thang vừa được hạ xuống, Mộc Tiểu Nhã liền cong eo cười, hai vị Mộc gia cũng sốt trong chốc lát, cũng cười theo. Con rể nhà bọn họ tuy đặc biệt, nhưng tốc độ phản ứng với con gái mình, đúng là chẳng khác gì người thường. Ngẫm lại, lo lắng trong lòng họ lại nhẹ đi một ít.

Thẩm Thanh Di thậm chí còn thừa nhận sai lầm với Bạch Xuyên: "Đều là mẹ sai, mẹ nên để con tự mở cửa."

"Không sao." Tuy anh không tức giận, nhưng mẹ vợ đã mở lời xin lỗi, Bạch Xuyên cảm thấy mình vẫn nên tha thứ cho bà.

Mộc Tiểu Nhã cười đủ rồi, mở cốp xe, lấy ra một đồng lớn quà tặng ở bên trong, mỗi túi một kiểu dáng, tùy tiện cầm lên đã tới mười mấy túi.

"Sao con mang nhiều đồ về thế?" Thẩm Thanh Di thấy, đi tới cầm giúp.

"Mẹ đừng oan uổng con." Mộc Tiểu Nhã chỉ hai túi đơn giản nhất trong số đó, "Chỉ có hai túi này là con mang về thôi, còn lại tất cả đều là bà thông gia chuẩn bị."

"Đây..." Thẩm Thanh Di cùng chồng nhìn nhau, nhú mày nói, "Vậy sao con lại nhận? Nhà chúng ta cũng chưa đưa quà tới nhà chồng con đâu, như vậy không hợp lý."

"Đúng vậy." Mộc Nhược Chu nhìn túi quà tặng ba người đang cầm, không nhận được nói, "Kinh tế nhà chúng ta với Bạch gia vốn dĩ có chênh lệch, tuy chúng ta không cầu cái gì, nhưng nhận nhiều không tốt, đối với con ở Bạch gia cũng không tốt."

Lấy kinh tế thực lực của Bạch gia, đồ vật mang tới nhà họ tuy không đáng bao nhiêu, nhưng đối với Mộc gia thì chỗ này quá mức quý giá. Mộc Nhược Chu không muốn nhận nhiều quà tặng đắt tiền, điều này sẽ khiến họ cảm thấy rất áp lực.

"Con nói, có phải hai người nghĩ quá nhiều rồi không?" Mộc Tiểu Nhã hiểu nhất là cha mẹ mình, trong xương cốt đã thanh cao kiêu ngạo, vô cùng yêu quý thanh danh của mình, họ sợ ảnh hưởng đến quan hệ giữa mọi người, nhưng thật ra càng làm như vậy sẽ càng xa lánh nhau hơn, "Con đã gả đi rồi, nếu hai người còn làm xa lạ như vậy, con ở bên kia mới không ổn."

"Nhưng..." Hai vị Mộc gia vừa nghe xong, lập tức cảm thấy quà này nhận cũng không được, không nhận cũng không được.

"Bằng không, hai người tự nói chuyện với mẹ chồng con đi." Mộc Tiểu Nhã làm bộ phải gọi điện thoại.

"Được, Tiểu Nhã nói cũng đúng, đều là thông gia, nhân tình lui tới cũng không có gì, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được." Mộc Nhược Chu vội vàng ngăn cản con gái gọi điện thoại.

"Lúc này mới được sao, cùng lắm thì khi về, con cũng mang quà đáp lễ."

"Nhiều đồ như vậy, chúng ta tặng lại cái gì mới thích hợp." Thẩm Thanh Di nhú mày nói.

"Con thấy vại ớt băm trong tủ lạnh cũng không tồi, buổi tối con mang về." Thẩm Thanh Di là người Tứ Xuyên, thích ăn ớt cay, cũng thích tự nấu ăn, bà có một cái thói quen, đó cứ một khoảng thời gian sẽ tự làm ớt cay băm nhỏ ở nhà. Do đó, trong tủ lạnh nhà họ Mộc, hàng năm đều có ớt băm nhỏ do Thẩm Thanh Di làm.

"Cái đó thì đáng bao nhiêu tiền?" Thẩm Thanh Di tức giận.

"Nhưng mà Bạch gia không có, con gái mẹ muốn ăn còn không có đâu."

"Được được được, buổi tối cho con lấy thêm mấy vại."

Nói giỡn xong, bốn người xách theo quà tặng cùng nhau vào nhà.

Mộc Tiểu Nhã vào phòng khách, quà trong tay tùy ý ném lên bàn trà, sau đó cả người liền nằm liệt trên sofa.

"Nhìn con lười chưa kia, không phải ở Bạch gia cũng là bộ dáng này chứ?" Thẩm Thanh Di rất không vừa mắt với tướng ngồi của con gái.

"Không khác nhau lắm." Mộc Tiểu Nhã lười biếng trả lời, thờ dãi trong lòng một hơi, quả nhiên dù đi đâu, thoải mái nhất vẫn là về nhà cha mẹ.

"Tiểu Xuyên, Tiểu Nhã ở nhà con cũng như vậy sao?" Thẩm Thanh Di quay đầu hỏi con rể, con rể bà sẽ không nói dối.

"Dạ." Bạch Xuyên gật đầu, trong mắt anh, Mộc Tiểu Nhã chính là Mộc Tiểu Nhã, ở đâu cũng đều giống nhau.

Mộc Tiểu Nhã thấy Bạch Xuyên cứ nhiên gật đầu, lập tức nghĩ lại cử chỉ hành vi của mình khi ở Bạch gia, trước mặt những người khác cô khẳng định sẽ không như vậy, vậy chẳng lẽ là ở phòng ngủ?

"Giống thế nào, hôm nay kiểu gì con cũng phải nói cho mẹ nghe." Thẩm Thanh Di ồn ào, cô miễn cưỡng nói một hai câu. Sau đó bà cũng mặc kệ, vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn mà con gái thích.

Bạch Xuyên thì bị cha kéo đi giải đề Olympic Toán, mẹ ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, Mộc Tiểu Nhã ăn không ngồi rồi đành phải ngồi trong phòng khách dùng điện thoại xem phim. Sau khi xem xong một bộ phim điện ảnh, điện thoại Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên vang lên, cô nhìn thoáng qua rồi cầm điện thoại chạy ra ngoài. Chỉ một lát sau, có vài người mặc trang phục nhân viên công tác tiến vào.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, hai vị Mộc gia bị kinh động, đều từ thư phòng và phòng bếp đi ra. Bạch Xuyên cầm đề Olympic Toán đã làm xong trong tay, chậm rãi đi theo sau lưng cha vợ.

"Đây là cái gì?" Mộc Nhượng Chu nhìn ba người công nhân bỗng nhiên xuất hiện trong phòng khách.

"Đề chỗ này, đúng rồi, cứ đề chỗ này." Mộc Tiểu Nhã chỉ vào khoảng trống bên cạnh ghế sofa, bảo người ta đặt đồ xuống đó, sau đó mới quay lại trả lời vấn đề của 3 người nhà mình, "Ghế mát xa."

Nhóm công nhân hàng động mau lẹ, đem ghế mát xa đặt xuống, nhanh chóng dỡ hộp đóng gói, điều chỉnh lại các thứ, sau khi xác định không còn vấn đề gì, Mộc Tiểu Nhã mới ký nhận.

"Một tháng hoàn trả, ba tháng đổi lại, có vấn đề gì thì gọi điện cho chúng tôi." Công nhân nói.

"Tốt, cảm ơn."

Mộc Tiểu Nhã ký xong, nhóm công nhân dọn dẹp các loại giấy hộp, nhanh chóng rời khỏi Mộc gia.

"Tiểu Nhã, có chuyện gì xảy ra với cái ghế mát xa này vậy?" Trong tay Thẩm Thanh Di còn đang cầm một cọng hành, đứng bên cạnh ghế mát xa hỏi con gái.

Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Xuyên đang đứng cạnh cha mình, nháy mắt ra hiệu.

Nhưng Bạch Xuyên lại đáp lại Mộc Tiểu Nhã bằng vẻ mặt mờ mịt.

"..." Xong, hôm qua nói như không.

"Con làm gì đấy, nháy mắt với Tiểu Xuyên làm gì?" Mộc Nhượng Chu thấy con gái mình đứng kia làm mặt quỷ, không khỏi trừng mắt nhìn lại.

Nháy mắt ra hiệu?

Bạch Xuyên nhận ra từ ngữ mấu chốt, ký ức trong nháy mắt hiện về, anh nhớ tới chuyện đêm qua Mộc Tiểu Nhã nói với anh.

"Tiểu Xuyên, em dùng tiền lương của anh mua cho ba mẹ em một cái ghế mát xa, nhưng cái ghế này có hơi đắt, chắc chắn ba mẹ sẽ mắng em tiêu tiền linh tinh. Vì vậy ngày mai anh nói là anh mua cho họ có được không?"

"Được."

"Vậy đến lúc đó em sẽ nháy mắt ra hiệu với anh."

"Ừ." Bạch Xuyên đáp ứng không chút do dự. Nhưng anh căn bản không hiểu nháy mắt ra hiệu là ý gì, cho đến khi ba vợ nói đến "nháy mắt".

"Con mua." Mặc dù Tiểu Nhã không "nháy mắt ra hiệu" với anh nữa, Bạch Xuyên vẫn phối hợp hoàn mỹ.

Thần sắc Mộc Tiểu Nhã buồn lòng, lặng lẽ dựng một ngón cái với Tiểu Xuyên.

"Con mua?" Cả hai vị Mộc gia đều kinh ngạc, "Con mua ghế mát xa làm gì?"

"Tiền lương của con, mua cho hai người." Tiểu Nhã chỉ dãn dò nói anh mua, còn về lý do mua lại không nói cho anh, vì thế Bạch Xuyên chỉ có thể đáp lại như vậy.

Tuy Bạch Xuyên không nói gì nữa nhưng hai vị Mộc gia cũng tự mình hiểu, chỉ một lát sau bọn họ đã tìm được lý do thích hợp cho Bạch Xuyên.

"Cái này là Tiểu Xuyên mua tới hiếu kính chúng ta?" Thẩm Thanh Di vẻ mặt vui sướng nhìn chồng mình, họ không nghĩ rằng có thể nhận được sự hiếu kính của con rể nhanh như vậy.

"Tiền lương của con?" Càng làm cho Mộc Nhượng Chu kinh hi chính là, Bạch Xuyên lại có thể tự mình kiếm được tiền lương.

"Của con." Bạch Xuyên gật đầu.

Hai người đều biết, món quà lớn này là do con gái mình làm chủ mua, nhưng đây là tiền lương của Bạch Xuyên, có ý nghĩa hoàn toàn không giống. Nghĩ như vậy, hai người nhìn cái ghế mát xa mới, đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều tốt.

"Ba, mẹ, cái ghế mát xa này rất tốt cho đốt sống cổ, hai người nhanh nhanh thử xem." Mộc Tiểu Nhã đẩy người đứng gần mình nhất là mẹ mình lên ghế mát xa. Hai vị Mộc gia đều là giáo viên, cả ngày không phải soạn bài thì cũng là ngồi phê chữa bài thi, xương sống vẫn luôn không tốt, đây cũng chính là nguyên nhân mà Mộc Tiểu Nhã muốn mua cái ghế mát xa này.

Ghế mát xa đã được điều chỉnh tốt, Mộc Tiểu Nhã chọn chế độ rồi ấn nút khởi động.

Hai người thay phiên nhau mát xa nửa giờ, cũng không biết có phải cái ghế mát xa này thật sự có công hiệu hay không, dù sao hai người đều nói rằng rất thoải mái, ngay cả khi ăn trưa, khuôn mặt Thẩm Thanh Di vẫn luôn rạng rỡ.

Ăn trưa xong, bởi vì Bạch Xuyên nói muốn qua nhà tìm mấy quyển sách, Mộc Tiểu Nhã liền cùng Bạch Xuyên đi sang bên cạnh.

Tuy sân cách vách đã một khoảng thời gian không có ai sống, nhưng Bạch gia vẫn luôn cho người làm đến đây dọn dẹp định kỳ, cây xanh trong hoa viên được cắt tỉa cẩn thận, vì vậy thoạt nhìn cũng không thấy lộn xộn.

Vào phòng khách, Mộc Tiểu Nhã có chút ngẩn ngơ.

Trong trí nhớ của cô, cô đã rất nhiều năm không tới nơi này, nhưng bài trí ở đây lại không có chút thay đổi nào. Vẫn là ghế sofa vải hoa, bức màn màu trắng ngà, ngay cả bộ ấm chén pha trà dường như vẫn là một bộ ấy.

Mộc Tiểu Nhã cầm lấy một chén trà trong số đó, liếc mắt thấy có một vết nứt nhỏ trên chén sứ Thanh Hoa, không lớn, nhưng có chút khác biệt.

Mộc Tiểu Nhã nhìn vết nứt này, cảm thấy có chút quen thuộc không giải thích được, "Vết nứt này còn có hình dạng rất đẹp, là hình trái tim."

Bạch Xuyên nhìn thoáng qua, dường như lại nghĩ tới cái gì đó, trong mắt xẹt qua ý cười.

"Cái này đã có từ rất lâu rồi phải không?" Đã rất lâu cô không tới nhà bà Bạch, nhưng vết nứt này cô lại cảm thấy quen thuộc, vậy thì nhất định là nó đã có từ rất lâu rồi.

"Tám năm, ba tháng, năm ngày."

"... Nhớ rõ như vậy sao." Tuy biết trí nhớ của Bạch Xuyên tốt, nhưng mỗi lần nghe thấy một con số chính xác từ anh, Mộc Tiểu Nhã vẫn không khỏi cảm thán một chút, "Thời gian dài như vậy, sao không đổi một cái khác?"

"Vết nứt hình trái tim, nếu dùng cái chén này uống nước, như vậy mỗi một ngụm nước đều sẽ nằm trong lòng, nước sẽ càng uống ngon hơn. Uống đủ nhiều, sẽ tìm được hạnh phúc." Bạch Xuyên ôn nhu nhìn Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã vẽ mặt mơ màng nhìn lại Bạch Xuyên.

Loại lời kịch ngọt ngào như thế này chỉ xuất hiện trong truyện tranh thiếu nữ, căn bản không thể là do Bạch Xuyên nói được, cũng không có khả năng là do người thông thái như bà Bạch nói, nghĩ tới nghĩ lui, Mộc Tiểu Nhã bắt đầu hoài nghi chính mình.

"Em nói?"

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu.

"Lúc học cấp Hai, hình như em rất mê truyện tranh thiếu nữ với ngôn tình." Mộc Tiểu Nhã xấu hổ gãi cằm, đồng thời cũng đoán được một khả năng khác, "Vết nứt này, em làm à?"

"Ừ." Bạch Xuyên chỉ vào một góc bàn.

Mộc Tiểu Nhã nhìn đã hiểu, ý Bạch Xuyên muốn nói là ở góc bàn ấy, cô đã làm cho chén trà bị nứt mất một miếng.

Mộc Tiểu Nhã nhìn cái chén, tưởng tượng ra cảnh lúc trước mình nghiêm trang lừa dối Bạch Xuyên, nghĩ liền cảm thấy buồn cười.

"Lúc ấy em lừa gạt anh." Mộc Tiểu Nhã cười nói.

"Không có." Bạch Xuyên lắc đầu, "Uống nhiều, thật sự có thể thấy hạnh phúc."

"Hạnh phúc? Anh biết hạnh phúc là gì không?"

"Biết, hạnh phúc chính là cùng Tiểu Nhã ở bên nhau." Mộc Tiểu Nhã hỏi tùy ý, nhưng Bạch Xuyên trả lời cực kỳ nghiêm túc.

Câu trả lời như một lưỡi dao sắc bén, đâm từng chút vào tim, khiến Mộc Tiểu Nhã cảm thấy đau.

"Anh vẫn luôn dùng cái chén này uống nước à?"

"Ừ."

Mũi có chút chua xót, hốc mắt Mộc Tiểu Nhã nháy mắt liên đo bưng. Cô tin rằng rất nhiều người khi còn nhỏ, đều nói hoặc nghe qua rất nhiều lời bịa chuyện, do thuận miệng hoặc cố tình hù dọa. Có người không tin, có người tạm thời tin. Bởi vì ngây thơ rồi cũng sẽ mất dần, lý trí và trưởng thành sẽ giúp họ phân biệt thật giả. Nhưng Bạch Xuyên không như vậy, trong thế giới của anh, miễn là thứ anh tin tưởng, anh sẽ tin tưởng cả đời.

Tám năm là một quãng thời gian rất dài, Bạch Xuyên đem câu nói cô thuận miệng bịa ra nhớ tới đến bây giờ, mà chính cô lại quên mất, thậm chí một chút ấn tượng cũng không có.

"Rất xin lỗi, em quên mất."

"Không sao, trí nhớ em vốn dĩ không tốt." Bà nội nói trí nhớ của anh là do trời cao ban tặng, không phải ai cũng có, vì vậy Tiểu Nhã quên cũng không sao, anh nhớ rõ là được.

Vốn dĩ Mộc Tiểu Nhã áy náy gần như đã khóc, kết quả Bạch Xuyên bỗng nhiên nói một câu như vậy, lại khiến cô không khỏi bật cười: "Không sai, là trí nhớ em không được tốt. Nhưng lúc này đây, em nhất định sẽ không quên."

Mộc Tiểu Nhã quay lưng lại, dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt mình.

"Không sao, tôi nhớ rõ."

"Tiểu Xuyên, em sẽ nhớ rõ." Mộc Tiểu Nhã quay người, nhìn thẳng vào Bạch Xuyên, ngữ khí kiên định.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu đồng ý, dường như lại nhìn thấy khuôn mặt cô bé luôn làm sai đề toán học kia.

"A a, cái đề bài này, sao em lại làm sai nữa rồi." Mộc Tiểu Nhã mặc đồng phục đang điên cuồng vò đầu, "Tiểu Xuyên, anh dạy lại lần nữa cho em đi, em bảo đảm, lần này em nhất định nhớ kỹ."

"Ừ." Thiếu niên Bạch Xuyên thuận thực cầm bút lên, bắt đầu giảng lại cách dùng công thức lần thứ năm.

Thật ra Bạch Xuyên có một bí mật chưa từng nói với ai, trong lòng anh luôn thầm hy vọng Mộc Tiểu Nhã vĩnh viễn không nhớ được công thức, như vậy mỗi ngày tan học, cô mới có thể đến đây tìm mình.

"Đi, chúng ta vào thư phòng tìm sách."

Tuy loại hình nhà ở giống nhau, nhưng thư phòng nhà họ Bạch lớn hơn nhà họ Mộc rất nhiều, bởi vì Bạch gia chỉ có Bạch Xuyên và bà Bạch sống với nhau, cho nên bà Bạch đã đem tất cả phòng ngủ ở lầu một thông lại với nhau, tạo ra một thư viện nhỏ cho Bạch Xuyên.

Thư phòng này, mỗi một lần Mộc Tiểu Nhã vào đều sẽ bị chấn động một lần. Kệ sách có chiều cao gần bằng chiều cao của bức tường, có rất nhiều sách được đặt trên đó, thậm chí bà Bạch còn đặt một cái cầu thang di động bên cạnh để tạo điều kiện cho Bạch Xuyên leo lên leo xuống. Giữa phòng là một cái bàn nhỏ, bị bao quanh bởi biển sách, dường như chỉ cần bạn ngồi xuống đây, cho dù thất học cũng có thể tìm hiểu ngay được về hao quang tri thức cổ đại và hiện đại.

"Anh muốn tìm sách gì? Em với anh cùng tìm." Sách ở đây nhiều không đếm hết, tìm được sẽ mất nhiều thời gian, Mộc Tiểu Nhã vừa rồi đã nhìn qua mấy kệ sách, phát hiện sách nơi này dường như được đặt không có quy luật. Nói như vậy, sẽ mất rất nhiều thời gian để tìm nó.

"Tìm được rồi."

Mộc Tiểu Nhã xoay người, quả nhiên thấy Bạch Xuyên đang cầm trong tay một quyển sách màu xanh lục.

"Anh tìm một phát thấy luôn?" Vận khí tốt như vậy?

"Tôi đều nhớ rõ."

"Anh nói là, sách ở đây, đặt ở chỗ nào anh cũng nhớ rõ sao?" Mộc Tiểu Nhã khiếp sợ.

"Ừ."

Mộc Tiểu Nhã cảm thấy có chút hứng thú, không nhịn được nói: "Vậy anh giúp em tìm một quyển sách."

"Được."

"Trước kia em có để quyển sách nào ở đây không?" Trước đây khi học cao trung, Mộc Tiểu Nhã trầm mê vào truyện tranh, cứ đến ngày nghỉ là mượn danh học tập Bạch Xuyên mà đến đây đọc truyện, bất cứ khi nào có người lớn tiến vào, cô đều tiện tay ném lên kệ sách, mặc cho ai tìm cũng không thấy. Mặc dù không chắc chắn lắm, nhưng cô nghĩ có lẽ ở đây có một hai quyển truyện tranh của mình.

"Giáo thảo[1] ngây thơ." Bạch Xuyên trả lời.

[1] Giáo thảo là từ ngữ của học sinh Đài Loan, chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường.

"Cái gì?"

"Giáo thảo ngâm thơ." Bạch Xuyên lặp lại lần nữa với ngữ khí như đúc.

"Truyện tranh thiếu nữ?" Mộc Tiểu Nhã mơ hồ nhớ lại, hình như là một quyển truyện tranh mà lúc học sơ trung cô cực kỳ mê đắm.

"Ừ."

"Bộ truyện tranh này ở chỗ nào, ở đâu ở đâu?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Kệ sách phía đông, hàng thứ 6 từ dưới lên, số 128 đến 136 từ trái sang phải." Không đợi Mộc Tiểu Nhã nói xong, Bạch Xuyên đã báo rõ ràng vị trí cụ thể.

"Có 9 tập." Mộc Tiểu Nhã theo lời Bạch Xuyên bắt đầu tìm sách, "Phía đông, một hai ba bốn năm sáu, hàng này, từ trái sang phải... A, tìm được rồi."

Truyện tranh luôn nhỏ hơn những cuốn sách bình thường, vì vậy sau một lúc, Mộc Tiểu Nhã đã nhanh chóng tìm thấy cả bộ 《Giáo thảo ngâm thơ》.

"Bìa sách còn rất mới, giữ gìn thật tốt." Mộc Tiểu Nhã tùy tiện lật vài tờ, sau đó phát hiện nhân vật bên trong truyện tranh hoa lệ đến mức làm người ta nổi da gà, đôi mắt của nhân vật chính hẳn là kim cương, màu xanh lam phát ra ánh sáng, cười lên, bối cảnh sẽ xuất hiện cánh hoa hồng. Thật là, quá mẹ nó Mary Sue[2], rốt cuộc trước kia vì sao mình lại thích loại đồ vật này?

[2] Mary Sue là nhân vật toàn năng, xinh đẹp, tài giỏi, giàu có,... nói chung mọi thứ tốt đẹp trên đời đều là của nhân vật đó.

Bây giờ ngẫm lại, thật ra con người có đôi khi rất kỳ lạ, một thứ đã từng thích như vậy, nhưng rồi có một ngày lại chẳng còn cảm giác gì.

"Còn muốn tìm sách khác không?" Mộc Tiểu Nhã run lên, cả người nổi da gà, đem truyện tranh bỏ lại.

Bạch Xuyên lắc đầu.

"Vậy được, chúng ta đi thôi."

Khi đến đây, họ thẳng hướng vào thư phòng, bây giờ ra ngoài, hai người muốn đi ra cửa, hướng đi lại hoàn toàn ngược lại, điều này khiến cho Mộc Tiểu Nhã liếc mắt một cái liền thấy được bức chân dung trên vách tường phòng khách.

Đó là bức chân dung bà Bạch, bà Bạch trong bức chân dung đang mặc một bộ sườn xám tối màu, búi tóc gọn gàng, trên mỗi bên tai là một viên ngọc trai, hai bàn tay nắm vào nhau, ưu nhã ngồi trên ghế gỗ đồ, về mặt bà từ ái nhìn về phía trước.

"Tôi vẽ." Bạch Xuyên theo tầm mắt của Mộc Tiểu Nhã nhìn thấy bức tranh sơn dầu. Anh đã vẽ nó cho bà nội, bà rất thích, đem treo ở cầu thang lên lầu, như vậy mỗi lần lên xuống lầu đều có thể nhìn thấy.

"Anh vẽ?" Vậy trách không được, hoá ra người bà Bạch nhìn chính là Bạch Xuyên, vì vậy trong ánh mắt mới tràn ngập yêu thương như thế.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu, "Vào ngày thứ ba sau khi vẽ xong, bà nội liền nằm viện."

Mộc Tiểu Nhã ngẩn người, một cổ đau lòng tràn ngập trong tim cô, thật ra trí nhớ quá tốt cũng không nhất định là chuyện tốt.

"Anh nhớ bà không?" Mộc Tiểu Nhã không nhịn được hỏi.

"Nhớ." Bạch Xuyên gật đầu.

Đúng vậy, sao Bạch Xuyên lại không nhớ, trí nhớ Bạch Xuyên tốt như vậy, mà trong thế giới của anh lại nhớ rất ít người. Chính anh muốn quên, cũng không thể quên được.

Đột nhiên, cơ thể được ôm vào một cái ôm quen thuộc.

Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện không biết từ khi nào Bạch Xuyên đã buông sách xuống, lúc này đang nhẹ nhàng ôm cô: "Đừng đau lòng."

Đau lòng? Mình vừa rồi đau lòng sao?

Không đúng, rõ ràng là cô sợ Bạch Xuyên đau lòng mới đúng, sao lại là mình chứ.

"Tiểu Xuyên, khi nhớ tới bà nội, anh có còn thấy đau lòng không?" Mộc Tiểu Nhã rầu rĩ hỏi.

"Không." Bạch Xuyên lắc đầu, "Bà nội nói, sinh mệnh mỗi người đều có thời hạn, em có, tôi cũng có. Thời hạn của bà nội tới rồi, cho nên bà cần phải rời đi, tôi luyến tiếc, nhưng không khổ sở."

"Bà nội nói đúng."

Có lẽ chỉ có người tự kỷ mắc hội chứng bác học như Bạch Xuyên mới có thể bình tĩnh và lý trí như vậy đối với việc người thân ra đi.

Nhưng như thế cũng tốt, khi thời gian kết thúc, đến lúc cô nên rời đi, anh cũng có thể như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Bà Bạch bỗng nhiên phát hiện trong bộ ẩm chén pha trà của mình có một cái chén không lành lặn.

Bà Bạch: "Sao lại bị sứ thế này, không thể giữ lại được."

Bà Bạch thuận tay ném vào thùng rác.

Bạch Xuyên thấy, không nói một lời, đi qua, ngồi xổm xuống, đem cái chén nhặt lên, chấp nhất^[3] đặt lại lên bàn trà.

[3] Chấp nhất: cố chấp, nhất định phải thực hiện được.

Bà Bạch: "Tiểu Xuyên, cái này bị sứ rồi, không thể dùng, rất nguy hiểm, sẽ cắt vào môi."

Giải thích xong, tiếp tục vứt bỏ.

Bạch Xuyên ngồi xổm xuống, tiếp tục nhặt.

Bà Bạch: "..."

Từ lúc nào mà Tiểu Xuyên lại thích cái chén này như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đi làm nuôi vợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Hai người nán lại trong sân nhà bà Bạch một hồi lâu, mãi cho đến giờ ăn tối mới về nhà.

Thẩm Thanh Di sớm đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn, tất cả đều là những thứ Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên thích ăn.

"Ba, mẹ, hai người thích ăn gì?" Cả một ngày Mộc Tiểu Nhã đều được ăn những món mình thích, cô đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, đó là cả đời ở cùng cha mẹ, vậy mà trước nay cô đều không chú ý tới những món ăn mà cha mẹ thích.

"Sao tự nhiên lại hỏi cái này?" Thẩm Thanh Di thấy kỳ lạ.

"Con chỉ muốn biết thôi, bởi vì từ nhỏ, mọi người đều làm những món con thích, con cũng không biết hai người thích ăn gì."

"Bây giờ được gả ra ngoài rồi, rốt cuộc cũng biết đau lòng ba mẹ." Thẩm Thanh Di vẻ mặt vui mừng.

"Mẹ ~" Mộc Tiểu Nhã làm nũng, nhưng trong lòng lại sinh ra từng đợt áy náy, cô đã làm được quá ít cho cha mẹ, thậm chí còn...

"Ớt cay xào thịt, sườn heo om^[1]." Bạch Xuyên bỗng lên tiếng.

□

□

Đột nhiên Bạch Xuyên nói ra tên hai món ăn khiến ba người Mộc gia đều sững sờ, Mộc Nhược Chu lại càng tò mò hỏi: "Sao con biết ba thích ăn sườn heo om?"

"Còn ớt cay xào thịt, sao con biết mẹ thích ăn?" Thẩm Thanh Di cũng hỏi theo.

Mộc Tiểu Nhã tròn mắt há mồm nhìn cha mẹ: Ý họ là Bạch Xuyên nói đúng?

"Con nhớ rõ." Bạch Xuyên trả lời.

"Nhớ rõ?" Thẩm Thanh Di cùng chồng hai mặt nhìn nhau, "Chẳng lẽ trước kia chúng ta nói đến trước mặt Bạch Xuyên?"

"Dạ." Bạch Xuyên gật đầu.

"... Nhìn con xem." Thẩm Thanh Di lập tức ghét bỏ con gái, "Bạch Xuyên mới đến nhà chúng ta vài lần đã nhớ kỹ chúng ta thích ăn gì, con ở nhà hai mươi mấy năm, con làm được gì."

"Đầu giống nhau, nói về trí nhớ, con và Tiểu Xuyên có thể cùng một cấp bậc sao?" Mộc Tiểu Nhã ủy khuất.

"Con nhớ giúp cô ấy." Bạch Xuyên thấy vợ mình bởi vì không nhớ được cha mẹ thích ăn gì mà bị phê bình, vội vàng tỏ vẻ mình nguyện ý giúp vợ nhớ kỹ, anh mà nhớ kỹ, khẳng định sẽ không quên.

"Tốt, cho Tiểu Xuyên mặt mũi, không nói con." Thẩm Thanh Di cười tủm tỉm đáp lời, cũng buông tha cho con gái mình.

Vì hôm nay Mộc Tiểu Nhã đến đây sớm nên vừa ăn xong bữa tối Thẩm Thanh Di đã thúc giục con gái về nhà chồng.

"Thời gian còn sớm mà." Mộc Tiểu Nhã có chút luyến tiếc.

"Sớm gì mà sớm, lái xe về còn mất một giờ đấy." Thẩm Thanh Di ý bảo chồng đem ớt băm ra đưa cho con gái.

"Cầm lấy, đây là tháng trước mẹ mới làm, ớt này đặc biệt cay, khi ăn nhớ nhắc nhở thông gia một chút." Cuối cùng thì cũng nghe theo Mộc Tiểu Nhã tặng ớt cay, bởi vì sau khi hai vợ chồng già bọn họ suy nghĩ, dường như tặng gì cũng không bằng đồ do mình tự tay làm. Dù sao so về nguồn tài chính, họ không so sánh được với Bạch gia.

"Đều ở một thành phố, muốn về thăm chúng ta lúc nào thì về." Thẩm Thanh Di nói.

"Mỗi ngày con đều muốn gặp hai người." Mộc Tiểu Nhã nói miễn cưỡng.

"Vậy sao lúc trước con vội vã kết hôn làm gì, không kết hôn thì có thể ở nhà luôn." Mộc Nhược Chu nhìn con gái bỗng nhiên giận dữ nói, đúng vậy, trong lòng ông vẫn có chút trách cứ con gái lấy chồng quá sớm.

"Không được!" Bạch Xuyên vừa nghe cha vợ nói không cho Tiểu Nhã kết hôn, lập tức sốt ruột kéo Mộc Tiểu Nhã ra phía sau mình.

"..." Mộc Nhược Chu vừa thấy tư thế này của Bạch Xuyên, cảm thấy dở khóc dở cười. Đứa nhỏ này, nói giỡn một chút cũng không hiểu.

"Được được, không đoạt với con, đưa Tiểu Nhã đi đi." Thẩm Thanh Di nén cười nói.

Hai người rời đi.

Hai vị Mộc gia nhìn theo xe rời đi, sau đó quay về nhà. Tuy nói miễn cưỡng, nhưng trên khuôn mặt hai người đều mang theo thoải mái và vui mừng. Lúc thấy Bạch Xuyên của bây giờ, họ phát hiện Bạch Xuyên chẳng những có thể tự mình làm việc kiếm tiền, còn biết đau cho Tiểu Nhã, thậm chí biết che chở cho Tiểu Nhã. Những điều này có đúng là yêu cầu của họ đối với con rể tương lai không?

Vì vậy, Bạch Xuyên ưu tú hơn rất nhiều so với họ nghĩ, Tiểu Nhã cũng tốt hơn so với họ tưởng tượng.

Trên đường trở về, Mộc Tiểu Nhã bắt đầu khen ngợi Bạch Xuyên: "Hôm nay biểu hiện của anh không tồi nha, ba mẹ rõ ràng rất thích anh."

"Bởi vì dùng tiền lương mua ghế mát xa sao?" Bạch Xuyên hỏi.

"Ách..." Sao lại nói thực tế như vậy, "Cũng có một phần là nguyên nhân này, nhưng anh có thể nhớ kỹ đồ ăn ba mẹ thích, cũng là một điểm cộng."

"Ừ." Bạch Xuyên cái hiểu cái không gật đầu.

"Đúng rồi..." Có một chuyện Mộc Tiểu Nhã vẫn luôn quên hỏi, "Tiểu Xuyên, tiền lương một tháng của anh là bao nhiêu?"

"50 vạn, còn tiền thưởng cuối năm nữa." Bạch Xuyên trả lời, tiền thưởng cuối năm như thế nào thì Bạch Xuyên cũng không rõ, vì thế không đưa ra con số cụ thể.

"50 vạn?! Một năm là 600 vạn, lại thêm tiền thưởng cuối năm... Vậy anh làm được hơn ba năm rồi à?"

"Ba năm sáu tháng lẻ bảy ngày."

Mộc Tiểu Nhã theo bản năng bắt đầu tính tiền lương, tính được một lát thì bỏ cuộc. Tóm lại cô có thể xác định rằng, thẻ lương của Bạch Xuyên không có gì thay đổi sau ba năm. Lần sử dụng đầu tiên, có lẽ chính là để mua cái ghế mát xa kia.

"Cụ thể anh làm gì ở công ty? Tiền lương cao như vậy?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Lập trình, chủ yếu phụ trách..." Bạch Xuyên liên tiếp nói ra một chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp, Mộc Tiểu Nhã nghe không hiểu gì, cuối cùng chỉ có thể tỏ vẻ mình hiểu.

Quên đi, thế giới học thần, cô không muốn tiến vào.

Nhưng nói đến công việc, cô hình như đã đồng ý với Bạch Tranh nhắc nhở Bạch Xuyên quay trở lại làm việc rồi.

"Tiểu Xuyên, tại sao em không thấy anh đi làm?" Mộc Tiểu Nhã ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Ở bên em."

"... Ban ngày em cũng phải đi làm, anh không cần ở bên em."

"Chờ em."

"..."

Mộc Tiểu Nhã cảm động, nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút áp lực. Cô biết mình là sự tồn tại rất quan trọng đối với Bạch Xuyên, nhưng khi toàn bộ sinh hoạt của một người đều chỉ quay xung quanh một người, người bị quay xung quanh cũng sẽ vô cùng áp lực, hiện tại Mộc Tiểu Nhã chính là như vậy. Nếu Bạch Xuyên hy sinh công việc và sinh hoạt của mình chỉ vì chờ cô, muốn ở bên cô, vậy thì cô sẽ cảm thấy mình là một người thất bại khi ra ngoài làm việc.

Ngay cả khi cô không còn nhiều thời gian, cô cũng không muốn cuộc sống của Bạch Xuyên đi xuống như vậy. Cô hy vọng bọn họ ở bên nhau, hạnh phúc mà bình đẳng.

Đi qua ngã tư đường, Mộc Tiểu Nhã dừng xe lại, cô quay đầu nhìn Bạch Xuyên, rất bình tĩnh và nghiêm túc hỏi: "Tiểu Xuyên, anh thích làm việc không?"

Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã đang muốn nói chuyện, lại nghe Mộc Tiểu Nhã bổ sung một câu: "Không được so sánh công việc với em."

"... Thích." Bạch Xuyên suy nghĩ một lát mới gật đầu.

Anh rất thích công việc hiện tại của mình, công việc này có thể tạo ra những đồ vật tuyệt vời thông qua việc mã hoá đơn giản. Hơn nữa cứ cách một khoảng thời gian sẽ xuất hiện một đồ vật mới rất phức tạp, yêu cầu anh phải tháo gỡ rắc rối, anh rất thích quá trình giải mã này.

"Vậy cuối tuần anh quay lại đi làm được không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Em muốn tôi đi làm?" Bạch Xuyên hỏi với ánh mắt khó hiểu. Điều này làm Mộc Tiểu Nhã cảm thấy, dường như chỉ cần cô nói đúng, là từ chối luôn mong muốn ở bên cô, chờ cô của Bạch Xuyên.

"Tiểu Xuyên, anh biết sau khi kết hôn, người chồng nên làm gì không?" Mộc Tiểu Nhã không trực tiếp trả lời vấn đề của Bạch Xuyên, cô quyết định sẽ dùng một lý do khác thuyết phục anh.

Bạch Xuyên mờ mịt lắc đầu, anh chỉ biết, kết hôn thì có thể vĩnh viễn ở bên Mộc Tiểu Nhã.

"Sau khi kết hôn, người chồng phải kiếm tiền nuôi gia đình, nếu anh không đi làm, sao có thể nuôi gia đình, nuôi em?" Mộc Tiểu Nhã giả vờ buồn rầu.

"Tôi nuôi, thứ hai tôi đi làm." Bạch Xuyên lập tức bảo đảm, anh muốn nuôi gia đình, nuôi Tiểu Nhã.

Vội vã nói mình muốn nuôi, Bạch Xuyên thật sự quá đáng yêu, Mộc Tiểu Nhã không nhịn được hôn xuống sườn mặt Bạch Xuyên một cái, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Bạch Xuyên ôm mặt, đôi mắt phản chiếu ánh đèn neon của thành phố, loé lên đủ màu sắc, cuối cùng hợp lại thành một ý cười.

Hai người về đến nhà đã hơn 8 giờ, vừa mới đỗ xe xong, chú Lý đã tiến lên đón.

"Nhị thiếu, Nhị thiếu phu nhân, bức tranh ghép hình tôi đã cho người treo lên rồi."

"Cảm ơn chú Lý." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Nhị thiếu phu nhân quá khách khí rồi, đúng rồi, phòng bếp có dưa hấu đã ướp lạnh, Nhị thiếu và Nhị thiếu phu nhân có muốn ăn một chút không?"

"Không cần, cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã lắc đầu, sau đó đưa ớt băm nhỏ mang từ nhà đi cho chú Lý, "Đây là ớt băm do mẹ tôi làm."

"Phu nhân thông gia làm, vậy hương vị nhất định là rất ngon, vừa lúc bữa tối ngày mai có món *đầu cá hấp ớt băm*[2], vừa vặn có thể dùng tới." Lý thúc nói.

"..." Đừng cho là tôi không biết bữa tối mỗi ngày đều được đưa ra ngẫu nhiên.

Hai người cùng nhau đi vào phòng khách, vừa bước vào, Mộc Tiểu Nhã đã ngửi thấy mùi dưa hấu thanh mát thoải mái.

Xem ra món tráng miệng của bữa tối nay là dưa hấu, trách không được vừa rồi chú Lý hỏi bọn họ có muốn ăn dưa hấu không.

Cả nhà họ Bạch đều đang ở dưới lầu, Mộc Tiểu Nhã dĩ nhiên phải đến chào hỏi, hai người theo mùi hương dưa hấu đi vào phòng khách, liền thấy ba thành viên họ Bạch đoàn đoàn chính chính ngồi trên sofa, mỗi người ôm nửa quả dưa hấu.

"..." Sao hình ảnh này lại có vẻ hơi sai sai?

Ăn dưa hấu có lạ không? Ăn dưa hấu đương nhiên không lạ.

Ôm nửa quả dưa hấu ăn bằng muỗng có lạ không?

Ăn dưa hấu không sai, cách ăn hào phóng này cũng không sai. Nhưng trong một căn biệt thự cao cấp, trong một phòng khách sang trọng, cùng với ba người ăn mặc tinh tế ở trước mặt, không phải nên đem dưa hấu cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó rứt rẻ dùng nĩa ăn mới hợp lý sao?

"Tiểu Xuyên, Tiểu Nhã, các con đã về?" Lý Dung hướng cái muỗng trắng trong tay chào hỏi hai người.

"Ba, mẹ, anh cả, mọi người đang ăn dưa hấu à?" Mộc Tiểu Nhã một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần.

"Đúng, đúng, chúng ta chưa từng ăn dưa hấu như vậy đâu, không nghĩ rằng lấy cái muỗng trực tiếp xúc lên ăn sẽ đã ghiền như vậy."

"Ha ha... rất thú vị." Mộc Tiểu Nhã không biết nói gì, chỉ có thể xấu hổ phụ họa.

"Tất cả là nhờ con và Tiểu Xuyên đã mang đến cảm hứng cho chúng ta." Lý Dung hưng phấn nói.

"Bọn con?" Mộc Tiểu Nhã không hiểu, cô mới vừa từ nhà mẹ đẻ về, cũng chưa làm gì đâu.

"Chỉ là bức tranh ghép hình trong phòng các con, ban ngày mẹ vừa nhìn thấy, thấy rất hay, không nhịn được liền muốn học theo bộ dáng các con ăn dưa hấu một lần." Ban ngày, khi chú Lý giúp treo bức tranh trò chơi ghép hình lên, Lý Dung cũng đi theo nhìn vài lần, lúc ấy nhìn thấy sự tương tác giữa hai người trong tranh thì thấy thích không chịu được. Vì vậy lúc ăn tối xong mới bắt chồng và con trai, buộc hai người học phải cùng học theo bộ dáng ăn dưa hấu trong tranh.

Mộc Tiểu Nhã nhìn mặt hai người kia, một người lộ vẻ mặt xấu hổ, một người cúi đầu không nói, nhưng động tác ăn dưa hấu trên tay cũng không dừng lại.

"Vây... Vây mọi người tiếp tục ăn, chúng con lên lầu thay quần áo trước." Mộc Tiểu Nhã cảm thấy nơi này không nên ở lại lâu, đang chuẩn bị chuẩn đi.

"Đợi chút, con giúp chúng ta chụp một tấm ảnh. Sau đó mẹ cũng sẽ làm một bộ trò chơi ghép hình, rồi nhờ Tiểu Xuyên giúp chúng ta ghép." Lý Dung nói.

Còn muốn chụp ảnh!

Hai cha con Bạch gia vừa ăn dưa hấu vừa tránh xa.

"Được ạ." Mộc Tiểu Nhã lấy điện thoại ra.

"Hai người lại đây, ngồi cạnh nhau chụp." Lý Dung quay đầu nói với hai người đàn ông vẫn còn đang hờn dỗi ngồi ăn dưa hấu.

Hai người đàn ông lặng lẽ liếc nhìn nhau một cái, cũng không biết đã thống suốt tư tưởng như thế nào, cuối cùng ôm dưa hấu một trái một phải ngồi xuống, sống cũng không còn gì luyện tiếc nhìn vào camera.

Sau khi chụp, Mộc Tiểu Nhã gửi ảnh qua WeChat cho Lý Dung, sau đó một đường nén cười, chạy lên phòng trên lầu hai mới dám cười không kiêng nể gì.

Ôi chào ~ Bạch Xuyên nhất định là giống mẹ chồng, cho nên mới đáng yêu như vậy, ha ha ha...

Dưới lầu, hai cha con Bạch gia chụp ảnh xong, lập tức từ hai bên trái phải tách ra, ngồi trở lại vị trí của mình, tính toán mau chóng ăn xong dưa hấu trong tay để thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này. Nhưng bọn họ không bao giờ ngờ tới, họ còn chưa ăn xong, ảnh chụp ăn dưa hấu cũng đã truyền khắp vòng tròn phú hào Vân Thành.

Thậm chí có người còn bí mật phát WeChat hỏi Bạch Tranh: "Bạch gia các cậu có kế hoạch bán trái cây à, sao gần đây cứ hết anh đào rồi lại là dưa hấu?"

Bạch Tranh: "..."

Mộc Tiểu Nhã bên này thật vất vả mới ngừng cười, sau đó lại thấy mẹ chồng phát lên vòng tròn bạn bè, ngay lập tức lại cười ha ha.

Tắm xong, thay xong áo ngủ, hai người khoanh chân ngồi cuối giường, ngẩng đầu thưởng thức bức tranh ghép hình phía đối diện.

"Tiểu Xuyên, anh còn khó chịu không?" Mặc dù trò chơi ghép hình đã được treo lên, nhưng Mộc Tiểu Nhã biết mặt sau của nó vẫn còn có cái đinh.

"Không khó chịu." Bạch Xuyên nhìn bức tranh ghép hình, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mộc Tiểu Nhã lập tức yên lòng, sau đó mới có tâm tình cẩn thận thưởng thức bức tranh ghép hình này. Nhìn trong chốc lát, Mộc Tiểu Nhã không thể không thừa nhận, kỹ thuật chụp ảnh của Lương Nặc Nặc rất tốt, kết cấu và ánh sáng dường như là được phối hợp hoàn mỹ, ngay cả cô học thiết kế cũng không thấy có chút nào không hài hòa.

Hơn nữa, Mộc Tiểu Nhã thực sự rất thích cảnh trong bức tranh này. Ngày đó cô và Bạch Xuyên cùng đi giúp Lương Nặc Nặc hái anh đào, vì vậy đều ăn mặc hết sức tùy ý, quần áo dài tay đơn giản, ống quần và tay áo đều được xắn lên, đầu tóc hai người trải qua một ngày dài lao động cũng trở nên hỗn độn. Cô và Bạch Xuyên ngồi dựa vào vai nhau, trên mặt đều là mồ hôi, trong tay ôm dưa hấu, đáy mắt tràn đầy ý cười, sau lưng là ánh mặt trời xuống núi, trong góc còn có một sọt anh đào mới hái. Toàn bộ bức tranh tràn đầy hơi thở sinh hoạt, yên tĩnh mà tốt đẹp.

"Em thích bức tranh này." Mộc Tiểu Nhã tỏ thái độ.

"Tôi cũng thích." Bạch Xuyên không biết nên đánh giá như thế nào, nhưng khi anh nhìn bức tranh ghép hình này, sẽ có một cảm giác rất thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Xuyên đúng giờ đi chạy bộ, theo thường lệ lại gặp anh trai mình trước cửa nhà.

Hôm nay quãng đường chạy bộ của Bạch Xuyên là 2900 m, Bạch Tranh vừa chạy vừa lên kế hoạch, hôm nay anh sẽ chạy cùng Bạch Xuyên 1450 m, sau đó để Bạch Xuyên vòng ngược về, còn anh lại tiếp tục chạy tiếp, kiên trì chạy một mình 5 km, bằng không lượng vận động mỗi ngày đều không đủ.

Chạy được một lát, lại đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ quen thuộc, Bạch Tranh biết, Bạch Xuyên chạy lên phía trước một đoạn rồi sẽ quay về, vừa mới suy nghĩ đến, Bạch Xuyên bỗng nhiên chuyển bước chân.

Đây là muốn vòng về.

Bạch Tranh không dừng lại, tiếp tục chạy về phía trước, chạy được khoảng 7-8 m, anh vẫn có chút không yên tâm, vì thế quay đầu lại nhìn một cái, một cái nhìn này khiến anh lập tức dừng bước.

Bởi vì Bạch Xuyên đang đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bạch Tranh có chút buồn bực, vội vàng quay lại, đang muốn hỏi Bạch Xuyên vì sao không chạy về tiếp thì nghe thấy Bạch Xuyên lên tiếng: "Anh chạy quá."

"..." Chạy quá, ai chạy quá, chạy 2900 m là nhiệm vụ của cậu, không phải của tôi, mỗi ngày tôi đều phải chạy 5 km có được không. Nhưng... nhìn về mặt nghiêm trọng của em trai mình, Bạch Tranh còn có thể nói gì nữa, hướng chỉ đây là lần đầu tiên em trai quan tâm đến anh, tuy sự quan tâm có chút không đúng.

Thở dài, Bạch Tranh chủ động thừa nhận "sai lầm": "Anh tính sai khoảng cách."

Thấy Bạch Tranh kịp thời ý thức được sai lầm của mình, Bạch Xuyên không nói nữa, xoay người tiếp tục chạy bộ.

Bạch Tranh thần sắc phức tạp chạy phía sau, cân nhắc xem chút nữa có nên đến phòng tập thể thao chạy bộ để bổ sung quãng đường chạy còn lại không.

Chạy về đến cổng lớn, hai người đồng thời dừng lại, người giúp việc vội vàng tiến lên đưa khăn lông để hai người lau mồ hôi. Bạch Tranh đang lau mồ hôi trên cổ, đột nhiên cảm giác có người đang nhìn mình chăm chăm, vì vậy nghiêng đầu nhìn qua.

"Em muốn đi làm." Bạch Xuyên chính là đang chờ Bạch Tranh quay đầu, thấy anh ta nhìn mình, lập tức đem lời muốn nói nói ra, sau đó sai bước rồi đi.

"..." Muốn đi thì đi, không đi thì không đi, nếu cậu không phải em trai tôi, tôi đã sa thải cậu cả trăm lần rồi.

Hừ!

Bởi vì ngày mai Bạch Xuyên muốn kết thúc nghỉ phép quay lại công ty đi làm nên sau khi ăn xong bữa sáng, Mộc Tiểu Nhã liền đưa Bạch Xuyên đi siêu thị trong thành phố. Cô định mua chút kẹo mừng để ngày mai Bạch Xuyên tặng cho đồng nghiệp.

"Trong công ty anh có tổng cộng bao nhiêu người?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Bạch Xuyên ngẩn người, đột nhiên rút điện thoại ra.

"Anh lấy điện thoại làm gì?" Mộc Tiểu Nhã cảm thấy kỳ lạ, đây là lần đầu tiên cô hỏi Bạch Xuyên về vấn đề có liên quan tới con số, Bạch Xuyên lại còn không trả lời cô ngay lập tức đấy.

"Tôi không chú ý trong công ty có bao nhiêu người, tôi hỏi anh cả một chút." Bạch Xuyên nói.

"..." Hỏi Bạch Tranh tương đương với việc hỏi có bao nhiêu người trong tập đoàn Dật Phong, nếu dựa theo số lượng này mà mua kẹo mừng, vậy thì mất bao nhiêu tiền?

"Khụ... Không cần nhiều như vậy, cái kia... bộ phận của anh có bao nhiêu người? Chính là những người thường xuyên làm việc cùng anh đó."

"Mười lăm người." Thật ra *bộ phận Nghiên Phát*[3] trò chơi không chỉ có mười lăm người, nhưng có thể cùng Bạch Xuyên tiếp xúc chỉ có mười lăm người.

[3] *Bộ phận Nghiên Phát: bộ phận Nghiên cứu và Phát triển (R&D).*

"Mười lăm người, cũng không phải rất nhiều." Mộc Tiểu Nhã nhìn kẹo mừng trước mặt, quyết định chọn thứ đắt hơn một chút, "Chúng ta mua hai mươi gói kẹo mừng, ngày mai khi đi làm, anh đưa cho bọn họ."

"Vì sao mười lăm người lại muốn mua hai mươi gói?" Bạch Xuyên, người cực kỳ nhạy cảm với những con số, không thể chịu đựng được sự không phù hợp.

"Mua thêm năm gói, đến lúc đó anh thấy ai thuận mắt thì đưa."

"Ồ."

Mua xong kẹo mừng, Mộc Tiểu Nhã lại đi mua mấy tấm card nhỏ màu hồng nhạt, sau đó cùng Bạch Xuyên trở về nhà.

Đảo mắt đã đến thứ hai.

Vì sáng sớm hôm nay hẹn người ta đến phỏng vấn nên Mộc Tiểu Nhã đi làm sớm hơn bình thường nửa giờ, trước khi đi, cô lại dặn dò Bạch Xuyên một lần, bảo anh nhất định phải nhớ đem kẹo mừng mang đến công ty chia cho đồng nghiệp.

Mộc Tiểu Nhã đi được khoảng mười phút thì xe đón Bạch Xuyên tới.

Sáng nay Bạch Tranh và Bạch Quốc Du không đến công ty mà đi họp ở chỗ khác, vì vậy Bạch Tranh đặc biệt bảo thư ký đến đón Bạch Xuyên đi làm.

"Tiểu Xuyên." Cửa xe mở ra, Vương Tịnh một thân quần áo công sở, vẻ mặt tươi cười từ trên xe bước xuống. Vương Tịnh là thư ký của Bạch Tranh, trước kia khi Bạch Xuyên sống cùng bà Bạch, gần như đều là Vương Tịnh đưa đón Bạch Xuyên đi làm.

Bạch Xuyên thấy người vừa tới, nắm chặt túi kẹo mừng trên tay, sau đó mím môi, đứng bất động.

"Nhị thiếu, thư ký Vương tới đưa cậu đi làm." Chú Lý thay Bạch Xuyên mở cửa xe. Trước đây thỉnh thoảng Bạch Xuyên sẽ ở lại biệt thự, vì vậy chú Lý cũng đã gặp qua Vương Tịnh vài lần. Ấn tượng của ông đối với Vương Tịnh không tồi, bởi vì ông có một tật xấu, chỉ cần Nhị thiếu nhà ông thích, chú Lý cũng tự nhiên có vài phần hảo cảm. Hơn nữa tật xấu này là bệnh truyền nhiễm của Bạch gia, dường như mỗi người đều có.

"Không đi." Bạch Xuyên cự tuyệt.

"Không đi, sao bỗng nhiên lại không đi, không phải buổi sáng vừa mới đồng ý với Nhị thiếu phu nhân hay sao?" Chú Lý nghi hoặc.

"Tiểu Xuyên, chúng ta đi làm thôi, bộ phận Nghiên Phát nghe nói anh trở lại, đều đang chờ anh đó." Vương Tịnh cũng cười khuyên.

"Không được gọi." Bạch Xuyên nhìn Vương Tịnh, cứng rắn nói, "Không được gọi tôi là Tiểu Xuyên."

Sắc mặt Vương Tịnh thay đổi, nhưng vẫn cười miễn cưỡng hỏi: "Tiểu Xuyên, có phải em làm gì sai không? Nếu có, anh nói cho em, em bảo đảm sẽ sửa."

"Không được gọi." Bạch Xuyên cau mày tức giận, người này sao lại nghe không hiểu, đã nói cô ta không được gọi, cô ta còn gọi.

Lúc này, Bạch Tranh từ trong phòng đi ra, nghe thấy âm ỉ, banh mặt đi tới, hỏi Vương Tịnh: "Sao lại thế này?"

"Tổng giám đốc, tôi cũng không biết, Tiểu Xuyên anh ấy..."

"Không được gọi." Tiếng gầm lần này của Bạch Xuyên rõ ràng là to hơn trước, dọa Vương Tịnh vội vàng im bật.

Cảm xúc Bạch Xuyên có chút dao động, những người khác đều không dám nói nữa, trầm mặc trong chốc lát, chờ sau khi Bạch Tranh cảm thấy cảm xúc của Bạch Xuyên đã hòa hoãn hơn một chút, anh ta mới nhẹ giọng hỏi Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên, làm sao vậy? Vì sao không đi làm?"

"Không cần cô ta đưa, cô ta không được gọi em là Tiểu Xuyên." Bạch Xuyên chỉ vào Vương Tịnh nói.

Sắc mặt Vương Tịnh nháy mắt trắng bệch, thần sắc hoảng loạn nhìn Bạch Tranh, vội vàng giải thích: "Tổng giám đốc, tôi cái gì cũng chưa làm, tôi không biết Tiểu... Nhị thiếu vì sao nói như vậy."

Bạch Tranh nhìn thoáng qua Vương Tịnh, cũng không có ý trách cứ, phát tay nói: "Cô về công ty trước đi."

"Vâng." Mặc dù Vương Tịnh cố gắng giải thích, nhưng chính cô ta cũng không biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào, vì vậy chỉ có thể lo sợ bất an lái xe rời đi.

Chờ Vương Tịnh đi rồi, Bạch Tranh mới nghiêm túc hỏi Bạch Xuyên: "Vương Tịnh đã làm gì không tốt với em sao?"

Ánh mắt Bạch Tranh trầm xuống, lúc này chỉ cần Bạch Xuyên gật đầu, lửa giận của anh ta sẽ từ đáy mắt phát ra. Nhưng Bạch Xuyên lại đáp lại anh ta bằng vẻ mặt mờ mịt.

"Vì sao bỗng nhiên em không cho cô ta đưa đến công ty?" Bạch Tranh cho rằng Bạch Xuyên không nghe hiểu, vì thế lại hỏi lại.

"Bởi vì Tiểu Nhã không thích." Bạch Xuyên trả lời.

Mộc Tiểu Nhã? Bạch Tranh suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra, trước đó khi ở nghĩa trang, anh ta bảo Vương Tịnh ở lại đưa Bạch Xuyên và Mộc Tiểu Nhã về Mộc gia. Xem ra là lần đó Vương Tịnh đã làm gì đó khiến Mộc Tiểu Nhã không vui rồi. Vì vậy Mộc Tiểu Nhã bảo Bạch Xuyên không được tiếp xúc với Vương Tịnh, nên mới có việc xảy ra như hôm nay?

"Có phải Nhị thiếu phu nhân ghen không?" Chú Lý suy đoán.

"..." Phụ nữ thật phiền toái.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, nếu Bạch Xuyên không thích Vương Tịnh, vậy không cho Vương Tịnh xuất hiện trước mặt Bạch Xuyên là được: "Chú Lý, để tài xế trong nhà đưa Tiểu Xuyên đến công ty."

"Vâng." Chú Lý lập tức xoay người đi an bài tài xế.

"Khi nào quay về, anh sẽ đổi tài xế cho em." Bạch Tranh nói với Bạch Xuyên.

"Cảm ơn."

Khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Tranh nháy mắt buông lỏng, chỉ vì câu cảm ơn này, đổi mười người tài xế cũng được.

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi Mộc Tiểu Nhã vào đại học, Bạch gia vắng vẻ hẳn, Bạch Xuyên rõ ràng trầm mặc hơn không ít. Giáo sư Phùng đề nghị Bạch Xuyên nên ra ngoài xã hội đi làm để mở rộng vòng xã giao.

Bạch Tranh: Tiểu Xuyên, em muốn đến công ty nhà mình làm không?

Bạch Xuyên: "..."

Bạch Tranh: Công ty có rất nhiều người tầm tuổi em.

Bạch Xuyên: "..."

Bạch Tranh: "Bọn họ đều vừa mới tốt nghiệp đại học..."

Đại học? Tiểu Nhã vừa vào đại học, tốt nghiệp đại học xong phải đi làm sao?

Bạch Tranh: "Đi làm còn có thể..."

Bạch Xuyên nói như chém đinh chặt sắt: "Em đi!"

Bạch Tranh:... Rốt cuộc lý do nào vừa rồi của mình đã thuyết phục nó?

Lời của editor: Mỗi chương gần đây đều dài quá mọi người ơi T.T ☐

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phát kẹo mừng

Edit: Flanty

Tập đoàn Dật Phong

Từ xa, bảo vệ toà nhà đã nhìn thấy một chiếc xe thương vụ màu đen đang tiến lại gần, đến khi nhìn thấy rõ biển số xe, bảo vệ mới vội vàng chạy ra mở cửa sau của chiếc xe.

"Nhị thiếu, cậu đã quay lại làm việc." Là một nhân viên bảo vệ có đủ tư cách, anh ta phải nhớ rõ biển số xe của các lãnh đạo cấp cao trong công ty, chứ chưa nói đến biển số xe trong nhà chủ tịch.

Bạch Xuyên nhìn anh ta một cái, chậm rãi từ trên xe đi xuống, sau đó từ trong túi lấy ra một gói kẹo mừng, đưa cho bảo vệ.

"Cho tôi?" Bảo vệ nhỏ ngây người, anh ta đã làm bảo vệ ở công ty này hai năm, không nói đến mỗi ngày, ít nhất một tuần bốn lần đều giúp Bạch nhị thiếu mở cửa xe, đây vẫn là lần đầu tiên Nhị thiếu phản ứng lại với anh ta đó.

"Kẹo mừng." Tiểu Nhã nói, nắm gói kẹo mừng dư ra có thể đưa cho người mà anh thấy thuận mắt, người bảo vệ này rất thuận mắt, thường xuyên giúp anh mở cửa.

"Kẹo... Kẹo mừng?" Bảo vệ nhỏ khiếp sợ đến nói lắp, hơn nửa ngày mới nói một tiếng chúc mừng, "Nhị thiếu... Tân, tân hôn vui vẻ."

Tân hôn vui vẻ?

Sau khi kết hôn anh thật sự rất hạnh phúc, Bạch Xuyên rất thích lời chúc phúc này, ngay lập tức cảm thấy mình đã không tặng nhầm gói kẹo mừng.

Đứng cạnh bảo vệ nhỏ chính là một người bảo vệ đã tầm tuổi trung niên, ông ta nhìn thấy vậy cũng vội vàng đến nói một tiếng chúc mừng, hy vọng cũng có thể dính chút không khí vui mừng của con trai ông chủ. Ai ngờ Bạch nhị thiếu chỉ liếc nhìn ông ta một cái, sau đó bình tĩnh rời đi.

"Vì sao chỉ tặng cho cậu kẹo mừng?" Người bảo vệ trung niên bất mãn nhìn bảo vệ nhỏ.

"Nhị thiếu... có phải vừa rồi đã nói chuyện với tôi không?" Bảo vệ nhỏ lại ngốc nghếch hỏi lại đối phương.

"Không phải chỉ nói một câu thôi sao, nhìn cậu khỏe khoắn chưa kia, kẹo mừng chia cho tôi một nửa." Bảo vệ trung niên lập tức đoạt lấy kẹo mừng trong tay bảo vệ nhỏ, mở ra. Giữa một loạt giấy gói kẹo đủ loại màu sắc là một tờ giấy ghi chú hồng nhạt hết sức bắt mắt. Bảo vệ trung niên và bảo vệ nhỏ cùng lấy ra xem.

"Cảm ơn vì đã chiếu cố Bạch Xuyên." Mặt sau còn có tạo hình nhân vật hoạt hình cô dâu nhỏ.

"Là Nhị thiếu phu nhân viết à?" Bảo vệ trung niên hỏi bảo vệ nhỏ.

"Chắc là vậy." Trên kẹo mừng lại là nhân vật hoạt hình cô dâu nữa, ngoài vợ của Nhị thiếu ra cũng không còn người khác.

"Xem ra Nhị thiếu đã cưới được một người vợ tốt."

Vào đại sảnh, suốt một đường đều có người đến chào hỏi Bạch Xuyên, nhưng mọi người đều chú ý duy trì khoảng cách, ngăn không để đám đông xung quanh Bạch Xuyên quá mức dày đặc. Trước khi Bạch Xuyên vào công ty làm việc, bộ phận Nhân sự tập đoàn Dật Phong đã ban hành mệnh lệnh nghiêm khắc tới toàn bộ các phòng ban. Các nhân viên trong tập đoàn đều biết Bạch Xuyên mắc bệnh tự kỷ, không thích cùng người khác tiếp xúc thân mật, vì vậy nếu gặp được Bạch Xuyên trong công ty, đều yêu cầu cố gắng giữ khoảng cách.

Bạch Xuyên cả một đường đi đều ngoảnh mặt làm ngơ, bước đến chỗ thang máy, đứng trước một cái cửa thang máy, yên lặng chờ.

Bạch Xuyên vừa mới đứng lại, phòng bảo an liền cường chế dừng thang máy này tại lầu hai, cũng thông qua đường dây khẩn cấp trong thang máy để thông báo đến toàn bộ nhân viên bên trong: "Tất cả mọi người sẽ dừng lại ở lầu hai rồi tiếp tục đi thang bộ xuống dưới, để thang máy lại cho Nhị thiếu sử dụng."

Không ai trong thang máy lạ với việc này, mọi người theo thói quen đi ra ngoài và tiếp tục đi bộ xuống dưới. Vì vậy, khi thang máy xuống đến tầng một, trước mặt Bạch Xuyên là một thang máy trống không, một người cũng không có.

Các nhân viên trong tập đoàn cũng đã quen với cảnh này, Bạch Xuyên tiến vào thang máy, họ cũng tự nhiên chia nhau đứng ở các cửa thang máy còn lại.

Trên thực tế, lúc đầu Bạch Tranh đã nghĩ đến việc mở ra một thang máy chuyên dụng cho Bạch Xuyên, nhưng xét thấy Bạch Xuyên chỉ sử dụng thang máy hai lần một ngày, cả lên cả xuống chưa mất đến năm phút đồng hồ, nên chiếm dụng một cái thang máy có chút khoa trương, vì vậy đã cho phép phòng bảo an tận lực phối hợp thời gian đi thang máy của Bạch Xuyên.

Vấn đề này, tập đoàn Dật Phong không cố tình thông báo đến toàn công ty, nhưng các nhân viên trong công ty đều là nhân tài, sau vài lần cũng đã nắm rõ quy luật, thấy Bạch Xuyên đứng ở cửa thang máy nào, họ sẽ tự động tránh ra. Tất nhiên, đã từng có một vài nhân viên mới tới không biết luật lệ và vô tình đi cùng một thang máy với Bạch Xuyên, nhưng loại tình huống này có khá ít người trong thang máy, sẽ không xuất hiện tình trạng đông đúc, vì vậy mặc dù Bạch Xuyên không được thoải mái, nhưng sẽ không phản ứng quá mức.

Và đối với quy tắc *bất thành văn*[1] này, tập đoàn Dật Phong đã đặc biệt bổ sung thêm một phúc lợi cho nhân viên: Đến trễ ba phút thì không tính là đến trễ. Nói cách khác, tập đoàn Dật Phong cho mỗi người trong công ty thêm ba phút đi thang máy của Bạch Xuyên.

[1] *Bất thành văn*: không được ghi lại bằng chữ viết, thành văn bản.

Mọi người trong bộ phận Nghiên Phát trò chơi cũng đã sớm nghe thấy tin tức, biết hôm nay Bạch Xuyên sẽ quay lại làm. Nếu là người bình thường trở lại làm việc sau một thời gian nghỉ phép dài như vậy, đồng nghiệp công ty sẽ chỉ nói một vài câu hoan nghênh tượng trưng, lại càng không có chuyện tổ chức một buổi lễ chào mừng. Nhưng Bạch Xuyên không phải người bình thường, các lập trình viên trong bộ phận Nghiên Phát không dám chạy tới để biểu đạt sự háo hức với Bạch Xuyên. Nếu diễn đạt không tốt khiến Bạch Xuyên phát bệnh, Tổng giám đốc có thể cầm dao đến băm bọ họ.

Vì thế họ chỉ có thể làm từng bước như thể mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường. Nhưng mà...

Trong nội bộ bộ phận Nghiên Phát.

Tinh tinh: *Nhị thiếu lên đây chưa?*

Lễ tân: *Mới ra thang máy, trong tay còn xách theo một cái túi.*

Mập mạp: *Nhị thiếu mang quà cho chúng ta?*

Mọi người: *Hôm qua cậu tặng ca xong chưa tỉnh ngủ à?*

Mập mạp: *Tôi cảm thấy tôi sẽ nhanh chóng chết đột ngột, sao lại dám sinh ra loại này ảo tưởng này chứ.*

Astro Boy: *Chờ đã, Nhị thiếu về để cứu chúng ta, cuối cùng thì những ngày làm thêm giờ đã kết thúc.*

Tinh tinh: *Muốn ôm Nhị thiếu hôn một cái.*

Mọi người: *Cút, nếu cậu dám dọa Nhị thiếu đi, hôm nay chúng tôi sẽ giết chết cậu.*

Astro Boy: *Trò chơi AR[2] mới của chúng ta có thể được phát hành đúng hạn hay không, tiền thưởng quý này chúng ta có thể lấy được hay không, hoàn toàn dựa vào Nhị thiếu.*

[2] *Được phát triển từ VR (thực tế ảo), AR hay tương tác ảo (hoặc thực tế tăng cường) còn có tên tiếng Anh là Augmented Reality, là một khái niệm chỉ về công nghệ kỹ thuật cao, cho phép người dùng tương tác (tiếp xúc, trò chuyện...) với những thứ "ảo", không có thật ngoài cuộc sống thật thông qua một thiết bị điện tử chuyên dụng. Khác VR, AR tập trung và hướng về sự kết hợp giữa Thế giới ảo và thật, vừa nâng cao hiệu quả, chất lượng, lại mang tới những trải nghiệm vô cùng độc đáo.*

Tinh tinh: *Các vấn đề được sắp xếp lại đã gửi vào máy Nhị thiếu chưa?*

Tuyệt không trực đầu: *Đã gửi rồi, sau khi khởi động máy sẽ tự hiện ra.*

Không có cách nào khác, Nhị thiếu nhà bọn họ không thường giao tiếp với mọi người, email cũng gần như không xem, cho nên bọn họ có vấn đề gì muốn hỏi Nhị thiếu, chỉ có thể dùng phần mềm đặc thù để gửi email, nó có thể hiện ra trên màn hình máy tính của Bạch Xuyên ngay khi vừa khởi động.

Nói đến việc này, bộ phận Nghiên Phát đã từng có một bài học đau đớn. Lúc Bạch Xuyên vừa đến bộ phận Nghiên Phát, anh không phản ứng với bất kỳ ai, họ có vấn đề kỹ thuật gì không giải quyết được, muốn Bạch Xuyên giải đáp, Bạch Xuyên cũng không để ý tới bọn họ. Không có cách nào khác, một trong các lập trình viên đã nghĩ ra một "ý tưởng hay" đó là trực tiếp đem vấn đề nhập vào máy tính Bạch Xuyên. Nghĩ đến việc mỗi ngày Bạch Xuyên đều xem máy tính, kiểu gì cũng nhìn thấy vấn đề. Ai ngờ internet vừa mới kết nối đã bị phản kích bởi *tường lửa*[3] do Bạch Xuyên thiết lập, chẳng những không thể xâm nhập thành công còn bị hủy hết dữ liệu trong máy tính đó.

[3] *Tường lửa (firewall): là một hệ thống bảo mật mạng giám sát và kiểm soát lưu lượng mạng đến và đi dựa trên các quy tắc bảo mật được xác định trước. Một tường lửa thường thiết lập một rào cản giữa một mạng nội bộ đáng tin cậy và mạng bên ngoài không tin cậy, chẳng hạn*

như Internet.

Có thể nói đây là một tổn thất vô cùng thâm, lập trình viên lúc ấy đã khóc hết nước mắt, cuối cùng vẫn là Tổng giám đốc Bạch Tranh đến đây tìm Nhị thiếu nói chuyện hơn nửa ngày, Nhị thiếu mới giờ cao đánh khê khôi phục lại cho. Hơn nữa còn đồng ý cho họ cài đặt một chương trình nhỏ cho phép tự động mở email trên máy tính của anh, lúc này mới xem như giải quyết được vấn đề giao tiếp.

"Răng rắc ~"

Bạch Xuyên đẩy cửa bước vào văn phòng, mọi người ở đây *khẽ meo meo*[4] đánh giá Bạch Xuyên, nghĩ rằng anh sẽ lập tức đi vào văn phòng của mình, lại thấy Bạch Xuyên đứng trước bàn làm việc của Tuyệt không đầu trục.

[4] *Nguyên gốc là 悄咪咪 – ý chỉ sự lén lút, âm thầm, lặng lẽ như con mèo.*

"Nhị... Nhị thiếu?" Tuyệt không trục đầu tên Dư Tiền, thấy Bạch Xuyên vừa vào cửa đã đứng trước mặt anh ta, không khỏi có cảm giác chột dạ. Chẳng lẽ việc mình sắp xếp lại một đồng tư liệu rồi gửi vào hòm thư của Nhị thiếu, Nhị thiếu nhanh như vậy đã biết rồi?

Bạch Xuyên không nói gì, chỉ là lấy ra một gói kẹo mừng, đưa cho Dư Tiền.

Dư Tiền nhìn gói kẹo đặc biệt kia, hoài nghi không biết có phải kẹo mừng không, không dám động. Nói giỡn, Nhị thiếu nhà bọn họ là người sẽ phát kẹo mừng sao?

"Kẹo mừng." Bạch Xuyên lên tiếng.

"Kẹo mừng?! Cho... Cho tôi?" Dư Tiền lập tức lộ ra biểu tình gấp quỵ, thật đúng là kẹo mừng.

"Ừ." Vì hoàn thành nhiệm vụ Tiểu Nhã đã giao cho, bằng bất cứ giá nào Bạch Xuyên cũng phải tương tác với người khác.

"Cảm ơn... Cảm ơn... Nhị thiếu." Dư Tiền vẻ mặt ngơ ngác nhận kẹo mừng.

Bạch Xuyên thấy anh ta đã nhận, lại quay người đi đến bàn làm việc bên cạnh, tiếp đến lại lấy ra một gói kẹo mừng.

Có Dư Tiền phía trước, những người khác phản ứng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tuy đều cảm thấy rất thần kỳ, nhưng cũng không còn người nào ngu ngốc nữa, đều nói một tiếng chúc mừng, sau đó cung kính tiếp nhận kẹo mừng.

Bạch Xuyên phát từng gói kẹo một, mười lăm gói đều được anh mang đến bàn làm việc của từng nhân viên và tự tay đưa cho đối phương. Chờ đến khi chia xong gói kẹo cuối cùng, Bạch Xuyên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi đi vào văn phòng của mình.

Bạch Xuyên phát kẹo xong đã nhẹ nhàng bước đi, lưu lại một nhóm người vẫn còn đang mơ mộng.

"OMG, đòi tôi thực sự có thể ăn kẹo mừng do chính tay Nhị thiếu phát." Không biết là ai ở trong nhóm cảm thán một câu, ngay lập tức cả nhóm nội bộ của bộ phận Nghiên Phát bùng nổ.

"Nhị thiếu kết hôn? Không phải là nghỉ phép vì Lão phu nhân qua đời sao?"

"Nghe nói là vì hoàn thành di nguyện của Lão phu nhân nên mới kết hôn, tôi vừa đọc trong nhóm bát quái của của bộ phận Hành chính, là tin tức từ trợ lý Tổng giám đốc."

"Cậu là đồ không biết xấu hổ, lại còn dám xâm nhập vào nhóm nội bộ của bộ phận Hành chính."

"Nhưng nguồn tin là từ trợ lý Tổng giám đốc, vậy chắc chắn là tin tức đáng tin cậy."

"Trọng điểm không phải là hôm nay Nhị thiếu chủ động phát kẹo mừng cho chúng ta sao?"

"A, hôm nay Nhị thiếu còn chủ động nói chuyện với tôi." Câu này không cần hỏi cũng biết là Dư Tiền, nhưng những lời này của anh ta đều bị mọi người ăn ý bỏ qua, tiếp tục thảo luận vấn đề kẹo mừng.

"Cái túi của Nhị thiếu không lớn, xem ra chỉ có mỗi bộ phận chúng ta là có thôi."

"Các cậu nói xem, là ai bảo Nhị thiếu phát kẹo mừng?"

Vấn đề này vừa mới được đưa ra, bên trong nhóm chat bỗng xuất hiện một tấm hình, đó là một tờ ghi chú màu hồng nhạt, bên cạnh có một chân dung hoạt hình cô dâu bắt mắt, cùng với một dòng chữ đẹp tinh tế: *Cảm ơn vì đã chiếu cố Bạch Xuyên.*

Trong nhóm chat nháy mắt yên tĩnh lại, trong văn phòng bỗng nhiên truyền đến âm thanh xôn xao bóc kẹo mừng. Bọn họ phát hiện, bên trong gói kẹo mừng của mỗi người đều có một tờ ghi chú màu hồng nhạt giống như vậy.

"Oa ~ tôi thích vợ của Nhị thiếu."

"Cút, cậu muốn chết phải không!"

Cùng làm việc với người mắc bệnh tự kỷ như Bạch Xuyên, mọi người trong bộ phận Nghiên Phát, rất nhiều phương diện đều phải chú ý hoặc nhân nhượng với Bạch Xuyên. Mặc dù mức lương của Dật Phong rất cao, nhưng những chi tiết nhỏ nhất như vậy chung quy không hoàn toàn là vì tiền lương được. Việc nhân nhượng này, cũng giống như trên tàu điện ngầm có yêu cầu mọi người nhường chỗ ngồi, bạn không nhất định phải nhận lời cảm ơn của người khác, nhưng có câu cảm ơn này, bạn vẫn sẽ cảm thấy ấm áp hơn.

Ấm áp này cũng làm họ cảm thấy khoảng cách giữa mình và Bạch Xuyên dường như được kéo gần hơn một chút.

Phòng làm việc H&Y.

Mộc Tiểu Nhã bung hai ly cà phê, một ly đưa cho Phương Hủy đang nằm liệt trên sofa, một ly chính mình bung lên nhấp một ngụm.

"Ngửi mùi cà phê, tớ mới xem như khôi phục một chút tinh lực." Phương Hủy ngồi dậy uống một ngụm cà phê.

"Sao cậu cho nhiều người đến phỏng vấn thế?" Trong hai tiếng rưỡi, họ đã gặp mặt gần hai mươi người tới tìm việc, thời gian uống nước cũng không có.

"Tớ nghĩ có thể đến một nửa đã tốt rồi, ai ngờ lại không sót một người." Phương Hủy cảm thán, "Hiện tại tìm việc khó như vậy sao?"

"Tớ không đi tìm việc, không biết." Mộc Tiểu Nhã đời trước trực tiếp xuất ngoại du học, đời này trực tiếp mở phòng làm việc, thật đúng là không biết thị trường trong nước giờ như thế nào.

"Một công việc 5000 nhân dân tệ, cạnh tranh kịch liệt như vậy?" Phương Hủy không khỏi cảm thán.

"Không phải ai cũng may mắn như chúng ta." Về mặt này, Mộc Tiểu Nhã vẫn quen hơn Phương Hủy, hai vị Mộc gia đều là giáo viên nhân dân, hai vợ chồng già đã công tác vài thập niên, tiền lương hiện giờ và tiền thưởng cũng chỉ nhiều hơn một vạn chút ít.

"Đúng vậy." Nhà Phương Hủy là nhà giàu mới nổi, khi còn nhỏ vẫn phải trải qua mấy năm khổ sở, thật ra cũng không phải hoàn toàn không biết, "Vậy cậu cảm thấy hai người nào thích hợp trúng tuyển?"

"Tớ nhớ có một nam sinh hình như làm việc bán thời gian cho tiệm cà phê."

Phương Hủy nhìn thoáng qua quầy bar phía sau, trong nháy mắt đã hiểu ý Mộc Tiểu Nhã: "Đã hiểu, vậy nhận người này. Còn có một cô bé dùng PS (*photoshop*) khá tốt, tương lai chúng ta khẳng định phải sử dụng trong cửa hàng Taobao, vậy chọn hai người này đi."

"Được." Mộc Tiểu Nhã không có ý kiến.

"Đúng rồi, có phải cậu bảo hôm nay Bạch Xuyên quay lại làm việc không?" Sau khi hoàn thành công việc, Phương Hủy lại bắt đầu buôn chuyện.

"Ừ." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Tớ thật không thể tưởng tượng nổi, một người mắc tự kỷ sẽ đi làm như thế nào?"

"Thế nào, đừng có khinh thường nha. Tiểu Xuyên nhà chúng ta đã có ba năm kinh nghiệm làm việc, hơn nữa còn là nhân tài lương 600 vạn một năm"

"Có gì đặc biệt hơn người, công ty ba tớ còn một năm lãi ròng hơn trăm triệu đấy." Phương Hủy không cam lòng yếu thế.

"Cậu muốn so cha với tớ à?" Mộc Tiểu Nhã nheo mắt.

"Quên mất quên mất, bây giờ cậu có tận hai người cha, nhà tớ là nhà giàu mới nổi, thật đúng là không so được." Phương Hủy ôm quyền nhận thua, "Tại hạ nhận thua."

Đối thoại giữa hai người lại làm Mộc Tiểu Nhã nhớ tới Bạch Xuyên, cô vừa đến công ty đã cùng Phương Hủy vội vàng đi phỏng vấn, cũng chưa hỏi một câu Bạch Xuyên đi làm thế nào. Mặc dù Bạch Xuyên đã làm ba năm ở công ty, không có gì là không quen, nhưng là "đầu sỏ gây tội" lừa dối Bạch Xuyên đi làm lại, Mộc Tiểu Nhã không thể không lo lắng.

Mộc Tiểu Nhã lấy điện thoại, gửi một tin nhắn cho Bạch Xuyên: *Đang ở chỗ làm?*

Bạch Xuyên rất nhanh đã trả lời lại: *Ừ?*

Mộc Tiểu Nhã: *Nghỉ phép lâu như vậy mới trở về, nhất định là rất bận.*

Bạch Xuyên: *Không bận.* (Ở Dật Phong, không ai dám quy định khối lượng công việc cho Bạch Xuyên, luôn luôn là anh thích làm nhiều làm ít tùy ý, cho nên anh chưa bao giờ cảm thấy bận rộn.)

Mộc Tiểu Nhã cười cười, tiếp tục hỏi: *Có gì không quen không hay có gì khác với trước kia không?*

Bạch Xuyên: Có.

Mộc Tiểu Nhã nhú mày: *Anh thấy có gì khác?*

Bạch Xuyên: *Muốn tan tằm, về nhà gặp em.*

Mộc Tiểu Nhã nhìn chăm chăm tin nhắn này đến ngây ngẩn cả người, sau đó không kiểm soát được ngây ngô cười.

"Nhìn cái gì đó, lại còn cười nhộn nhạo như vậy." Phương Hủy một phen đoạt điện thoại trong tay Mộc Tiểu Nhã, liếc mắt một cái đã nhìn thấy hết nội dung, sau đó đau hết cả răng, "Tớ đi, Bạch Xuyên vẫn là cao thủ nói lời âu yếm"

"Trả tớ điện thoại." Mộc Tiểu Nhã lấy điện thoại từ trong tay Phương Hủy về.

"Ôi, cậu xác định Bạch Xuyên thật sự có bệnh tự kỷ?" Phương Hủy nhại giọng theo đoạn hội thoại cuối cùng của hai người, "Có gì khác không, có, tôi nhớ em, muốn tan tằm. Trình độ nói chuyện này, chẳng những trật tự rõ ràng, hơn nữa EQ cũng rất tuyệt."

"Điều anh ấy muốn nói là, trước kia khi đi làm anh ấy không muốn tan tằm, còn bây giờ thì lại muốn. Chỉ đơn thuần là ý trên mặt chữ, không phải có ý nói như vậy." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Ý tớ cũng là vậy."

"Sao, chẳng lẽ người tự kỷ thì không thể nhớ vợ à?" Mộc Tiểu Nhã tức giận.

"Tớ hiểu rồi, ý cậu là, người khác nói thì là có ý nói lời dễ nghe, nhưng Bạch Xuyên nhà cậu nói thì chính là phát ra từ nội tâm, đúng không?" Phương Hủy tổng kết.

"Vón đi là thế."

"Trời ơi, không chịu nổi!" Phương Hủy đập bàn đứng lên.

"Cậu đi đâu?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Lên trang web tuyển dụng, thông báo tuyển bạn trai." Phương Hủy phẫn nộ trả lời.

Mộc Tiểu Nhã cười cười, tiếp tục cùng Bạch Xuyên nhắn tin: *Làm việc cho tốt, 6 giờ em sẽ về nhà.*

Bạch Xuyên: *Ừ, tôi cũng 6 giờ về nhà.*

Mộc Tiểu Nhã: *Đúng rồi, kẹo mừng đã phát hết chưa?*

Bạch Xuyên: *Đã phát, còn thừa bốn gói.*

Mộc Tiểu Nhã: *Vậy mọi người có thích không?*

Tại bộ phận Nghiên Phát, Bạch Xuyên nhìn thấy tin nhắn này của Mộc Tiểu Nhã, không lập tức trả lời. Thay vào đó, anh nhanh chóng gõ một chuỗi mã hoá trên bàn phím, biên tập thành một mệnh lệnh, và sau đó nhấn để thực hiện. Mà ngay sau khi Bạch Xuyên gõ phím ENTER, ngoài văn phòng, mười tám máy tính của bộ phận Nghiên Phát đồng thời nháy ra một vấn đề.

【Kẹo mừng hôm nay có thích không? 】

Các lập trình viên trong nhóm đồng thời sững sốt, ai cũng chưa từng nghĩ sau khi Nhị thiếu phát xong kẹo mừng còn muốn phải phản hồi lại. Nhưng không trả lời lại cũng không được, Nhị thiếu nhà bọn họ cực kỳ bá đạo, nếu vấn đề này không được trả lời, máy tính cũng không làm gì được. Vì thế không đến mười giây đồng hồ, tất cả mọi người đều gửi đi câu trả lời của mình, thuy chung một từ "thích".

Lúc này, Bạch Xuyên mới cầm lấy điện thoại trả lời tin nhắn của vợ: *Bọn họ đều thích.*

Mộc Tiểu Nhã: *Chăm chỉ làm việc, nhớ phải ăn cơm.*

Sau khi Bạch Xuyên gửi lại một chữ ừ, theo bản năng nhìn thoáng qua đồng hồ, 11 giờ 45 phút, còn 46 phút nữa mới là thời gian ăn trưa.

Tập đoàn Dật Phong có nhà ăn nhân viên, hơn nữa vì chăm sóc khẩu vị của nhân viên, cơm Trung và cơm Tây cái gì cũng đều có. Mỗi ngày từ 11 rưỡi đến 1 rưỡi là thời gian ăn trưa của tập đoàn. Nhưng lập trình viên của bộ phận Nghiên Phát thì đặc biệt hơn, bởi vì bọn họ thường xuyên phải thức đêm tăng ca, cho nên hàng năm trong văn phòng đều chuẩn bị các loại đồ ăn bổ sung năng lượng, họ đói bụng thì sẽ ăn, sớm đã quên luôn thời gian ăn cơm bình thường.

Vì thế khi các đồng nghiệp ở văn phòng khác đều đang sôi nổi xuống lầu ăn cơm thì mọi người trong bộ phận Nghiên Phát lại không có một chút động tĩnh gì. Chờ đến lúc bọn họ cảm thấy đói bụng thì nhà ăn cũng đã đóng cửa, chỉ có thể đến phòng trà nước pha mì gói.

Bạch Tranh dĩ nhiên sẽ không để em trai mình phải chịu tình cảnh đó, vì vậy giữa trưa mỗi ngày anh ta đều sẽ cho người đưa cơm đến cho Bạch Xuyên. Mặc dù Bạch Xuyên có thể không ăn, nhưng điều này ít nhất cũng đảm bảo rằng, khi Bạch Xuyên muốn ăn, anh sẽ ăn được một bữa cơm đầy đủ dinh dưỡng.

Sau một lúc, đã là 12 giờ 31 phút.

Tay Bạch Xuyên như được đặt đồng hồ bấm giờ, ngay tại thời điểm đó lập tức dừng lại động tác gõ bàn phím. Anh theo thói quen quay người sang bên trái bàn, nhưng lần này lại không thấy có đồ ăn quen thuộc trên bàn mình, lập tức nhăn mày khó hiểu.

Kỳ lạ, trước kia chỉ cần mình đói bụng, ở đây nhất định sẽ có đồ ăn.

Bạch Xuyên mờ mịt ngẩng đầu, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra trước kia ai là người đưa cơm cho mình, cho nên lúc này cũng không biết nên tìm ai.

Làm sao bây giờ? Mình đã đồng ý với Tiểu Nhã phải ăn cơm, đã tới giờ ăn cơm rồi, nhưng lại không có cơm trưa.

"Nếu có chuyện gì trì hoãn, trước sau không thể quá một giờ, nhất định phải ăn cơm." Trong hoảng loạn, Bạch Xuyên nhớ tới những lời Mộc Tiểu Nhã đã nói.

Còn một giờ, anh vẫn còn kịp, Bạch Xuyên dần dần thả lỏng.

Đại não thoải mái của Bạch Xuyên bắt đầu vận chuyển, anh bắt đầu tự hỏi xem ở trong công ty mình còn có thể tìm ai, rất nhanh anh đã nghĩ tới một người, vì thế cầm lấy điện thoại gọi.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Bạch Xuyên không đợi đối phương nói chuyện đã hỏi: "Cơm trưa của em đâu?"

Đang liên hoan cùng các ông chủ khác, trước mắt đều là sơn hào hải vị, Bạch Tranh: "..."

"Bạch tổng, công ty có việc sao?" Có người thấy sắc mặt Bạch Tranh không đúng.

"Xin lỗi, tôi ra ngoài gọi điện thoại." Bạch Tranh cầm lấy điện thoại, ra cửa gọi cho trợ lý.

Lữ Dương là trợ lý của Bạch Tranh, anh ta mới vừa từ nhà ăn về, đang chuẩn bị sắp xếp lại tư liệu cho cuộc họp buổi chiều của Bạch Tranh thì nhận được điện thoại của ông chủ.

"Tổng giám đốc."

"Ăn cơm xong rồi?"

Lữ Dương buồn bực chớp mắt, từ khi nào Tổng giám đốc lại quan tâm đến việc anh ta ăn cơm hay chưa, nhưng vẫn trả lời đúng sự thật: "Mới vừa ăn xong."

"Không quên ăn cơm à?"

Lữ Dương không ngu ngốc đến nỗi không nghe ra có gì không thích hợp, sợ đến nỗi khóc ngay tại chỗ: "Tổng giám đốc, xin nói cho tôi biết tôi đã làm sai chỗ nào, tôi nhất định sẽ sửa."

"Cậu đói bụng biết đi ăn cơm, sao không nhớ phải mang cơm cho Tiểu Xuyên?"

"Nhị... Nhị thiếu." Đưa cơm cho Bạch Xuyên vẫn luôn là Vương Tịnh làm, nhưng lúc này Lữ Dương khẳng định sẽ không nói là Vương Tịnh không đưa, chỉ có thể tự mình đi xuống, "Bây giờ tôi sẽ mang cho Nhị thiếu."

"Hừ!"

Lần đầu tiên bị Bạch Tranh "hừ" cúp điện thoại, Lữ Dương sợ run chân, quay người ra ngoài tìm Vương Tịnh hỏi: "Thư ký Vương, hôm nay cô chưa đưa cơm cho Nhị thiếu?"

Wang Jing về mặt ủy khuất: "Tôi... Tôi vốn tưởng anh đưa, sáng hôm nay Tổng giám đốc nói không cho tôi tiếp tục chăm sóc Nhị thiếu nữa."

Lữ Dương nhăn mày, kỳ quái nhìn Vương Tịnh. Văn phòng Tổng giám đốc có tổng cộng ba thư ký, Vương Tịnh không có khả năng gì nổi bật, nhưng vì cô ta kiên nhẫn và chăm sóc cho Nhị thiếu khá tốt nên vẫn luôn được giữ lại trong văn phòng Tổng giám đốc. Bây giờ sao lại thế này, ngày đầu tiên Nhị thiếu vừa nghỉ phép quay về đã đắc tội rồi?

"Tổng giám đốc không cho cô chăm sóc Nhị thiếu, cho nên cô không bàn giao lại công việc của mình? Cô không đi đưa cơm thì không biết nhắc nhở người khác đi đưa sao?" Lữ Dương chất vấn.

"Rất xin lỗi, bây giờ tôi đi ngay." Vương Tịnh vừa nói vừa chạy xuống lầu.

"Không cần! Tôi tự đi." Lữ Dương nào còn dám giao cho Vương Tịnh, tự mình đi xuống nhà ăn một lần nữa, sau đó đưa đến văn phòng bộ phận Nghiên Phát.

"Nhị thiếu, đây là cơm trưa." Lữ Dương đặt hộp cơm trước mặt Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên nhìn đồng hồ, 12 giờ 46 phút, anh vẫn còn thời gian ăn xong. Vì vậy đối với việc Lữ Dương kịp thời đưa cơm trưa cho anh sinh ra một phần hảo cảm, nghĩ nghĩ, lấy ra một gói kẹo mừng đưa cho Lữ Dương.

"Cảm ơn Nhị thiếu." Lữ Dương thụ sủng nhược kinh nhận lấy, lập tức cảm thấy chỉ cần có gói kẹo mừng này, chờ đến buổi chiều Tổng giám đốc trở về, hẳn là sẽ không đến tìm anh ta gây phiền toái.

Lời của editor: Happy new year ☐☐ Chúc mọi người một năm mới gặp nhiều may mắn, mạnh khỏe và hạnh phúc ☐ Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ mình (づ￣ 3￣)づ

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lại phát bệnh

Edit: Flanty

"Giày đã đưa ra thị trường." Tại phòng làm việc, Phương Hủy đang cầm Ipad ngồi bên cạnh Mộc Tiểu Nhã.

"Thế nào?" Mộc Tiểu Nhã hỏi. Nhóm giày đầu tiên mang nhãn hiệu của bọn họ được bán thông qua cửa hàng tiêu thụ của cậu Phương Hủy, nhưng giá cả lại cao hơn 50% so với các đôi giày khác trong cửa hàng, vì vậy mà đối với tình hình tiêu thụ giày, hai người cũng không đánh giá quá lạc quan.

"Chiều nay mới bày ra, kết quả còn phải xem ngày mai." Phương Hủy nói.

"Buổi tối và cuối tuần là thời điểm bán hàng tốt nhất, có hai ngày để biết giày của chúng ta có được hoan nghênh không." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Đột nhiên tớ có chút lo lắng, làm sao bây giờ?" Phương Hủy nhíu mày.

"Không phải cậu nói với tớ là không kiếm ra tiền cũng được, chỉ cần không mệt sao, sao bây giờ lại lo lắng?" Mộc Tiểu Nhã bật cười.

"Kinh doanh làm gì có chuyện không muốn kiếm tiền mà chỉ muốn không mệt?" Phương Hủy tức giận.

"Được rồi, bây giờ ngồi đây muốn cũng vô dụng." Mộc Tiểu Nhã khép máy tính lại, xách túi đứng lên, "Tớ nghĩ không bằng chúng ta về nhà sớm, ngủ một giấc, chờ đến ngày hôm sau sẽ biết kết quả."

"Không phải chứ, bây giờ mới có mấy giờ mà cậu đã tan tầm rồi?" Phương Hủy nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa đến 5 giờ đâu.

"Hôm nay cũng không còn chuyện gì, hơn nữa tớ đã đồng ý với Tiểu Xuyên 6 giờ về nhà rồi, lần trước tớ về trễ hại anh ấy phải chờ, lần này tớ phải về trước chờ anh ấy." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Anh chờ em em lại chờ anh, ầu ơ." Là một người trưởng thành, Phương Hủy thật sự không tiếp thu được đứa bạn như trẻ con này, mỗi ngày đi học đều ước hẹn cùng nhau.

Mộc Tiểu Nhã cười cười không giải thích, hình thức ở chung của cô và Bạch Xuyên, thật sự là đơn giản đến ngây thơ. Nhưng việc ầu ơ này đối với Bạch Xuyên mà nói, có thể lại là chuyện quan trọng nhất trong ngày. Mộc Tiểu Nhã không biết loại kiên nhẫn này của mình có thể liên tục kéo dài bao lâu, cũng không dám khẳng định mỗi lần mình đều có thể đáp ứng được với Bạch Xuyên, nhưng ít nhất hiện tại, cô nguyện ý phối hợp với hình thức ở chung ầu ơ này của Bạch Xuyên.

"Đi đây." Tiêu sái phát tay, Mộc Tiểu Nhã đẩy cửa ra ngoài, lái xe về biệt thự trước nửa tiếng.

Tập đoàn Dật Phong

Giữa buổi chiều, Bạch Tranh mới từ bên ngoài trở về, sau đó liền triệu tập tất cả những người đứng đầu của các phòng ban khác nhau mở cuộc họp, mãi

cho đến khi tan tằm mới quay lại văn phòng của mình.

"Tổng giám đốc." Trợ lý Lữ Dương nhảy bèn đưa lên một ly nước ấm.

Bạch Tranh uống một ngụm cho đỡ khát, sau đó nói: "Chốc nữa tan tằm, bố trí một tài xế đưa Tiểu Xuyên về."

"Dạ, tôi sẽ đi sắp xếp." Lữ Dương lập tức trả lời.

"Còn có, đem tư liệu trong hội nghị vừa rồi sắp xếp lại cho tốt, giúp tôi đặt một phần bữa tối." Trong khi nói chuyện, Bạch Tranh cởi áo vest trên người và treo nó lên một cái móc áo bên cạnh, xắn tay áo lên. Khi đang chuẩn bị tiếp tục làm việc, lại thấy trợ lý của mình vẫn còn đứng trước bàn làm việc không rời đi.

"Còn việc gì?" Bạch Tranh hỏi.

"Tổng giám đốc..." Lữ Dương chần chờ một chút, lấy ra một gói đồ vật màu đỏ từ trong túi, đặt lên bàn làm việc của Bạch Tranh.

"Đây là cái gì?" Bạch Tranh nhíu mày.

"Kẹo mừng." Lữ Dương trả lời.

Bạch Tranh sững sốt một chút, kẹo mừng?

"Cậu kết hôn?" Bạch Tranh theo bản năng bắt đầu xem xét lịch làm việc kế tiếp, "Mấy hạng mục gần đây đều rất gấp, trò chơi VR[1] đời thứ năm cũng sẽ sớm được phát hành, trong khoảng thời gian này có thể sẽ không phê cho cậu nghỉ được. Thế này đi, tôi sẽ bảo bộ phận Tài vụ phát thêm bao lì xì cho cậu, xem như quà tân hôn. Chờ sau khi qua đợt này, tôi sẽ cho cậu thêm một món quà khác."

[1] VR còn có tên tiếng Anh là Virtual Reality, tạm dịch là thực tế ảo, hay thực tại ảo. Nó là thuật ngữ được sử dụng để miêu tả về một môi trường mô phỏng được tạo ra bằng máy tính hoặc các thiết bị chuyên dụng khác. Môi trường này hoàn toàn tách biệt với thực tế.

"... Tôi không kết hôn." Lữ Dương nói với vẻ mặt xấu hổ.

"Cậu không kết hôn, cậu không kết hôn thì đưa kẹo mừng cho tôi làm gì?" Bạch Tranh hét nói nổi.

"Đây là kẹo mừng Nhị thiếu cho tôi."

Tiểu Xuyên? Bạch Tranh sững người, nhìn gói kẹo lần nữa với ánh mắt khác.

"Nghe nói, hôm nay khi Nhị thiếu đến công ty có mang theo một túi lớn kẹo mừng, trước cửa còn phát một gói cho bảo vệ Tiểu Trần. Sau đó lại phát cho mọi người trong bộ phận Nghiên Phát. Thời điểm khi tôi đi đưa cơm trưa, Nhị thiếu cho tôi cái này." Là trợ lý của Bạch Tranh, Lữ Dương biết rất rõ ông chủ của mình vô cùng yêu quý cậu em trai này. Đừng nói tới hoàn thành hạng mục đầu tư 10 tỷ, cũng không thể làm Bạch Tranh cao hứng hơn với việc bệnh tự kỷ của Nhị thiếu có chút tiến triển tốt.

"Còn nữa... anh mở bên trong ra nhìn xem." Lữ Dương lại nhắc nhở.

Bạch Tranh nhìn Lữ Dương, đưa tay mở gói kẹo mừng, rút từ bên trong ra một tờ giấy ghi chú màu hồng nhạt. Sau đó nhìn chăm chú thật lâu, không nói gì.

Lữ Dương biết lúc này mình hẳn là nên đi rồi, vì thế anh ta định lấy gói kẹo thuộc về mình lại rồi ra ngoài sắp xếp tài xế cho Nhị thiếu, ai ngờ ngón tay anh ta chỉ vừa mới chạm tới đường viền gói kẹo đã bị Bạch Tranh một phen đè lại.

"Tổng giám đốc, đây là kẹo mừng Nhị thiếu cho tôi." Lữ Dương thấy tư thế bá đạo này của Bạch Tranh, lập tức có một loại dự cảm không tốt.

"Không phải cậu mang tới cho tôi sao?" Bạch Tranh hỏi.

"Tôi... Đó là..." Tôi chỉ mang tới đưa cho anh nhìn thôi...

Đối diện với tầm mắt lạnh như băng của Bạch Tranh, Lữ Dương thật sự không có đủ dũng khí nói ra câu kế tiếp.

Tuyệt vọng bỏ lại kẹo mừng, Lữ Dương ủ rũ ra khỏi văn phòng Bạch Tranh. Đóng cửa lại, anh ta mới dám nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kẹo mừng của em trai cũng không có, còn muốn đoạt với tôi, tôi còn muốn lấy được chút không khí vui mừng để năm nay tìm bạn gái đây."

Thời gian đi làm mỗi ngày của Bạch Xuyên cực kỳ chuẩn xác, gần như đều là ở 8 giờ 50 thì vào văn phòng. Nhưng ngược lại, thời gian tan tằm của Bạch Xuyên lại không được chính xác như vậy. Bình thường, sau khi hoàn thành xong một công việc nào đó, đột nhiên ý thức được phải về nhà, lúc ấy anh mới từ trong văn phòng đi ra. Sau đó, nhân viên lễ tân của bộ phận Nghiên Phát – Tiểu Lệ sẽ gọi điện cho tài xế bảo họ chờ trước cửa công ty.

Vì vậy, thời gian tan tằm của Bạch Xuyên tuy không đều, nhưng cũng không quá muộn, Tiểu Lệ vẫn tổng kết ra được một khoảng thời gian nhất định, từ

6 giờ đến 7 rưỡi Bạch Xuyên sẽ đi ra khỏi văn phòng. Nhưng hôm nay, vừa mới 5 rưỡi, mặc kệ chương trình vẫn còn đang viết dở, Bạch Xuyên lập tức tắt máy tính, đứng dậy ra ngoài văn phòng.

"Nhị thiếu muốn tan tầm à?" Các lập trình viên thấy Bạch Xuyên bỗng nhiên ra khỏi văn phòng, lập tức lặng lẽ vào trong nhóm chat bàn luận.

"Không thể nào, chương trình cuối cùng mới viết được một nửa, Nhị thiếu có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không viết xong sẽ không nghỉ việc đâu."

"Nhưng Nhị thiếu đã đi đến cửa thang máy rồi."

"Có lẽ là đi WC?" Đi qua thang máy là đến WC.

"Ngu ngốc, trong văn phòng Nhị thiếu có phòng vệ sinh."

Để khiến Bạch Xuyên cảm thấy thoải mái, Bạch Tranh đã chuẩn bị mọi thứ có thể sử dụng được trong văn phòng của Bạch Xuyên. Có thể nói, chỉ cần Bạch Xuyên không muốn thì không cần rời khỏi văn phòng một bước. Cho nên, dần dần mọi người trong bộ phận Nghiên Phát đều biết, một khi Bạch Xuyên ra khỏi văn phòng thì chắc chắn là chuẩn bị tan tầm về nhà.

Bạch Xuyên bước ra khỏi văn phòng lớn bên ngoài, rồi quay người đi về phía thang máy bên phải.

"Nhị... Nhị thiếu, anh muốn tan tầm sao?" Lễ tân Tiểu Lệ hỏi với vẻ không chắc chắn.

Bạch Xuyên không nói chuyện, ấn thang máy, sau khi thang máy đi lên, anh bước vào.

"Tiểu Lệ, Nhị thiếu về nhà à?" Dư Tiền nhô đầu ra hỏi.

"Tôi cũng không biết, Nhị thiếu không để ý đến tôi." Tiểu Lệ do dự một chút, những vẫn quyết định cầm lấy điện thoại thông báo cho tài xế dưới lầu, "Nhị thiếu vừa đi xuống."

"Xem ra là Nhị thiếu thật sự tan tầm." Dư Tiền quay đầu thông báo với mọi người.

"Là ai đã chữa khỏi bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế cho Nhị thiếu vậy?" Có người kêu lên một cách đau khổ. Sau khi Nhị thiếu quay lại sau một tháng nghỉ ngơi, bọn họ không dám hy vọng xa vời rằng Nhị thiếu sẽ làm việc nhiều hơn, nhưng tốt xấu gì cũng phải viết cho xong chương trình đã chứ.

"Không, tôi cảm thấy không phải chứng ám ảnh cưỡng chế đã được chữa khỏi, mà là trong hai mệnh lệnh đồng thời được đưa đến trung tâm điều khiển, Nhị thiếu sẽ ưu tiên chấp hành mệnh lệnh cấp cao hơn." Astro Boy bỗng nhiên đứng lên nói.

"Mệnh lệnh cấp cao hơn là gì?" Mọi người nghi hoặc.

"Vợ anh ấy gọi về nhà ăn cơm."

"..."

Bạch Xuyên dùng ba phút để đi từ văn phòng ra thang máy rồi xuống dưới lầu, lại dùng một phút để lên xe thắt dây an toàn. Anh đã tính qua, từ công ty về đến nhà chỉ mất hai mươi phút, trước 6 giờ anh có thể về đến nhà.

Sau khi tài xế lái xe, Bạch Xuyên vẫn luôn yên lặng ngồi phía sau tính toán thời gian. Anh tính giờ tan tầm, tính thời gian lên xuống thang máy, tính tốc độ xe, nhưng anh lại quên tính toán đến tình hình giao thông. Hoặc là nói, từ trước đến giờ Bạch Xuyên chưa từng chú ý đến tình hình giao thông lúc tan tầm.

5 rưỡi chiều là thời gian tan tầm của đại đa số công ty, đây là giờ cao điểm tắc nghẽn giao thông. Xe chạy ra ngoài chưa đến mười phút, tốc độ rõ ràng đã chậm hơn hẳn. Mãi cho đến 6 giờ, họ mới đi được hơn nửa quãng đường.

Tài xế phụ trách đưa Bạch Xuyên về nhà cũng không biết Bạch Xuyên có nhu cầu về trước 6 giờ. Sau khi thấy tắc đường, anh ta cho xe đi chậm lại, thông thả đi theo tốc độ của dòng xe trên đường, cho đến khi phía sau bỗng nhiên truyền đến một còi dì thều.

6 giờ!

Bạch Xuyên nhìn ra ngoài cửa xe, phát hiện mình không về nhà đúng giờ, anh đột nhiên nôn nóng, anh muốn về nhà, muốn về gặp Tiểu Nhã. Anh hoảng loạn duỗi tay mở cửa xe, cố gắng xuống xe để về nhà. Anh đẩy đẩy cửa, lại thấy cửa xe không nhúc nhích, sau đó anh lại mở thêm vài lần nhưng cũng không thể mở được.

Sao lại không mở được?

Sự lo lắng ngay lập tức bị phóng đại lên vô hạn, động tác mở cửa cũng càng thêm thô bạo, cuối cùng Bạch Xuyên dùng thân thể của mình đập vào cửa xe, cố gắng để phá cửa.

"Nhị thiếu, Nhị thiếu sao vậy, bây giờ không thể xuống xe." Tài xế mới vừa được phân công đưa Bạch Xuyên về nhà, nào đã thấy cảnh tượng thế này, lập tức thấy sợ hãi không biết nên làm thế nào cho phải.

"6 giờ, tôi phải về nhà. Tôi phải về nhà, 6 giờ." Bạch Xuyên vừa không ngừng lặp lại 6 giờ, phải về nhà, vừa dùng cả vai của mình đập vào cửa xe, phát ra những âm thanh trầm đục.

"Nhị thiếu, Nhị thiếu, đừng đập cửa." Tài xế bị dọa không nhẹ, nhưng ngoại trừ gọi anh ta cũng không biết làm gì.

"6 giờ, tôi phải về nhà." Bạch Xuyên vẫn không ngừng lặp lại những lời này, căn bản không nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên ngoài.

"Nhị thiếu, Nhị thiếu!" Nếu cứ tiếp tục đập như vậy, Nhị thiếu nhất định sẽ bị thương. Tài xế cắn chặt răng, nhìn thấy có một chỗ trống, đỗ xe tới ven đường, sau đó tắt máy, còi dây an toàn, bò ra phía sau ngăn cản Bạch Xuyên đang tự mình hại mình.

Tài xế ôm chặt eo Bạch Xuyên từ phía sau, ra sức kéo, nhưng không gian trong xe nhỏ hẹp, hơn nữa Bạch Xuyên lại đang phát bệnh nên sức lực vô cùng lớn, tài xế căn bản không kéo được Bạch Xuyên, chỉ có thể tận lực làm giảm độ va chạm. Trong quá trình đẩy kéo, thậm chí rất nhiều lần tài xế bị khuỷu tay của Bạch Xuyên đụng vào mặt, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Khi tài xế đang tự hỏi không biết phải làm sao, Bạch Xuyên đang giãy giụa kịch liệt trong ngực lại bỗng nhiên bất động, anh không đập cửa xe nữa mà chậm rãi đưa tay vào túi áo, từ trong đó lấy ra một cái điện thoại đang nhấp nháy ánh đèn.

Có người gọi điện thoại cho Nhị thiếu? Nhưng tiếng chuông điện thoại này rất lạ, tích tích, nếu không chú ý sẽ không nghe thấy, cũng không hiểu sao Nhị thiếu đang phát bệnh lại có thể nghe được.

"Này, Tiểu Xuyên, tan tầm chưa? Khi nào về đến nhà?" Điện thoại vừa được kết nối, giọng Mộc Tiểu Nhã đã từ trong điện thoại truyền ra.

"6 giờ 10, 6 giờ 10, 6 giờ 10." Bạch Xuyên nhìn thấy thời gian trên điện thoại, cả người lại bắt đầu tiến vào trạng thái si ngốc.

"Này, này này, Tiểu Xuyên anh sao vậy?" Mộc Tiểu Nhã vừa nghe đã biết Bạch Xuyên không thích hợp, vội vàng hỏi.

"6 giờ 10, 6 giờ 10, 6 giờ 11, 6 giờ 11..." Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, Bạch Xuyên lại càng thêm sốt ruột, khiến anh không thể tập trung lực chú ý để trả lời Mộc Tiểu Nhã.

Tài xế thấy Bạch Xuyên dường như không thể nói chuyện bình thường được nữa, chỉ có thể ẩn ẩn lo ngại nói với người bên đầu kia điện thoại: "Xin chào, tôi là tài xế đưa Nhị thiếu về nhà, Nhị thiếu giống như đang phát bệnh."

"Cái gì, sao lại thế?"

"Vừa rồi Nhị thiếu vẫn luôn la hét muốn xuống xe, sau đó còn lấy thân thể đập vào cửa, tôi thật vất vả mới ngăn lại được, bây giờ..." Tài xế nhìn thoáng qua Bạch Xuyên rồi nói, "Không đập cửa nữa nhưng trong miệng vẫn luôn nhắc đến 6 giờ 10, à, đúng rồi, vừa rồi anh ấy vẫn luôn nhắc mãi 6 giờ phải về nhà."

"*Sư phó*[2], anh họ gì?" Đại khái đoán được nguyên nhân, Mộc Tiểu Nhã đã bình tĩnh lại.

[2] Nguyên gốc là 师傅: *sư phụ, thầy dạy, hay còn dùng để gọi lái xe, bác tài.*

"Tôi họ Mã."

"Mã sư phó, phiền anh đưa điện thoại dán vào tai Tiểu Xuyên, đem âm lượng chỉnh lên lớn nhất." Mộc Tiểu Nhã chỉ đạo.

Tài xế làm theo, vừa mới điều chỉnh âm lượng điện thoại, anh ta liền nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái nói với Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên, em đến đó đón anh, anh ở trên xe chờ em được không?"

Những lời này được lặp đi lặp lại 5 lần liên tiếp, Bạch Xuyên mới dần dần phục hồi tinh thần: "Em tới đón tôi?"

"Đúng vậy, em đang trên đường, anh ở trên xe chờ em một lát được không?"

"Được."

"Vậy anh đưa điện thoại cho tài xế bên cạnh, em có lời muốn nói với anh ta."

Bạch Xuyên ngơ ngác quay đầu, nhìn tài xế xa lạ bên cạnh, sau đó đưa điện thoại qua. Mã sư phó nhận lấy điện thoại, đặt ở bên tai: "Là tôi."

"Mã sư phó, phiền anh lấy điện thoại của Tiểu Xuyên phát định vị cho tôi. Trước khi tôi đến, anh hãy chú ý đến anh ấy, nhất định đừng cho anh ấy xuống xe, cũng đừng để anh ấy tự tổn thương mình, đã làm phiền anh rồi." Mộc Tiểu Nhã nói thành khẩn.

"Được!" Mã sư phó nào dám để Bạch Xuyên xuống xe, anh khoá cửa xe lại, sau đó cứ ngồi bên cạnh Bạch Xuyên trông anh. Đồng thời gọi điện thông báo đến công ty, Nhị thiếu là con trai của chủ tịch, nếu thật sự có chuyện gì, anh ta cũng không thể giải thích được.

Trong nháy mắt khi Lữ Dương nhận được điện thoại, mặt mũi sợ hãi đến trắng bệch, lập tức chạy vào văn phòng Tổng giám đốc: "Tổng giám đốc, Nhị thiếu trên đường về nhà đã phát bệnh."

"Cái gì?!"

Nơi đỗ xe của Bạch Xuyên thật ra rất gần biệt thự Bạch gia, cho nên Mộc Tiểu Nhã đến chỗ Bạch Xuyên sớm hơn Bạch Tranh, nhưng tình hình tắc nghẽn lúc này rất nghiêm trọng, mất thấy mình cách Bạch Xuyên chỉ có gần 1000 m, xe lại bị chặn không thể di chuyển.

"Chú Lý, tôi chạy đi trước, tí nữa chú chạy xe đến đó." Mộc Tiểu Nhã sốt ruột đẩy cửa xe, chú Lý còn chưa kịp phản ứng lại đã chạy ra ngoài.

Mộc Tiểu Nhã chạy vội giữa dòng xe cộ, cảm thấy tốc độ chưa đủ nhanh, Mộc Tiểu Nhã dứt khoát cởi luôn đôi giày cao gót, xách trên tay. Sau khi chạy được khoảng 10 phút, cuối cùng Mộc Tiểu Nhã cũng nhìn thấy xe Bạch Xuyên.

Cô chạy tới, dán mắt nhìn vào cửa kính phía sau, thấy Bạch Xuyên bên trong.

Bạch Xuyên đang ngồi nghiêm chỉnh, trong tay cầm điện thoại, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Nhìn thấy Bạch Xuyên không sao, Mộc Tiểu Nhã lập tức thở dài nhẹ nhõm, cô cúi người xuống, nhẹ nhàng gõ hai cái lên cửa kính rồi mới gọi Bạch Xuyên: "Tiểu Xuyên."

Nghe được âm thanh quen thuộc, Bạch Xuyên quay đầu, thấy Mộc Tiểu Nhã ngoài cửa sổ, lập sáng mắt lên, kích động muốn mở cửa xuống xe.

Lúc này tài xế lúc cũng không ngăn cản, anh ta mở khoá xe để Bạch Xuyên dễ dàng mở cửa.

"Tiểu Nhã." Bạch Xuyên vội vội vàng vàng chui ra khỏi xe, nắm lấy cánh tay Mộc Tiểu Nhã. Mộc Tiểu Nhã bị anh đụng làm cho lão đảo, người lui về phía sau hai bước, giày cao gót trong tay cũng rơi xuống.

"Em đây." Mộc Tiểu Nhã mặc kệ giày của mình, cẩn thận quan sát sắc mặt Bạch Xuyên. Còn tốt, thoát nhìn không quá nghiêm trọng.

"Tiểu Nhã, Tiểu Nhã, Tiểu Nhã..." Bạch Xuyên không ngừng gọi, Mộc Tiểu Nhã cũng để mặc cho anh gọi, anh gọi một tiếng, Mộc Tiểu Nhã liền đáp lại một tiếng, cứ như vậy cho đến khi Bạch Xuyên bình tĩnh lại.

"6 giờ, tôi không về nhà." Giọng nói của anh tràn đầy ủy khuất, anh đã đáp ứng với Tiểu Nhã 6 giờ phải về nhà, bây giờ đã 6 giờ 46 phút rồi, anh vẫn chưa về tới nhà.

Quả nhiên là do không về nhà đúng giờ nên mới phát bệnh?

"Không sao." Mộc Tiểu Nhã nhẹ giọng trấn an, "Không phải em đã đến đưa anh về nhà rồi sao?"

"Tôi về muộn, không về đúng giờ. 6 giờ phải về nhà."

"Tuần trước em cũng về trễ mà, không phải cũng bởi vì kẹt xe nên về muộn sao, lúc đó anh còn chờ em." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Tôi không muốn em chờ tôi, khi chờ đợi, thời gian trôi qua rất chậm." Bạch Xuyên không thích cảm giác thời gian chậm chạp trôi qua đó.

Vậy nên trước đây khi chờ em, anh vẫn luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm sao?

"... Em không chờ anh mà, không phải em đi tìm anh đó sao." Mộc Tiểu Nhã bỗng có chút muốn khóc.

Bạch Xuyên suy tư một lát, cảm thấy dường như Mộc Tiểu Nhã giải thích rất có lý.

Đúng vậy, Tiểu Nhã không chờ mình, cô ấy chạy tới tìm mình. Nhận thức này làm Bạch Xuyên có chút cao hứng, anh không nhịn được mà bật cười.

"Giày." Cười xong, Bạch Xuyên chú ý đến giày bên chân Mộc Tiểu Nhã. Anh cong lưng, giúp Mộc Tiểu Nhã đặt giày thẳng lại, sau đó để xuống bên chân Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã nhắc chân đi giày vào.

"Tiểu Xuyên, chúng ta về nhà." Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên đã khôi phục như bình thường ngồi vào trong xe.

Đường vẫn kẹt cứng, từng tiếng còi hết đợt này đến đợt khác vang lên khiến người ta đau đầu, tài xế lái xe vào làn đường có vẻ chậm chạp hơn. Nhưng Bạch Xuyên ngồi phía sau lại không có một chút nào không kiên nhẫn. Mãi sư phó nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu, Nhị thiếu nhà họ lúc nắm tay cô gái kia, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Chắc đây là vợ Nhị thiếu, nghe bộ phận bảo an nói, hôm nay ở công ty Nhị thiếu còn phát kẹo mừng.

Cách xe của họ hơn mười mét, Bạch Tranh đứng im nhìn theo xe Bạch Xuyên rồi đi, mãi cho đến khi Lữ Dương lái xe đuổi đến đây.

"Tổng giám đốc, Nhị thiếu đâu?" Lữ Dương thấy Bạch Tranh, người vừa rồi còn xuống xe chạy đi tìm Nhị thiếu, giờ lại đang đứng ngây ngốc ở ven đường, kỳ quái hỏi.

"Về nhà." Bạch Tranh nhớ tới tờ giấy ghi chú kẻo mừng kia, nhớ tới vừa rồi Mộc Tiểu Nhã đi chân trần chạy vội trong dòng xe cộ. Cuối cùng, anh ta dường như cũng có thể thuyết phục được chính mình, người phụ nữ này, đối với em trai anh ta, là thật lòng.

"Về công ty." Bạch Tranh ngồi lại vào xe.

"A?" Lữ Dương kinh ngạc không thôi, Nhị thiếu phát bệnh, người cuồng em trai này lại không đến đó nhìn, lại còn có tâm tình quay về công ty?

Lời của editor: Vì đến đây Bạch Tranh mới thực sự chấp nhận Mộc Tiểu Nhã nên mình sẽ đổi xưng hô của Bạch Tranh với Tiểu Nhã từ tôi-cô sang anh-em từ những chương sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không liên quan đến đạo đức và trách nhiệm

Edit: Flanty

Sau khi hai người trở lại biệt thự không lâu, chú Lý cũng lái xe về đến nhà. Vừa vào cửa ông đã sốt ruột, hoảng hốt chạy tới nhìn Bạch Xuyên, lại phát hiện anh đang an tĩnh ngồi trong phòng ăn cơm.

"Nhị thiếu không sao chứ?" Lý thúc lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Mộc Tiểu Nhã nhẹ nhàng lắc đầu.

"Sao bỗng nhiên lại phát bệnh?" Chú Lý thở dài nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi, trước kia Bạch Xuyên chưa từng phát bệnh khi đang trên đường về nhà hoặc khi ngồi trên xe.

"Tôi và Bạch Xuyên hẹn nhau về nhà lúc 6 giờ, anh ấy kẹt xe, có chút sốt ruột, cho nên mới... đều tại tôi." Mộc Tiểu Nhã tự trách.

"Sao có thể đổ lỗi cho cô." Chú Lý không nghĩ tới Bạch Xuyên sẽ bởi vì không thể về nhà kịp mà bỗng nhiên phát bệnh, nhưng chuyện này cũng không phải là Nhị thiếu phụ nhân sai, sai là sai ở...

Sai ở đâu? Do Nhị thiếu quá cố chấp, lại không linh hoạt, hay do quá để ý đến ước định với Nhị thiếu phụ nhân? Nếu nhất định phải đổ lỗi cho một thứ, vậy thì chỉ có thể nói là do Nhị thiếu bị bệnh. Chú Lý nhìn về mặt tự trách của Mộc Tiểu Nhã, bỗng nhiên có chút khó chịu, Nhị thiếu và Nhị thiếu phụ nhân đều là những đứa trẻ ngoan, lại còn rất đẹp đôi, vậy mà Nhị thiếu lại...

"Cũng may Tiểu Xuyên không sao, chỉ là hơi sốt ruột. Chú Lý, chú gọi điện thoại cho ba mẹ, bảo họ đừng lo lắng." Mộc Tiểu Nhã cười dặn dò chú Lý, cô biết chú Lý đã nói chuyện Bạch Xuyên phát bệnh cho những người khác trong Bạch gia.

"Được." Chú Lý đi gọi điện thoại, nhưng Tiên sinh và Phụ nhân đã nhanh chóng trên đường về rồi, chỉ có Đại thiếu sau khi nghe xong thì nói một câu "đã biết", hình như cũng không có ý định về nhà.

Sau khi Bạch Quốc Du và Lý Dung về nhà, Bạch Xuyên đã khôi phục lại không có gì khác thường, cảm xúc ổn định, nước da hồng hào. Họ yên tâm, lại đến an ủi Mộc Tiểu Nhã một chút, cả quá trình đều không nói lời trách móc, chỉ dặn dò Mộc Tiểu Nhã vài câu. Nhắc nhở cô rằng bệnh tự kỷ của Bạch Xuyên đã tạo nên cho Bạch Xuyên một tính cách cố chấp, bướng bỉnh, quan niệm về thời gian vô cùng mạnh mẽ, bảo Mộc Tiểu Nhã khi ở cùng với Bạch Xuyên không cần phải ấn định rõ ràng thời gian nào cả. Bởi vì một khi đã đạt thành ước định, Bạch Xuyên sẽ rất dễ dàng nóng nảy.

"Tiểu Nhã, ba mẹ nói như vậy chỉ là muốn nhắc nhở tốt cho con, không phải nói con làm không đúng. Tiểu Xuyên như vậy, khẳng định con cũng rất hoảng sợ, chuyện này không trách con, ngàn vạn lần con đừng để trong lòng." Dặn dò xong, Lý Dung lại lo lắng Mộc Tiểu Nhã sẽ nghĩ nhiều.

"Con biết, con mới cùng Tiểu Xuyên ở bên nhau không lâu, có rất nhiều thói quen con đều không rõ, mẹ nhắc nhở cũng là tốt cho con, về sau con sẽ chú ý." Mộc Tiểu Nhã sao lại không hiểu ý Lý Dung, trong lòng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ là hôm nay Bạch Xuyên vì cô mà phát bệnh, cô không nhịn được mà sẽ tự trách mình.

"Con hiểu thì tốt."

"Ba, mẹ, con lên nhìn Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã lo lắng cho Bạch Xuyên, đứng dậy về phòng ngủ.

Mộc Tiểu Nhã đi rồi, Lý Dung vẫn cau mày như cũ, bà lo lắng sốt ruột nhìn chồng: "Ông nói xem, Tiểu Nhã có thể thấy Tiểu Xuyên quá phiền toái hay không?"

Bạch Quốc Du trầm ngâm một lát, nói: "Tiểu Nhã cái gì cũng chưa nói đi, đừng đoán mò."

"Không phải là tôi lo lắng sao? Nếu Tiểu Nhã cảm thấy Tiểu Xuyên phiền toái, muốn rời đi..."

"Chúng ta đã đồng ý với ba mẹ Tiểu Nhã rồi, nếu Tiểu Nhã muốn rời đi tuyệt đối sẽ không ngăn cản." Bạch Quốc Du nhắc nhở, mặc dù ông cũng không muốn Mộc Tiểu Nhã rời đi.

"Tôi chỉ... sợ Tiểu Xuyên đau buồn." Nếu Mộc Tiểu Nhã thật sự muốn rời đi, Lý Dung sẽ không ngăn cản, cũng không có lập trường để ngăn cản, nhưng chỉ cần nghĩ đến Bạch Xuyên, trong lòng bà cũng rất khó chịu.

"Đừng suy nghĩ vớ vẩn, với cả..." Bạch Quốc Du nói, "Chuyện của Tiểu Xuyên và Tiểu Nhã, chúng ta vẫn nên nói ít thôi."

"Ông có cảm thấy vừa rồi tôi cố tình nhắc nhở Tiểu Nhã, Tiểu Nhã sẽ nghĩ nhiều không?" Lý Dung lo lắng.

"Không có. Tôi chỉ cảm thấy Tiểu Nhã một mình gả đến nhà của chúng ta, cả nhà chúng ta lại để ý quá nhiều đến Tiểu Xuyên, thời gian dài, không khỏi sẽ có hiểu lầm. Tôi thấy, nên để bọn nó dọn ra ngoài sống." Bạch Quốc Du đề nghị, "Như vậy, có thể tránh được một ít mâu thuẫn."

"Vậy nếu Tiểu Xuyên lại phát bệnh thì sao?" Lý Dung bất an.

"Bà nghĩ một cuộc điện thoại có thể khiến Tiểu Xuyên an tĩnh ngồi lại trong xe sao?" Bạch Quốc Du hỏi vợ.

Không thể, Lý Dung biết rõ, điều họ có thể làm chỉ là khiến Bạch Xuyên không tự tổn thương chính mình trước khi thẳng bệ bình tĩnh lại.

Khi Mộc Tiểu Nhã trở lại phòng ngủ, Bạch Xuyên đang ngồi trên bàn viết cái gì đó.

"Tiểu Xuyên, nên tắm rửa nghỉ ngơi rồi." Bạch Xuyên mới phát bệnh xong, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy anh nên nghỉ ngơi sớm một chút.

Bạch Xuyên viết xong dòng cuối cùng, ngoan ngoãn rời khỏi bàn làm việc, cầm lấy quần áo ngủ Mộc Tiểu Nhã đưa cho, sau đó vào phòng tắm tắm rửa.

Chờ đến khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, Mộc Tiểu Nhã mới tò mò đi đến bàn làm việc, muốn nhìn xem vừa rồi Bạch Xuyên viết gì. Đó là một cuốn sổ notebook, Bạch Xuyên cũng không đóng lại, notebook bị mở ra đang đặt trên bàn sách, trên trang giấy trắng tinh là nét chữ Khải xinh đẹp của Bạch Xuyên: *6 giờ, phải về nhà.*

Chỉ một cái nhìn này, nước mắt Mộc Tiểu Nhã nhịn cả ngày trong nháy mắt liền rơi xuống, đột ngột đến chính cô cũng chưa kịp phản ứng lại, tại sao cô lại khóc.

"Tôi tắm xong rồi." Mộc Tiểu Nhã ngây người rất lâu, Bạch Xuyên không biết từ khi nào đã tắm xong, đang đứng bên cạnh Mộc Tiểu Nhã.

"Tốt, em cũng đi tắm đây." Mộc Tiểu Nhã xoay người bỏ đi, đột nhiên lại bị Bạch Xuyên kéo lại.

"Em khóc." Bạch Xuyên nhíu mày, có chút tự trách hỏi, "Có phải vì hôm nay tôi không về nhà đúng giờ không?"

"Không phải." Mộc Tiểu Nhã cuống quýt lau nước mắt, dường như chỉ cần lau khô nước mắt là có thể che giấu sự thật rằng cô đã khóc.

"Vậy vì sao lại khóc?" Bạch Xuyên không rõ.

"Em thật sự không khóc."

"Khóc." Bạch Xuyên nói chắc chắn, hai mắt sáng ngời, một biểu cảm "tôi thấy rất rõ".

"..." Lúc này, Mộc Tiểu Nhã chỉ muốn yên lặng một mình, sau đó xoa dịu những cảm xúc tột tệ trong lòng cô lúc này, nhưng Bạch Xuyên lại không hiểu những lời cô nói, chỉ cố chấp muốn biết vì sao cô khóc. Mộc Tiểu Nhã không biết nên trả lời thế nào, bởi vì có quá nhiều cảm xúc chồng chất lại, khiến chính cô cũng không rõ vì sao mình khóc. Cô chỉ cảm thấy vừa mệt lại vừa đau lòng.

"Em không muốn nói, có thể không?" Trong giọng nói của Mộc Tiểu Nhã mang theo một tia cầu xin.

Bạch Xuyên ngăn người, giẩy giụa trong chốc lát, đột nhiên cúi người ôm chặt Mộc Tiểu Nhã, chậm nửa nhịp mới nhẹ giọng nói bên tai cô: "Không khóc, ôm một cái."

"Ồ ô..." Bao nhiêu cảm xúc tích tụ trong lòng Mộc Tiểu Nhã, cô muốn đi tắm để ổn định lại cảm xúc của mình, nhưng chỉ vì một câu nói như dỗ dành trẻ con của Bạch Xuyên, nước mắt đã chảy ra như nước lũ.

"Em chỉ muốn khóc thôi, vì sao anh cứ hỏi, cứ hỏi?"

"Không hỏi, không hỏi." Bạch Xuyên vụng về vỗ lưng Mộc Tiểu Nhã.

Sau một lúc phát tiết, cảm xúc của Mộc Tiểu Nhã đã tốt lên rất nhiều, rửa mặt xong cô nằm lên giường sớm với Bạch Xuyên. Trước khi ngủ, Bạch Xuyên nhìn Mộc Tiểu Nhã muốn nói lại thôi, là về mặt "tôi có lời muốn nói" chứ không phải là biểu tình không ngủ được.

"Muốn nói gì?" Mộc Tiểu Nhã bắt đầu dĩ.

"Tôi muốn nói." Bạch Xuyên lập tức hưng phấn từ trong chăn ngồi dậy, "Về sau em không muốn nói thì tôi sẽ không hỏi, em đừng khóc nữa nhé?"

"... Không được!" Mộc Tiểu Nhã cảm thấy bây giờ cô lại muốn khóc, "Em muốn khóc thì khóc, vì sao không cho em khóc."

"Vậy... Vậy tùy em đi." Bạch Xuyên vô tội nằm xuống. Bà nội nói không sai, tư duy của phụ nữ thật phức tạp.

Sáng sớm hôm sau.

Trên bàn ăn, trạng thái tinh thần của Mộc Tiểu Nhã rõ ràng không tốt lắm, các thành viên khác nhà họ Bạch nhìn thấy cũng đều biết là vì chuyện gì, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, trong lúc nhất thời, không khí trên bàn ăn có chút áp lực.

Ăn sáng xong, Mộc Tiểu Nhã đưa Bạch Xuyên tới cửa, hôm nay Bạch Tranh cũng đến công ty, vì vậy Bạch Xuyên có thể trực tiếp ngồi lên xe Bạch Tranh mà không cần chờ tài xế đến đón.

"Hôm nay, nhất định 6 giờ tôi sẽ về." Trước khi lên xe, Bạch Xuyên lại nghiêm túc đảm bảo với Mộc Tiểu Nhã.

Mộc Tiểu Nhã vừa nghe thấy lời này, trên mặt vốn đang mang ý cười lập tức cứng lại. Còn nữa? Chẳng lẽ về sau mỗi ngày đều phải như vậy sao?

"Anh sẽ sắp xếp tài xế đưa Tiểu Xuyên về trước 6 giờ." Bạch Tranh nhìn Mộc Tiểu Nhã đang cứng đờ người, bỗng nhiên nói chuyện.

Mộc Tiểu Nhã nhìn Bạch Tranh, hiểu ý của đối phương, cười nói một tiếng cảm ơn.

"... Đi thôi." Bạch Tranh không thêm gì nữa, mở cửa xe chuẩn bị rời đi.

Biểu cảm bây giờ của Mộc Tiểu Nhã, anh rất quen thuộc, có thể nói cứ cách một khoảng thời gian, trên mặt anh và cha mẹ sẽ xuất hiện một lần. Đó là trách nhiệm, áp lực, mệt mỏi, và đau lòng dây dưa lại với nhau, đó là khi thực sự nhận ra rằng việc chăm sóc Bạch Xuyên là không dễ dàng, mà loại tâm tình này cũng chỉ những người thực sự quan tâm đến Bạch Xuyên mới có. Anh hy vọng Mộc Tiểu Nhã có thể tìm được cách giải quyết áp lực, cũng tôn trọng quyết định sau đó của Mộc Tiểu Nhã.

"Chờ một chút." Lúc này, Mộc Tiểu Nhã đột nhiên gọi Bạch Tranh lại.

Động tác lên xe của Bạch Tranh dừng một chút, quay lại nhìn.

"Tài xế hôm qua đưa Tiểu Xuyên về, Mã sư phó. Hình như anh ta vô tình bị thương vì muốn ngăn cản Tiểu Xuyên đập cửa." Ngày hôm qua khi về nhà, Mộc Tiểu Nhã mới phát hiện vết thương trên mặt tài xế, nhưng lúc ấy cô cũng chỉ lo chăm sóc Bạch Xuyên, chưa kịp hỏi đến.

"... Anh biết rồi." Bạch Tranh dừng một chút, gật đầu biết nên làm thế nào. Sự việc ngày hôm qua, ít nhiều cũng nhờ sự thông minh của tài xế, đem cửa xe khóa cứng lại. Nếu dưới tình huống này mà không cẩn thận để Bạch Xuyên chạy ra khỏi xe, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đường Hải Viên.

Phương Hủy tinh thần phần chán lái xe đi làm, còn chưa tiến vào bãi đỗ xe, từ xa đã nhìn thấy Audi của Mộc Tiểu Nhã. Cô ấy cảm thấy kỳ lạ, sao hôm nay Mộc Tiểu Nhã còn đến sớm hơn cả mình, lại phát hiện Mộc Tiểu Nhã đang ngồi ngây ngốc trên ghế điều khiển, xe cũng chưa tắt máy.

Nha đầu này đang làm gì vậy?

"Cậu làm gì đấy?" Phương Hủy đỗ xe xong, không nhận được đi tới gõ cửa sổ.

"Phương Hủy?" Mộc Tiểu Nhã hoàn hồn.

"Tớ chứ ai, đôi mắt gấu trúc thật lớn nha, đây là tưng dục quá độ, cả đêm không ngủ mà vẫn lo lắng doanh số giày của chúng ta sao?" Phương Hủy không khỏi trêu chọc.

"Bởi vì Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã *hữu khí vô lực*[1] trả lời.

[1] *Hữu khí vô lực: muốn nói nhưng hết sức, bất lực.*

"Bởi vì..." Biểu cảm của Phương Hủy đột nhiên thay đổi, nhìn Mộc Tiểu Nhã với đôi mắt phát ra ánh sáng "màu vàng[2]", "Đúng là từng dự quá độ nha, rốt cuộc cậu cũng trở thành người phụ nữ đã kết hôn hàng thật giá thật..."

[2] *Ở Trung Quốc thì phim người lớn được gọi là phim vàng (yellow film) – ý chỉ Phương Hủy đang có suy nghĩ không trong sáng.*

"Phương Hủy, tớ có việc phải ra ngoài một chuyến, buổi chiều sẽ qua đây." Mộc Tiểu Nhã không đáp lại Phương Hủy, dường như đột nhiên có quyết định gì đó, trực tiếp lái xe ra ngoài.

"..." Để lại Phương Hủy đang đứng giữa một đám khói xe, "Làm cái gì đấy?"

Sau khi Mộc Tiểu Nhã rời khỏi phòng làm việc thì trực tiếp đi đến Đại học Văn Thành, cô quyết định tìm giáo sư Phùng nói chuyện.

Bởi vì tới đột ngột nên Mộc Tiểu Nhã chỉ có thể đến văn phòng của giáo sư Phùng để thử vận may, biết sáng nay giáo sư Phùng có tiết, cô lại chạy đến phòng học lớn, yên tĩnh ngồi nghe giáo sư Phùng giảng bài hết một tiết học. Lại chờ các sinh viên lên bục đặt câu hỏi cho giáo sư Phùng rồi đi hết, cô mới đứng lên khỏi chỗ, cười với ông.

"Tiểu Xuyên xảy ra chuyện gì sao?" Trên con đường lớn rợp bóng cây của Đại học Văn Thành, hai người vừa đi vừa trò chuyện về vấn đề của Bạch Xuyên.

"Bác biết ạ?"

"Ngay cả khi không biết, tính toán thời gian một chút, đã đến lúc cháu tới tìm tôi." Giáo sư Phùng nói.

"Sao lại thế ạ?" Mộc Tiểu Nhã khó hiểu.

"Sống chung với người tự kỷ cũng không dễ dàng, Tiểu Xuyên tuy đã khôi phục rất tốt, nhưng bản thân vẫn có rất nhiều chỗ khác với người bình thường. Vợ chồng bình thường ở với nhau thời gian dài đều sẽ có vấn đề, huống chi là cháu với Tiểu Xuyên." Giáo sư Phùng nói, "Cháu tới muộn hơn so với dự tính của tôi."

Mộc Tiểu Nhã cười khô.

"Nhưng cháu có thể tới tìm tôi, tôi thật sự rất cao hứng." Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Mộc Tiểu Nhã, giáo sư Phùng cười nói, "Điều này chứng minh, cháu không có ý định từ bỏ Tiểu Xuyên, cháu tới tìm tôi, là muốn khiến cho Tiểu Xuyên càng tốt hơn, đúng không?"

"Dạ." Đây đúng là suy nghĩ trong lòng Mộc Tiểu Nhã.

"Đi, đến văn phòng tôi uống ly trà, xem tôi có thể giúp gì được cho cháu." Giáo sư Phùng cười vui mừng, dẫn Mộc Tiểu Nhã đến văn phòng của mình.

Trong văn phòng, Mộc Tiểu Nhã kể lại kỹ càng tỷ mỉ tình huống phát bệnh của Bạch Xuyên cho giáo sư Phùng một lần, sau đó nghiêm túc nghe giáo sư Phùng nói.

"Thông thường người mắc bệnh tự kỷ tự lập ra một quỹ đạo cho mình, hoặc là nhất định phải hoàn thành việc mà mình đã đặt ra, nếu không thể lập tức hoàn thành được chuyện này, họ sẽ rất khó bình tĩnh lại trong một khoảng thời gian ngắn."

"Cháu biết, chính vì vậy nên hôm qua Tiểu Xuyên mới phát bệnh." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Không, cháu hiểu sai ý tôi rồi." Giáo sư Phùng cười, "Ngày hôm qua, Tiểu Xuyên cũng chưa về đến nhà, nhưng cháu đã khiến thằng bé bình tĩnh lại."

"Có gì không đúng sao ạ?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Không, như vậy rất tốt, vô cùng tốt." Giáo sư Phùng liên tiếp nói hai chữ tốt, giọng nói có chút kích động, "Không linh hoạt là đặc điểm phổ biến của những người mắc bệnh tự kỷ, nhưng ngày hôm qua cháu đã giúp Tiểu Xuyên có được sự linh hoạt đó."

"Linh hoạt?" Mộc Tiểu Nhã sững sờ.

"Không sai." Giáo sư Phùng nói, "Chúng tôi vẫn luôn cho rằng bệnh tự kỷ giống như một tấm kính, nó ngăn cách người mắc bệnh này với những người bình thường như chúng ta, nhưng một khi phá bỏ được tấm kính này thì họ có thể giao tiếp lưu loát, trên thực tế người mắc bệnh tự kỷ cũng chẳng có gì khác chúng ta cả. Về lý thuyết, những gì người bình thường có thể làm được, họ cũng có thể làm được."

"Cách xử lý hôm qua của cháu là một trường hợp rất thành công. Khi Tiểu Xuyên không thể về nhà kịp thời, cháu nói chủ động đi tìm nó, nó nghe hiểu và chấp nhận, sau đó đã bình tĩnh lại. Mặc dù, có thể là do năng lực giao tiếp của cháu tốt, tốc độ tiếp thu của Tiểu Xuyên đối với cháu cao hơn, nhưng trong một khắc đó, cháu khiến Tiểu Xuyên ý thức được là còn có một cách giải quyết khác. Điều này đối với người bình thường thì cũng chỉ là một việc rất đơn giản, nhưng đối với người tự kỷ, đặc biệt là người tự kỷ đang có cảm xúc kích động thì rất khó làm được. Nếu cháu có thể để cho Tiểu Xuyên tự ý thức được điểm này, nó sẽ chậm rãi học được cách ứng phó."

"Tự ý thức được? Vậy cháu phải làm thế nào?" Mộc Tiểu Nhã nhủ mảy.

"Đừng nóng vội, cũng đừng quá áp lực, vừa rồi không phải tôi đã nói rồi sao, điều này đòi hỏi phải giao tiếp tốt." Giáo sư Phùng cười trấn an, "Vì vậy, bây giờ cháu đã làm rất tốt rồi, miễn là cháu vẫn ở bên thẳng bó, tự nhiên nó cũng sẽ chậm rãi trưởng thành."

"Cháu đã biết, cháu nhất định sẽ làm được." Mộc Tiểu Nhã bảo đảm.

"Nói xong việc của Tiểu Xuyên rồi, chúng ta tâm sự chuyện của cháu đi." Giáo sư Phùng bỗng nhiên nói.

"Cháu?" Mộc Tiểu Nhã sững sốt.

"Trên thực tế, so với người mắc bệnh tự kỷ thì người nhà của họ lại càng cần phải tư vấn tâm lý nhiều hơn." Giáo sư Phùng nói, "Thật ra, người tự kỷ chỉ sống trong thế giới của chính mình, bọn họ không có áp lực, cũng không cảm giác được áp lực, áp lực chỉ xuất hiện trên người nhà của họ. Ở viện điều dưỡng, mỗi năm đều có hơn một nửa cha mẹ từ bỏ việc trị liệu cho con cái của mình. Mà cứ cách một khoảng thời gian thì sẽ có cha mẹ vứt con trước cửa viện điều dưỡng."

"Cháu không muốn từ bỏ." Mộc Tiểu Nhã vội vàng giải thích.

"Đừng kích động, tôi chỉ muốn nói cho cháu thôi, nếu cháu cảm thấy mệt, cảm thấy khổ sở, thậm chí từng có ý muốn bỏ cuộc cũng là điều rất bình thường, không cần tự trách móc mình quá mức, không cần đặt áp lực quá lớn cho mình. Khi nào muốn tán gẫu một chút có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào." Giáo sư Phùng nói.

Mộc Tiểu Nhã hiểu ý trong lời nói của giáo sư Phùng, giáo sư Phùng sợ cô mắc kẹt trong vòng trách nhiệm với Bạch Xuyên, bị "bắt cóc" bởi thứ đạo đức do chính mình tạo ra, cuối cùng lại bị áp lực này làm cho suy sụp. Ông ấy nhìn ra trạng thái tinh thần hôm nay của cô không được tốt, muốn tư vấn thêm cho cô để cô không áp lực.

Nhưng cô nào sẽ bị "bắt cóc" bởi đạo đức, thậm chí cô cũng không cho rằng mình có thứ tình cảm cao thượng gì, nếu có thì đòi trước cô nên đồng ý với lời cầu hôn của Bạch Xuyên mới phải.

Những việc cô đang làm bây giờ, tất cả đều là cô nguyện ý.

Không liên quan đến đạo đức, không liên quan đến trách nhiệm.

Cô đã trải qua một thế giới không có Bạch Xuyên, cũng hoàn toàn không muốn trải nghiệm điều đó nữa. So sánh cả hai đời, cô ngược lại càng quý trọng hiện tại hơn.

"Cảm ơn giáo sư Phùng, cháu đã hiểu ý của bác rồi. Cháu sẽ không nhốt mình vào trong đó." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

Dù buồn hay vui, tương lai đều là cô nguyện ý đi cùng Bạch Xuyên. Đòi người ngăn ngại, sao có thể dễ dàng buông tay.

Vở kịch nhỏ:

Khi còn nhỏ, Bạch Xuyên cũng không giỏi giao tiếp, thậm chí có lúc còn làm cho bà Bạch khóc ra nước mắt.

Một ngày nọ, thiếu nữ Nhã thấy bà Bạch khóc, không khỏi chạy tới quan tâm.

Thiếu nữ Nhã: Bà Bạch, sao bà lại khóc?

Bà Bạch: Không sao, chỉ là bà hơi mệt mỏi.

Thiếu nữ Nhã: Có phải anh Bạch Xuyên bắt nạt bà không?

Bà Bạch: Đúng vậy, bà tức đến nỗi muốn ném nó đi rồi mặc kệ luôn.

Thiếu nữ Nhã: Bà nội, như vậy là không được, mẹ con nói, trẻ con làm sai thì phải dạy bảo, không thể mặc kệ được.

Bà Bạch: Anh Bạch Xuyên của con rất khó dạy.

Thiếu nữ Nhã: Con sẽ giúp bà đi nói anh ấy.

Vì vậy thiếu nữ Nhã chạy tới thư phòng, suốt cả buổi trưa đều ngồi nói với thiếu niên Xuyên, khiến thiếu niên Xuyên không đọc xong được một trang sách nào.

Không đọc được sách, lại còn bị ồn ào cả buổi trưa, thiếu niên Xuyên rất buồn bực.

Vì vậy bà Bạch được chữa khỏi một cách thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 36:

Trong thẻ lương của Bạch Xuyên có bao nhiêu tiền? (Pass gồm 8 chữ cái, không dấu, không viết hoa, không cách)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bất ngờ

Edit: Flanty

Bởi vì phản ứng của thị trường tốt hơn so với mong đợi, cho nên Phương Hủy đã đẩy nhanh việc quảng bá shop online chính thức của phòng làm việc, trước hết đưa ba mẫu giấy mới nhất lên trang chủ của cửa hàng Taobao. Hơn nữa trên trang chủ của cửa hàng còn ghi rõ các thông tin của văn phòng, có ảnh thật chụp phòng làm việc, địa chỉ, số điện thoại liên hệ. Nhờ có sự giúp đỡ trang trí của Bạch Tranh, văn phòng trông vô cùng sang trọng, vừa nhìn đã thấy rõ đẳng cấp và thực lực của văn phòng, mang lại không ít điểm cộng cho cửa hàng.

Quảng cáo trên trang chủ Taobao rất có lực hấp dẫn, chỉ một buổi sáng mà cửa hàng mới của bọn họ đã có không ít điểm, thậm chí còn bán được một đôi giày. Điều này khiến Phương Hủy vô cùng cao hứng, lập tức vung tay mời bốn người ra ngoài ăn mừng một bữa, một bữa cơm bằng lợi nhuận của mười đôi giày.

"Phương Hủy, cậu lại đây giúp tớ nhìn chút, cái vòng tay này đẹp không?" Thời gian trà chiều, Mộc Tiểu Nhã ngồi bên quầy bar xem giao diện website của một nhãn hiệu trang sức nào đó.

"Để tớ nhìn xem." Phương Hủy đi qua liếc mắt một cái, "Ồ, họ mới ra sản phẩm mới, vòng tay này kiểu dáng khá ổn, đeo lên nhất định sẽ đẹp."

"Vậy mua cái này." Mộc Tiểu Nhã đặt hàng trên mạng, sau đó lựa chọn cửa hàng để đến lấy.

"Cậu muốn đến cửa hàng lấy đồ? Cửa hàng này cách chỗ chúng ta rất xa, tự mình đi lấy còn không bằng để cho bọn họ chuyển phát nhanh qua đây, cùng một thành phố thì sẽ chuyển trong ngày thôi." Phương Hủy nói.

"Tí nữa tớ muốn mang đi tặng người khác." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Tặng người khác, ai vậy?" Phương Hủy tò mò.

"Bạn gái của đồng nghiệp Bạch Xuyên."

"... Mọi quan hệ này có phải hơi xa quá rồi không?" Phương Hủy không nói nên lời.

"Hôm qua Bạch Xuyên ôm một bó hoa hồng về tặng tớ." Nhớ tới bó hoa hôm qua Mộc Tiểu Nhã liền muốn cười, "Tớ hỏi mới biết được, hoa anh ấy lấy là của một đồng nghiệp trong văn phòng vốn dĩ muốn đem tặng cho bạn gái mình."

"... Vậy cũng được." Phương Hủy bị thuyết phục bởi hành động của Bạch Xuyên.

"Thế nên chúc nữa tớ phải trả cho người ta." Mặc dù Mộc Tiểu Nhã không biết chính xác tình huống ngày hôm qua, nhưng mặc kệ nói thế nào, Bạch Xuyên thật sự đã lấy đồ của người khác. Bạch Xuyên không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cô là vợ, lại là người được tặng hoa, dù sao cũng phải tỏ vẻ một chút. Vì vậy cô mới mua quà, chuẩn bị để lát nữa đến tập đoàn Dật Phong tìm người đồng nghiệp vô tội đã bị Bạch Xuyên đoạt mất hoa hồng để xin lỗi.

"Cậu cũng đủ mệt."

"Nhưng tớ được nhận hoa nha." Hơn nữa còn là lần đầu tiên Bạch Xuyên tặng hoa cho cô đó.

"Không phải chỉ là một bó hoa hồng thôi sao." Phương Hủy không khỏi oán giận, "Cậu còn chưa hiểu hết sự đòi, sau mấy năm kết hôn, bảo đảm cậu nhận hoa mỗi tay."

Mộc Tiểu Nhã cười, đương nhiên hoa cô sẽ nhận, nhưng người tặng không giống nhau, tự nhiên hoa cũng không giống nhau.

Chọn quà xong, Mộc Tiểu Nhã lại trốn làm một lần nữa. Cô định đến lấy vòng tay ở cửa hàng cách tập đoàn Dật Phong không xa. Mộc Tiểu Nhã trước đi lấy vòng tay, sau đó lại ở trung tâm mua sắm mua thêm 15 phần gà rán và Coca, dặn dò bọn họ sau khi làm xong thì đưa đến phòng Nghiên Phát trò chơi của tập đoàn Dật Phong, rồi sau nữa mới cầm vòng tay đi đến tập đoàn.

Mộc Tiểu Nhã chưa từng tới tập đoàn Dật Phong bao giờ, lại không muốn thông báo trước để tạo bất ngờ cho Bạch Xuyên, vì thế đã bị nhân viên lễ tân dưới lầu ngăn cản.

"Ngại quá, không có hẹn trước cô không thể đi lên." Lễ tân kiên nhẫn giải thích.

"..." Mộc Tiểu Nhã có chút bất đắc dĩ, xem ra bất ngờ này không cho được rồi. Lấy điện thoại, khi Mộc Tiểu Nhã đang chuẩn bị nhắn tin cho Bạch Xuyên, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

"Cô Mộc? Quả nhiên là cô Mộc, cô còn nhớ rõ tôi không? Tôi là Vương Tịnh." Vương Tịnh dường như mới từ bên ngoài đi vào, trong tay ôm một đồng văn kiện và tư liệu, thấy Mộc Tiểu Nhã nhìn mình nên vội vàng đi tới.

"Thư ký Vương." Mộc Tiểu Nhã gật đầu, cô đương nhiên nhớ rõ Vương Tịnh, tuy chỉ gặp mặt qua một lần, nhưng người này là "vợ trước" của Bạch Xuyên, sao cô có thể dễ dàng quên được.

"Cô đến tìm Nhị thiếu à?" Vương Tịnh nhìn thoáng qua điện thoại trong tay Mộc Tiểu Nhã rồi nói, "Lúc làm việc, Nhị thiếu rất tập trung, gần như không phản ứng với bất kỳ âm thanh nào bên ngoài, điện thoại cũng không nhận, để tôi đưa cô lên."

"Vây... làm phiền cô." Thật ra Mộc Tiểu Nhã không lo lắng việc Bạch Xuyên không nhận điện thoại của cô, nhưng để không phá hỏng bất ngờ dành cho Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã vẫn rất nguyên ý phôi hợp.

Vương Tịnh đưa Mộc Tiểu Nhã qua cổng, tiến vào thang máy.

"Bộ phận Nghiên Phát của Nhị thiếu ở tầng 22." Sau khi ấn tầng lầu, Vương Tịnh giới thiệu.

"Tôi biết, Tiểu Xuyên đã nói với tôi rồi." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Như vậy à." Vương Tịnh trầm mặc trong chốc lát, trên mặt bỗng hiện lên một chút gầy gù. Vừa rồi khi gặp Mộc Tiểu Nhã ở dưới lầu, thật ra Vương Tịnh có chuyện muốn hỏi cô, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, bây giờ chỉ có hai người họ trong thang máy, đúng là thời điểm tốt để nói chuyện, Vương Tịnh suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không kiềm chế được mà hỏi Mộc Tiểu Nhã nghi hoặc trong lòng cô ta.

"Cô Mộc, tôi có thể hỏi cô một vấn đề được không?"

"Chuyện gì?" Mộc Tiểu Nhã nhìn Vương Tịnh một cách khó hiểu.

"Là chuyện này, trước đây tôi là trợ lý sinh hoạt của Nhị thiếu, hơn nữa vẫn luôn rất hoà hợp với Nhị thiếu, nhưng lần này sau khi Nhị thiếu quay lại làm việc, đột nhiên bắt đầu mâu thuẫn với tôi. Tôi muốn biết, có phải tôi đã làm sai điều gì khiến Nhị thiếu không vui hay không?" Mặc dù Vương Tịnh luôn hỏi vì sao Bạch Xuyên bỗng nhiên mâu thuẫn với cô ta, nhưng trong mắt cô ta đã biểu hiện rõ, cô ta biết chuyện này có liên quan đến Mộc Tiểu Nhã.

Trong khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn cẩn thận suy nghĩ, cô ta phát hiện sự thay đổi Bạch Xuyên hẳn là từ lần đầu tiên cô ta đưa Mộc Tiểu Nhã về Mộc gia.

"Không phải Tiểu Xuyên đột nhiên mâu thuẫn với cô, là tôi nói với anh ấy, không muốn cô làm trợ lý sinh hoạt cho anh ấy nữa." Mộc Tiểu Nhã trả lời dứt khoát.

Quả nhiên là như thế.

"Vì sao?" Giọng nói của Vương Tịnh mang theo sự phẫn nộ, cô không biết rốt cuộc mình đã chọc vào chỗ nào của Mộc Tiểu Nhã mới có thể khiến cô ấy đối xử với mình như vậy.

Trình độ chuyên môn của cô ở tập đoàn Dật Phong không sâu, năng lực cũng không mạnh, mỗi ngày đi làm áp lực đều rất lớn. Mãi cho đến khi cô kiêm chức làm trợ lý sinh hoạt cho Bạch Xuyên, phụ trách đưa đón Bạch Xuyên đi lại và các yêu cầu trong mọi khía cạnh khi Bạch Xuyên ở công ty, lúc này áp lực của cô mới giảm đi một chút.

Sau đó, cô lại từ từ phát hiện ra Chủ tịch và Tổng giám đốc đều vô cùng để ý đến Bạch Xuyên, chỉ cần cô có thể có quan hệ tốt với Bạch Xuyên, gót chân của cô ở Dật Phong sẽ hoàn toàn đứng vững. Vì vậy, mỗi lần trước khi đưa đón Bạch Xuyên, cô đều không ngừng tìm kiếm đề tài nói chuyện phiếm với anh. Nhưng mặc kệ cô nói gì, Bạch Xuyên cũng không đáp lại, vì thế cô lại suy nghĩ một biện pháp khác.

Cô đã vận dụng một chút thông minh bằng cách thay đổi xưng hô với Bạch Xuyên, cô lại phát hiện, mặc kệ cô xưng hô là Bạch Xuyên hay Nhị thiếu, Bạch Xuyên vẫn cho cô một phản ứng giống hệt nhau. Vì vậy, để thể hiện sự thân thiết của mình với Bạch Xuyên, cô bắt đầu gọi Bạch Xuyên là Tiểu Xuyên.

Phương pháp này dùng vô cùng tốt, chẳng qua chỉ là một cách xưng hô, đã có thể phân biệt cô với các trợ lý sinh hoạt trước đây của Bạch Xuyên. Cô đã trở thành trợ lý sinh hoạt được "yêu thích" nhất trong các trợ lý sinh hoạt của Bạch Xuyên, cũng bởi vì như vậy, cô thuận lợi chuyển lên chính thức, hơn nữa tiền thưởng mỗi quý còn được cao nhất trong văn phòng.

Nhưng ngoại trừ một chút thông minh ở bên ngoài như vậy, cô tự nhận thấy mình cũng không làm bất cứ việc gì có lỗi với Bạch Xuyên, cô thật lòng đối tốt với Bạch Xuyên. Cho nên cô thật sự không rõ, Mộc Tiểu Nhã vì sao muốn làm vậy.

Mộc Tiểu Nhã cảm nhận được sự phẫn nộ của Vương Tịnh, trong lòng cũng có chút phức tạp. Rốt cuộc tại sao đòi trước Vương Tịnh lại khiến Bạch Xuyên bị bóng, cô cũng không rõ ràng, cho nên cũng không biết bây giờ có phải Vương Tịnh thật lòng đối tốt với Bạch Xuyên hay không. Nếu thật sự chuyện đòi trước là ngoài ý muốn, như vậy bây giờ Vương Tịnh là vô tội, cô không có lý do gì trách cứ đối phương.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân như thế nào, Mộc Tiểu Nhã thấy Vương Tịnh, làm thế nào cũng không thích nổi.

"Bởi vì, tôi không thích cô." Mộc Tiểu Nhã trả lời đơn giản mà trực tiếp, đối với những người cô không thích, Mộc Tiểu Nhã từ trước đến nay đều không có kiên nhẫn. Thời gian cả đời này của cô không nhiều lắm, không muốn lãng phí với những người râu ria.

"?!" Trên mặt Vương Tịnh tràn đầy không thể tin được, hiển nhiên không nghĩ tới Mộc Tiểu Nhã sẽ nói trắng ra như vậy.

"Xin lỗi, tôi biết những lời này không dễ nghe, nhưng thật sự tôi không thể nào thích cô được. Cô thử nghĩ xem, nếu cô là một người vợ, tất nhiên cô sẽ không thể nào thích bên cạnh chồng mình xuất hiện một người phụ nữ xa lạ lại có diện mạo xinh đẹp." Thang máy vừa lúc dừng ở tầng 22, cửa thang máy "tích" một tiếng mở ra, "Tôi tự đi vào, cảm ơn cô đã dẫn tôi tới đây."

Nói xong, Mộc Tiểu Nhã không để ý đến Vương Tịnh, chính mình từ trong thang máy đi ra ngoài.

Cứ như vậy đi, mặc kệ đòi trước cô ta có cố ý hay không, đòi này cô ta cũng không có quan hệ gì với Bạch Xuyên.

"Xin chào, xin hỏi cô đến tìm ai?" Nhân viên lễ tân Tiểu Lệ lễ phép hỏi Mộc Tiểu Nhã.

"Xin chào, tôi tới tìm Bạch Xuyên." Mộc Tiểu Nhã tò mò đánh giá không gian tầng 22 một chút, lúc này cô mới phát hiện, tầng 22 không phải chỉ có một văn phòng, nếu không hỏi căn bản không thể biết văn phòng của Bạch Xuyên ở đâu.

"Tìm Nhị thiếu? Cô là?" Vừa nghe là tới tìm Bạch Xuyên, biểu cảm của Tiểu Lệ nháy mắt trở nên nghiêm túc thêm vài phần. Nhị thiếu nhà bọn họ, cũng không phải là ai cũng có thể tùy tiện tìm được.

"Tôi là vợ anh ấy." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"A! Cô là Nhị thiếu phu nhân?!" Biểu cảm của cô gái một giây sau trở thành ngạc nhiên, "Ngày hôm qua tôi có ăn một viên kẹo cô tặng, ăn đặc biệt ngon."

"Một viên?" Mộc Tiểu Nhã nói một cách kỳ lạ, "Tôi nhớ rõ trong gói kẹo mừng có tổng cộng mười viên mà."

"Nhị thiếu không cho tôi kẹo mừng, tôi đã lấy từ một người trong bộ phận Nghiên Phát." Tiểu Lệ cười tủm tỉm nói, Nhị thiếu chỉ phát cho những người trong cùng văn phòng với anh, những người khác đều không có đâu. Cô thật vất vả mới lấy được một viên.

Người nói không cảm thấy gì, nghe người lại xấu hổ. Sớm biết vậy thì cô đã mua thêm mấy gói kẹo mừng để lúc này mang ra tặng một chút.

"Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu ở văn phòng bên này, từ bên này trực tiếp đi vào, Nhị thiếu ở văn phòng nhỏ tận cùng bên trong." Tiểu Lệ chỉ vào văn phòng bên trái nói.

"Được, cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã theo hướng dẫn đi vào. Nhân lúc cô xoay người, Tiểu Lệ cũng đã thông báo tin tức vào trong nhóm chat. Vì thế khi cô vừa bước vào cửa văn phòng, mười lăm người đang cắm đầu vào máy tính đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại.

Trùng hợp này... Nói như thế nào đây, có chút hoảng sợ.

"Chào... xin chào mọi người." Giọng nói của Mộc Tiểu Nhã không khỏi có chút run run.

"Chào Nhị thiếu phu nhân." Mười lăm con người, trăm miệng một lời, vô cùng ăn ý trả lời. Trùng hợp này, cực kỳ giống lúc lãnh đạo thị sát, cấp dưới đến hô khẩu hiệu.

"..." Mộc Tiểu Nhã xấu hổ cười cười, trước mắt bao nhiêu người, từng bước một đi về phía văn phòng Bạch Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Trốn làm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Văn phòng của Bạch Xuyên ở cuối con đường, văn phòng của anh và văn phòng bên ngoài được ngăn cách với nhau bởi một tấm kính pha lê trong suốt, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thu lại hết được tình huống bên ngoài. Nhưng khi làm việc Bạch Xuyên vô cùng chuyên chú, anh rũ mắt, ánh mắt vẫn luôn đặt trên màn hình máy tính, tầm mắt không hề di chuyển ra khỏi màn hình. Lúc này, nếu như có thể di chuyển tầm mắt một chút, hẳn là anh có thể thấy Mộc Tiểu Nhã đang đứng phía ngoài tấm kính pha lê.

Mộc Tiểu Nhã không trực tiếp tiến vào văn phòng, cô dừng lại trước bàn làm việc đối diện Bạch Xuyên, cách một tấm kính pha lê, yên lặng và chăm chú nhìn Bạch Xuyên. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của Bạch Xuyên khi anh làm việc, vừa nghiêm túc, tập trung, lại nhiều thêm khí chất tự tin, trầm ổn, khiến tim cô đập thình thịch.

"Tích, tích tích..."

Điện thoại Bạch Xuyên bỗng nhiên vang lên, là âm thanh nhắc nhở đặc trưng, anh lập tức dừng động tác gõ bàn phím, cầm lấy điện thoại.

Mộc Tiểu Nhã: *Đang bận sao?*

Là Tiểu Nhã, mắt Bạch Xuyên sáng rực, nhanh chóng trả lời lại: *Không bận.*

Mộc Tiểu Nhã: *Vậy... ngẩng đầu.*

Bạch Xuyên sững sốt, có chút khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngẩng đầu lên. Sau đó... anh thấy Mộc Tiểu Nhã đang đứng ngoài văn phòng vẫy tay với mình.

Bọn họ... chỉ cách nhau một tấm kính pha lê trong suốt.

Là Tiểu Nhã, Tiểu Nhã ở ngoài cửa, Tiểu Nhã đến đây gặp anh.

"Tiểu Nhã." Một nụ cười lớn xuất hiện trên khoé môi Bạch Xuyên, cả người anh, giống như bỗng nhiên được nhuộm thêm màu sắc, nháy mắt trở nên sinh động.

Thấy Mộc Tiểu Nhã, đầu tiên Bạch Xuyên chân tay luống cuống, đứng tại chỗ cao hứng ngốc nghếch, sau đó mới nhớ tới phải ra ngoài văn phòng. Anh vội vàng chạy, lúc rời khỏi bàn làm việc thậm chí còn đụng vào góc bàn, khiến văn kiện rơi xuống đầy đất.

"Tiểu Nhã." Chạy đến trước mặt vợ mình, Bạch Xuyên vô cùng tự nhiên nắm tay nhỏ của vợ, thuận tiện còn nheo nheo.

Nắm lấy tay, thật sự là Tiểu Nhã. Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Bạch Xuyên không nhịn được lại rực rỡ thêm vài phần.

"Vừa, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nhị thiếu, vừa chạy từ trong văn phòng ra à?"

"Nhị thiếu lại còn chạy bộ?"

"..."

Âm thanh bàn phím "bùm bùm" lại một lần nữa vang lên trong văn phòng, tất cả đều là bát quái về Bạch Xuyên.

"Làm gì mà chạy nhanh như vậy, đâm vào có đau không?" Mộc Tiểu Nhã đau lòng nhìn chân trái của Bạch Xuyên, vừa rồi anh va vào góc bàn kia, cô đứng bên ngoài còn có thể nghe thấy tiếng vang.

"Vừa rồi không đau, bây giờ có chút đau." Bạch Xuyên trả lời.

Sự lơ đãng này khiến người ta vừa đau lòng lại vừa buồn cười, nhưng so với điều này, ánh mắt nóng rực không thể bỏ qua của những người xung quanh mới làm Mộc Tiểu Nhã có chút khó chịu. Cô nhẹ nhàng kéo cánh tay Bạch Xuyên, nhỏ giọng nói: "Không giới thiệu với em sao?"

"Giới thiệu gì?" Bạch Xuyên không hiểu.

"Giới thiệu em với các đồng nghiệp của anh đây."

Bạch Xuyên ngẩn người, ngẩng đầu nhìn xung quanh, lập tức đón nhận khuôn mặt hưng phấn bất quá của mười lăm người đang ngồi trước màn hình máy tính.

Muốn giới thiệu thế nào? Bạch Xuyên có chút ngốc, anh chưa từng nói chuyện với nhiều người như vậy.

Khó lắm à? Cũng đúng, bảo Bạch Xuyên nói chuyện với một người đã khó, bỗng nhiên bảo anh cùng nói chuyện với nhiều người thế này, thật sự có chút không thích ứng được. Ngay khi Mộc Tiểu Nhã bắt đầu nghĩ lại xem có phải mình đã làm khó Bạch Xuyên hay không, lại thấy Bạch Xuyên đột nhiên buông tay cô ra, xoay người quay về văn phòng, sau đó nhanh tay gõ cái gì đó trên bàn phím máy tính.

Đây là đang làm gì? Mộc Tiểu Nhã buồn bực.

Bạch Xuyên rất nhanh lại ra khỏi văn phòng, anh ra ngoài với vẻ mặt nhẹ nhàng, cao hứng nói: "Giới thiệu xong rồi."

"Cái gì?"

Nghi ngờ của Mộc Tiểu Nhã vừa mới xuất hiện, trong văn phòng bỗng nhiên lại lần nữa vang lên tiếng nói đồng thanh: "Xin chào Nhị thiếu phu nhân."

Mộc Tiểu Nhã theo bản năng quay đầu lại, liền thấy trên màn hình máy tính gần cô nhất là một dòng văn bản hết sức bắt mắt: *Đây là vợ tôi, Mộc Tiểu Nhã.*

Chẳng lẽ?

Mộc Tiểu Nhã vội vàng nhìn các máy tính khác, phát hiện trên mỗi màn hình máy tính trong văn phòng lúc này đều giống nhau như đúc, dòng chữ trắng trên nền xanh với lời giới thiệu của Bạch Xuyên: *Đây là vợ tôi, Mộc Tiểu Nhã.*

Bạch Xuyên thế nhưng lại dùng phương thức này để giới thiệu cô? Hơn nữa còn trực tiếp gọi mình là vợ... Thật là, đã đơn giản, thô bạo lại còn cường thế, khí phách, rất man.

"Chào mọi người, tôi là Mộc Tiểu Nhã, là vợ của Bạch Xuyên, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Nhã, không cần gọi Nhị thiếu phu nhân, nghe có hơi là lạ." Bạch Xuyên có thể dùng văn bản để giới thiệu cô, nhưng Mộc Tiểu Nhã không có kỹ thuật này, chỉ có thể tự mình lên tiếng giới thiệu lần nữa.

Trong văn phòng lại lần nữa vang lên những lời chào thiện ý.

"Đúng rồi." Mộc Tiểu Nhã quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi Bạch Xuyên, "Hôm qua anh lấy hoa hồng từ chỗ nào?"

"Astro Boy đưa." Bạch Xuyên trả lời.

"Astro Boy?" Mộc Tiểu Nhã sững sốt, đây không phải là tên phim hoạt hình à, "Ai là Astro Boy?"

"Tôi, tôi là Astro Boy." Đứng bên cạnh, cách hai người không xa, Astro Boy nghe thấy tên mình, vội vàng tới nhận.

"Cậu là Astro Boy?" Mộc Tiểu Nhã xác nhận.

"Là tôi."

"Thật ngại quá, ngày hôm qua Bạch Xuyên lấy hoa của cậu về nhà." Mộc Tiểu Nhã tràn đầy hối lỗi.

"Không có không có, hoa kia, hoa kia là tôi chủ động đưa cho Nhị thiếu." Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên xin lỗi, làm Astro Boy có chút trở tay không kịp, hơn nữa sự việc ngày hôm qua vốn dĩ anh ta cũng không tức giận, càng chưa nói phải yêu cầu xin lỗi.

"Tôi đã nhìn thấy tám card trong bó hoa." Mộc Tiểu Nhã lấy hộp quà vẫn luôn xách theo đưa tới trước mặt Astro Boy, "Đây là chiếc vòng tay vừa rồi tôi chọn ở trung tâm thương mại bên cạnh, cậu đưa cho bạn gái, xem như là nhận lỗi chuyện hôm qua, hy vọng hành vi ngày hôm qua của Bạch Xuyên không ảnh hưởng đến việc hẹn hò của hai người."

"Không có không có, chuyện này... thật sự không sao. Sau đó tôi lại đến cửa hàng đặt một bó hoa khác, hoàn toàn không ảnh hưởng hẹn hò, chúng tôi rất vui vẻ, thật sự." Astro Boy nào dám nhận.

"Cậu nhận lấy đi, bằng không tôi sẽ rất ngại."

"Thật sự không cần, thật sự không cần."

"..." Đẩy qua đẩy lại vài lần, Mộc Tiểu Nhã thấy Astro Boy sống chết không chịu nhận, quay đầu nhìn Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng anh hiểu ý Mộc Tiểu Nhã, còn không phải là muốn Astro Boy nhận quà thôi sao? Bạch Xuyên tiếp lấy hộp quà, trực tiếp đặt trên bàn Astro Boy, rồi sau đó cứng ngắt nói: "Cho cậu."

"!" Astro Boy vừa rồi còn sống chết không chịu nhận lập tức im bặt, không dám từ chối, lại ngượng ngừng xoắn xít một lát mới lúng túng nói, "VẬY... tôi sẽ nhận."

Mộc Tiểu Nhã lúc này mới vừa lòng, xoay người tiếp tục nói với mọi người: "Lần đầu tiên tôi tới đây, cũng không có quà gì cho mọi người, vừa rồi ở trung tâm thương mại thấy một cửa hàng gà rán khá ngon nên đã đặt cho mọi người một chút, hẳn là chốc nữa sẽ có người đưa đến, đến lúc đó mọi người chia nhau ăn nhé."

"Đặt gà cho chúng tôi sao?"

"Hôm qua mới ăn kẹo mừng, hôm nay lại có gà rán, thật sự là quá hạnh phúc."

"VỢ NHỊ THIẾU VỀ SAU THƯỜNG XUYÊN TỚI NHÀ, CHÚNG TA SẼ CÓ LỘC ĂN." Không biết là ai bỗng nhiên hô hào gọi Mộc Tiểu Nhã như vậy, vô tình nhận được một *Thiết Sa Chương*[1] của đồng nghiệp bên cạnh.

[1] Thiết sa chương là tên của một công phu võ thuật do rèn luyện bàn tay mà có. Đây là loại công phu chuyên luyện chương thịnh hành trong Thiếu Lâm thuộc Bắc phái chính tông.

"ĐƯỢC." Mộc Tiểu Nhã cũng không ngại, cười thành tiếng, "Về sau tôi nhất định sẽ thường xuyên tới."

Mọi người thấy Mộc Tiểu Nhã đối với xưng hô này dường như cũng không để ý, hơn nữa so với câu "Nhị thiếu phu nhân" vừa rồi thì giống như lại càng thích xưng hô này hơn, lập tức bầu không khí lại trở nên sinh động.

"VỢ NHỊ THIẾU... KHỤ, TIỂU NHÃ, CÔ MUỐN THỬ NGHIỆM MỘT CHÚT TRÒ CHƠI DO NHỊ THIẾU PHÁT MINH KHÔNG?" Có người bỗng nhiên đề nghị.

"ĐỪNG RỒI, ĐỪNG RỒI, TRƯỚC ĐÓ CÔ CÓ CHƠI KHÔNG?"

"Không có, thật ra tôi cũng không rõ Bạch Xuyên làm gì, tôi chỉ mới hỏi qua một lần, nhưng anh ấy nói quá chuyên nghiệp, tôi nghe không hiểu lắm." Mộc Tiểu Nhã ngượng ngừng nói, "Các cậu có thể nói với tôi không?"

"Có thể mà, quá có thể luôn, thật ra chúng tôi là người nghiên cứu và phát minh trò chơi."

"BÊN NÀY, BÊN NÀY, CHƠI MỘT LÚC CÔ SẼ BIẾT." Mọi người nhiệt tình dẫn Mộc Tiểu Nhã vào một góc khu thể nghiệm trò chơi trong văn phòng, nơi đó bày một loại thiết bị màu trắng, thoát nhìn có điểm giống với ghế vũ trụ trong phim khoa học viễn tưởng, bên cạnh ghế dựa có một cái cái giá, trên giá treo một đôi mắt kính AR.

"CÔ ĐÃ THẤY CÁI NÀY BAO GIỜ CHƯA?" Astro Boy chỉ vào mắt kính AR và hỏi.

"Thấy rồi, trong khu vực trò chơi của trung tâm thương mại, là trò chơi 5D à?" Bây giờ các trò chơi AR ở trung tâm thương mại đều có khu thể nghiệm, Mộc Tiểu Nhã tuy chưa từng chơi, nhưng đã thấy qua không ít lần.

"Cái này của chúng tôi tiên tiến hơn so với bên ngoài rất nhiều, những cái trò chơi và hình ảnh AR bên ngoài đó, hoặc là chỉ có thể lặp lại một vài động tác trò chơi đơn giản, hoặc là chỉ có thể nhìn vào màn hình với tư cách người xem. Mà trò chơi chúng tôi đang nghiên cứu và phát minh này, có thể thông qua nhiều điểm tiếp xúc để khiến các thao tác trong trò chơi trở nên trơn tru và tự nhiên hơn, ví dụ như chạy nhanh, nhảy lên, chuyển hướng, đều có thể thực hiện thông qua hành động của chính chúng ta, trực tiếp hiển thị trong trò chơi. Mục tiêu cuối cùng của chúng tôi là phát triển *game giả thuyết*[2] theo đúng nghĩa, đương nhiên bây giờ vẫn còn có chút chênh lệch, nhưng tốc độ của chúng tôi đã vượt qua hầu hết các loại trò chơi tương tự trên thị trường, đây đều là công lao của Nhị thiếu. Tới đây, trực tiếp trải nghiệm một chút đi." Sau đó Astro Boy trực tiếp đưa mắt kính cho Mộc Tiểu Nhã để cô tự mình trải nghiệm.

[2] Game giả thuyết là một cách tiếp cận để hiểu và phân tích hành vi hay quyết định của mỗi cá nhân và các nhóm cá nhân trong một tình huống mâu thuẫn. Bắt nguồn từ cơ sở toán học ứng dụng và sau đó là ngành kinh tế, game giả thuyết theo đuổi hai giả định căn bản. Thứ nhất, nó giả định mỗi cá nhân hay các nhóm cá nhân là một người tham gia trong một cuộc chơi và mục tiêu của họ là làm thế nào để giành lợi ích (có thể là chiến thắng hay giảm sự thiệt hại). Thứ hai, nó xem mỗi hành động của con người được dẫn dắt dựa trên nguyên tắc lý tính theo ý nghĩa là trước mỗi quyết định, cá nhân đều cố gắng tính toán xem lợi ích/thiệt hại của bản thân mình khi đưa ra quyết định đó như thế nào.

Mộc Tiểu Nhã theo lời đeo mắt kính AR vào.

"NHỊ THIẾU, ANH CŨNG CHƠI CÙNG ĐI." Có người đưa một bộ mắt kính khác cho Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên nhìn thoáng qua Mộc Tiểu Nhã đã đeo mắt kính, sau đó nhận lấy mắt kính, cũng đeo lên.

Tiếp theo lại có người cầm hai dụng cụ thao tác trong tay hai người, còn nhắc nhở Mộc Tiểu Nhã: "Đây là vũ khí trò chơi, có hình dáng giống với vũ khí cô thấy trong trò chơi, cứ thực hiện thao tác là thấy."

Mộc Tiểu Nhã thử xúc cảm, hiểu được và gật đầu.

"TÀI TRÒ CHƠI." Astro Boy là người khởi động bảng điều khiển trò chơi.

Khi vừa đeo kính lên, trước mắt Mộc Tiểu Nhã là một hình ảnh ô vuông trắng xoá, nhưng theo thời gian khởi động trò chơi, hình ảnh bắt đầu xuất hiện đếm ngược năm bốn ba hai một, đếm ngược kết thúc, hình ảnh trước mắt lại thay đổi, cô xuất hiện trên đường phố một thành thị. Mộc Tiểu Nhã theo bản năng ngẩng đầu, sau đó tầm nhìn của cô cũng theo đó mà xảy ra biến hóa, cô phát hiện mình còn chưa làm thao tác nào, chỉ là ngẩng đầu lên đã có thể điều chỉnh thị giác trong trò chơi.

Đây là game giả thuyết sao?

"Đáp đáp..." Có tiếng bước chân đến gần mình, Mộc Tiểu Nhã theo bản năng quay đầu, ở sau con hẻm, cô thấy một thiếu niên cầm trong tay hai khẩu súng. Thiếu niên đi *giày boots Martin*[3], một thân áo da thoải mái, trên eo cột lấy một vòng dây đạn, anh từ trong góc bước ra, đi đến trước mặt cách Mộc Tiểu Nhã hai bước mới dừng lại.

□

Đây là trò chơi bắn nhau? Mộc Tiểu Nhã cúi đầu nhìn tay mình, quả nhiên trong tay cô cũng có một khẩu súng.

"Nhị thiếu, anh nói một câu đi, kiểm tra hiệu ứng giọng nói." Nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính để xem hai người trong trạng thái trò chơi, mọi người không thể không nhắc nhở Nhị thiếu đã muốn chạy tới trước mặt vợ mình nhưng lại không nói một lời.

Đây là... Bạch Xuyên?

"Tiểu Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã thử gọi một tiếng.

"Ừ." Thiếu niên đẹp trai trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng âm thanh này chính xác là giọng của Bạch Xuyên.

"Thật là anh à?" Mộc Tiểu Nhã vẻ mặt ngạc nhiên, trình độ mô phỏng của trò chơi thật cao, âm thanh nghe giống như là Bạch Xuyên đang ở trước mặt cô nói chuyện vậy.

"Là tôi." Thậm chí thiếu niên đẹp trai còn gật đầu một cái.

Bỗng nhiên, một thông báo hệ thống xuất hiện ở dưới góc bên trái theo tầm nhìn của Bạch Xuyên: *Nhị thiếu, lát nữa tôi sẽ đặt hai NPC hệ thống*[4] *ở đây, anh bắn hai phát trước mặt vợ mình trông đẹp trai một chút nha.*

[4] NPC (từ viết tắt của: non-player character) là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được. Trong các video game thì nhân vật này được điều khiển bằng máy tính thông qua trí thông minh nhân tạo. Còn trong các trò chơi nhập vai thì chúng được điều khiển bởi những gamemaster hay trọng tài.

Dur Tiền phát xong tin tức hệ thống, cũng không đợi Bạch Xuyên trả lời, ngón tay trên bàn phím liên tục gõ thêm vài cái, bắt đầu kích hoạt chế độ luyện tập. Chỉ chốc lát sau, hai quân địch cầm súng máy trong tay lặng lẽ chạm vào nhau, bắt đầu phục kích đối vợ chồng vẫn còn đang nói chuyện phiếm trên đường lớn. Bởi vì là chế độ người máy, NPC hệ thống xuất hiện vô cùng vụng về, lúc này chỉ cần Bạch Xuyên nâng súng hạ gục, lập tức có thể dẫn đến một hồi anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Bạch Xuyên căn bản vừa rồi chỉ lo nhìn vợ, không chú ý tới thông báo hệ thống, vì vậy...

Thình thịch hai tiếng, vợ chồng hai người nháy mắt ngã xuống đất. Hai chữ thất bại to đùng, đậm nét và vô cùng bắt mắt hiện ra trước mắt mọi người.

"..." Trong văn phòng không một tiếng động. Mập mạp phần nộ giờ nắm đấm, đấm trên đầu Dur Tiền. Phóng NPC cái gì, đảo loạn cái gì.

Mộc Tiểu Nhã im lặng nhìn thi thể "Bạch Xuyên" trong chốc lát, tháo mắt kính ra xấu hổ nói: "Giống như... bị đánh lén."

"Không sao, chúng ta còn có thể lại đến một ván nữa." Astro Boy nói, lần này anh ta sửa trình tự, chỉ cho NPC dùng dao găm. Anh ta cũng không tin còn có thể tiếp tục thua.

"Không cần, tôi cũng không am hiểu loại trò chơi này." Mộc Tiểu Nhã từ chối, "Nhưng trò chơi này thật sự rất thần kỳ, tôi thật sự có cảm giác mình đang ở trong đó."

"Đương nhiên, đây là kết quả mà chúng tôi muốn theo đuổi, chúng tôi vận dụng..." Mọi người, tôi một lời anh một lời giới thiệu đặc điểm trò chơi với Mộc Tiểu Nhã, nói bọn họ khi nghiên cứu phát minh thì gặp vấn đề gì, trông sống động hơn nhiều so với kiểu báo cáo với lãnh đạo kia. Mộc Tiểu Nhã lúc đầu còn có thể miễn cưỡng nghe hiểu, về sau chỉ có thể cười ngây ngô khi nghe đến toàn những từ ngữ chuyên nghiệp. Cũng may gà rán vừa lúc đưa tới, mọi người vội vàng tranh nhau gà rán, kịp thời hóa giải xấu hổ của cô.

Mộc Tiểu Nhã yên lặng thở hắt ra, thầm nghĩ: Nhóm người này, năng lực biểu đạt cũng không tốt hơn Bạch Xuyên bao nhiêu.

"Nhị thiếu, Tiểu Nhã, hai người cũng tới ăn này." Mọi người ăn gà, cũng không quên tiếp đón hai người.

"Các cậu ăn đi, tôi và Bạch Xuyên lát nữa sẽ ra ngoài ăn." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

Mọi người chợt hiểu, hoá ra là muốn hẹn hò nha, vậy gà này sẽ không cho bọn họ nữa.

Bạch Xuyên nghe thấy Mộc Tiểu Nhã nói muốn dẫn anh ra ngoài, phản ứng đầu tiên là bây giờ còn chưa đến thời gian tan tầm. Vì thế anh nhẹ nhàng kéo tay áo Mộc Tiểu Nhã, nhỏ giọng nhắc nhở: "Còn chưa đến giờ tan tầm."

"Vậy anh có đi hay không?" Mộc Tiểu Nhã nhướn mày.

"..." Bạch Xuyên rối rắm nhăn mày, việc cố định thời gian tan tầm và việc vợ gọi anh đi ra ngoài cái nào quan trọng? Rối rắm trong chốc lát, Bạch Xuyên tiếp tục ý đồ muốn thuyết phục, "Thời gian ăn cơm cũng chưa tới."

"Vậy rốt cuộc anh có đi hay không?" Mộc Tiểu Nhã trước sau chỉ nói một câu này.

Hỏi hai lần, có phải Tiểu Nhã mất hứng rồi không, Bạch Xuyên mím môi, gian nan quyết định: "... Đi."

"Phốc..." Mộc Tiểu Nhã, người ban đầu có dự định chờ Bạch Xuyên rồi cùng nhau tan tầm, vì không để phụ lòng người nào đó "gian nan" lựa chọn, chỉ có thể quang minh chính đại mang theo người nào đó trốn làm.

Vở kịch nhỏ:

Trên đường đi học về, phát hiện cửa hàng KFC bên cạnh trường học đang có chương trình khuyến mãi, mua một tặng một hamburger. Thiếu nữ Nhã hưng phấn cầm tiền tiêu vặt của mình, đứng đợi nửa giờ, mua hai cái hamburger và một túi khoai tây chiên. Hào hứng chạy sang nhà bên cạnh, tìm thiếu niên Xuyên chưa từng được ăn KFC để chia sẻ.

"Anh xem, KFC, nhất định là bà Bạch không cho anh ăn đâu, em giấu trong cặp sách mang vào đây, chúng ta đem cửa đóng lại, trộm ăn."
Thiếu nữ Nhã lén lút nói.

"Em đến muộn." Thiếu niên Xuyên cũng không thèm nhìn tới hamburger.

"Em xếp hàng mua hamburger mà."

"Em đến muộn."

"Anh có phiền hay không, rốt cuộc ăn hay không ăn?!" Thiếu nữ Nhã thờ phì phì chống nạnh, "Không ăn em đi đây."

Thiếu niên Xuyên yên lặng dùng miệng, đuôi tay cầm lấy một cái hamburger.

"Biết ngay anh cũng thích ăn mà, khẩu thị tâm phi[5], hừ."

[5] Khẩu thị tâm phi: Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Số lượng thắng quà tặng

Edit: Flanty

"Chúng ta đi ăn ở đâu?" Lần đầu tiên trốn làm đi ăn, Bạch Xuyên đối với bữa cơm này có chấp nhất khác thường.

"Còn chưa tới giờ ăn cơm, chúng ta đi dạo một lát đi." Mộc Tiểu Nhã một bên lái xe, một bên thuận miệng trả lời.

"Tôi nói, còn chưa tới giờ ăn cơm đâu." Quy luật bị phá vỡ, Bạch Xuyên có chút khó chịu nhăn mũi lại, không nhịn được nhỏ giọng nhắc mãi một câu.

"..." Minh đây là bị oán giận sao? Lần đầu tiên bị Bạch Xuyên oán giận Mộc Tiểu Nhã cảm thấy có chút mới lạ, vì thế cô cố ý không nói tiếp, trầm mặc lái xe, muốn nhìn xem Bạch Xuyên còn có thể nói gì tiếp theo.

"Sau 6 rưỡi mới ăn cơm." Thời gian này là Mộc Tiểu Nhã đặt ra cho anh.

"Bây giờ mới 5 giờ." Công ty 5 rưỡi tan tầm, bọn họ rõ ràng có thể đứng giờ ra ngoài, thời gian hoàn toàn kịp.

Nhắc xong ba câu này, Bạch Xuyên an tĩnh hai phút, sau đó lại tiếp tục lặp lại ba câu này.

"Còn chưa tới giờ ăn cơm đâu... Sau 6 rưỡi mới ăn cơm... Bây giờ mới 5 giờ." Nói tới nói lui ba câu như vậy, Bạch Xuyên nhỏ giọng lải nhải, trung bình cứ khoảng hai đến ba phút, anh lại giống như được lắp đặt phần mềm truyền phát tin, lặp lại không biết mệt mỏi.

Lúc đầu, Mộc Tiểu Nhã cũng không cảm thấy phiền, ngược lại còn thấy có chút đáng yêu, bởi vì ngày thường Bạch Xuyên cũng không thích nói chuyện, nhưng giờ cứ như một ông cụ non đang không ngừng oán niệm, thoạt nhìn có hơi thú vị.

Nhưng theo thời gian càng dài, Mộc Tiểu Nhã dần dần bắt đầu ý thức được không đúng. Bạch Xuyên cứ nhắc mãi điều này, cũng không phải vì muốn nói chuyện mà không ngừng nhắc nhở, căn bản là anh không thể khống chế được chính mình. Giống như buổi tối ngày đó, anh không ngừng viết trên notebook là 6 giờ nhất định phải về nhà, đó là vì quy luật sinh hoạt đã bị phá vỡ, trong lòng không thích ứng được nên tự nhiên dẫn đến ám ảnh. Loại ám ảnh này, chỉ khi nào quy luật sinh hoạt lại một lần nữa trở về đúng quỹ đạo thì anh mới có thể bình tĩnh lại.

Mặc dù tình huống lần này không nghiêm trọng, Bạch Xuyên không phát bệnh, chỉ là có bất an rất nhỏ, nhưng Mộc Tiểu Nhã biết, hành vi hôm nay của mình vẫn làm anh không thoải mái.

Mộc Tiểu Nhã trầm mặc đỗ xe dưới hầm trung tâm thương mại, tắt máy, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Bạch Xuyên vẫn đang không ngừng oán niệm, mở miệng hỏi một vấn đề: "Bây giờ mấy giờ?"

"5 giờ 20, còn có mười phút tan tầm." Trong tiềm thức của Bạch Xuyên vẫn còn nhớ chuyện mình không tan tầm đúng giờ.

"Khi nào chúng ta ra khỏi Dật Phong?" Mộc Tiểu Nhã hỏi tiếp.

"4 giờ 50." Tan tầm trước tận 40 phút đấy.

"30 phút, nửa giờ, anh vẫn luôn lặp lại rằng thời gian còn chưa đến, không nên tan tầm." Mộc Tiểu Nhã dừng một chút, hỏi, "Anh giận em à? Trách em mang anh ra ngoài?"

"Không có." Bạch Xuyên không chút nghĩ ngợi lắc đầu, mặc dù thật sự không nên ra ngoài trước giờ, nhưng anh cũng không tức giận mà.

"Vậy sao anh vẫn luôn nhắc mãi, anh vẫn luôn nhắc đến chứng tỏ anh không cao hứng, anh không cao hứng chính là đang trách em, chính là tỏ vẻ em làm sai. Nhưng vừa rồi rõ ràng em đã hỏi anh, là chính anh đồng ý muốn cùng em ra ngoài, kết quả ra ngoài rồi anh lại trách em?" Biểu tình của Mộc Tiểu Nhã có chút khổ sở, loại khổ sở này không phải bởi vì Bạch Xuyên nhắc mãi với cô, mà là vì cô thấy một Bạch Xuyên như thế này.

"Tôi... tôi không tức giận, không trách em, tôi... tôi..." Nên giải thích thế nào đây? Bạch Xuyên vẻ mặt lo âu, sốt ruột đến đỏ mặt.

Anh thật sự không tức giận, anh chỉ có chút không thích ứng được, khi không thích ứng được anh sẽ không khỏi lặp lại nhắc mãi một chuyện, đây là một loại phát bệnh khác của bệnh tự kỷ, Bạch Xuyên căn bản không thể khống chế được chính mình.

Bạch Xuyên biết rõ tất cả đặc điểm về căn bệnh của mình, từ nhỏ anh đã đi gặp bác sĩ, cũng đọc qua không ít sách về phương diện này, thậm chí anh còn có thể biết chuẩn xác các phản ứng khác nhau mà bệnh nhân tự kỷ sẽ mắc phải, nhưng cứ mỗi khi chứng bệnh này xuất hiện, đại não của anh lại hỗn loạn. Một mặt, não phải nói với anh rằng anh không nên lại nhắc mãi, nhưng mặt khác, não trái đã tự chủ trương hành động.

Bạch Xuyên có đôi khi rất chán ghét não phải lý trí của mình, thậm chí anh hy vọng khi mình phát bệnh, não phải lý trí có thể biến mất, như vậy thì sau khi phát bệnh anh sẽ không áy náy, sẽ không sợ Tiểu Nhã chán ghét anh.

"Vì muốn anh vui nên em mới đến công ty tìm anh, nếu anh trách em, về sau em sẽ không đi tìm anh nữa."

Mộc Tiểu Nhã còn đang nói, mỗi một chữ đều làm Bạch Xuyên vô cùng khó chịu. Loại khó chịu này dần dần chiếm thế thượng phong, trợ giúp não phải thành công áp chế hành vi của não trái, do đó sự thôi thúc nhắc nhở của Bạch Xuyên cũng dần dần được xoa dịu.

"Tôi... Tôi không nói nữa." Nếu Tiểu Nhã nghe xong sẽ đau lòng, vậy thì về sau anh sẽ không nhắc mãi như vậy nữa, ít nhất, không thể nói ra tiếng.

Đúng, không nói ra tiếng, lặp lại trong lòng thì tốt rồi, như vậy Tiểu Nhã sẽ không phát hiện. Hoặc là về nhà ghi lên notebook cũng được, tóm lại chỉ cần không bị Tiểu Nhã phát hiện thì tốt rồi. Không bị phát hiện, Tiểu Nhã sẽ không chán ghét mình.

"Về sau tôi sẽ không như vậy." Tìm được phương pháp giải quyết, Bạch Xuyên nói chuyện tự tin hơn hẳn, anh lớn tiếng nói, "Tôi không tức giận, về sau em đừng không tới tìm tôi." Anh thích Mộc Tiểu Nhã đi tìm mình, thích thời điểm khi ngẩng đầu nhìn ra ngoài văn phòng, bỗng nhiên phát hiện Tiểu Nhã đứng ở nơi đó. Thậm chí Bạch Xuyên còn cảm thấy, có lẽ về sau, khi làm việc anh đều sẽ ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài một lần.

Mộc Tiểu Nhã nghe lời thề son sắt của Bạch Xuyên, tâm trạng có chút phức tạp: Vậy xem như là mình dẫn đường đúng rồi phải không?

Giáo sư Phùng nói qua, quỹ đạo sinh hoạt của người tự kỷ đều vô cùng đơn giản, bọn họ không giao lưu mà chỉ một mình sinh hoạt, thậm chí học tập cũng chỉ một mình. Quỹ đạo sinh hoạt mỗi ngày của họ giống như một đường thẳng tắp, cũng sẽ không xuất hiện chỗ rẽ hoặc quẹo vào. Cho nên, một khi họ nhận định quỹ đạo bị phá vỡ, đường thẳng bị cong, thay đổi này sẽ khiến họ bất an. Bọn họ sẽ thống qua động tác, ngôn ngữ, hết thảy các hành vi họ có thể dùng để biểu đạt sự bất an của mình. Nếu mức độ bất an quá lớn, lên đến lo âu, họ sẽ rất dễ dàng phát bệnh.

Không thể về nhà đúng giờ nên Bạch Xuyên lo âu phát bệnh. Mà việc nghỉ làm sớm và không ăn trong thời gian quy định, tuy cũng làm Bạch Xuyên bất an, nhưng loại bất an này không đủ để khiến anh lo âu, chỉ làm anh không thể khống chế cứ phải nhắc nhở mãi chuyện đó. Thông qua cách thức này để làm giảm bất an của mình. Vì vậy, việc Bạch Xuyên nhắc nhở mãi, thật ra cũng là một phương pháp tự điều tiết. Nói nghiêm trọng một chút, anh đang tự trị liệu cho chính mình.

Nhưng bây giờ, vì mấy câu nói đơn giản của cô, Bạch Xuyên lại sẵn sàng dừng việc trị liệu này lại.

Mình làm như vậy có đúng không? Mộc Tiểu Nhã do dự, một mặt, cô hy vọng Bạch Xuyên có thể bình thường hơn, ngay cả khi chỉ có một chút tiến bộ, một mặt, cô lại không muốn Bạch Xuyên khó chịu.

"Em biết anh không có ý, anh chỉ là không không chế được thôi đúng không?" Đôi mắt với đôi mắt áy náy của Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã chung quy không thể mạnh mẽ hạ quyết tâm được.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu thật mạnh, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Tiểu Nhã hiểu anh.

"Chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?" Mộc Tiểu Nhã đề nghị.

"Trao đổi?"

"Đúng vậy." Mộc Tiểu Nhã muốn Bạch Xuyên càng trở nên tốt hơn, nhưng lại không đành lòng để Bạch Xuyên quá mức khó chịu, vì vậy cô muốn cho Bạch Xuyên một chút bồi thường. "Nếu về sau lại phát sinh việc tương tự thế này, ví dụ như em làm gì đó khiến anh không thoải mái, anh có thể đưa ra cho em một yêu cầu. Yêu cầu này chỉ cần có thể làm được, em đều sẽ đáp ứng. Đổi lại, anh không được nhắc lại mãi như thế nữa. Ừm... Nếu anh không thể chịu đựng được, cũng không thể vượt quá ba lần."

Mộc Tiểu Nhã gờ ba ngón tay, duỗi đến trước mắt Bạch Xuyên, cô hy vọng trao đổi này của mình có thể giảm bớt lo âu trong lòng anh.

Bạch Xuyên ngơ ngác nhìn ba ngón tay trước mắt, đại não bắt đầu phân tích lời nói của Mộc Tiểu Nhã: Tiểu Nhã nói, về sau phạm là xuất hiện loại tình huống tương tự, Tiểu Nhã có thể đồng ý vô điều kiện với mình một việc sao? Chỉ cần nghĩ như vậy, Bạch Xuyên liền cảm thấy sự bồn chồn trong lòng mình đã hòa hoãn đi không ít.

Sau khi lý giải xong, Bạch Xuyên quyết định thử một lần, vì thế anh gấp không chờ nổi mà hỏi: "Vậy... bây giờ có thể nói ra yêu cầu chưa?"

"Có thể, anh muốn em làm gì?" Mặc dù hôm nay Bạch Xuyên đã nhắc đi nhắc lại 30 phút mà không phải ba lần, nhưng là "trao đổi lợi ích" lần đầu, Mộc Tiểu Nhã không ngại hào phóng một chút. Hơn nữa, cô cũng rất tò mò Bạch Xuyên sẽ nói yêu cầu gì với mình.

"Cười."

"?"

"Tôi muốn em vui vẻ." Bạch Xuyên không thích bộ dáng bây giờ của Mộc Tiểu Nhã, ánh mắt nặng nề như chứa sương mù giống khi anh chạy bộ vào buổi sáng, anh không thích.

Lúc này Mộc Tiểu Nhã thật sự muốn khóc, nhưng vì hết lòng tuân thủ lời hứa, cô vẫn nỗ lực làm mình bật cười. Cô không soi gương, nhưng cô có thể xác định bộ dạng bây giờ của mình nhất định không khó coi, bởi vì nơi lồng ngực ấm áp, nhất định có thể truyền hơi ấm đến trái tim Bạch Xuyên thông qua một nụ cười.

Mà nháy mắt khi Mộc Tiểu Nhã nở nụ cười, Bạch Xuyên bỗng phát hiện anh không thể không nhắc mãi **[1], như mặt trời mọc sau sương mù, tiêu tán không thấy đâu.

*[1] Mình không hiểu chỗ này lắm. Trong bản convert viết là hai dấu ** như thế này, còn bản gốc của cả đoạn trên là 而在木小雅的笑容展开的那一瞬间, 白川同样发现, 他忍不住想要念叨的欲望, 仿佛日出后的雾霾, 消散不见. Ai hiểu thì giải thích giúp mình với nhé!!*

Hai người trì hoãn như vậy một lúc nên khi đến nhà hàng thì cũng đã 6 giờ. Sau đó lấy số, gọi món ăn, chờ đồ ăn được đưa lên, Mộc Tiểu Nhã nhìn đồng hồ, vừa lúc 6 rưỡi, đánh bậy đánh bạ thế này mà vẫn đúng giờ của Bạch Xuyên.

Mộc Tiểu Nhã nhìn toàn bộ hành trình không có chút khác thường của Bạch Xuyên, nhất thời lưỡng lự, không biết rốt cuộc "trao đổi" của mình có tác dụng hay không, hay là bởi vì ăn cơm đúng giờ quy định nên Bạch Xuyên đã tự động chữa khỏi.

Nhưng hôm nay cô cũng không muốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, bệnh của Bạch Xuyên cần phải kiên nhẫn chỉ dẫn, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy hôm nay cô đã dẫn dắt anh đủ nhiều rồi.

"Ăn xong, em mang anh đến một nơi."

"Ừ."

Ăn cơm xong, Mộc Tiểu Nhã đưa Bạch Xuyên đến khu Đồng lâu ba, nơi đó tập trung nhiều cửa hàng giày trong trung tâm thương mại. Đó cũng là mục đích chủ yếu Mộc Tiểu Nhã muốn tới trung tâm thương mại này, bởi vì trong đây có một cửa hàng giày của cậu Phương Hủy. Trong đó có ba đôi giày cô thiết kế mới được đưa ra thị trường.

Bước vào cửa hàng, chỉ đơn giản nhìn một vòng, Mộc Tiểu Nhã đã nhanh chóng phát hiện ra ba đôi giày mình thiết kế được đặt ở chính giữa cửa hàng.

là khu vực hàng mới vừa được đưa ra thị trường.

"Tiểu Xuyên, anh nhìn xem." Mộc Tiểu Nhã cầm lấy một đôi trong đó rồi đưa cho Bạch Xuyên nhìn.

"Em vẽ." Bạch Xuyên không làm Mộc Tiểu Nhã thất vọng, liếc mắt một cái đã nhận ra đôi giày này. Đó là vào lúc bọn họ vẫn còn ở Anh Đào Viên, Tiểu Nhã ngồi bên dòng suối nhỏ vẽ ra, ngày đó còn gặp một cơn mưa rất lớn.

"Ừ." Mộc Tiểu Nhã có chút kiêu ngạo nói, "Hôm nay nhìn thấy trò chơi anh nghiên cứu và phát minh, em cũng muốn cho anh xem giày em thiết kế. Đây là nhãn hiệu do em và Phương Hủy cùng nhau sáng lập, trên mặt còn có LOGO phòng làm việc của bọn em đó." Vừa nói, Mộc Tiểu Nhã vừa chỉ phần đế giày cho Bạch Xuyên nhìn, trên đế giày màu trắng có một hình tròn nhỏ, đó là hai chữ cái tiếng Anh H và Y đã qua quá trình xử lý mà tạo thành, đứng từ xa nhìn thì giống bông hoa, nhìn gần có thể thấy là hai chữ cái nghệ thuật.

"H là Hủy trong Phương Hủy, Y là..."

"Nhã[2] trong Tiểu Nhã." Bạch Xuyên đoạt lời.

[2] Phương Hủy phiên âm là Fāng Huì. Tiểu Nhã phiên âm là Xiǎo Yǎ.

"Không sai."

"Hai bạn có thích đôi giày nào không?" Lúc này, nhân viên chuyên môn của cửa hàng đã đi tới, nhìn thấy đôi giày trên tay hai người lập tức bắt đầu giới thiệu chương trình khuyến mại, "Đây là thiết kế mới do công ty chúng tôi và phòng làm việc H&Y hợp tác thiết kế, là mẫu mới của năm nay đó ạ. Đôi giày này trông đơn giản mà phóng khoáng, sau khi mang vào sẽ thấy vô cùng thoải mái, mặt giày làm từ vải dệt đã được xử lý thông khí, cho dù là mùa hè cũng sẽ không cảm thấy bị dè nén. Ở cửa hàng chúng tôi, doanh số tiêu thụ của đôi giày này đặc biệt tốt, vừa rồi tôi mới bán một đôi, hai người có muốn lấy một đôi không?"

"Không cần..."

"Muốn." Bạch Xuyên đánh gãy lời Mộc Tiểu Nhã, "Đôi này, đôi này, còn có đôi này, tôi đều muốn."

Bạch Xuyên liên tiếp chỉ ba đôi, mỗi một đôi đều là kiểu dáng Mộc Tiểu Nhã thiết kế, mỗi một đôi Mộc Tiểu Nhã thiết kế ở Anh Đào Viên, anh đều nhớ rõ.

"Dạ được, xin hỏi muốn lấy số bao nhiêu ạ?" Mua nhiều như vậy, vốn dĩ nhân viên đã rất nhiệt tình bây giờ lại càng thêm "nóng bỏng".

"36, 37, 43, 44 một đôi, 45 hai đôi." Bạch Xuyên báo ra một chuỗi số.

"Vậy... cụ thể là cỡ nào, lấy đôi nào ạ?" Nhân viên cửa hàng xác nhận lại.

"Mỗi loại như trên."

"Ý anh là... mỗi cỡ giày đều mua ba đôi?" Nhân viên cửa hàng vẫn chưa tin nổi.

"45 phải là sáu đôi." Bạch Xuyên sợ nhân viên cửa hàng tính sai.

"Anh... Anh chắc chứ?" Đây nào phải mua giày, có mà là đi bán si ý...

"Chắc chắn." Bạch Xuyên gật đầu vô cùng khẳng định, anh chưa bao giờ tính sai.

"Tiểu Xuyên, anh làm gì đấy..." Từ lúc Bạch Xuyên bắt đầu báo số đo Mộc Tiểu Nhã đã khiếp sợ không nói nên lời, sau khi phục hồi lại tinh thần, cô xấu hổ cười với nhân viên cửa hàng, quyết đoán kéo Bạch Xuyên sang một bên, nhỏ giọng nói, "Anh mua nhiều giày như vậy làm gì, lại nói, nếu anh muốn mua giày thì cứ nói với em, tiêu tiền mua làm gì, em còn một đồng kìa." Hôm qua Phương Hủy mới lấy từ nhà xưởng vải đôi giày mẫu về phòng làm việc, nếu Bạch Xuyên thích giày này, cô hoàn toàn có thể trực tiếp lấy về nhà, căn bản không cần tiêu tiền mua.

"Muốn mua, muốn cỡ vũ." Bạch Xuyên kiên quyết nói.

"Vậy cũng không cần mua nhiều mà, mua một đôi không được sao?"

"Tặng người khác." Bạch Xuyên còn nói thêm.

"Tặng ai?" Mộc Tiểu Nhã tò mò, Bạch Xuyên còn có thể chủ động mua đồ tặng người khác ư.

"Em đã nói, chờ phòng làm việc của em chính thức khai trương thì sẽ tặng ba mẹ, còn có anh cả nữa." Bạch Xuyên cảm thấy Mộc Tiểu Nhã khẳng định là lại quên mất rồi.

"..." Mộc Tiểu Nhã không quên, đúng là trên bàn ăn sáng Bạch gia cô đã nói sẽ tặng giày cho họ, nhưng Mộc Tiểu Nhã hứa sẽ thiết kế giày cho họ chứ không phải là loại giày sản xuất hàng loạt hai ba trăm đôi như thế này.

"Vậy cũng không cần mua nhiều như thế, ba người, mua ba đôi là tốt rồi." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Sáu người." Bạch Xuyên đếm, "Ba mẹ tôi, ba mẹ em, anh cả, còn có tôi."

Cuối cùng, Mộc Tiểu Nhã nhanh chóng quẹt thẻ lương của Bạch Xuyên, mua 18 đôi giày mình thiết kế, sau đó trở lại biệt thự đưa cho cha mẹ Bạch cùng với Bạch Tranh, mỗi người tặng ba đôi.

Mọi người trong Bạch gia:... Tiểu Xuyên nhà chúng ta thật hào phóng, một phát liền đưa ba đôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi mua giày về nhà, chủ Lý đưa theo hai người giúp việc, mỗi người ôm mấy hộp giày, đi theo phía sau Bạch Xuyên.

Người đầu tiên là Bạch Tranh, Bạch Tranh nghe thấy tiếng đập cửa, đi ra mở.

Bạch Xuyên: "Giày, Tiểu Nhã thiết kế, đưa anh." Thạch thạch thạch, liền tiếp ba đôi giày được nhét vào tay Bạch Tranh, sau đó lập tức rời đi.

Bạch Tranh ôm ba đôi giày:...

Người thứ hai là cha mẹ Bạch.

Cha mẹ Bạch kinh hỉ: "Tiểu Xuyên, sao con lại tới đây?"

Bạch Xuyên: "Giày, Tiểu Nhã thiết kế, đưa người... hai người." Sau đó liền tiếp sáu đôi được phân biệt rõ ràng đưa cho cha mẹ đang mặc áo ngủ.

Cha mẹ Bạch:...

Bạch Xuyên trở lại phòng ngủ, cầu khen ngợi: "Đều đưa xong rồi."

Mộc Tiểu Nhã vừa mới tắm xong ra ngoài:... Hơn nửa đêm anh còn đi đưa giày?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Phòng cưới

Edit: Flanty

Mỗi buổi sáng, sau khi Bạch Xuyên chạy bộ về, Mộc Tiểu Nhã mới tỉnh dậy. Chờ đến khi cô rửa mặt xong, Bạch Xuyên gần như đã sẵn sàng chờ cô rồi cùng nhau xuống lầu ăn bữa sáng.

Mộc Tiểu Nhã vào phòng thay quần áo, liếc mắt một cái thì thấy ngay Bạch Xuyên đang nghiêm túc ngồi trên ghế buộc lại dây giày, bên chân anh có một hộp giày rỗng, logo H&Y trên hộp giày trông vô cùng bắt mắt.

Mộc Tiểu Nhã cười cười, đi đến rồi nói: "Đi đôi giày này thì anh nên mặc một bộ quần áo sáng màu." Nói xong, Mộc Tiểu Nhã đi đến tủ quần áo của Bạch Xuyên lựa chọn một lúc, rất nhanh chóng chọn ra một chiếc áo thun màu xám trắng cùng với một chiếc quần jean rách sáng màu, xoay người đưa cho Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên nhìn chiếc áo màu xanh trên người mình, sau đó ngoan ngoãn nhận lấy quần áo trong tay Mộc Tiểu Nhã, đặt dây giày đang buộc xuống rồi mới đứng dậy thay đồ.

Bạch Xuyên lớn lên rất đẹp, cho nên quần áo gì mặc trên người anh cũng đều không khó coi, nhưng Mộc Tiểu Nhã lại thích nhất là Bạch Xuyên mặc quần áo sáng màu, đặc biệt là khi anh ngồi trên ban công đọc sách, ánh mặt trời chiếu vào khoe mắt đuôi mày của Bạch Xuyên, dường như cả năm tháng đều vì anh mà trở nên ôn nhu hơn.

"Quần áo chưa được chuẩn bị tốt." Áo thun của Bạch Xuyên không được phẳng, bên hông vẫn còn nhăn nhúm, Mộc Tiểu Nhã duỗi tay vuốt vuốt lại. Bởi vì không cao nên chớp mũi cô vừa vịn chỉ đến vị trí xương quai xanh của Bạch Xuyên, khi cô đứng vuốt lại quần áo cho anh, mang theo mùi hương của sữa tắm, bay thẳng tới chớp mũi.

Bạch Xuyên vừa mới chạy về, tuy đã tắm qua, nhưng làn da quanh cổ vẫn còn hơi hơi phỉm hồng.

"Gần đây chạy bộ còn mệt không?" Mộc Tiểu Nhã nhẹ giọng hỏi. Lần đầu tiên khi đưa Bạch Xuyên ra ngoài chạy bộ, anh có một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc, khiến cô ấn tượng sâu sắc.

"Không mệt." Bạch Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu, thật ra từ nửa tháng trước anh đã thích ứng với cường độ chạy bộ, hơn nữa cũng phát hiện ra sau mỗi lần chạy bộ buổi sáng, tinh thần anh đều tốt hơn không ít.

"Bây giờ còn ghét chạy bộ không?"

"Không ghét."

"Vậy anh phải tiếp tục cố lên nha, tranh thủ luyện ra cơ bụng." Mộc Tiểu Nhã chỉ thuận miệng nói ra, nhưng sau khi nói xong, đôi mắt lại không tự chủ hạ xuống, nhìn về phía bụng Bạch Xuyên, nào đã tưởng tượng ra cảnh Bạch Xuyên lộ ra cơ bụng sau khi cởi quần áo, chỉ nghĩ thôi mà đôi mắt đều sáng rực cả lên.

"Ừ." Bạch Xuyên nghiêm túc đồng ý.

Chỉ dựa vào chạy bộ, nào có thể luyện ra cơ bụng, Mộc Tiểu Nhã cũng chỉ tùy ý YY[1] một chút, nhưng về mặt nghiêm túc đồng ý của Bạch Xuyên vẫn khiến tâm tình cô rất tốt: "Đi giày vào, chúng ta đi ăn cơm."

[1] YY: tự sướng, tự tưởng tượng.

Hai người từ trên lầu đi xuống, đi về hướng phòng ăn. Sau khi chào hỏi cha mẹ Bạch, Mộc Tiểu Nhã mơ hồ cảm thấy hôm nay phòng ăn dường như có chút không thích hợp, còn đang buồn bực thì thấy Bạch Tranh một thân tây trang giày da đi đến. Mộc Tiểu Nhã thấy Bạch Tranh, ánh mắt sáng lên, đột nhiên phản ứng lại, cô biết chỗ không thích hợp vừa nãy là do đâu rồi.

Không thích hợp ở chỗ, hôm nay cha mẹ Bạch ăn mặc quá giản dị.

Ngày thường cha Bạch và Bạch Tranh đều luôn giống nhau là mặc tây trang giày da, thế nhưng hôm nay ông lại mặc một bộ quần áo thể thao, mà mẹ Bạch người luôn ăn mặc tinh xảo, hôm nay lại chỉ mặc một chiếc quần jean trắng đơn giản.

"Ba, hôm nay ba không đến công ty à?" Bạch Tranh nhìn thoáng qua cha mẹ, ngồi xuống hỏi.

"Hôm nay hẹn Quách Đồng cùng nhau đánh golf." Bạch Quốc Du trả lời.

"Không phải hẹn Quách Đồng 10 giờ họp ở công ty sao?" Bạch Tranh kinh ngạc.

"Cũng không phải hội nghị gì quan trọng, lúc đánh golf thì thuận tiện thảo luận một chút là được." Bạch Quốc Du nói, ánh mắt như có như không nhìn xuống phía dưới bàn.

Bạch Tranh theo tầm mắt cha mình nhìn xuống, chỉ liếc mắt một cái đã hiểu được tại sao lại thế này, lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Đánh golf? Gậy golf đặt trong nhà đều đã rỉ sét cũng không thấy đi ra ngoài đánh một lần, tự nhiên hôm nay lại sửa hội nghị thành đến sân golf, còn không phải là tìm một cơ hội khoe giày mới sao.

Ấu trĩ!

Bạch Tranh ghét bỏ di chuyển tầm mắt, hung hăng cắn một miếng sandwich. *Nhân tư phế công*[2], còn hai ngày nữa là cuối tuần, không thể chờ đến cuối tuần rồi đi à?

[2] *Nhân tư phế công*: lợi dụng việc tư để bỏ việc công/bỏ dở việc kinh doanh vì các mối quan hệ cá nhân.

"Tiểu Nhã, giày này con thiết kế vô cùng đẹp, mặc quần áo nào cũng thấy hợp." Lý Dung trực tiếp đứng dậy cho con dâu nhìn, "Con xem, có phải rất hợp với bộ quần áo này của mẹ không?"

"Dạ." Mộc Tiểu Nhã được khen nên hơi ngượng ngùng, loại giày trắng này, vốn dĩ mặc cùng cái gì cũng hợp.

"Chẳng những kiểu dáng đẹp, khi đi còn vô cùng thoải mái, đế giày vừa mềm vừa nhẹ, không thua kém gì những thương hiệu nổi tiếng."

"Mẹ thích thì tốt rồi."

"Tiểu Xuyên, con xem, đôi giày của mẹ và của con giống hệt nhau." Lúc Bạch Xuyên đi vào, Lý Dung lập tức thấy ngay đôi giày trên chân Bạch Xuyên. Tuy giày đều do Tiểu Xuyên đưa cho, nhưng tổng cộng có ba đôi, bà có thể chọn cùng một kiểu giày với Tiểu Xuyên, lại trong cùng một ngày, cũng là một loại ăn ý khó có được. Như chồng bà, cũng không có được sự ăn ý thế này. Con trai lớn, thậm chí còn chưa đi giày.

"Vâng." Bạch Xuyên nhìn thoáng qua giày trên chân mẹ, tán thành gật đầu. Một tiếng "vâng" này, lập tức làm nụ cười tươi của Lý Dung sáng lạn thêm vài phần.

Mộc Tiểu Nhã ở một bên xấu hổ chỉ có thể cúi đầu ăn uống, mặc dù cô có thể hiểu được tâm trạng vui sướng của mọi người khi nhận được quà của Bạch Xuyên, nhưng phương thức cầu khen ngợi cầu chú ý con trai này, thật đúng là khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng. Đặc biệt những người ở đây, khi ra ngoài đều là những nhân vật có chút thể diện trên đất Vân Thành.

Mộc Tiểu Nhã tuy đã vào Bạch gia không lâu, nhưng cô phát hiện Bạch gia có quy củ bất thành văn, đó chính là khi mọi người trong nhà cùng nhau ăn cơm, chỉ cần không có tình huống gì đặc biệt, cho dù có người ăn xong trước cũng sẽ không chủ động rời khỏi bàn ăn. Họ sẽ thả chậm tốc độ ăn cơm chờ đến khi người cuối cùng ăn xong mới cùng nhau đứng dậy rời đi. Mà cái người cuối cùng ăn xong này, thông thường đều là Bạch Xuyên.

Trong cả bữa sáng, Bạch Tranh đều vô cùng trầm mặc, chờ đến khi Bạch Xuyên ăn xong, anh ta mới lên tiếng: "Nhà, anh đã mua rồi."

Nhà? Bạch Tranh muốn mua nhà dọn ra ngoài sao? Mộc Tiểu Nhã tò mò nhìn qua, sau đó phát hiện Bạch Tranh nói những lời này là nhìn cô mà nói.

"Ở ngày tiểu khu bên cạnh phòng làm việc của em, đã trang trí xong, thời gian tầm khoảng một năm, có thể trực tiếp vào ở."

"Vì sao... lại mua bên cạnh văn phòng của em?" Mộc Tiểu Nhã ngờ ngác hỏi.

"Vị trí bên đó không tồi, cách Dật Phong không xa, Tiểu Xuyên cũng dễ dàng đi lại." Bạch Tranh nói, "Người phát triển tiểu khu này là một người bạn của anh, căn hộ đó anh ta tự mua cho mình ở, cho nên bên trong không cần phải trang trí lại nữa. Nhưng đồ nội thất thì hai người phải tự đi chọn." Nói xong, Bạch Tranh lại lấy một tấm card màu tím từ trong túi ra đặt trước mặt Mộc Tiểu Nhã.

"Đây là thẻ mua sắm của trung tâm thương mại, bên trong có một trăm vạn, cuối tuần em dành chút thời gian đi mua đồ với Tiểu Xuyên đi."

"Nhà là mua cho bọn em?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc.

"Đúng vậy, trước đây không phải đã nói với con rồi sao, chờ sau khi các con kết hôn, sẽ mua cho các con một căn nhà mới, để các con dọn ra ngoài sống." Lý Dung nói.

Mặc dù Mộc Tiểu Nhã không chủ động đề nghị, nhưng họ biết Mộc Tiểu Nhã sống ở biệt thự này cũng không được tự do tự tại. Mỗi ngày tan tầm về nhà, ngoại trừ lúc ăn cơm, cô đều cùng Bạch Xuyên ở lầu hai, gần như rất ít xuống dưới, tất cả điều này họ đều để ở trong mắt. Hơn nữa, lúc trước họ vốn đã đồng ý cho Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên dọn ra ngoài sống sau khi kết hôn, giáo sư Phùng cũng đề nghị bọn họ cho Bạch Xuyên một môi trường mới thoải mái hơn, vì vậy họ đã cùng nhau thương lượng để Bạch Tranh chuẩn bị căn hộ này.

"Chỉ là... cũng không cần mua nhà mới đâu ạ, nếu chúng con muốn dọn ra ngoài sống, chúng con sẽ dọn về nhà cũ của bà nội, ở đó vẫn còn để trống. Hơn nữa, con và Tiểu Xuyên cũng quen thuộc với bên đó." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Bên đó cũng để cho các con, chỗ này cũng để cho các con, các con muốn sống ở bên kia thì cứ sống ở đó." Lý Dung cười nói.

"Đúng đấy, văn phòng của con vừa thành lập, lúc mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp sẽ rất bận, có một căn phòng ở gần nơi làm việc, đi làm cũng tiện hơn." Bạch Quốc Du cũng là một người gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, ông hiểu nhất là sự gian khổ lúc mới bắt đầu. Tuy Bạch gia không thiếu chút tiền mà Mộc Tiểu Nhã kiếm được ấy, nhưng ông rất thương thức việc Mộc Tiểu Nhã sáng lập ra nhãn hiệu của riêng mình và quyết tâm cũng như chí hướng của cô, đặc biệt là sau khi đã đi gầy do Mộc Tiểu Nhã thiết kế.

"Vậy... Vậy thẻ mua sắm này cũng không cần, chúng con sẽ tự mua nội thất." Mộc Tiểu Nhã thấy không từ chối được căn nhà, đành phải đẩy lại thẻ mua sắm về.

"Đồ nội thất, xem như là quà dọn nhà anh tặng cho các em." Bạch Tranh nói với vẻ mặt vô cảm.

"Đã tặng nhà rồi..." Mộc Tiểu Nhã nhỏ giọng nói, cô rất xấu hổ khi phải lấy lại.

"Nhà là ba mẹ tặng, anh chỉ tặng đồ nội thất." Bạch Tranh thấy Mộc Tiểu Nhã không muốn nhận, lập tức mày năn lại, hỏi: "Hay là, em thích nhà hơn?"

"Không không không... Không có không có, cảm ơn anh cả." Mộc Tiểu Nhã sợ Bạch Tranh thật sự lại mua thêm một căn nhà nữa, dọa cô vội vàng cầm thẻ mua sắm lên.

Mộc Tiểu Nhã xem như đã phát hiện ra, với mọi người Bạch gia, bạn cần bản không được khách khí, bạn càng khách khí, bạn sẽ nhận được càng nhiều quà.

Ăn sáng xong, mọi người cùng nhau ra cửa, Bạch Tranh và Bạch Xuyên cùng đi đến công ty, cha Bạch đến sân golf, mẹ Bạch hẹn bạn tốt đi *Đạp thanh*[3], bốn người Bạch gia khó có khi được cùng nhau ra cửa.

[3] *Đạp thanh*: Dẫm lên cỏ xanh, chỉ việc trai gái đi chơi xuân.

Chú Lý cầm gậy golf cho cha Bạch, nhìn cách ăn mặc của mấy người, rất có mắt mà khích lệ: "Tiên sinh, Phu nhân, Nhị thiếu, hôm nay mọi người ăn mặc, dù là quần áo hay giày dép, vừa nhìn đã biết chính là người một nhà đấy."

Cha mẹ Bạch lập tức mặt mày hớn hở.

"Hừ!"

Một tiếng hừ lạnh đến từ Bạch Tranh đang mặc tây trang.

Hiệu suất làm việc của Bạch Tranh vô cùng cao, buổi sáng chỉ mới đề cập đến chuyện nhà ở, chỉ đến công ty một lát đã cho trợ lý đem giấy tờ bất động sản tới. Mộc Tiểu Nhã mở ra nhìn, phát hiện trên giấy tờ bất động sản là tên của cô và Bạch Xuyên.

"Không phải chỉ viết tên cậu, cũng không phải chỉ viết tên Bạch Xuyên, mà là viết tên của cả hai người." Phương Hủy nhìn thoáng qua mấy tờ giấy rồi nói, "Người nhà họ Bạch cũng tốn tâm tư đó chứ."

Lấy tài lực của Bạch gia, mua một ngôi nhà cho Mộc Tiểu Nhã là hoàn toàn có thể, nhưng họ cũng không làm như vậy, mà thay vào đó, họ đã viết tên Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên lên giấy chứng nhận bất động sản. Họ đã dùng phương thức này để nói cho Mộc Tiểu Nhã, họ đặt vị trí của cô và Bạch Xuyên ngang nhau.

"Đúng vậy, tớ cũng không nghĩ tới." Trong lòng Mộc Tiểu Nhã cảm thấy ấm áp.

Nếu trong giấy tờ bất động sản chỉ viết tên cô, chắc chắn sau đó Mộc Tiểu Nhã sẽ sang tên lại cho Bạch Xuyên, nhưng bây giờ trên giấy tờ lại là tên của hai người họ, ngược lại cô không còn lựa chọn nào tốt hơn để làm. Tâm ý của người nhà họ Bạch đã rõ ràng như thế, nếu cô còn làm gì khác thì lại là ra vẻ làm kiêu.

"Nhà này rộng 130 mét vuông, còn có gác mái, bên trong nhất định có rất nhiều phòng. Sau này nhớ giữ cho tớ một phòng nha, nếu tăng ca về muộn, tớ sẽ đến nhà cậu ở." Phương Hủy nói giòn.

"Nếu không biết xấu hổ muốn làm bóng đèn thì cậu cứ tới." Mộc Tiểu Nhã liếc cô ấy một cái.

"Bạn học Mộc Tiểu Nhã, tớ phát hiện từ sau khi cậu gả vào hào môn, cậu càng ngày càng keo kiệt. Trước kia giường 1 mét 5 cũng sẵn sàng chia cho tớ một nửa, bây giờ 130 mét vuông cũng không muốn chia cho tớ một cái giường?"

"Ai bảo tớ đã là người có gia đình, nếu tớ còn độc thân, đừng nói một cái giường, cả nhà đều cho cậu." Mộc Tiểu Nhã hào phóng nói.

"Cắt..." Vui đùa qua đi, Phương Hủy đề nghị, "Lát nữa ăn trưa xong, tớ đưa cậu đi xem phòng mới nhé?"

"Không được... tớ muốn chờ đến cuối tuần cùng Bạch Xuyên đi xem." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Được rồi, tớ không làm xáo trộn nữa, chờ cậu bố trí xong, tớ lại đi xem." Phương Hủy hiểu ý gật đầu. Phòng cưới, cùng với bạn thân, dĩ nhiên là nên đến xem trước với chồng mình rồi.

"Cuối tuần nếu cậu không có việc gì thì cũng đến đó đi." Mộc Tiểu Nhã mời.

"Làm gì?"

"Không phải cậu vẫn luôn muốn gặp Bạch Xuyên à?" Mộc Tiểu Nhã cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 41:

Bạch Xuyên đã tặng gì để dỗ dành Mộc Tiểu Nhã? (Pass gồm 7 chữ cái, không dấu, không viết hoa, không cách)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không muốn làm anh sợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Khi hai người ra khỏi phòng khách, Phuong Hủy đã đợi sẵn ở chỗ pha cà phê. Trước mặt cô ấy là ba ly cà phê, bản thân mình cầm một ly, hai ly khác rõ ràng là chuẩn bị cho bọn họ.

Hai người đến đó ngồi xuống, Mộc Tiểu Nhã lấy thêm mấy viên đường, thả hai viên vào ly cà phê của Bạch Xuyên, khuấy một lúc rồi đưa cho anh.

Bạch Xuyên nhận lấy, uống một ngụm nhỏ, biểu tình có chút vui vẻ.

Ừ, không đắng.

"Có muốn thêm một viên nữa không anh?" Mộc Tiểu Nhã chỉ nhớ khi còn nhỏ Bạch Xuyên không thích đồ ăn có vị đắng, cũng không biết anh có thể chịu được hương vị cà phê hay không.

Bạch Xuyên lắc đầu.

Lúc này Mộc Tiểu Nhã mới buông lọ đường xuống, cầm ly cà phê của mình lên, mỉm cười hỏi người nào đó phía đối diện đang có vẻ mặt đặc ý: "Nói chuyện phiếm với ai đấy, cười vui vẻ thế?"

"Vời Nặc Nặc, tớ bảo cậu ấy là chồng cậu chủ động bắt tay với tớ, cậu ấy còn không tin." Phuong Hủy trả lời.

"..." Mộc Tiểu Nhã hết nói nổi, có ai như cậu không.

"Bạch Xuyên, cà phê thế nào? Uống được không?" Phuong Hủy thấy Bạch Xuyên uống vài ngụm cà phê, tưởng tay nghề pha cà phê của mình tiến bộ, không nhịn được mà hỏi.

Bạch Xuyên nhìn cô ấy một cái, cười cười không nói chuyện.

Nụ cười này phá lệ thẹn thùng, như một cọng lông vũ cào ngứa lòng Phuong Hủy, hận không thể bắt lại, trực tiếp giấu về nhà.

Giống như đã chịu bạo kích, Phuong Hủy che ngực lại, rên rỉ thành tiếng: "Tội lỗi quá!"

"Sao vậy?" Mộc Tiểu Nhã liếc mắt nhìn người nào đó đột nhiên ôm ngực.

"Không có gì, chỉ là một giấy ngăn ngủi như vậy, tớ thấy sắc nảy lòng tham." Thích cái đẹp là bản chất của con người. Nụ cười của Bạch Xuyên có một loại ma lực, đó là một loại sạch sẽ rất ít thấy trên người bình thường, như một chùm ánh sáng, chiếu vào vạn vật trên thế gian.

Mộc Tiểu Nhã tức giận "phì" Phuong Hủy một tiếng, Phuong Hủy cười ha ha, cúi đầu tiếp tục buôn chuyện với Lương Nặc Nặc.

Chờ đến khi ba người uống cà phê xong mới cùng nhau đi đến tiểu khu bên cạnh.

Bạch Tranh vì họ mà mua phòng cưới vô cùng gần văn phòng làm việc, từ văn phòng đi ra, quẹo phải 100 mét là cửa lớn tiểu khu. Bởi vì là khu nhà mới, cho nên số người vào ở không đến một nửa, nhưng an ninh của tiểu khu cũng rất đảm bảo, nếu không phải Mộc Tiểu Nhã khi ra ngoài còn nhớ mang theo giấy chứng nhận bất động sản, chỉ sợ đến cửa tiểu khu cũng không vào được.

Từ cửa lớn đi vào, một đường đều là thực vật xanh hóa, hai bên đường là những cây ngô đồng cành lá tốt tươi, mỗi một toà nhà đều tràn ngập cảm giác hoa viên nhỏ, chính giữa tiểu khu còn có một đài phun nước âm nhạc. Đường xe chạy của tiểu khu còn được phân ra làn cho người và cho xe, hầu như không thấy có chiếc ô tô nào đỗ ven đường, điều này làm cho toàn bộ tiểu khu thoát nhìn đã an toàn lại sạch sẽ.

"Toà này à?" Phuong Hủy chỉ vào toà nhà trước mặt.

"Để tớ thử xem." Mộc Tiểu Nhã cầm thẻ truy cập mới lấy từ chỗ bất động sản, đi lên quẹt thử một phát, sau khi có tiếng "tích", cửa tự động mở ra.

Ba người đi vào, lên thang máy tới tầng cao nhất. Khoá phòng là loại khoá mật mã, sau khi Mộc Tiểu Nhã nhanh chóng nhập mật mã vào, rốt cuộc cũng thấy được bố cục căn hộ mới.

Giống như lúc trước Bạch Tranh giới thiệu, căn phòng đã được trang hoàng tỉ mỉ, cho dù đồ đạc trong phòng đều bị dọn đi làm cho cả phòng thoát nhìn trống rỗng, nhưng vẫn rất xa hoa, phòng bếp dùng đá cẩm thạch, ban công lát gạch kín kẽ, nhìn thế nào cũng thấy đã được trang hoàng tinh xảo.

Vừa vào cửa, biểu hiện của Phuong Hủy so với hai vị chủ nhà còn hưng phấn hơn, cô ấy chạy quanh căn phòng, chạy xuống dưới lầu xem rồi lại chạy lên trên gác mái.

Mộc Tiểu Nhã dạo qua một vòng phòng khách, vách tường thuần trắng, cửa sổ sát đất rất lớn, ánh sáng đầy đủ, cô chỉ liếc mắt một cái đã thấy thích nơi

này.

"Tiểu Xuyên, anh thích nơi này không?" Mộc Tiểu Nhã quay người lại hỏi Bạch Xuyên.

"Thích." Thật ra Bạch Xuyên không có yêu cầu quá lớn đối với bất kỳ nơi nào, chỉ cần có Tiểu Nhã ở thì tốt rồi. Cho nên chỉ cần Mộc Tiểu Nhã thích, anh đều sẽ thích.

"Về sau nơi này cũng chỉ có hai chúng ta sống." Đại khái, mỗi người đều có một mộng tưởng về gia đình, không phải là sống cùng cha mẹ, mà một gia đình chỉ thuộc về bản thân và người mình thích. Gia đình này sẽ do chính mình trang trí tỉ mỉ, mỗi đồ đạc bên trong đều do chính mình lựa chọn, có lẽ cũng không cần xa hoa tinh xảo, nhưng nhất định phải thoải mái.

"Phòng khách chắc là 30 mét vuông, lại còn thông với phòng bếp. Về sau ở chỗ này chúng ta có thể để một cái sofa siêu lớn, đối diện là mặt tường TV, đến lúc đó chúng ta cũng mua một cái TV thật lớn, mỗi ngày buổi tối có thể ngồi trên sofa xem TV." Mộc Tiểu Nhã không nhịn được bắt đầu lên kế hoạch, "Hoặc là anh ngồi ở đây xem TV, em ở bên kia nấu cơm, sau đó chúng ta cùng nhau ăn, ăn xong rồi anh phải giúp em rửa chén."

"Nấu cơm?" Bạch Xuyên theo bản năng lặp lại, đôi mắt không tự giác trừng lớn.

"Đúng vậy, tuy em nấu không ngon bằng dì trong nhà, nhưng cũng không khó ăn." Đồi trước ở nước ngoài sinh sống bốn năm, trù nghệ của Mộc Tiểu Nhã ở phương diện này cũng coi như tự học thành tài. Không phải cấp bậc đầu bếp, nhưng các món ăn gia đình thì khẳng định là không có vấn đề gì.

Bạch Xuyên nhìn phòng bếp một cái, tưởng tượng thấy Mộc Tiểu Nhã đứng ở đó nấu cơm cho anh, tâm tình không khỏi tốt lên.

"Tiểu Xuyên, bên này là phòng ngủ." Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ chính cũng có một cái ban công trong nhà, ban công này tuy không lớn như ở phòng khách, nhưng thiết kế lại tinh xảo hơn, "Chúng ta cũng mua một cái bàn nhỏ trên ban công giống ở biệt thự đi, đặt ở chỗ này, về sau anh cũng có thể ở ban công đọc sách."

"Ừ." Bạch Xuyên thật sự rất thích đọc sách.

"Đem giường đặt ở đây, bên này chúng ta đặt một tấm thảm thật lớn, lại thêm mấy cái gối ôm, chờ đến mùa đông hoặc khi trời mưa, chúng ta kéo rèm ra, ngồi trên thảm cũng có thể ngắm phong cảnh bên ngoài."

"Ừ."

"Phòng bên cạnh chúng ta làm thành phòng giữ quần áo được không, dù sao cũng không có người sống, em muốn đem hết quần áo treo lên, như vậy lúc chọn quần áo sẽ dễ hơn."

"Được."

"Gác mái trên lầu chúng ta có thể làm thành thư phòng, lại trải nệm *tatami*[1], hẳn là có thể đặt rất nhiều sách, chúng ta lên nhìn một chút..." Mộc Tiểu Nhã kéo Bạch Xuyên chạy lên gác mái, đi đến cầu thang đã thấy trên bậc thang đầu trước cửa gác mái, Phương Hủy đang *đại mã kim đao*[2] ngồi ở kia.

[1] *Tatami* là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng *tatami* được gọi là phòng *tatami*. Phòng *tatami* có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm×1820mm, dày 55mm.

□

[2] *Đại mã kim đao*: mô tả cách nói chuyện lỗ mãng, sắc nhọn hoặc hành động hùng hổ, nghiêng về hướng thô lỗ.

Cô ấy tay chống cằm, vẻ mặt cười khanh khách nhìn bọn họ.

"Sao cậu lại ngồi ở đây?" Vừa rồi Mộc Tiểu Nhã lên kế hoạch trang hoàng lại nhà cửa quá nghiêm túc, thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của Phương Hủy.

"Tớ sợ đi ra ngoài lại quấy rầy đến hai người đang lên kế hoạch cho tương lai đấy chứ." Hơn mười phút trước, Phương Hủy xem xong gác mái rồi xuống lầu, vốn dĩ cô ấy đang hào hứng muốn phát biểu một chút đánh giá của mình đối với căn nhà này. Nhưng chờ đến khi cô ấy nhìn thấy Mộc Tiểu Nhã hưng phấn cùng Bạch Xuyên miêu tả tương lai của bọn họ, Phương Hủy bỗng nhiên đổi ý.

Hai người này, một người nói, một người nghe, một người phấn khích khoa tay múa chân, một người sùng nịnh mỉm cười, cảm xúc vui sướng phảng phất dưới ánh mặt trời hạt bụi, phát ra ánh sáng. Đây là nhà bọn họ, đầu cần người ngoài là cô phải nói thêm cái gì. Nghĩ thông suốt điểm này, cô liền an tĩnh ngồi xõm trên thang lầu, tận lực không đến quấy rầy bọn họ.

"Cậu xem trên lầu rồi sao? Thế nào?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Xem rồi, yên tâm, rất thích hợp làm thư phòng." Phương Hủy cười tránh ra khỏi cầu thang, "Đi lên xem đi."

"Đi, chúng ta đi lên." Mộc Tiểu Nhã cũng không khách khí, kéo Bạch Xuyên chạy lên lầu.

Phuong Hủy tự nhiên cũng không theo sau phát biểu ý kiến, cô đi đến phòng khách, nhìn phòng khách lớn thông nam-bắc, bỗng nhiên bật cười. Có thoải mái, càng nhiều hơn là chúc phúc, Mộc Mộc nói không sai, cô ấy không phải bởi vì đồng tình mới gả cho Bạch Xuyên.

"Xem ra, lần này mình tới đây là dư thừa rồi..." Phuong Hủy không khỏi tự giễu, "Mình cũng phải nhanh tìm ai đó để cùng trang trí nhà cửa mới được."

Bởi vì phải mất nhiều thời gian làm thủ tục bất động sản, cho nên chỉ đơn giản tham quan một chút cũng đã giữa trưa, ba người đành phải đến trung tâm thương mại cách tiểu khu không xa để ăn cơm trưa.

"Trên lầu có một cái sân phơi rất lớn, tớ muốn làm một khu vườn nhỏ trên đó." Lầu hai, ngoại trừ có một cái gác mái, một phòng lưu trữ đồ thì còn có một cái sân phơi rất lớn.

"Ý tưởng không tồi, nhưng cậu có thể chăm sóc để nó sống được không?" Hiểu rõ bản tốt của mình, Phuong Hủy không nhận được mà khinh bỉ. Mộc Tiểu Nhã thích thực vật, nhưng mỗi lần tưới nước đều vô cùng tùy tiện, dùng cách nói hoa mỹ hơn đó là, mặc kệ bông hoa có khát hay không, dù sao Mộc Tiểu Nhã cũng cảm thấy chúng nó khát, vậy nên nhóm thực phải liều mạng uống. Tính cho đến trước mắt, trên tay cô ấy chỉ có cây *Lục la*[3] là vẫn kiên cường tồn tại.

[3] *Lục la* – 绿萝 – hay còn gọi là cây Trầu bà vàng.

□

"... Tớ một mình không nuôi sống được, chả lẽ hai người cũng không nuôi sống được sao?" Mộc Tiểu Nhã không phục.

"Trồng hoa đâu cần hai người, cũng đâu phải là nuôi con đâu."

Tay ăn cơm của Mộc Tiểu Nhã cứng đờ, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Phuong Hủy thấy biểu cảm này của Mộc Tiểu Nhã thì biết mình đại khái đã nói sai lời.

Mộc Tiểu Nhã rất thích trẻ con, trước kia khi các cô cùng nhau thảo luận về tương lai, thậm chí Mộc Tiểu Nhã còn nói, chờ sau khi cô kết hôn, ít nhất phải sinh hai đứa nhỏ. Nhưng bây giờ nói đến con cái, Mộc Tiểu Nhã lại lộ ra vẻ mặt này, chẳng lẽ là... Bạch Xuyên không hiểu phương diện kia?

"Cái đó, ăn xong tớ sẽ đi trước." Phuong Hủy nói sang chuyện khác, không dám nghĩ sâu hơn.

"Cậu có việc à?"

"Tớ không có việc gì, nhưng cũng không muốn lãng phí cuối tuần để cho các cậu ngược đãi." Vừa mới từ phòng mới đi ra, cô đã bị cầu lương kia cho ăn đủ no rồi.

Mộc Tiểu Nhã cười, gấp cho mình một miếng gà.

"Nếu anh cả thổ hào nhà cậu đã cho tiền mua đồ đạc trong nhà, tớ đây cũng chỉ có thể đưa các cậu chút đồ nhỏ. Thực vật trên sân phơi, tớ sẽ cho cậu." Phuong Hủy hào phóng nói, "Tớ nhất định sẽ chọn loại thực vật kiên cường nhất."

"Cậu sẽ không đưa cho tớ một cây *Tiên nhân cầu*[4] chứ." Mộc Tiểu Nhã sợ hãi nói.

□

"Đến lúc đó cậu sẽ biết."

"Tiểu Xuyên, Phuong Hủy nói muốn tặng cho chúng ta hoa trên sân phơi." Mộc Tiểu Nhã nói với Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên tuy vẫn không lên tiếng, nhưng lời nói của Mộc Tiểu Nhã, anh vẫn luôn nghe, thuận lý thành chương tự nhiên cũng nhớ kỹ lời Phuong Hủy nói. Hơn nữa anh cũng không kháng cự Phuong Hủy, bởi vì trên người Phuong Hủy có cùng hơi thở với Anh Đào Viên, cô ấy và Lương Nặc Nặc giống nhau, đều là bạn rất tốt của Tiểu Nhã.

"Cảm ơn." Bạch Xuyên nhẹ giọng nói.

"Bạch Xuyên, vì câu cảm ơn này của anh, em sẽ không mua *Tiên nhân cầu*, mua hoa." Phuong Hủy thờ dãi nhìn Mộc Tiểu Nhã, "Không biết vì sao, cùng là hai chữ, chồng cậu nói ra còn dễ nghe hơn cậu."

Ăn cơm xong, ba người đi bộ về, Mộc Tiểu Nhã quyết định đưa Phuong Hủy về trước, sau đó cô và Bạch Xuyên lại trở về nhà tiếp tục lên kế hoạch bài trí đồ đạc. Bọn họ còn có rất nhiều việc phải chuẩn bị, ví dụ như giường trong phòng phải lớn bao nhiêu, kích thước cửa sổ to hay nhỏ, tấm rèm cần phải có yêu cầu gì...

"Trên đường cẩn thận." Tại bãi đỗ xe, Mộc Tiểu Nhã ngồi trong xe phát tay với Phuong Hủy.

Trước khi khởi động xe, Phuong Hủy nhìn bạn tốt một cái, lại nhìn Bạch Xuyên bên cạnh cô ấy, càng nhìn càng cảm thấy một thiếu niên mặt mày như

hoa thể này, ở trong tay Mộc Tiểu Nhã thật sự là đáng tiếc, vì thế cô không khỏi vươn tay ra ngoéo ngón tay Mộc Tiểu Nhã một cái.

Mộc Tiểu Nhã nghi hoặc nhìn.

"Làm gì?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Cậu với Bạch Xuyên, có phải không có cái kia..." Phương Hủy hỏi.

Mộc Tiểu Nhã không nghĩ tới Phương Hủy sẽ hỏi chuyện này, hơn nữa còn là làm trò trước Bạch Xuyên, lập tức thẹn quá hoá giận trừng mắt nhìn bạn tốt: "Ai cần cậu lo."

Biểu cảm này, ngữ khí này, cậu không thấy thất vọng với *bốn chữ*[5] phụ nữ đã kết hôn à?

[5] Phụ nữ đã kết hôn trong tiếng Trung là 已婚妇女, nên ở đây mới nói là có bốn chữ.

Phương Hủy thở dài, da mặt Mộc Tiểu Nhã vẫn luôn rất mỏng, khi học đại học cô thay đổi ba người bạn trai, Mộc Tiểu Nhã một lần cũng không thấy nói gì. Có một hôm bắt gặp cô và bạn trai mới hôn môi trong ký túc xá, Mộc Tiểu Nhã tuy không bị dọa chạy đi, nhưng so với đương sự là cô đây còn không tự nhiên hơn.

"Mộc Mộc, tớ biết cậu da mặt mỏng, nhưng có một số việc, chỉ có thể là cậu chủ động." Phương Hủy tận tình khuyên nhủ, "Lại nói, đóng cửa vào cũng chỉ có hai người các cậu, ai chủ động người khác cũng không biết nha..."

"Câm miệng."

Không đợi Phương Hủy nói xong, Mộc Tiểu Nhã liền hằm hừ đứng lên, kéo Bạch Xuyên chạy đi, nhanh chóng trốn khỏi bãi đỗ xe.

"Mộc Mộc, bây giờ là thế kỷ 21 rồi, tư tưởng phải giải phóng..." Phương Hủy chưa từ bỏ ý định, nhào người ra nói.

Giải phóng cái gì mà giải phóng, tư tưởng của cô đâu có bảo thủ, cô chỉ là...

Mộc Tiểu Nhã dừng bước chân, nhìn Bạch Xuyên trông có vẻ thờ ơ dưới bóng cây, cô chỉ là... không muốn làm anh sợ, chỉ là Bạch Xuyên không hiểu gì về tình dục mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 43:

Hỏi cấp Hai, Mộc Tiểu Nhã thích đọc gì? (Pass gồm 18 chữ cái, không dấu, không viết hoa, không cách)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tức giận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Flanty

Ngày hôm qua khi hai người về đến nhà thì cũng đã khuya, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nhãn lực tốt 2.0 của chú Lý. Đi ra ngoài một ngày, khi trở về lại thay đổi một bộ quần áo khác. Việc lớn như vậy, ngay đêm đó ông lập tức báo cho cha mẹ Bạch.

Nửa đêm mẹ Bạch vẫn còn mơ màng phấn khích, lăn lộn khiến cha Bạch cũng không thể nào ngủ yên.

"Ngày hôm qua mưa to như vậy, Tiểu Nhã và Tiểu Xuyên khẳng định là gặp mưa, sau đó thuận tiện thay đổi bộ quần áo, có gì tốt đâu mà chuyện bé xé ra to." Cha Bạch không hiểu vợ mình đang hứng phần cái gì nữa.

"Ông là đồ thẳng nam không có tình thú." Lý Dung quay lưng lại, xốc lên chần nằm xuống.

"..." Sao tôi lại thành thẳng nam, không đúng, sao tôi lại không có tình thú? Bạch Quốc Du bắt đắc dĩ thờ dài, không dám nói nữa, sợ lát nữa lại phải chạy đến thư phòng.

Bởi vì đêm qua về muộn, Lý Dung cũng chưa nói chuyện nhiều với Bạch Xuyên, vì thế sáng sớm hôm sau, Lý Dung không nhận được mà hỏi nhiều vài câu.

"Hôm qua sét đánh, Tiểu Xuyên thật sự không sợ à?" Lý Dung hỏi Mộc Tiểu Nhã.

"Không sợ, Tiểu Xuyên đã không còn sợ sét đánh nữa." Hôm qua mưa lớn, cô nhìn còn có chút sợ, Bạch Xuyên lại còn có thể kéo cô đi vào trong mưa, nào thấy bộ dáng sợ hãi đâu. Nghĩ đến đây, Mộc Tiểu Nhã lại cảm lòng không đậu nhớ tới nụ hôn trong mưa ngày hôm qua, dọa cô nhanh chóng bùng cốc sữa bò lên uống một ngụm, nhanh nhanh hạ nhiệt bản thân.

Mặc dù hôm qua từ trong điện thoại đã biết chuyện này, nhưng người từ nhỏ đã chán ghét trời giông tố như Bạch Xuyên, bỗng nhiên lại không sợ sét đánh, vẫn khiến mọi người Bạch gia cảm thấy có chút không tương.

Sao bỗng nhiên lại tốt vậy?

"Tiểu Xuyên, sao đột nhiên con lại không sợ sét đánh?" Lý Dung hỏi Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên dừng động tác ăn cơm, có chút khó xử nhăn mày, anh nghe thấy điều mẹ đang hỏi mình, nhưng anh lại không biết nên biểu đạt sự chuyển biến trong nội tâm mình như thế nào.

Chỉ là bỗng nhiên anh không sợ thôi.

"Tiểu Xuyên, mẹ hỏi anh đấy." Mộc Tiểu Nhã cho rằng Bạch Xuyên không nghe thấy, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Bạch Xuyên nhìn mẹ mình, lại nhìn Mộc Tiểu Nhã đang nhắc nhở anh, tiếp theo bỗng nhiên nghiêng người lại gần, ngay khi Mộc Tiểu Nhã còn chưa kịp phản ứng, lập tức hôn một cái.

"Như vậy, sẽ không sợ hãi." Bạch Xuyên cảm thấy hành động này của mình hẳn là giải thích rất rõ.

"Loảng xoảng!"

"Xoảng."

Chiếc đĩa của Bạch Tranh rơi trên trên bàn, cái đĩa của Bạch Quốc Du rơi trên mặt đất, Lý Dung mặt đỏ còn lợi hại hơn cả Mộc Tiểu Nhã. Nhưng khác biệt là, Mộc Tiểu Nhã vừa thấy xấu hổ, lại vừa kích động.

"Con... con ăn xong rồi." Hôn không sao, bị chính chồng mình hôn càng không sao, nhưng khi hôn lại bị cha mẹ chồng cộng thêm anh cả nhìn chăm chăm như vậy, da mặt của Mộc Tiểu Nhã không thể HOLD nổi. Mộc Tiểu Nhã ném chiếc đĩa xuống, chạy trốn chết.

Bạch Xuyên ngẩn người, rồi sau đó theo sát động tác của vợ, buông chiếc đĩa, cũng rời đi.

Sau khi hai vị đương sự rời đi, phòng khách vẫn an tĩnh một hồi lâu, mãi cho đến khi Lý Dung hưng phấn hét chói tai một tiếng đánh vỡ yên lặng.

"Tiểu Xuyên thông suốt rồi?!" Lý Dung bắt lấy tay áo chồng mình, run rẩy hào hứng, "Tôi đã nói rồi mà, tôi đoán không sai, trực giác phụ nữ chuẩn nhất."

"Thấy rồi, thấy rồi." Bạch Quốc Du cũng rất vui mừng, nhưng loại chuyện này không cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy chứ, không thấy hai đứa nhỏ đều bị dọa chạy rồi à.

Sau một lát, Bạch Tranh bình tĩnh nhất đĩa lên tiếp tục ăn sáng. Anh chính là người đứng đắn, không phải người lớn tuổi nên không biết xấu hổ như cha mẹ mình, lại nghị luận việc không thể nói sau lưng con trai con dâu.

"Ông xã, ông nói quả nhiên không sai, nên để chúng nó dọn ra ngoài sống, mới có một ngày thôi đã có tiến triển lớn như vậy rồi." Đối với việc Bạch Xuyên dọn ra ngoài, Lý Dung vẫn còn hơi lo lắng, bây giờ đã hoàn toàn không có.

"Bây giờ yên tâm chưa?" Bạch Quốc Du cười nói.

"Yên tâm yên tâm, quá yên tâm." Đầu chỉ yên tâm, bà hận không thể khiến cho bọn họ dọn luôn ra ngoài hôm nay, "Bạch Tranh, mua nhà không tồi."

"..." Bạch Tranh từ nhỏ đã không thiếu người khen, cũng chưa từng từ chối nhận lời khen, nhưng câu khích lệ hôm nay, anh thật sự không muốn nhận, chuyện này thì có quan hệ logic gì với việc anh mua nhà chứ?

"Con cũng ăn xong rồi." Bạch Tranh không nghe nổi nữa, cà phê cũng chẳng uống, đứng dậy chuẩn bị ra khỏi phòng ăn.

"Công việc của Tiểu Nhã bận như thế, nếu không, tôi bảo chú Lý đến giúp bọn nó trang hoàng nhà cửa cho tốt, như vậy bọn nó càng có thể nhanh dọn vào sống."

"Không phải đã nói để cho bọn nó tự bố trí phòng rồi sao, Tiểu Xuyên có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chỗ nào không hài lòng, nó lại không thoải mái..."

"Ông nói xem, chờ bọn nó dọn ra ngoài sống rồi, phát triển thuận lợi hơn, sang năm chúng ta liệu có thể bế cháu nội được không?"

"Có phải phát triển hơi nhanh rồi không?"

"..." Bước chân của Bạch Tranh dứt khoát tăng nhanh.

Bên này, Mộc Tiểu Nhã ôm mặt trở về phòng, chỉ cảm thấy bản thân đã không còn mặt mũi nào đi xuống lầu gặp mọi người nữa.

"Không sao, không sao, mình với Bạch Xuyên là vợ chồng hợp pháp, hôn vào mặt một cái thì có làm sao?" Mộc Tiểu Nhã không ngừng tự thôi miên chính mình. Nhưng cho dù cô có cố gắng thôi miên thế nào, chỉ cần tưởng tượng đến ba ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của mọi người ở dưới lầu, cô hận không thể đào một cái hố chui vào.

"Ồi!" Mộc Tiểu Nhã hung hăng nhào thẳng lên giường, cuộn chần lại, đem chính mình bọc thành một cái nhộng, hét to, "Đều do Tiểu Xuyên, tại sao lại hôn em!"

Bạch Xuyên vừa vào cửa thì nghe thấy Mộc Tiểu Nhã trách mình, khuôn mặt anh lập tức trắng bệch. Anh mím môi đứng ở đầu giường, nhìn chần chừ trên giường đang không ngừng lăn lộn, bướng bỉnh chờ. Vẫn chờ đến khi Mộc Tiểu Nhã bình tĩnh lại, rốt cuộc cũng lộ đầu từ trong chăn ra, mới ủy khuất nói:

"Là em nói, cho dù tôi muốn hôn lúc nào, đều có thể."

"..." Mộc Tiểu Nhã chớp chớp mắt, đối với ánh mắt ủy khuất của ông xã mình, trong lúc nhất thời cũng có chút ngốc, làm sao vậy?

"Có phải em lại quên rồi không?"

"Em... không có." Trí nhớ của cô không tốt, nhưng cũng không đến mức hôm qua vừa đồng ý hôm nay đã quên.

"Vậy em muốn đổi ý?" Giọng nói của Bạch Xuyên có chút run rẩy, dường như vẫn đang nỗ lực áp chế cái gì đó. Anh có thể chấp nhận trí nhớ Mộc Tiểu Nhã không tốt, bởi vì quên mất, anh có thể nhắc nhở. Nhưng nếu Mộc Tiểu Nhã đổi ý, anh không biết nên làm gì bây giờ.

"Đổi ý? Vậy..."

"Không được!" Không đợi Mộc Tiểu Nhã nói hết, Bạch Xuyên đã tức muốn học máu hét lên. Đã đồng ý rồi, sao lại có thể đổi ý.

"Anh hung dữ với em?" Mộc Tiểu Nhã không chỉ ngốc, còn cảm thấy mới lạ.

"Tôi..." Tôi không muốn hung dữ với em, tôi chỉ là... không khống chế được chính mình.

Không được, anh đã đáp ứng Tiểu Nhã, về sau phát bệnh phải nỗ lực khống chế bản thân. Bạch Xuyên đột nhiên phản ứng lại, anh nhanh chóng xoay người, chạy đến bàn đọc sách, lấy tai nghe Mộc Tiểu Nhã mua cho từ trong ngăn tủ. Nhanh chóng lấy ra, sau đó đeo lên tai mình.

Bạch Xuyên nhắm hai mắt lại, nằm liệt trên ghế như vừa được cứu rồi. Nhắm hai mắt lại, trong thế giới của anh cũng chỉ có tiếng ca của Mộc Tiểu Nhã, trong đầu cũng chỉ có hình ảnh bọn họ ở trên sườn núi. Như vậy, anh sẽ không có cảm xúc mất khống chế.

Đây là... tức giận ư.

Cách một cái bàn, Mộc Tiểu Nhã lẳng lặng nhìn Bạch Xuyên. Đều nói cảm xúc của người tự kỷ vô cùng không ổn định, thường thường sẽ bởi vì một chút nguyên nhân không thể hiểu được mà phát giận. Nhưng ở cùng Bạch Xuyên thời gian dài như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy Bạch Xuyên phát giận. Hơn nữa nguyên nhân phát giận, còn rất đáng yêu.

Tai nghe phát xong một lần, cảm xúc của Bạch Xuyên cũng dần dần hòa hoãn lại, anh mở mắt ra, thấy Mộc Tiểu Nhã đang ở đầu kia của cái bàn.

"Tiểu Nhã." Bạch Xuyên buông tai nghe, biểu cảm vẫn rất ủy khuất.

"Ừm?" Mộc Tiểu Nhã đáp lời, cô rất tò mò lúc này Bạch Xuyên sẽ nói gì với mình.

"Em đã nói, nếu về sau em làm gì khiến tôi không thoải mái, thì có thể đồng ý với tôi một điều kiện, đúng không?" Bạch Xuyên có hơi khàn trương nhìn

Mộc Tiểu Nhã, sợ chuyện này Mộc Tiểu Nhã cũng quên mất hoặc cũng muốn đổi ý.

"Ừ." Mộc Tiểu Nhã gật đầu.

"Vây... vừa rồi tôi không thoải mái." Bạch Xuyên nói.

"Đã thấy." Nhưng anh không chế bản thân rất tốt.

"Tôi muốn ra yêu cầu." Bạch Xuyên đứng lý hợp tình nói.

"Anh nói đi."

"Chuyện hôm qua... không thể đổi ý." Ngữ khí của Bạch Xuyên tràn đầy bá đạo, "Đã đồng ý với tôi, đều không thể đổi ý."

"Được." Mộc Tiểu Nhã cười khẽ.

Quên đi, cũng không phải chỉ là bị vây xem thôi sao. Nếu thật sự không được, mình luyện da mặt dày thêm một chút là được.

Nghe thấy lời hứa hẹn, Bạch Xuyên rất cao hứng, anh và Mộc Tiểu Nhã cùng nhau bật cười, điểm bá đạo vừa rồi giống như *hoa quỳnh*[1] lướt qua, tiêu tán thật sâu trên má lúm đồng tiền.

[1] Hoa quỳnh chỉ nở vào ban đêm và tồn tại 3 – 4 tiếng là héo ngay, nó tượng trưng cho những gì đẹp đẽ nhưng ngắn ngủi.

□

Vì một nhạc đệm nho nhỏ như vậy nên tâm tình của Mộc Tiểu Nhã cả ngày nay đều rất tốt, thế cho nên linh cảm tăng gấp bội, hiệu suất làm việc tăng cao mạnh mẽ, còn phác thảo xong bản thiết kế của một tuần tới.

"Gần đây cậu bị *nữ thần Muse*[2] bám vào người à? Linh cảm thật tuyệt nha." Phương Hủy nhìn bản thảo thiết kế mới nhất của Mộc Tiểu Nhã nói, "Hôm nữa, tớ cảm thấy bản thiết kế này của cậu so với lúc đi học còn tốt hơn nhiều. So với cậu, bản thiết kế của tớ căn bản không lấy được tiền."

[2] Những nữ thần Muses là 9 người phụ nữ trẻ xinh đẹp tượng trưng cho: khoa học, văn học và nghệ thuật. Họ chính là nguồn cảm hứng sáng tác trong các tư liệu thơ nhạc của văn hóa Hy Lạp cổ xưa. Họ còn được coi là hiện thân của tri thức và nghệ thuật, đặc biệt là ca vũ, âm nhạc và văn học.

Mặc dù nói khi học đại học, thành tích của cô không kém Mộc Tiểu Nhã, nhưng cũng không xuất hiện sự chênh lệch lớn như vậy. Nếu nói linh cảm là dựa vào thiên phú vậy thì cô không thể nào so sánh trên phương diện này, ngay kể cả tiến độ hoàn thành bản thảo thiết kế, Mộc Tiểu Nhã cũng vượt qua cô quá nhiều. Thủ pháp thiết kế của Mộc Tiểu Nhã, ngắn gọn hơn, chuẩn xác hơn, khác biệt rất lớn với trước đây.

"Không phải trước đây tớ chuẩn bị đi du học à? Tớ sợ qua đó không theo kịp, cho nên đã học thêm vài khoá." Mộc Tiểu Nhã giải thích. Năng lực thiết kế bây giờ của cô là có được sau khi trải qua bốn năm mài giũa học tập mới luyện ra, dĩ nhiên sẽ mạnh hơn lúc còn học đại học.

"Được rồi, dù sao cậu càng ưu tú, tớ càng chiếm tiện nghi." Phương Hủy chỉ là kinh ngạc cảm thán với tiến bộ của bạn tốt một chút, có hâm mộ, nhưng không ghen ghét, "Đúng rồi, báo cáo tiêu thụ tuần đầu tiên đã có rồi, còn cao hơn mong đợi của chúng ta 10%."

"Thật sự?!" Mộc Tiểu Nhã vui mừng tiếp nhận bản báo cáo Phương Hủy đưa cho, những cái khác cũng không xem, nhìn thẳng đến chỗ lợi nhuận, "Mười vạn, chúng ta một tuần đã kiếm lời mười vạn tệ?"

"Nhìn cậu ngốc chưa kìa, chúng ta bây giờ mới có bao nhiêu. Tổng cộng mới có ba đôi giày, còn phải khấu trừ chi phí, lợi nhuận, lại chia một nửa cho cậu tớ. Cậu ngẫm lại đi, nếu trừ hết tất cả các khoản phí, ngay cả khi toàn bộ mặt tiền cửa hàng đều bán giày của chúng ta, cậu nói chúng ta có thể kiếm được nhiều hay ít?" Phương Hủy trước mặt Mộc Tiểu Nhã có vẻ vô cùng bình tĩnh, thật ra khi vừa nhận được bản báo cáo, biểu hiện của cô cũng chẳng khác Mộc Tiểu Nhã bao nhiêu.

"Thế này tớ đã rất thỏa mãn." Kiếp trước là nhà thiết kế, Mộc Tiểu Nhã cũng làm ra mấy đôi giày bán rất chạy, lúc ấy công ty cho tiền thưởng cao nhất cũng chỉ mới mười vạn. Bây giờ văn phòng mới của cô, một tuần đã có thể kiếm mười vạn, hơn nữa còn là lợi nhuận liên tục, vẫn bán thì vẫn luôn có.

"Tớ sẽ cố gắng hơn để có thể bắt kịp Bạch Xuyên." Mộc Tiểu Nhã kích động.

"Sao, Bạch Xuyên nhà cậu không nuôi cậu à?" Phương Hủy nheo mắt.

"Nuôi chứ, anh ấy nuôi tớ, tớ cũng nuôi anh ấy mà." Mộc Tiểu Nhã cười nói, "Vợ chồng hai bên kinh tế độc lập, hôn nhân mới có thể ổn định và hoà bình lâu dài nha."

"Sao, áp lực khi gả vào hào môn à?"

"Không phải..." Mộc Tiểu Nhã trả lời, "Chỉ là Tiểu Xuyên nhà tớ ưu tú như vậy, tớ cũng phải nỗ lực chứ."

"Không khoe ân ái sẽ chết à?" Phương Hủy không khỏi trợn trắng mắt.

"Khoe cũng vẫn chết, tại sao không khoe." Mộc Tiểu Nhã da mặt dày trả lời.

"Ồi! Nhìn tớ nỏ da gà cả người này." Phương Hủy vươn cánh tay ra trước mặt Mộc Tiểu Nhã, cho nhìn cánh tay nỏ da gà kia của mình.

Mộc Tiểu Nhã tức giận đập một cái.

"Cậu không sợ, cậu quá mức ưu tú, người khác nói Bạch Xuyên không xứng với cậu sao?" Phương Hủy trêu ghẹo nói.

"Không sợ, dù sao Bạch Xuyên cũng không hiểu." Về mặt này, Mộc Tiểu Nhã thật đúng là hoàn toàn không lo lắng. Đừng nói là nghị luận sau lưng Bạch Xuyên, ngay cả nói trước mặt anh, Bạch Xuyên nhà họ cũng lười phản ứng một câu.

"Thật bi thảm cho cái bệnh tự kỷ này, giỏi hơn thì bị nói thành *phức cảm ưu việt*[3]." Phương Hủy cảm thán.

[3] *Phức cảm thượng đẳng hay Phức cảm ưu việt (superiority complex) được từ điển tâm lý học của Hiệp hội tâm lý học Hoa Kỳ định nghĩa như sau: "Trong lý thuyết tâm lý học cá nhân của Alfred Adler, phức cảm thượng đẳng là ý nghĩ phóng đại của một người về khả năng và thành tích cá nhân xuất phát từ cảm giác tự ti quá lớn" (APA, 2019). Nói ngắn gọn thì đây là cảm giác "Tôi tốt hơn tất cả mọi người". Đây là một thuật ngữ được đề ra bởi chuyên gia tâm lý học Alfred Adler, người sáng lập trường phái tâm lý học cá nhân.*

Bạn đang đọc truyện *Chàng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trốn ra ngoài

Edit: Flanty

Tập đoàn Dật Phong

Astro Boy và bộ phận Kế hoạch cùng trở lại sau một cuộc họp, vốn thân thể đã cạn kiệt sau khi tăng ca, lúc này gần như đã lung lay sắp đổ. Mọi người trong bộ phận Nghiên Phát vừa mới thấy bộ dạng này của cậu ta thì biết ngay là bị tàn phá từ trong phòng hội nghị.

"Lão đại, thế nào rồi?" Các đồng nghiệp trong bộ phận Nghiên Phát đều mở to đôi mắt tròn, ôm tâm lý may mắn hỏi.

"Phát hành đúng hạn." Bốn chữ này, Astro Boy dường như nói ra với tất cả sức lực, "Bây giờ tôi sẽ từ chức, đừng ai cản tôi."

"Không được nha, nếu cậu đi rồi, tôi lại phải đi họp." Mập mạp vội vàng bám lấy Astro Boy, đánh chết cũng không cho anh ta đi từ chức. Astro Boy là *chủ quản*[1] của bộ phận Nghiên Phát, anh là phó chủ quản, nếu Astro Boy từ chức, anh chỉ có thể đi đầu. Anh cũng muốn từ chức lắm chứ, nhưng năm trước vừa mới mua nhà, áp lực vay tiền mua nhà rất lớn, nên không dám luôn.

[1] *Chủ quản: người chịu trách nhiệm quản lý công việc.*

"Không từ chức cũng được, cậu đi bảo Nhị thiếu tăng ca!" Tuy anh ta là chủ quản bộ phận Nghiên Phát, nhưng địa vị của Nhị thiếu ở bộ phận này vẫn là sự tồn tại đặc biệt, chẳng qua bởi vì tình trạng đặc thù của anh không thể làm công tác quản lý được, mới đem cái vị trí xúi quẩy này giao cho anh ta.

Tiền lương một tháng của anh ta nhiều hơn tên mập chết tiệt kia 5000, nhưng anh ta phải chịu không ít tra tấn đầy chứ.

"Tôi nào có bản lĩnh đấy." Bảo Nhị thiếu tăng ca, cẩn thận Nhị thiếu lại phát bệnh cho cậu xem.

"Bộ phận Kế hoạch nói muốn phát hành trò chơi vào ngày Thất Tịch, chẳng những bảo chúng ta phải hoàn thiện trò chơi đúng hạn, còn muốn chúng ta làm thêm một video quảng cáo trò chơi thật đẹp nữa." Astro Boy nói.

"Đây là muốn bức tử chúng ta à, điều chỉnh trò chơi đã làm không xong rồi, lại còn muốn thêm việc." Nghe được tin dữ, tiếng kêu thảm thiết vang lên trong văn phòng hết đợt này đến đợt khác.

"Bọn họ bảo chúng ta cố gắng tăng ca."

"Còn muốn tăng ca thế nào nữa, cuối tuần này, ngay cả thời gian về nhà thay quần áo cũng không có."

"Đúng vậy, mẹ tôi cũng quên mất tôi trông như thế nào rồi."

"Ngay cả con chó tôi nuôi cũng quên mất mùi của tôi rồi."

"Cậu còn có thời gian nuôi chó?"

"Lão đại, cậu bảo người của bộ phận Kế hoạch đến xem chúng ta mấy ngày nay sống thế nào đi."

"Tôi nói rồi, nhưng người của bộ phận Kế hoạch cũng nói, bảo là cùng nghiên cứu phát minh trò chơi, sao Nhị thiếu phong độ càng ngày càng đẹp trai, mà chúng ta nguyên một đám nhìn bần thủ như vậy, nguyên nhân chủ yếu là năng lực của chúng ta quá kém." Astro Boy bị phần. Luận về ăn nói, người trong bộ phận Nghiên Phát bọn họ nào phải đối thủ của bộ phận Kế hoạch, quả thực là khinh người quá đáng.

"Khinh người quá đáng, chúng ta có thể so với Nhị thiếu? Hội chứng bác học ai cũng có thể mắc chặc?"

"Gi mà càng ngày càng đẹp trai, chúng ta đây không phải chỉ là không có vợ hỗ trợ thôi sao?"

Mọi người càng nói càng chua xót, rồi sau đó cảm lòng không đầu nhìn vào trong văn phòng, chỉ thấy một hình bóng loáng thoáng sau cửa kính trong suốt, một thân thoải mái bình tĩnh, tư thái thong dong của Nhị thiếu thật sự làm người ta không ghen ghét không được.

Nhưng càng khó chịu hơn là, một người mắc bệnh tự kỷ không thích nói chuyện như vậy lại có một cô vợ vừa xinh đẹp lại còn ôn nhu.

Có lẽ oán niệm của mọi người thật sự quá mức mạnh mẽ, cho nên truyền đến được dây thần kinh cảm ứng của Bạch Xuyên khiến anh ma xui quỷ khiến nhìn ra bên ngoài. Nhưng Bạch Xuyên cũng chỉ là nhìn lướt qua mà thôi, anh không hề tò mò tại sao mọi người bên ngoài đều nhìn chằm chằm mình như thế, lại bình tĩnh rũ mắt xuống tiếp tục làm việc.

"Lão đại, thật ra nếu không phải Nhị thiếu đi hưởng tuần trăng mật, rồi về nhà đúng hạn gì đó, thời gian của chúng ta hẳn là đủ." Có người trong bộ phận Nghiên Phát phát hiện ra đầu sỏ gây ra một lượng lớn công việc cho bọn họ.

"Nói thì nói như vậy, nhưng cậu dám trách Nhị thiếu à?" Astro Boy hỏi.

"Chúng ta đương nhiên không dám, nhưng chúng ta không dám, người của bộ phận Kế hoạch chắc chắn cũng không dám."

"Cậu nói là..." Ánh mắt Astro Boy sáng lên, "Đề Nhị thiếu đi nói chuyện với bộ phận Kế hoạch."

"Không sai." Người nọ hung hăng gật đầu, cậu ta chính là có ý này, "Nhị thiếu thân phận siêu nhiên, xứng đáng là một đại BOSS, thậm chí Tổng giám đốc cũng có thể làm, bộ phận Kế hoạch thì tính là cái rắm gì."

"Nói không sai, nhưng làm thế nào chúng ta mới có thể khiến Nhị thiếu ra mặt nói chuyện với bộ phận Kế hoạch đây?"

Đúng vậy, làm sao mới có thể khiến Nhị thiếu ra mặt đây, Nhị thiếu chính là cái người nói với anh một lời anh cũng lười phản ứng lại một câu. Khiến anh ra mặt nói chuyện với người khác, đùa cái gì vậy.

"Tôi nghĩ ra rồi." Đứa bé lanh lợi Dư Tiền hưng phấn chạy tới hiến kế, "Vợ Nhị thiếu."

"Cụ thể đi." Astro Boy hỏi.

"Lão đại, cậu còn nhớ việc đoạt hoa hồng lần trước của Nhị thiếu không, chúng ta..." Dư tiền cứ như vậy đem kế hoạch của mình nói một lần. Astro Boy và Mập mạp nghe xong đều mang vẻ mặt mờ mịt.

"Đáng tin không?" Mập mạp hoài nghi.

"Lần trước phản ứng của Nhị thiếu với vợ các cậu cũng thấy được, các cậu có khi nào thấy Nhị thiếu linh hoạt như vậy không, tôi cảm thấy cách này rất hữu dụng. Mà vô dụng cũng không sao, chúng ta cứ thử xem, dù sao việc này trời biết đất biết chúng ta biết, Nhị thiếu cũng sẽ không nói với người ngoài." Bộ phận Nghiên Phát bọn họ ý vào việc Nhị thiếu mắc bệnh tự kỷ, ở trong văn phòng mắng to công ty vô số lần, cũng không truyền tới lỗ tai Tổng giám đốc, "Lão đại, nếu bộ phận Kế hoạch không nhượng bộ, hạng mục của chúng ta không thể hoàn thành đúng hạn, thành tích năm nay chắc mất hết."

"Được!" Chuyện liên quan đến tiền thưởng, Astro Boy lập tức cắn răng đồng ý.

Mười phút sau, Astro Boy nhìn email đã biên tập tốt, hạ quyết tâm nhận xuống, sau đó ba người quay đầu lại, nhìn chằm chằm phản ứng của Bạch Xuyên trong văn phòng.

Trong văn phòng, Bạch Xuyên đang chỉnh sửa chương trình bỗng nhiên bắn ra một cái cửa sổ, anh không như bình thường liếc mắt một cái thì tắt đi, mà là ngoác nhìn chằm chằm email vừa nhận được.

FROM Astro Boy: Nhị thiếu, có muốn làm chút gì đó cho Tiểu Nhã để khiến cô ấy vui vì anh mà vui vẻ không?

Cách một tấm cửa kính, Astro Boy khăn trương đến mức lòng bàn tay đều là mồ hôi: "Được chưa?"

"Quay lại, quay lại, Nhị thiếu trả lời rồi." Giọng Dư Tiền vừa phát ra, Astro Boy nhanh chóng nhận được email của Bạch Xuyên trong máy tính.

FROM Nhị thiếu: *Làm thế nào?*

"Mau mau, mau nói yêu cầu với Nhị thiếu." Mập mập kích động thúc giục.

Astro Boy nhanh chóng múa ngón tay trả lời: *Có thể nói cho anh, nhưng trước đó chúng ta phải đi họp đã.*

FROM nhị thiếu: *Được.*

"Bộp!" Ba người hoan hô thành tiếng, "Mau, mau gọi điện thoại cho bộ phận Kế hoạch, một giờ sau sẽ lại họp một lần nữa."

Một giờ sau, phòng họp.

Giám đốc bộ phận Kế hoạch Phong Duyên bước vào phòng họp, muốn nhìn xem bộ phận Nghiên Phát lại lấy cớ gì để làm chậm thời gian phát hành trò chơi. Phong Duyên cảm thấy người của bộ phận Nghiên Phát thật sự quá ngây thơ, bộ phận Nghiên Phát bọn họ không thể hoàn thành đúng hạn thì bị khấu trừ tiền thưởng, vậy nếu bộ phận Kế hoạch cho bộ phận Nghiên Phát lùi thời gian phát hành trò chơi lại, chẳng lẽ tiền thưởng quý này của bọn họ (*bộ phận Kế hoạch*) không bị trừ à?

Cho nên mặc kệ bọn họ nói gì, Phong Duyên đều hạ quyết tâm sẽ không thay đổi cuộc thời gian họp báo.

"Giám đốc Phong, tới rồi à." Astro Boy cười hi hi chào Phong Duyên.

"Giám đốc Đồng, hội nghị một giờ trước tôi đã nói qua... Nhị thiếu!" Phong Duyên đột nhiên nhìn thấy Bạch Xuyên ngồi ở đầu bàn hội nghị, nói với giọng kinh hoàng.

Sao Nhị thiếu lại đến?

"Giám đốc Phong, thật ra hội nghị này là Nhị thiếu đề ra, anh ấy có chuyện muốn nói với anh." Astro Boy cười ha ha.

"Nhị thiếu, anh tìm tôi?" Về mặt Phong duyên đầy hoài nghi, tập đoàn Dật Phong này có ai không biết, Nhị thiếu tuy có kỹ thuật lập trình cao siêu, cũng làm ở bộ phận Nghiên Phát, nhưng lại chưa bao giờ quản lý công việc.

Bạch Xuyên nhìn về mặt kinh ngạc của Phong Duyên, lạnh nhạt nói: "Thời gian phát hành, hai tuần sau."

"Nhị thiếu, thời gian này là... là do bộ phận Nghiên Phát các anh đặt ra." Sắc mặt Phong Duyên thay đổi, vội vàng giải thích.

"Thời gian phát hành, hai tuần sau." Bạch Xuyên mặc kệ thời gian này do ai định ra.

"Nhị thiếu, thật sự không thể hoãn lại, bộ phận Kế hoạch chúng tôi, đã bắt đầu làm tuyên truyền, giai đoạn trước đầu tư..."

"Thời gian phát hành, hai tuần sau!" Bạch Xuyên có chút không kiên nhẫn.

"Giám đốc Phong, Nhị thiếu tức giận rồi, tôi thấy việc vậy cứ quyết định như vậy đi." Astro Boy nhỏ giọng nhắc nhở, anh cũng sợ Nhị thiếu phát giận nha, nếu thật sự phát bệnh, anh và Phong Duyên đến trái cây cũng không có mà ăn đâu.

"Tôi..." Phong duyên còn có thể nói gì, anh ta có thể đối phó với Astro Boy, nhưng Nhị thiếu thì anh ta không dám.

Astro Boy thấy Phong Duyên ăn quả đắng, trong lòng không nhịn được cười, không cho Phong Duyên cơ hội nói nữa, lập tức dẫn Bạch Xuyên rời đi: "Nhị thiếu, họp xong rồi, chúng ta trở về đi."

Bạch Xuyên ừ một tiếng, không chút lưu luyến đứng dậy rời khỏi phòng họp, để lại Phong Duyên của bộ phận Kế hoạch đứng tại chỗ khóc không ra nước mắt.

Hai người trở lại bộ phận Nghiên Phát, vừa vào cửa, Astro Boy lập tức vung tay lên trời, biểu hiện bọn họ thành công, mọi người lập tức cùng nhau vỗ tay hoan hô.

"Các cậu không biết đâu, Nhị thiếu chỉ ngồi xuống đó thôi, mớ mồm liền nói, thời gian phát hành hoãn lại hai tuần sau, Phong Duyên kia nghe xong, rầm cũng không dám thà. Cái gì mà quy định công ty, tổn thất kinh tế, đánh giá hiệu suất, một câu cũng chưa dám đề cập đến." Astro Boy chỉ cảm thấy vô cùng đắc ý, "Thật là sung sướng, ha ha ha..."

"Phương pháp." Bạch Xuyên đánh gãy lời Astro Boy, họp xong rồi, anh muốn biết cách có thể khiến Tiểu Nhã vì anh mà cao hứng.

"A, phương pháp... phương pháp..." Astro Boy bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, xoay người vỗ vào người Mập mập và hỏi, "Đồ tôi bảo cậu mua đâu?"

"Đây này." Mập mập vội vàng lấy một hộp chocolate đóng gói đẹp mắt từ trong ngăn kéo ra đưa cho. Vừa rồi anh ta phải chạy sang trung tâm thương mại bên cạnh mua chocolate thủ công.

Astro Boy tiếp nhận, sau đó nhét vào tay Bạch Xuyên: "Nhị thiếu, chocolate này là loại bạn gái tôi thích ăn nhất, nghe nói chỉ cần là nữ sinh thì đều thích ăn chocolate này. Anh cầm đi, tặng cho vợ anh, cô ấy khẳng định rất cao hứng."

Bạch Xuyên nhìn chocolate trong tay, bất mãn nhăn mày: "Cũng chỉ là tặng đồ?"

Bạch Xuyên hơi thất vọng, chỉ là tặng đồ thôi sao? Trước kia không phải anh chưa từng tặng, Tiểu Nhã tuy nhận được quà thì rất vui, nhưng niềm vui này là bởi vì nhận được quà chứ không phải bởi vì anh.

Thấy biểu cảm này của Bạch Xuyên, trong lòng Astro Boy không khỏi lộp bộp một cái. Nhị thiếu không hài lòng ư? Không được, phải nghĩ biện pháp khắc phục.

"Đương nhiên... không chỉ là tặng quà. Chocolate này chỉ là *dệt hoa trên gấm*[2], nếu đi tay không thì không ổn." Astro Boy đột nhiên nhanh trí nói, "Nhị thiếu, anh đã đi đón vợ tan tầm bao giờ chưa?"

[2] Dệt hoa trên gấm: làm tôn lên một cái gì đã có sẵn, dựa vào cái đã có sẵn để mà làm/vì với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

Bạch Xuyên thành thật lắc đầu.

"Đúng vậy." Astro Boy vỗ đùi, "Nhị thiếu, lần trước khi vợ anh tới đón anh tan tầm, khi đó có phải anh rất cao hứng không?"

Bạch Xuyên gật đầu.

"Cho nên nha, anh cũng đến đón cô ấy tan làm, cái này gọi là có đi có lại. Hơn nữa còn không thể nói trước, phải tạo kinh hỉ." Astro Boy nói.

Bạch Xuyên cẩn thận nghĩ lại một chút, ngày đó Tiểu Nhã bỗng nhiên đến đây, khi anh từ trong văn phòng nhìn ra ngoài thấy Tiểu Nhã, thật sự lúc đó anh vô cùng vui vẻ. Như vậy nếu mình cũng đến đón Tiểu Nhã tan tầm, Tiểu Nhã bỗng nhiên thấy mình, có phải cũng sẽ vui mừng như thế không?

Trong mắt Bạch Xuyên tràn đầy vui vẻ, anh ôm hộp chocolate, xoay người ra khỏi văn phòng.

Sau khi Bạch Xuyên rời đi không lâu, việc anh bỗng nhiên mở cuộc họp kinh động đến Tổng giám đốc. Biết tin, Bạch Tranh trực tiếp đến bộ phận Nghiên Phát, đang muốn hỏi một chút vì sao Bạch Xuyên bỗng nhiên mở họp, anh lại phát hiện Bạch Xuyên căn bản không có trong văn phòng.

"Bạch Xuyên đâu?" Không nhìn thấy người, âm thanh của Bạch Tranh lập tức trầm xuống.

"Nhị thiếu, Nhị thiếu anh ấy tan tầm rồi?" Astro Boy không nghĩ tới việc Tổng giám đốc đột nhiên qua đây, nom nớp lo sợ trả lời.

"Tan tầm, bây giờ mới có ba giờ, nó xuống làm cái gì chứ?" Bạch Tranh chất vấn, ý thức về thời gian của Bạch Xuyên rất mạnh, chưa bao giờ tan làm sớm.

"Nhị thiếu, đi...đi đón vợ tan tầm." Astro Boy trả lời.

Bạch Tranh nhún mày, suy nghĩ một chút, trực tiếp gọi cho tài xế dưới lầu: "Nhị thiếu có dùng xe không?"

"Không có ạ, Nhị thiếu không phải đều đúng giờ mới tan tầm sao?" Tài xế phụ trách trả lời.

Sắc mặt Bạch Tranh biến đổi, lập tức cúp điện thoại, trực tiếp gọi cho Bạch Xuyên. Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu, nhưng tiếng chuông lại phát ra từ văn phòng nhỏ phía sau lưng Bạch Tranh.

Tiểu Xuyên không mang điện thoại?!

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi Mộc Tiểu Nhã lên đại học thì rất hiếm khi về nhà, cho dù là cuối tuần cũng không trở về.

Bạch Xuyên đợi hết ngày này qua ngày khác, vẫn luôn không đợi được Mộc Tiểu Nhã, vì vậy anh đã dưỡng thành thói quen tìm Mộc Tiểu Nhã trên bản đồ.

"Học viện thiết kế Văn Thành." Bạch Xuyên nhìn ký hiệu của trường học trên bản đồ, một lần lại một lần nhìn, chậm rãi nhớ kỹ cả tấm bản đồ.

Lời của editor: Hẹn gặp lại vào mừng 10 nha các tình yêu ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Anh đến đón em tan làm

Edit: Flanty

Lữ Dương vội vã chạy xuống khu an ninh ở dưới lầu, nhìn thấy Bạch Tranh đang đi qua đi lại trước cửa toà nhà, ngay cả thở cũng không dám, gấp không chờ nổi mà báo cáo: "Tổng giám đốc, Nhị thiếu ra ngoài lúc 2 giờ 51 phút."

"Gọi xe không?" Bạch Tranh truy hỏi.

"Không có, Nhị thiếu đi bộ theo hướng kia." Lữ Dương chỉ vào bên phải đường cái, "Sau khi đi vào đường Tam Nam, hệ thống camera của toà nhà chúng ta không nhìn thấy được nữa."

"Tiểu Xuyên không mang điện thoại, cũng không cầm tiền." Bạch Tranh bực bội bấm một quyền lên chiếc xe thương vụ trước mặt, "Đảm bảo vệ kia làm cái gì mà không biết? Một người cũng không nhìn được."

"Tổng giám đốc anh đừng vội, khẳng định là Nhị thiếu đi tìm Nhị thiếu phu nhân." Lữ Dương an ủi. Nhưng trong lòng anh ta cũng biết, việc này thật đúng là không thể trách nhóm bảo vệ được, mấy năm nay Nhị thiếu ở công ty, thời gian tan làm mỗi ngày so với mấy móc còn chuẩn hơn, lại nói những người trong toà nhà này đều là người làm công bình thường, nếu không có việc gì đột phát, bảo an sẽ không nhìn chăm chăm vào máy theo dõi.

"Từ chỗ này đến văn phòng của Mộc Tiểu Nhã, lái xe cũng phải mất nửa giờ, Tiểu Xuyên đi bộ thế nào?"

"Tổng giám đốc, Nhị thiếu thông minh như thế, chắc sẽ không có việc gì đâu."

"Nó ngoại trừ học toán tốt, những mặt khác đều ngu ngốc, đi ra ngoài cũng không nói chuyện với ai, cậu còn dám khẳng định nó sẽ không có việc gì?"

"Tổng giám đốc, trí nhớ của Nhị thiếu rất tốt, anh ấy chắc chắn nhớ rõ đường đến chỗ Nhị thiếu phu nhân. Chúng ta lái xe dọc ven đường, khẳng định có thể tìm thấy." Lữ Dương đề nghị.

Bạch Tranh dần dần bình tĩnh lại, anh nhìn đồng hồ, phân phó: "Bây giờ là 3 giờ 16 phút, Tiểu Xuyên mới ra ngoài được 25 phút, cậu sắp xếp bảo an toà nhà, tài xế, xe hơi, xe đạp, tất cả cùng đi đến chỗ Mộc Tiểu Nhã, tìm hết các đường cho tôi."

"Vâng, tôi lập tức sắp xếp." Lữ Dương quay đầu chạy đi phân phó.

Bạch Tranh kéo cửa xe bước vào, vừa khởi động vừa gọi cho Mộc Tiểu Nhã.

"Xin chào?" Điện thoại nhanh chóng kết nối.

"Mộc Tiểu Nhã." Bạch Tranh lái xe, ánh mắt không ngừng tìm kiếm ở cả hai bên đường. Mặc dù biết rõ Bạch Xuyên đã rời đi gần nửa giờ, không có khả năng còn ở gần công ty, nhưng anh vẫn không dám bỏ qua bất kỳ bóng người nào trên đường.

"Anh cả?" Giọng nói Mộc Tiểu Nhã có chút kinh ngạc.

"Tiểu Xuyên có gọi cho em không?"

"Không có, không phải Tiểu Xuyên đang đi làm ư?"

"Nó đi tìm em, nói muốn đón em tan tầm." Ánh mắt Bạch Tranh u ám, ngay cả Mộc Tiểu Nhã cũng không biết sao?

"Anh ấy muốn tới đón em tan tầm? Để em gọi cho anh ấy hỏi một chút."

"Đừng gọi, nó quên mang điện thoại."

"Cái gì?!" Theo âm thanh sợ hãi của Mộc Tiểu Nhã truyền đến, còn có tiếng vật nào đó rơi xuống đất. Đầu kia của điện thoại trầm mặc một hồi lâu, Mộc Tiểu Nhã mới run rẩy hỏi lại lần nữa, "Anh cả, anh gọi cho em, có phải là không tìm thấy Tiểu Xuyên không?"

"... Nó không mang di động, cũng không ngồi xe anh sắp xếp cho, là đi ra ngoài một mình." Bạch Tranh không giấu giếm.

"Anh... Anh ấy đã đi bao lâu, em... em đi tìm anh ấy." Âm thanh run rẩy của Mộc Tiểu Nhã đã chuyển thành khóc nức nở.

Phía trước có một cái đèn đỏ, Bạch Tranh thiếu chút nữa không kịp phanh lại. Bản thân anh cũng lo lắng, nhưng anh cũng không quên an ủi Mộc Tiểu Nhã ở đầu kia: "Em đừng vội, anh đã cho tài xế và bảo an công ty đi dọc theo đường đến chỗ em tìm rồi. Em cứ đợi trong phòng làm việc, tìm được rồi anh sẽ đưa nó đến đó. Em đừng chạy loạn, Tiểu Xuyên đang tìm em."

"Được." Mộc Tiểu Nhã thở hỗn hển, "Anh cả, đường về nhà anh cũng cho người tìm đi, cũng có khả năng Tiểu Xuyên về nhà."

"Sẽ không, nó nói đi tìm em, vậy thì nhất định sẽ đi tìm em." Bạch Xuyên chấp nhất thế nào, không ai có thể hiểu hơn gia đình anh.

"VẬY... VẬY anh tìm theo bản đồ, Tiểu Xuyên nhớ rõ bản đồ, nhất định là anh ấy đi dọc theo hướng bản đồ chỉ đến chỗ em."

"Anh biết." Bạch Tranh cúp điện thoại, điều chỉnh máy hướng dẫn, bắt đầu chậm rãi di chuyển dọc theo đường cái với tốc hai mươi km.

"Mộc Mộc, cậu sao vậy?" Phương Hủy mới từ công ty quảng cáo trở về, trong tay ôm một đồng tranh tuyên truyền đi về phía phòng làm việc, thật xa đã thấy Mộc Tiểu Nhã hốc mắt đỏ hồng đứng trước cửa.

"Phương Hủy, Tiểu Xuyên, Tiểu Xuyên không tìm thấy." Thấy Phương Hủy, Mộc Tiểu Nhã vẫn luôn cố nén nước mắt, lập tức chảy xuống.

"Cái gì?" Phương Hủy choáng váng ngay tại chỗ.

"Bạch Tranh vừa mới gọi điện thoại đến đây, nói Tiểu Xuyên cả điện thoại lẫn tiền cũng không mang, một mình ra khỏi công ty, nói muốn tới đây đón tớ tan tầm." Mộc Tiểu Nhã hoang mang lo sợ, "Cậu nói xem, đường xa như thế, Tiểu Xuyên có thể xảy ra chuyện gì không?"

"Trước cậu đừng khóc, cậu..." Phương Hủy "ôi chao" một tiếng, quay đầu gọi Tiểu Tân, sau khi Tiểu Tân chạy đến thì ném tập tranh trong tay mình qua đó, quay đầu ôm lấy Mộc Tiểu Nhã, an ủi, "Không có việc gì, cậu không cần dọa bản thân. Bạch Xuyên mắc hội chứng bác học, chỉ số thông minh cao hơn người thường rất nhiều, nhiều đồ vật anh ấy xem một lần là có thể nhớ rõ. Vậy nhất định anh ấy cũng có thể nhớ rõ đường tới chỗ chúng ta, chắc chắn anh ấy sẽ không đi lạc. Chỉ một lát, chỉ một lát thôi anh ấy sẽ tới đây."

"Từ tập đoàn Dật Phong đến chỗ chúng ta, gần hai mươi km, trên đường có nhiều ngã tư như vậy, lại nhiều người xa lạ như thế, lại nhiều xe như thế..." Mỗi một tình hình được nói ra, sắc mặt Mộc Tiểu Nhã lại trắng thêm một chút, "Tiểu Xuyên anh ấy không thích nói chuyện, cũng không thích nghe người khác nói chuyện, tớ không biết anh ấy có nhìn thấy đèn giao thông không, anh ấy..."

"Mộc Mộc, Mộc Mộc, Mộc Tiểu Nhã!" Phương Hủy gất gao túm lấy bả vai Mộc Tiểu Nhã, dường như là phải hét lên, "Cậu bình tĩnh lại cho tớ."

"Huỷ Huỷ, tớ sợ hãi." Giọng nói của Mộc Tiểu Nhã tràn đầy bất lực.

"Bạch Xuyên không phải muốn tới đón cậu tan tầm hay sao? Vậy cậu phải ở đây chờ anh ấy. Anh ấy thích cậu như vậy, nhất định sẽ đến đâu, cậu phải tin tưởng anh ấy." Phương Hủy liều mạng an ủi, nhưng cô cũng biết, đối với một người mắc bệnh tự kỷ mà nói, đi bộ 20km trong thành phố rắc rối phức tạp là rất đáng lo ngại.

"Đúng vậy, chị Mộc Mộc, trị an xã hội của chúng ta tốt như vậy, chồng chị chắc chắn sẽ không sao đâu." Ở một bên nghe xong, Tiểu Tân cũng theo đó an ủi.

"Tiểu Tân, không phải cậu có xe điện sao, cậu đi xe điện theo đường đến tập đoàn Dật Phong đi, tớ chuyển ảnh chụp Bạch Xuyên sang điện thoại cậu, tìm được rồi thì gọi điện thoại cho tớ." Mộc Tiểu Nhã không thể yên tâm, chỉ có thể bảo Tiểu Tân đi tìm.

"Được, tớ lập tức đi." Tiểu Tân thả đồ trong tay xuống, cầm chìa khóa lên xe điện rồi đi.

"Mộc Mộc, chúng ta đi vào chờ." Phương Hủy muốn đưa Mộc Tiểu Nhã vào trong.

"Không, tớ chờ ở đây." Mộc Tiểu Nhã đẩy Phương Hủy ra, ngồi trên bậc thang trước phòng làm việc, ôm đầu gối nhìn thẳng về phía giao lộ.

Phương Hủy bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Mộc Tiểu Nhã.

Đợi gần một giờ, các cô không chờ được Bạch Xuyên đến, cũng không chờ được điện thoại của Tiểu Tân, mà là chờ được Bạch Tranh.

Bạch Tranh từ trên xe bước xuống, nhìn Mộc Tiểu Nhã kích động từ bậc thang xông tới, trực tiếp kéo cửa xe ra nhìn tình hình bên trong, vốn dĩ muốn hỏi một câu, cuối cùng một lời cũng không nói ra được.

Còn hỏi cái gì, nếu Tiểu Xuyên ở chỗ này, cô ấy cũng sẽ không thành cái dạng này.

"Không tìm được sao?" Mộc Tiểu Nhã chưa từ bỏ ý định nhìn Bạch Tranh.

"..." Nhìn Mộc Tiểu Nhã như thế, Bạch Tranh đành phải an ủi, "Em đừng quá lo lắng, Tiểu Xuyên cũng không phải lần đầu tiên ra ngoài một mình, hẳn là... sẽ không có việc gì."

Đúng vậy, Bạch Xuyên lớn như vậy, đây cũng không phải lần đầu anh ra cửa một mình. Nói gần, ngay kể cả lần đó anh đi tìm Mộc Tiểu Nhã cầu hôn, cũng là anh ra ngoài một mình. Nói xa, Bạch Xuyên khi còn nhỏ cũng đã vài lần trốn ra ngoài.

Tuy mỗi lần đều an toàn trở về, nhưng rốt cuộc thì Bạch Xuyên cũng không giống người bình thường, ngay cả khi một vạn lần an toàn trở về, bọn họ cũng không dám yên tâm một vạn lần một lần trốn đi.

"Anh nói rất đúng, Tiểu Xuyên thông minh như thế, anh ấy chắc chắn có thể tìm tới đây." Mộc Tiểu Nhã tự mình an ủi, xoay người ngồi lại chỗ bậc thang một lần nữa.

Bạch Tranh thở dài, trở lại xe, định quay đầu xe tiếp tục đi tìm.

"Huỷ Huỷ, lái xe nửa giờ, đi bộ thì phải mất bao lâu mới có thể đến?" Mộc Tiểu Nhã ngồi trên bậc thang rầu rĩ hỏi Phương Hủy.

"Chắc hơn ba giờ." Nếu tính đúng theo tốc độ đi 6 km một giờ, 20 km cũng xấp xỉ ba giờ.

"Tiểu Xuyên đã đi một tiếng rưỡi rồi, tớ lại chờ một tiếng rưỡi nữa, Tiểu Xuyên có phải sẽ tới đây không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Ừ." Ngoại trừ gât đầu, Phương Hủy không biết nên nói thế nào.

Hai ngày trước cùng bọn họ đi xem phòng mới, lúc ấy cô vừa mừng vừa vui, vui mừng vì mặc dù Bạch Xuyên không đủ hoàn mỹ, nhưng nhìn Mộc Tiểu Nhã thực sự rất hạnh phúc. Nhưng lúc này, nhìn Mộc Tiểu Nhã thất hồn lạc phách, Phương Hủy cực kỳ khó chịu.

Bạn đời hẳn là sự tồn tại hỗ trợ lẫn nhau, nhưng Bạch Xuyên, một người tự kỷ ngay cả ra ngoài cũng khiến cho người khác lo lắng. Nhà Mộc Mộc, chỉ có thể dựa vào bản thân cô ấy. Có bao nhiêu thích, thì cũng có bấy nhiêu trầm trọng.

Thời gian lại trôi qua nửa giờ, Tiểu Tân đi xe điện đã trở lại, cậu ta lắc lắc đầu, không thu hoạch được gì. Biết Bạch Xuyên còn chưa tìm được, cậu ta cái gì cũng không nói, lại lần nữa quay đầu đi tìm.

Hai mươi phút sau, Bạch Tranh đã đi xong một vòng nữa trở về, anh thấy Mộc Tiểu Nhã vẫn ngồi xồm trên bậc thang như cũ, có hơi không dám đi qua.

"Tổng giám đốc, những người ra ngoài đều đã trở lại, cũng chưa tìm được." Lữ Dương nói trong điện thoại, "Nếu không, chúng ta báo cảnh sát đi."

"Đừng nóng vội, lại chờ một giờ nữa." Nếu Bạch Xuyên tới tìm Mộc Tiểu Nhã, vậy thì chắc chắn sẽ đến trong một giờ nữa. Anh đã chạy đi chạy lại hai vòng, từ tập đoàn Dật Phong đến đây đường đều thông suốt, chứng tỏ trên đường không có phát sinh bất luận sự cố giao thông ngoài ý muốn nào. Chỉ cần không phải là Tiểu Xuyên có ý muốn ra ngoài, cho dù là đi lạc, lấy tài lực của Bạch gia bọn họ cũng có thể tìm trở về.

Tự mình an ủi xong, Bạch Tranh cúp điện thoại, sau đó bực bội châm một điếu thuốc. Anh hút đứt quãng, ngay khi điếu thuốc lá sắp hết, ánh mắt anh lơ đãng đảo qua kính chiếu hậu, sau đó đồng tử bỗng nhiên co rút.

Tiểu Xuyên? Hình như anh vừa nhìn thấy Tiểu Xuyên?

Bạch Tranh không thể tin được kéo cửa xe ra, ở một đầu xe, anh trở mắt nhìn Bạch Xuyên từ đầu xe bên kia... đi qua.

Lúc này Bạch Xuyên cả người đều là mồ hôi, gương mặt bị phơi đỏ bừng, trong tay cầm một hộp quà cột dây lụa màu tím, bước chân có chút hấp tấp đi về phía trước, khi ánh mắt anh chạm đến Mộc Tiểu Nhã đang ngồi trên bậc thang, nháy mắt toả ra ánh sáng.

Ánh sáng này, ngăn cản âm thanh vừa muốn hét lên của Bạch Tranh. Anh nhìn theo hướng đi của Bạch Xuyên, lặng lẽ nhìn chăm chú.

Mộc Tiểu Nhã cũng nhìn thấy Bạch Xuyên, cô kích động đứng dậy, lao đảo chạy về phía Bạch Xuyên.

"Tiểu Xuyên!" Mộc Tiểu Nhã hưng hăng nhào vào lồng ngực Bạch Xuyên, đâm cho Bạch Xuyên phải lùi lại phía sau hai bước, hai người suýt nữa cùng nhau ngã xuống đất.

"Tiểu Nhã, tôi tới đón em tan làm." Bạch Xuyên nhìn đồng hồ, bây giờ là 5 giờ 20 phút, anh đã đến trước khi Tiểu Nhã tan tầm.

Mộc Tiểu Nhã cắn răng, nỗ lực không cho âm thanh nức nở của mình chạy ra khỏi khớp hàm, cô gắt gao ôm Bạch Xuyên, không cho anh nhìn thấy bộ dạng khốc thủ thít của bản thân.

"Tôi đột nhiên tới đón em tan tầm, em cao hứng không?" Vì muốn tạo ra kinh hi, anh đã không nói trước với Tiểu Nhã.

"Cao hứng, sao bỗng nhiên anh tới?" Mộc Tiểu Nhã không ngừng lau nước mắt, cố gắng làm mình trông thật ngạc nhiên và vui mừng.

"Tôi còn mang theo chocolate, em xem." Bạch Xuyên giật giật, muốn đưa hộp chocolate cho cô nhìn.

"Đừng nhúc nhích, để em ôm một lát." Nước mắt vẫn chưa kịp lau khô, hốc mắt vẫn còn hồng, Mộc Tiểu Nhã không muốn để Bạch Xuyên nhìn thấy mình như vậy.

Bạch Xuyên đã cố ý gạt mình để tới đây, nếu để cho anh biết mình khóc, vậy thì ba giờ đi đường để tạo ra kinh hi của Bạch Xuyên không phải đã hồng bết rồi sao. Anh dụng tâm như vậy, Mộc Tiểu Nhã thật sự không đành lòng phá hủy. Cô chỉ có thể gắt gao ôm Bạch Xuyên, ở nơi anh không nhìn thấy dùng sức khóc, chờ khóc đủ rồi, tâm trạng bình tĩnh lại, cô mới buông người ra.

Bạch Xuyên ngoan ngoãn đứng đấy, mãi cho đến Mộc Tiểu Nhã ôm đủ rồi, buông lỏng ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mộc Tiểu Nhã mới gơ chocolate lên như dâng vật quý: "Astro Boy nói, em nhất định sẽ thích ăn."

Trên tay Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã kéo nơ con bướm xinh đẹp ra, mở nắp hộp, để lộ một khối lớn chocolate màu đen.

"Đều chảy nước rồi." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Tại sao lại như vậy?"

"Không sao, chúng ta mang về nhà, cho vào tủ lạnh, đông lạnh lên thì lại có thể ăn rồi."

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu.

"Anh xem anh đi, cả đầu toàn là mồ hôi, mặt cũng đã bị phơi đỏ rồi."

"Tôi đi ba giờ, trên đường rất nóng."

"Vất vả."

"Không vất vả." Bạch Xuyên ngậy ngốc cười, cảm thấy vô cùng mỹ mãn với việc tạo ra kinh hi của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Em sợ cái gì?

Edit: Flanty

"Tiểu Xuyên, nghe nói hôm nay con đi đón Tiểu Nhã tan tầm?" Vào bữa tối, Lý Dung ra vẻ thong dong nhắc tới chuyện này.

Việc Bạch Xuyên một mình ra khỏi công ty không mang theo điện thoại, Bạch Tranh cũng không thông báo trước cho bà, bà chỉ biết chuyện sau khi Bạch Xuyên đã được tìm thấy. Mặc dù bà không cảm nhận được nỗi sợ hãi như trước, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng.

Trước kia Bạch Xuyên cũng đi lạc, không thật ra không thể nói là đi lạc, chỉ là Bạch Xuyên một mình đi ra ngoài, ai cũng không biết anh đi nơi nào mà thôi. Lúc ấy bà sẽ đứng ngồi không yên, sẽ nôn nóng sợ hãi, chờ sau khi tìm được Bạch Xuyên rồi, bà sẽ chảy nước mắt ôm Bạch Xuyên để về sau anh không cần ra ngoài một mình nữa. Nhưng lúc này đây, bà lại vô cùng bình tĩnh, dường như Bạch Xuyên chỉ là một người bình thường, một người ra cửa không khiến ai phải bận tâm.

"Mẹ, chuyện lần này, không cần nhắc đến với Tiểu Xuyên." Đây là lời Bạch Tranh dặn dò bà và chồng sau khi trở về. Lý Dung không hiểu vì sao, nhưng bà biết từ trước đến nay Bạch Tranh làm việc đều ổn trọng, nói như vậy thì chắc chắn anh có lý do, vì thế bà cũng không hỏi nhiều, chỉ thuận miệng nhắc đến trên bàn ăn thôi.

"Dạ." Dường như tâm tình Bạch Xuyên không tồi, trả lời rất nhanh chóng.

"Sao bỗng nhiên con lại nghĩ đến việc đi Tiểu Nhã tan tầm?" Lý Dung lại hỏi.

"Tiểu Nhã bỗng nhiên nhìn thấy con, sẽ rất vui vẻ." Vừa rồi Tiểu Nhã cao hứng ôm lấy anh không buông, từ nhỏ đến lớn, Tiểu Nhã chưa từng chủ động ôm anh, lại còn ôm quá lâu như vậy.

Một Tiểu Nhã mỉm cười nhìn Bạch Xuyên, dùng ánh mắt để khẳng định sự kinh hi mà anh tạo ra.

Mọi người Bạch gia nhìn tương tác giữa hai người, nhất thời vừa vui mừng lại vừa cảm khái. Bọn họ vui mừng vì sự chuyển biến của Bạch Xuyên, rồi lại sợ sự thay đổi này sẽ mang đến càng nhiều những nguy hiểm không xác định. Các quy củ trước đó của Bạch Xuyên đã làm cho cả tâm hồn và thể xác họ mệt mỏi, huống chi hiện tại...

"Tiểu Xuyên, em đã đi qua những con đường nào?" Bạch Tranh tò mò hỏi. Anh đã phái mấy chục người ra ngoài tìm, ngay cả chính bản thân cũng đích thân tìm kiếm hai vòng, có thể nói là anh đã tìm kiếm trên đoạn đường 20 km kia rất nhiều lần, nhưng sự thật là không một ai có thể nhìn thấy bóng dáng Bạch Xuyên.

"Rất nhiều đường." Ba chữ đơn giản, khái quát ba giờ đi đường. Trên thực tế, ngoại trừ với Một Tiểu Nhã, khi Bạch Xuyên nói chuyện với những người khác, từ trước đến nay đều là lời ít mà ý nhiều.

"Tiểu Xuyên, anh nói kỹ càng tí mi đi, em cũng rất tò mò anh đến như thế nào. Ba giờ, trên đường đi anh có gặp phải chuyện gì hay không?" Một Tiểu Nhã muốn hiểu rõ những con đường mà Bạch Xuyên đã đi qua, nếu hiểu được thì nếu tương lai phát sinh tình huống như thế sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn rất nhiều.

"Được." Bạch Xuyên buông dưa, bắt đầu nhớ lại hành trình đi đường của mình, "Tôi ra khỏi công ty, rẽ phải, vào đường Tam Nam, đi đến ngã tư Phố Hoa thì rẽ trái, sau đó đi thẳng tới đường Gió Thu, tiếp theo đi đến đường Thượng Đức, lại tiếp tục đi đến đường Thanh Dương..."

Bạch Xuyên nói từng tên đường một, những con đường đó có cái Bạch Tranh biết, có cái Bạch Tranh không biết. Nhưng điều này cũng khiến anh hiểu vì sao mình phải nhiều người đi như vậy mà vẫn không tìm thấy Bạch Xuyên. Từ Dật Phong đến văn phòng của Mộc Tiểu Nhã, tình hình giao thông cũng không phức tạp, lái xe dọc theo đường Tam Nam ra đến đường Minh Hải, đi thêm 5 km vào đường Quan Triều. Rõ ràng chỉ cần chạy ba con đường là đã đến, Bạch Xuyên lại đi qua hơn 10 con đường khác nhau.

"Anh nói đi như vậy gần hơn sao?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Ừ, đi như vậy, có thể tiết kiệm 5 km." Một lần sau khi đi qua phòng làm việc của Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên lặng lẽ tính toán khoảng cách giữa hai người trên bản đồ, và cũng tự nhiên mà tính ra con đường ngắn nhất đến đó.

Bạch Xuyên hơi ngira đầu, giống như đang cầu khích lệ, Mộc Tiểu Nhã phối hợp gấp một miếng thịt kho tàu cho anh.

"Em cũng ăn." Bạch Xuyên học theo cũng gấp cho Mộc Tiểu Nhã một miếng.

Ăn xong bữa tối, Mộc Tiểu Nhã tìm cơ hội Bạch Xuyên trở về phòng trước. Chờ Bạch Xuyên rời đi, Mộc Tiểu Nhã đột nhiên đứng lên khỏi chỗ ngồi, cúi đầu thật sâu trước cha mẹ Bạch: "Ba mẹ, con xin lỗi."

"Tiểu Nhã, con làm gì vậy?" Cha mẹ Bạch sợ hãi đứng dậy.

"Chuyện hôm nay, đều là vì con. Tiểu Xuyên vì muốn tạo kinh hi cho con nên mới không nói gì đã chạy ra khỏi công ty." Chuyện này, người nhà họ Bạch không trách cứ cô, họ không đề cập đến, nhưng Mộc Tiểu Nhã lại không thể nào giả vờ như không biết.

"Đứa nhỏ này, con nói cái gì đấy, việc này con cũng không biết trước mà." Lý Dung khuyên giải.

"Nhưng nếu không phải vì con, Tiểu Xuyên sẽ không như vậy." Nếu không phải vì cô, Bạch Xuyên sẽ giống như trước kia, đi làm rồi tan tầm, anh sẽ không phải không nói một tiếng đã chạy ra ngoài. Đổi lại, nếu con của cô đi lạc, ngay cả khi cô biết rằng cô không thể đổ lỗi cho người khác, nhưng lúc này vẫn sẽ không nhận được mà giận chó đánh mèo. Hướng chỉ, chuyện này lại liên quan trực tiếp đến cô.

"Tiểu Nhã, con đừng đem việc này mang vác lên người mình, muốn trách cũng sẽ không tới lượt con, Bạch Tranh mới là người đầu tiên phải chịu trách nhiệm." Bạch Quốc Du bỗng nhiên lên tiếng.

Bạch Tranh nhìn cha mình, không nói gì.

"Nhìn cái gì mà nhìn, thời gian đi làm, không phải con nên là người nhìn chăm chăm Tiểu Xuyên sao?" Bạch Quốc Du trừng mắt nhìn con trai.

"Vâng, là con sai." Bạch Tranh cũng không cãi cò, dứt khoát thừa nhận sai lầm.

"Nhưng..."

"Nhưng sao?" Bạch Tranh ngắt lời Mộc Tiểu Nhã.

Hôm nay, anh dọc theo đường đi tìm kiếm hai lần, mặc dù lý trí nói với anh rằng, chuyện này không thể trách Mộc Tiểu Nhã, nhưng trong tiềm thức anh vẫn rất bất mãn với Mộc Tiểu Nhã. Giống như cô nói, nếu không phải bởi vì cô, Tiểu Xuyên căn bản sẽ không có ý tưởng ra ngoài một mình. Anh nghĩ như thế, anh tin rằng cha mẹ mình cũng nghĩ như thế. Chẳng qua họ là những người có lý trí, ngay cả khi tiềm thức họ cho là như vậy, nhưng lý trí vẫn sẽ thành công trấn áp sự bất mãn này xuống.

Cũng may lần này Tiểu Xuyên không có việc gì, hơn nữa cũng rất nhanh chóng đến văn phòng của Mộc Tiểu Nhã, nhưng nếu trên đường Tiểu Xuyên đi tìm Mộc Tiểu Nhã có xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hoặc là giống lần trước, ở bên ngoài qua một ngày một đêm mới tìm được? Bạch Tranh tự hỏi, anh không thể làm như không có khúc mắc gì với Mộc Tiểu Nhã, mặc dù anh biết việc này không có quan hệ với Mộc Tiểu Nhã. Nhưng trái tim của con người đều như vậy, không có sự vị tha tuyệt đối.

Nhưng khi anh đứng phía sau Tiểu Xuyên, nhìn Tiểu Xuyên sau khi đi bộ ba giờ đồng hồ, khoảnh khắc kia khi nhìn thấy Mộc Tiểu Nhã, ánh mắt vô cùng sống động, Bạch Tranh chợt cảm thấy, giống như người em trai vốn tồn tại vô hồn này của mình, sao anh không hành động bừa bãi một lần như nó.

Thế nên sau khi trở về anh mới báo cha mẹ không đề cập đến chuyện này trước mặt Tiểu Xuyên, đừng làm cho nó cảm thấy việc ngày hôm nay là không đúng, không cần phá hỏng cố gắng muốn tạo ra kinh hi của nó. Giống như Mộc Tiểu Nhã, họ giả vờ cái gì cũng không biết, giả vờ Tiểu Xuyên che giấu rất tốt, giả vờ rất kinh hi.

"Anh biết em đang lo lắng điều gì, em sợ Tiểu Xuyên bởi vì em mà xảy ra chuyện, em sợ mọi người sẽ trách em."

Mộc Tiểu Nhã cắn răng, không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt cô đã nói nên tất cả, cô thật sự nghĩ như vậy.

"Thật ra, lúc đầu anh không đồng ý em và Tiểu Xuyên kết hôn." Bạch Tranh bỗng nhiên nói, "Bởi vì anh không tin một người không có chút quan hệ huyết thống nào như em, sẽ giống như chúng ta, toàn tâm toàn ý vì Tiểu Xuyên."

"Bạch Tranh?!" Bạch Quốc Du không nhận được quát con trai ngừng lại, chẳng lẽ nó không phát hiện ra Mộc Tiểu Nhã đang rất tự trách bản thân sao, lại còn có thể nói ra loại lời này.

"Ba, ba để con nói nốt." Bạch Tranh không màng sắc mặt đã tái nhợt của Mộc Tiểu Nhã tiếp tục nói, "Anh có thể thay mặt mọi người nói cho em biết, em không đoán sai, nếu Tiểu Xuyên bởi vì em mà xảy ra chuyện, mọi người thật sự sẽ trách em."

"Bạch Tranh, đừng nói nữa." Lý Dung cũng không nhìn được, bà an ủi Mộc Tiểu Nhã, "Tiểu Nhã, con đừng nghe nó nói bậy."

Mộc Tiểu Nhã không nói gì, cô quật cường nhìn Bạch Tranh, chờ anh đem lời nói ra cho hết.

"Nhưng... em sẽ bởi vì sợ chúng ta trách em mà rời khỏi Tiểu Xuyên sao?" Bạch Tranh không để ý đến mẹ mình, anh vẫn tiếp tục nói ra vấn đề của bản thân.

"Sẽ không." Mộc Tiểu Nhã không chút nghĩ ngợi trả lời.

"Vậy em sợ cái gì?" Bạch Tranh hỏi, "Em là vợ Tiểu Xuyên, là bạn đời hợp pháp của Tiểu Xuyên, về mặt pháp luật, đạo đức và tất cả các quy định trên đời này, em mới là người thân mật nhất với Tiểu Xuyên. Em có quan hệ thân mật nhất với nó, nên phải nhận trách nhiệm lớn nhất, nếu ngay cả điều này em cũng không làm được, vậy thì nhân lúc còn sớm ly hôn đi."

Mộc Tiểu Nhã trầm mặc, cha mẹ Bạch cũng trầm mặc, phòng ăn trong lúc nhất thời yên tĩnh đến cực điểm.

"Em đã biết." Mộc Tiểu Nhã cúi thẳng eo, trên mặt đã không còn vẻ mê man và áy náy, cô mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Sau khi Mộc Tiểu Nhã rời đi, Lý Dung nhìn trách cứ Bạch Tranh, mắng: "Rõ ràng là ý tốt, vì sao con không thể nói tốt một chút chứ."

"Nói tốt như thế chứ còn nói thế nào nữa ạ?" Bạch Tranh hỏi lại.

"Con không thể nói là, dù có chuyện gì xảy ra chúng ta cũng không trách con bé được sao?"

"Lời này, chính mẹ có thể tin sao?"

"Nhưng con nói thế kia, áp lực của Tiểu Nhã sẽ rất lớn, vốn dĩ nó gả cho Tiểu Xuyên cũng đã không dễ dàng gì." Lý Dung rất sợ Bạch Tranh nói mấy câu khiến Mộc Tiểu Nhã bị dọa chạy.

"Mẹ, Mộc Tiểu Nhã... thật sự thích Tiểu Xuyên, mẹ tin cô ấy một lần đi." Nói xong, Bạch Tranh cũng rời khỏi phòng ăn.

"..." Lý Dung sùng sốt một chút, hơn nửa ngày mới quất lên trong phòng ăn, "Nói bậy gì đó, có lúc nào mẹ không tin nhiệm Tiểu Nhã chứ."

"Được rồi." Bạch Quốc Du trấn an vợ còn đang tức giận, "Chắc là Bạch Tranh cảm thấy... Tiểu Nhã làm tốt hơn chúng ta."

Thật ra điều trong lòng Bạch Quốc Du càng tò mò hơn là, rốt cuộc Bạch Tranh nhìn thấy cái gì mà bỗng nhiên thay đổi cái nhìn về Mộc Tiểu Nhã lớn như vậy. Chắc hẳn nó kết luận là Mộc Tiểu Nhã sẽ không dễ dàng ly hôn với Bạch Xuyên nên mới nói ra những lời này.

Mộc Tiểu Nhã trở lại phòng, Bạch Xuyên đang yên tĩnh ngồi đọc sách sau bàn làm việc, nghe thấy tiếng cô bước vào, mới lập tức buông sách nhìn qua đây.

"Điện thoại của anh." Mộc Tiểu Nhã lấy điện thoại Bạch Xuyên ra khỏi túi, đây là buổi chiều Bạch Tranh đưa cho cô.

"Buổi chiều, tôi quên ở văn phòng." Bạch Xuyên tiếp nhận, nhớ tới việc bản thân quên điện thoại.

"Không phải trí nhớ anh rất tốt à, sao con quên cả điện thoại?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

"Không nhớ tới." Bạch Xuyên cảm thấy chuyện này và trí nhớ không có quan hệ gì với nhau, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào với Mộc Tiểu Nhã, vì thế dứt khoát không nói.

"Vậy nếu em có việc tìm anh thì phải làm thế nào bây giờ?" Mộc Tiểu Nhã di chuyển một cái ghế vuông, ngồi xuống đối diện Bạch Xuyên.

"Tôi đang đi trên đường tìm em." Bạch Xuyên đáp.

"Vậy nếu em ra khỏi phòng làm việc thì sao?"

"..." Bạch Xuyên nhún mày, giả thiết nếu mình cố gắng đi đến văn phòng của Mộc Tiểu Nhã, nhưng Mộc Tiểu Nhã lại không có ở đó, sau đó mình còn không mang theo điện thoại, lại không có cách liên lạc với cô, tâm tình lập tức đi xuống. "Tôi không biết."

"Không biết, vậy đứng tại chỗ chờ em." Mộc Tiểu Nhã cầm tay Bạch Xuyên, nhẹ giọng nói, "Em sẽ đi tìm anh."

"Nhưng em không biết anh đi tìm em mà." Tính logic của Bạch Xuyên rất mạnh, trước sau anh đều nhớ rõ mình phải tạo ra kinh hi nên không liên lạc với Mộc Tiểu Nhã.

"Chỉ cần em muốn tìm, thì nhất định có thể tìm được."

"VẬY... tôi chờ em." Bạch Xuyên thích những lời này, anh cao hứng gật đầu.

"Nhưng... vì phòng ngủ em khiến anh chờ lâu, lần sau anh đừng quên mang điện thoại được không?"

"Ừ." Bạch Xuyên nắm chặt di động, nghiêm túc đáp ứng, "Về sau tôi sẽ đều mang theo."

"Còn phải đầy pin nữa."

"Ừ."

"Tiểu Xuyên... anh muốn hôn em không?"

Bạch Xuyên chớp mắt, rồi sau đó cúi xuống, cách nửa cái bàn hướng về phía mặt Mộc Tiểu Nhã.

Con gió trên ban công làm nổi lên một góc của tấm màn, cũng vén lên sợi tóc dài của Mộc Tiểu Nhã, sợi tóc quấn quanh bàn tay đang giao lấy nhau của hai người, cào ngứa con tim.

Tác giả có lời muốn nói:

Là một học tra, lúc làm bài là thời điểm đặc biệt dễ dàng bị thần ngủ bám vào người, càng đừng nói là thư phòng Bạch gia lại thoải mái như vậy.

Thiếu nữ Nhã ngủ say, nước miếng chảy ra nhiễm ướt nửa trang bài thi.

Thiếu niên Xuyên nhú mày, cổ mãi mới rút được bài thi dưới cánh tay thiếu nữ Nhã, cẩn thận phơi khô dưới ánh mặt trời.

Vừa quay đầu lại, nước miếng lại chảy xuống mặt bàn.

Thiếu niên Xuyên đành phải ngồi bên cạnh thiếu nữ Nhã, dùng khăn giấy giúp cô lau nước miếng.

Thiếu nữ Nhã tỉnh ngủ mở mắt ra, lập tức nhìn thấy thiếu niên thịnh thế mỹ nhan[1], không tự chủ được đỏ mặt.

[1] Thịnh thế mỹ nhan: tán dương dung nhan ai đó cực kỳ đẹp, cũng chỉ dạng đẹp cổ điển, dùng cho cả nam và nữ.

"Anh... sao lại nhìn em ngủ."

"Em chảy nước miếng."

Thiếu nữ nhìn theo tầm mắt của thiếu niên, một thùng rác tràn đầy khăn giấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đã sớm thích anh

Edit: Flanty

Việc tạo ra kinh hi cho vợ của Bạch Xuyên cũng gây ra nhiều sóng gió cho tập đoàn Dật Phong. Trong đó, người tự trách nhất là Astro Boy, vì muốn tranh thủ thêm 2 tuần để gỡ lỗi và hoàn thiện trò chơi mà đã đưa ra chủ ý này cho Bạch Xuyên.

Sáng sớm hôm sau, Astro Boy đã thành thành thật thật đứng trước cửa văn phòng Bạch Tranh chuẩn bị chịu đòn nhận tội.

"Tổng giám đốc, đều là lỗi của tôi, là tôi đưa ra chủ ý cho Nhị thiếu, bảo anh ấy đi đón Nhị thiếu phu nhân tan tầm." Astro Boy cũng không tìm cớ cho mình mà thẳng thắn nhận sai.

"Cả tôi nữa, nếu không phải lúc ấy tôi rời khỏi quầy lễ tân, tôi đã có thể nhìn thấy Nhị thiếu đi ra ngoài, đã có thể liên hệ tài xế đón Nhị thiếu." Lễ tân Tiểu Lệ cũng mang về mặt tự trách. Một trong những nhiệm vụ của Tiểu Lệ là phải kịp thời thông báo cho bảo vệ và tài xế dưới lầu ngay khi Bạch Xuyên phải rời khỏi công ty, bảo đảm Bạch Xuyên có thể thuận lợi ngồi trên xe mà công ty đã sắp xếp. Nhưng thật không khéo, lúc ấy cô rời đi một lát, đến phòng trà nước để pha một ly nước trái cây.

Để bảo đảm cho sự an toàn Bạch Xuyên tại công ty, Bạch Tranh đã bố trí vài trạm kiểm soát, nhưng chung quy là vẫn xuất hiện một vài thiếu sót. Mọi người trong bộ phận Nghiên Phát cho rằng khi Bạch Xuyên ra cửa, lễ tân có thể nhìn thấy, nhưng mà trùng hợp là lễ tân lại rời đi ngay lúc đó. Mọi người trong bộ phận Bảo an thì cho rằng chỉ khi Bạch Xuyên tan tầm mới rời khỏi văn phòng, cho nên không có người nào nhìn chăm chăm Bạch Xuyên. Tài xế cũng không nhận được điện thoại thông báo, cho nên vẫn luôn đợi lệnh trong văn phòng.

Một loạt sự trùng hợp đã tạo thành cục diện ngày hôm qua, nhưng nói cho cùng, bọn họ cũng không phạm phải sai lầm lớn lao gì, cũng không thể cấm đoán người ta đến phòng trà nước pha một ly cà phê.

"Quên đi, về sau không được tái phạm sai lầm này một lần nào nữa." Bạch Tranh cũng không định truy cứu thêm.

"Cảm ơn Tổng giám đốc, chúng tôi đảm bảo về sau sẽ không." Hai người hoàn toàn không nghĩ rằng Tổng giám đốc sẽ dễ dàng tha thứ cho họ như vậy, trên mặt đều là vẻ không thể tin được.

"Đi xuống đi." Bạch Tranh mở văn kiện trong tay, chuẩn bị làm việc.

"Dạ." Hai người xoay người rời đi, nhưng Astro Boy bắt ngờ bị Bạch Tranh gọi lại.

"Đồng Mộc, cậu ở lại."

"Tổng giám đốc." Astro Boy đành phải nom nớp lo sợ quay lại, quả nhiên không dễ dàng buông tha cho người đầu sỏ gây tội như tôi sao?

"Người của bộ phận Kế hoạch nói, thời gian phát hành trò chơi, cậu muốn lùi lại 2 tuần?" Bạch Tranh hỏi.

"Không, không cần, tôi lập tức trở về tăng ca, ngay kể cả không được ngủ, tôi cũng nhất định điều chỉnh server xong đúng hạn." Astro Boy nào còn dám kéo dài thời hạn, vì chuyện kéo dài thời gian lần này, thiếu chút nữa anh đã để lạc mất Nhị thiếu.

"Không được ngủ sẽ dễ chết đột ngột, Dật Phong chúng ta tuy không thiếu tiền, nhưng cũng không muốn trả chi phí tang lễ cho nhân viên." Bạch Tranh lạnh lùng nhìn Astro Boy.

Astro Boy chỉ cảm thấy phía sau lưng chột lạnh, đứng tại chỗ không dám thở.

"Thời gian 2 tuần đủ không?"

"A?" Astro Boy sững sốt một lúc, chờ phản ứng được Bạch Tranh đang nói gì, cao hứng thiếu chút nữa mất không chế, "Đủ, đủ rồi đủ rồi."

"Cho các cậu thêm một tuần nữa, để mọi người dưới trướng cậu về sắp xếp dọn dẹp một chút, hôm qua vào văn phòng các cậu thiếu chút nữa bị nghẹt thở mà chết." Bạch Tranh vẻ mặt ghét bỏ.

"Nhiều... Nhiều thêm một tuần." Từ trên trời giáng xuống chiếc bánh có nhân làm cho Astro Boy ngây ngẩn tại chỗ. Có ý gì, chẳng những đồng ý kéo dài thời hạn phát hành, còn cho bộ phận Nghiên Phát bọn họ thêm một tuần?

"Đi ra ngoài." Bạch Tranh đuổi người.

"Tổng... Tổng giám đốc hẹn gặp lại!" Astro Boy vẻ mặt mê man đi ra ngoài.

Đóng cửa văn phòng Tổng giám đốc lại, Astro Boy vẫn còn đứng trước đó, có phải hôm qua mình tăng ca quá muộn nên xuất hiện ảo giác hay không. Sao mình phạm phải sai lầm lớn như thế, Tổng giám đốc chẳng những không phạt, ngược lại còn khen thưởng? Có nên hỏi lại không, không được, anh không cái gan đó.

"Đứng ngốc đấy làm gì?" Lữ Dương thấy Astro Boy đứng ngẩn người trước cửa, đến vỗ bả vai anh ta.

"Không phải... sao tôi cảm thấy không chân thật lắm?" Astro Boy xin giúp đỡ, "Trợ lý Lữ, Tổng giám đốc thật sự đồng ý kéo dài thời hạn à, hơn nữa còn là 3 tuần?"

"Nhìn cậu bị dọa kia." Lữ Dương cười nhạo, "Nhị thiếu tự ra mặt muốn thay đổi thời gian, vị Tổng giám đốc cuồng em trai này của chúng ta sao có thể sẽ không cho."

"Đây là thật sự, vậy được à?!"

"Có thể đã động được Nhị thiếu, các cậu cũng có bản lĩnh đấy." Lữ Dương bội phục tự đáy lòng, Nhị thiếu đến công ty làm đã hơn ba năm, xuống lầu ăn một bữa cơm cũng không muốn, càng đừng nói đến chuyện mở họp.

"Ha ha... Ha ha..." Hạnh phúc tới quá đột ngột, Astro Boy vuốt cái đầu bóng nhẫy, vẻ mặt cười ngây ngô rời đi.

Anh gấp không chờ nổi chạy về bộ phận Nghiên Phát, muốn chia sẻ với mọi người cái tin tức tốt này, nhưng vừa đi vào đã vội che lại mũi chạy ra.

Má ơi, đúng là nghẹt thở, sao trước đó mình không phát hiện ra chứ.

Lúc Phương Hủy đi làm thì gặp phải kẹt xe, vì vậy đến muộn hơn bình thường một lát. Vào phòng làm việc, cô phát hiện ra vị trí của Mộc Tiểu Nhã vẫn trống không, lập tức nhăn mày hỏi hai nhân viên làm việc trong phòng: "Mộc Mộc, hôm nay tới không?"

"Tới, đang làm ở trong." Tiểu Tân chỉ ra phía sau.

"Tâm tình thế nào?"

"Tâm tình khá tốt, còn mang cho chúng ta đồ ăn vặt đấy." Lãnh Nghê giờ que cay trong tay mình.

"Khôi phục nhanh như vậy?" Phương Hủy kinh ngạc nhướn mày, sau đó vỗ bàn tay đầy sa tế của Lãnh Nghê, "Sáng sớm ăn que cay cái gì, lau khô bàn phím cho tôi."

"Ồ ồ." Lúc này Lãnh Nghê mới phát hiện ra bản thân quá mức kiêu ngạo, vội vàng lấy khăn giấy bắt đầu rửa sạch.

Phương Hủy thả túi xách xuống, trực tiếp đi vào phòng làm việc. Trong phòng, Mộc Tiểu Nhã đang vẽ mẫu thiết kế giày da.

"Giày Bạch Xuyên?" Nghiệp vụ định chế giày da của phòng làm việc vẫn chưa chính thức được triển khai, bây giờ Mộc Tiểu Nhã làm giày chỉ có thể là làm cho Bạch Xuyên.

"Đúng vậy." Mộc Tiểu Nhã cười gật đầu.

"Chân trái chân phải chênh nhau nửa *mã* [1]." Phương Hủy liếc nhìn phần đế giày Mộc Tiểu Nhã đang chuẩn bị.

[1] Đơn vị chiều dài "*mã*" (phiên âm tiếng Anh yard), $1 \text{ yard} = 0.914 \text{ m}$.

"Đúng vậy, chân trái Tiểu Xuyên lớn hơn chân phải nửa *mã*."

"Đề tở giúp cậu." Phương Hủy cầm dụng cụ, muốn giúp Mộc Tiểu Nhã vẽ mẫu thiết kế.

"Không cần, đôi giày này tở muốn đích thân làm." Cô đã đáp ứng với Bạch Xuyên, đôi giày này, mỗi một chỗ đều sẽ do cô đích thân làm.

Phương Hủy nhìn chăm chú Mộc Tiểu Nhã, Mộc Tiểu Nhã rất tập trung, lúc nói chuyện với mình vẫn nói nói cười cười, không nhìn ra có gì khác thường. Nhưng càng như vậy, Phương Hủy càng lo lắng, chợt cô nhớ tới nội dung nói chuyện phiếm tới hôm qua với Lương Nặc Nặc.

"*Nặc Nặc, cậu không thấy được bộ dạng sốt ruột của Mộc Mộc khi phát hiện Bạch Xuyên đi lạc đâu.*" Phương Hủy lo lắng, "*Tớ xem như đã nhìn ra, ngay cả khi biểu hiện của Bạch Xuyên rất tốt, nhưng chung quy anh ấy cũng không phải người bình thường. Anh ấy có bệnh tự kỷ, anh ấy không dung nhập được với xã hội, anh ấy chỉ đi ra ngoài một mình đã khiến Mộc Mộc lo lắng như thế, ngày còn dài, về sau sao cậu ấy có thể chịu được?*"

"*Làm sao, chẳng lẽ cậu muốn khuyên cậu ấy ly hôn?*" Lương Nặc Nặc hỏi.

"*Không dám đâu.*" Phương Hủy thờ dãi, "*Chỉ là không tìm thấy Bạch Xuyên, Mộc Mộc đã giống như người mất hồn, tớ nào dám bảo cậu ấy ly hôn.*"

"*Cho nên đó, chúng ta cũng đừng nói gì nữa, Mộc Mộc không muốn chúng ta lo lắng, mà là ủng hộ.*" Lương Nặc Nặc nói.

Ủng hộ sao? Phương Hủy phục hồi tinh thần, đem dụng cụ trong tay thả về chỗ cũ, lại tìm ghế dựa ngồi xuống bên cạnh Mộc Tiểu Nhã, cùng cô thảo luận về việc sắp xếp phòng làm việc trong tương lai.

"Tớ định cuối tuần bắt đầu định chế giày da, cậu cảm thấy một đôi giày da định chế của chúng ta có thể thu được bao nhiêu?"

"Phải xem đối phương chọn loại da nào." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Tớ nghĩ như thế này, tớ chỉ định giữ lại 2-3 loại da chất lượng cao thôi. Định chế xong, nếu giá cả quá thấp, chúng ta chẳng những không kiếm được tiền, lại còn tốn rất nhiều sức lực. Cho nên không bằng ngay từ đầu dùng loại tốt nhất, giá cả cũng đề cao một chút."

"Tớ đồng ý." Mộc Tiểu Nhã cảm thấy Phương Hủy suy xét rất đúng.

"Cho nên tớ muốn làm một đôi giày... 3 vạn tệ."

"Ba vạn?" Mộc Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn Phương Hủy.

"Đương nhiên, đây chỉ là giai đoạn trước thôi, chờ về sau khi nhãn hiệu của chúng ta ra mắt, chúng ta sẽ điều chỉnh lại giá cả."

"Không phải... cậu xác định một đôi giày 3 vạn sẽ có người đến định chế chứ?" Mộc Tiểu Nhã không tin tưởng lắm.

"Sao lại không, đầu năm nay tầng lớp trung lưu sẵn sàng chi tiền ra nhất, bọn họ tuy không giàu đến mức ngồi phi cơ sang Italy định chế một đôi giày da mấy chục vạn, nhưng để định chế một đôi giày 3-4 vạn thuộc về mình thì vẫn bỏ ra được." Phương Hủy nói, "Còn nữa, không ai định chế cũng chẳng sao, chúng ta lại không phải chỉ dựa vào cái này để kiếm tiền."

"Tớ thấy, cậu cũng thấy trong khoảng thời gian này giày của chúng ta bán rất chạy, mọi người đều lăng lăng vui mừng."

"Mặc kệ, dù sao trong cái giới định chế này, tớ cảm thấy chúng ta có giá trị."

"Được, nghe cậu." Mộc Tiểu Nhã thấy Phương Hủy khẳng khái thì cũng đồng ý, dù sao cô ấy mở phòng làm việc này cũng không phải vì kiếm tiền.

"Cái đó..." Phương Hủy ập ứng, còn muốn nói gì đó, nhưng nhất thời lại không tìm thấy đề tài.

"Muốn hỏi chuyện tớ với Bạch Xuyên chứ gì." Mộc Tiểu Nhã bật cười, từ lúc Phương Hủy tiến vào bắt đầu nói đông nói tây với cô, cô đã đoán được ý đồ của Phương Hủy. Chuyện hôm qua mình đã như vậy, chắc cũng làm Phương Hủy sợ hãi.

"Đã nhìn ra?"

"Chỉ thiếu viết lên mặt." Mộc Tiểu Nhã tròn mắt nhìn cô ấy.

"Nếu đã nhìn ra, vậy cậu nói đi." Phương Hủy vẽ mặt bất quái.

"Cậu muốn nghe cái gì?"

"Cậu... yêu Bạch Xuyên đúng không?" Phương Hủy hỏi thẳng.

"Ừ." Mộc Tiểu Nhã mỉm cười, sáng khoáy thừa nhận.

"Thật đúng là..." Phương Hủy mang vẻ mặt "quả nhiên là thế", "Tớ không nhìn lầm mà, ngày hôm qua cậu như vậy, vừa thấy đã biết cậu yêu Bạch Xuyên, lại còn không phải là yêu bình thường. Nhưng điều tớ thấy lạ là, chỉ mới 2 tháng thôi, sao bỗng nhiên tình cảm của cậu lại sâu sắc như thế?"

Phương Hủy còn nhớ, lần đầu tiên cô nghe thấy Mộc Tiểu Nhã nói muốn kết hôn, cô rõ ràng không nhìn thấy một chút tình yêu nào từ trên mặt Mộc Tiểu Nhã. Nếu một hai phải nói có, vậy cũng chỉ có thể tính là thích một chút thôi. Thậm chí không chỉ một lần, Phương Hủy nghi ngờ Mộc Tiểu Nhã cưới Bạch Xuyên là do tình thương của mẹ trong lòng cô ấy.

"Phương Hủy, tớ cảm thấy... hẳn là từ rất sớm trước kia tớ đã thích Bạch Xuyên rồi, chỉ là bản thân tớ không ý thức được." Mộc Tiểu Nhã trả lời.

"Có ý gì?"

"Bạch Xuyên lớn hơn tớ 2 tuổi, khi tớ 5 tuổi thì anh ấy đến sống ở bên cạnh. Tiểu khu chỗ chúng tớ đều là giáo viên già, trẻ con thì rất ít, hơn nữa Bạch Xuyên còn lớn lên đẹp nên tớ đặc biệt thích chạy sang nhà anh ấy." Mộc Tiểu Nhã nhớ lại, "Nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, cao trung. Mỗi cuối tuần, mỗi kỳ nghỉ hè, tớ đều đi tìm Bạch Xuyên. Ngay từ đầu không biết anh ấy mắc bệnh tự kỷ, còn bởi vì anh ấy mỗi ngày đều không để ý đến tớ mà rất tức giận, lúc ấy bà Bạch liền nói với tớ..."

"Bà nói, anh Bạch Xuyên của con đặc biệt hướng nội, cho nên không thích nói chuyện, nó không chạy đi, chúng tớ nó thích con, con đừng tức giận nó. Sau đó bà Bạch sẽ lấy thật nhiều đồ ăn vặt cho tớ ăn, tớ đã được dỗ dành bởi đồng đồ ăn này, và tin những gì bà Bạch nói." Nhớ lại đến đây, Mộc Tiểu Nhã không nhịn được cười.

"Sau đó tớ biết, dù Bạch Xuyên mắc bệnh tự kỷ, anh ấy vẫn sẽ nói chuyện với tớ. Anh ấy không phản ứng với người khác, nhưng anh ấy phản ứng với tớ. Tớ học toán không tốt, anh liền một lần lại một lần dạy tớ, có đôi khi 5 phút trước vừa mới dạy xong tớ lại quên, nhưng anh ấy vẫn không hề thấy phiền mà dạy lại. Lúc sơ trung, tiếng Anh của tớ không tốt, anh ấy dạy tớ học từ đơn. Lúc cao trung, tớ học văn, luôn không nhớ được sự kiện lịch sử, anh ấy liền ghi nhớ hết, sau đó mỗi ngày đọc lại cho tớ nghe."

"Thật ra anh ấy không thích nói chuyện, nhưng bởi vì tớ nói với anh ấy, mỗi ngày anh cứ đọc lại mấy lần cho em nghe, có lẽ em sẽ nhớ kỹ. Sau đó mỗi ngày anh ấy đều không ngừng đọc cho tớ những từ đơn, niên đại lịch sử gì gì đó."

"Những việc này, trước kia tớ cũng chưa nghe thấy cậu nói đến." Phương Hủy kinh ngạc.

Mộc Tiểu Nhã vén tóc lên, cười khò: "Bởi vì... tớ đã thật lâu không nhớ đến, tớ đã rời khỏi Bạch Xuyên... từ cao trung."

"Trước kia không phải cậu vẫn luôn hỏi tớ, sao có nhiều người theo đuổi như vậy mà tớ đều chường mắt à?" Mộc Tiểu Nhã cười nói, "Có lẽ bởi vì trong lòng tớ, không ai có thể đối tốt với tớ như thế."

Người tốt như vậy, sao có thể đánh mất anh ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Mâu thuẫn

Edit: Flanty

Mặc dù tính huống của Bạch Xuyên vẫn luôn tốt, nhưng mỗi tháng vẫn cần phải đi gặp giáo sư Phùng một lần, xem như kiểm tra định kỳ, cũng không nhất định phải trị liệu, chỉ đơn giản là tán gẫu một chút để giáo sư Phùng hiểu rõ tình trạng hiện tại của Bạch Xuyên hơn.

Khi Bạch Xuyên còn nhỏ, hầu như đều là do bà Bạch đưa đi, sau bà Bạch tuổi lớn, lần lượt các thành viên khác nhà họ Bạch sẽ đưa đi, bây giờ Bạch Xuyên đã kết hôn, nhiệm vụ này tự nhiên mà dừng trên người Mộc Tiểu Nhã.

"Tôi không muốn vào." Mới đi đến cửa viện điều dưỡng, Bạch Xuyên đã không cao hứng nhún mày lại.

"Chúng ta vào đó nửa giờ thôi, tâm sự với giáo sư Phùng một chút thì đi ra. Sau đó chúng ta đi ăn cơm, buổi chiều chúng ta còn phải đến trung tâm nội thất để xem đồ nội thất nữa đó." Mộc Tiểu Nhã dỗ dành.

"Mua nội thất xong, có phải được vào đó sống luôn không?" Nghe thấy nói đến nội thất, biểu cảm của Bạch Xuyên tốt lên một chút.

"Đúng vậy, mua xong thì chúng ta có thể vào sống ngay."

"Đến lúc đó, em sẽ nấu cơm cho tôi ăn."

"Em làm, anh muốn ăn gì em sẽ làm cho anh cái đó." Mộc Tiểu Nhã bật cười, Bạch Xuyên chấp nhứt với việc mình nấu cơm cho anh đến thế cơ à.

"Sau đó tôi rửa chén, sau đó lại cùng nhau xem TV trong phòng khách." Mỗi một câu Mộc Tiểu Nhã nói với anh trong căn nhà mới anh đều nhớ rõ.

"Là là là..." Mộc Tiểu Nhã thừa dịp Bạch Xuyên đang nói chuyện đưa người vào viện điều dưỡng. Cô không khỏi buồn bực, hai lần trước đến cũng không thấy Bạch Xuyên không vui thế này, hôm nay cũng không biết làm sao.

Giáo sư Phùng đã sớm chờ trong phòng trị liệu, thấy hai người tiến vào, cười hỏi: "Sao vậy, thoát nhìn có chút không cao hứng."

Bạch Xuyên nhìn giáo sư Phùng, ngồi trên ghế không nói lời nào. Nhưng anh biết, ngay cả khi anh không phản ứng với ông, giáo sư Phùng cũng vẫn sẽ nói không ngừng.

Quả nhiên, liền nghe thấy giáo sư Phùng nói tiếp: "Phát sinh việc gì đấy, có thể nói cho tôi không?"

Bạch Xuyên vẫn trầm mặc, anh cúi đầu, chuyên chú nghịch ngón tay mình.

Giáo sư Phùng hết cách, đành phải nhìn Mộc Tiểu Nhã: "Trước đó đã xảy ra chuyện gì à?"

"Không có, chỉ là... hình như Tiểu Xuyên không thích tới đây." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Không thích tới đây? Không nên nha, nơi này thằng bé đã đến mười mấy năm, sao bỗng nhiên lại không thích chứ." Lúc giáo sư Phùng nói cũng không tránh Bạch Xuyên, hoặc là nói, ông đang cố ý nói cho Bạch Xuyên nghe, lại vừa âm thầm quan sát phản ứng của Bạch Xuyên.

Bạch Xuyên cũng không phản ứng lại, anh vẫn nghịch ngón tay mình như cũ, ngẫu nhiên quay đầu nhìn đồng hồ trên tường một cái.

Đây là vội vã rồi đi?

Giáo sư Phùng cảm thấy thú vị, tiếp tục ý đồ muốn giao tiếp với Bạch Xuyên: "Có phải lát nữa hai người còn có chuyện muốn làm không?"

Lúc này Bạch Xuyên mới có phản ứng, anh nhìn giáo sư Phùng, nhưng vẫn không nói chuyện. Nhưng chỉ một ánh mắt kia giáo sư Phùng đã hiểu, cho thấy sự mâu thuẫn và không kiên nhẫn.

Đây là đang mâu thuẫn với mình?

Giáo sư Phùng buồn bực, mặc dù Bạch Xuyên không nói chuyện nhiều, nhưng trước đây không có cảm xúc mâu thuẫn nhiều với ông như lúc này. Trong lúc trị liệu, nếu đề cập đến vấn đề tình cảm, Bạch Xuyên vẫn chủ động nói chuyện phiếm với ông. Nhưng vừa rồi, đề tài rõ ràng khiến cho Bạch Xuyên hứng thú, nhưng Bạch Xuyên lại cố nén không thêm đề ý đến ông.

"Lát nữa chúng cháu muốn đi chọn đồ nội thất." Nhận thấy ánh mắt của giáo sư Phùng, Mộc Tiểu Nhã giúp Bạch Xuyên trả lời.

"Muốn dọn ra ngoài sống?"

"Đúng vậy, bác biết việc này ạ?" Mộc Tiểu Nhã có chút kinh ngạc.

"Để các cháu dọn ra ngoài sống, vốn dĩ chính là tôi đề nghị, sao tôi có thể không biết chứ." Giáo sư Phùng cười uống một ngụm trà.

Nghe được lời này, Bạch Xuyên đột nhiên ngừng đầu nhìn giáo sư Phùng, cảm xúc mâu thuẫn trên mặt ít hơn một chút.

Giáo sư Phùng càng nhìn càng cảm thấy hôm nay Bạch Xuyên thú vị cực kỳ, mới vào chưa đến mười phút, nhưng hôm nay là ngày Bạch Xuyên có nhiều biểu cảm phong phú nhất trong suốt mười mấy năm điều trị.

"Vậy... chúng cháu dọn ra ngoài sống, có phải chú ý cái gì không ạ?" Mộc Tiểu Nhã hỏi, tuy cô đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng vẫn lo lắng rằng một mình mình không thể chăm sóc tốt được cho Bạch Xuyên.

"Không cần phải cố chú ý cái gì cả, bà Bạch có thể một mình mang theo Bạch Xuyên ra ngoài sinh hoạt, cháu cũng có thể." Giáo sư Phùng cổ vũ.

"Cháu sẽ cố gắng." Mộc Tiểu Nhã không biết mình có thể làm tốt hơn bà Bạch không, nhưng cô sẽ dốc hết sức mình.

Sau đó, giáo sư Phùng bảo Mộc Tiểu Nhã ra ngoài để ông nói chuyện với Bạch Xuyên 20 phút. Hai mươi phút sau, giáo sư Phùng một mình ra khỏi phòng trị liệu.

"Giáo sư Phùng, Tiểu Xuyên đâu?" Mộc Tiểu Nhã vội vàng lên đón.

"Suyt, chúng ta qua bên này nói chuyện." Giáo sư Phùng ra dấu im lặng với Mộc Tiểu Nhã, dường như sợ Bạch Xuyên ở trong phòng nghe thấy, sau đó ông đưa Mộc Tiểu Nhã đi đến bên ngoài hành lang dài, mới lên tiếng nói, "Tiểu Xuyên kháng cự với việc trị liệu của tôi."

"Sao lại thế ạ?" Mộc Tiểu Nhã sốt ruột nói, "Gần đây anh ấy vẫn luôn rất tốt, ba mẹ còn nói tình trạng của Tiểu Xuyên tốt hơn trước rất nhiều."

"Đúng là tốt hơn trước kia thật, hơn nữa còn tốt hơn rất nhiều."

"Vậy..." Mộc Tiểu Nhã không hiểu.

"Cảm xúc của thằng bé lộ ra ngoài càng ngày càng nhiều, hơn nữa loại mâu thuẫn này của nó đối với tôi, cũng không phải tự phong bế đắm chìm trong thế giới của mình, mà là cố tình không muốn phản ứng với tôi." Giáo sư Phùng cười nói, "Cái từ "cố tình" này, thông thường tôi sẽ không dùng trên những bệnh nhân mắc bệnh tự kỷ."

Mộc Tiểu Nhã hiểu, ý giáo sư Phùng là đang nói, loại mâu thuẫn này của Bạch Xuyên chính là một biểu hiện của sự khôi phục.

"Nhưng tôi hy vọng lát nữa cháu hỏi nó một chút xem vì sao lại kháng cự việc điều trị của tôi, sau đó lên nói nguyên nhân cho tôi biết." Đây cũng là nguyên nhân ông trốn Bạch Xuyên để ra ngoài tìm Mộc Tiểu Nhã.

"Được ạ, chờ tâm tình anh ấy tốt hơn một chút, cháu sẽ hỏi anh ấy." Mộc Tiểu Nhã gật đầu đồng ý.

"Còn nữa..." Giáo sư Phùng tiếp tục nói, "Khoảng thời gian trước, Tiểu Xuyên vì muốn tạo ra kinh hi cho cháu, một mình chạy từ công ty tới tìm cháu đúng không?"

"Vâng, nói đến chuyện này, cháu cũng đang muốn tìm bác tư vấn một chút." Mộc Tiểu Nhã nói, "Loại tình huống này, bác cảm thấy cháu nên ngăn anh ấy lại, hay vẫn để anh ấy phát triển một cách tự nhiên?"

"Cháu cảm thấy thế nào?" Giáo sư Phùng hỏi lại Mộc Tiểu Nhã.

"Cháu... Cháu muốn để anh ấy thuận theo tự nhiên phát triển, cháu muốn để Tiểu Xuyên muốn làm gì thì liền làm cái đó." Mộc Tiểu Nhã thấp thỏm nói, "Cũng không biết như vậy được không?"

Giáo sư Phùng cười vui mừng, tán thưởng nói: "Suy nghĩ của cháu không sai. Thật ra từ rất lâu rồi, chắc là vào thời điểm lần thứ 2 Bạch Xuyên chạy ra khỏi nhà, tôi liền kiến nghị với cha mẹ Bạch Xuyên cho nó một sự tự do nhất định. Nhưng khi đó đã xảy ra một chuyện, khiến cho kế hoạch này không bệnh mà chết."

"Chuyện gì ạ?"

"Vì sợ thật sự không tìm thấy Bạch Xuyên, anh trai Bạch Xuyên đã tìm một chiếc đồng hồ có chức năng định vị và đeo nó trên người Bạch Xuyên, nhưng Bạch Xuyên đã ném cái đồng hồ kia đi, sau đó ra bên ngoài gặp người một ngày một đêm mới về nhà. Người nhà họ Bạch bị dọa không nhẹ, từ đó về sau không dám để Bạch Xuyên chạy ra ngoài một mình nữa."

"Một ngày một đêm, vậy anh ấy đi đâu được chứ?" Mộc Tiểu Nhã hỏi.

Giáo sư Phùng nhìn Mộc Tiểu Nhã, ý vị thâm trường hỏi: "Cháu muốn biết?"

"Có thể chứ ạ?"

"Cháu nói, đương nhiên có thể." Giáo sư Phùng cười, "Trước cháu về hỏi Bạch Xuyên xem, nếu nó không muốn nói cho cháu, tôi sẽ gửi cho cháu một đoạn video."

"Ồ, được ạ." Mộc Tiểu Nhã không hỏi giáo sư Phùng vì sao không thể trực tiếp gửi video luôn cho cô, cô chỉ cảm thấy ông làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

"Để Bạch Xuyên ra ngoài một mình là một phương pháp rất tốt giúp thúc đẩy sự hoà nhập của nó với xã hội." Giáo sư Phùng tiếp tục đề tài vừa rồi, "Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy người nhà Bạch Xuyên đã bảo vệ Bạch Xuyên quá mức. Bản thân người tự kỷ rất dễ dàng chìm đắm trong thế giới của mình, đi ra ngoài nhiều, đặc biệt là để nó ra ngoài một mình, buộc nó phải giao lưu với người bên ngoài, đều là những cách trị liệu vô cùng hữu dụng. Đương nhiên, loại phương pháp này cũng rất nguy hiểm, không ngoại trừ việc gặp được chuyện gì kích thích sẽ kích thích đến người bệnh. Nhưng trạng thái của Bạch Xuyên rất tốt, tôi cảm thấy hoàn toàn có thể thử một lần."

"Thậm chí, tôi kiến nghị cháu nên đặt ra cho Bạch Xuyên nhiều hạn chế hơn. Ví dụ như không cho nó tài xế đã được sắp xếp trước, để tự nó lái xe tan tành, lại ví như mỗi ngày để nó nói chuyện một hai câu với người xa lạ."

"Như vậy có quá làm khó Tiểu Xuyên không?" Mộc Tiểu Nhã lo lắng.

"Thử xem đi, không được thì chúng ta lại điều chỉnh phương án khác."

"... Dạ được." Mộc Tiểu Nhã suy nghĩ rồi đồng ý.

"Vào đi thôi, nó đang đợi cháu."

Mộc Tiểu Nhã gật đầu với giáo sư Phùng, xoay người đi đón Bạch Xuyên trong phòng trị liệu. Giáo sư Phùng tiếp tục đi dạo trên hành lang dài, kéo lấy một chậu bé đang gặm lá cây.

Sau khi rời khỏi viện điều dưỡng, tâm trạng của Bạch Xuyên rõ ràng tốt hơn rất nhiều, song Mộc Tiểu Nhã cũng không vội vã truy hỏi nguyên nhân mà trước đó đưa Bạch Xuyên đi ăn trưa, sau mới dựa theo kế hoạch đi đến trung tâm nội thất.

Trong khoảng thời gian này, Mộc Tiểu Nhã đã lục tục đặt mua không ít đồ vật, như bức màn, thảm, máy giặt, điều hòa, TV, dụng cụ phòng bếp,... cô gần như đã mua hết. Lần này tới trung tâm nội thất, mục đích chủ yếu của họ là muốn lựa chọn giường ngủ và sofa, còn có kệ sách của Bạch Xuyên nữa.

Bởi vì gần đến Thất Tịch, nơi nơi trong trung tâm nội thất đều đang có hoạt động khuyến mãi. Dù sao cũng là Lễ Tình Nhân, cho nên ưu đãi đối với các cặp tình nhân và vợ chồng là lớn nhất. Vô luận là thứ gì, chỉ cần là đồ dành cho hai người sử dụng, đều sẽ được chiết khấu vô cùng lớn.

Kiếp trước độc thân cả đời Mộc Tiểu Nhã còn chưa bao giờ nhận được ưu đãi trên phương diện này, cho nên mặc kệ có cần hay không, cô vẫn không nhịn được nhìn những hàng ưu đãi nhiều thêm một lần.

"Tiên sinh, thái thái, mua chiếc giường đôi này đi, chúng tôi sẽ tặng một đôi gối đầu, một đôi gối ôm, một đôi búp bê tình nhân, cùng với một cặp áo ngủ tình nhân." Nhân viên ra sức đẩy mạnh tiêu thụ.

"Cảm ơn, để chúng tôi xem đã." Mộc Tiểu Nhã ngồi thử một cái, cảm thấy giường không phải thật thoải mái, vì thế túm lấy Bạch Xuyên rồi đi.

"Sao vậy, anh thích cái giường kia à?" Mộc Tiểu Nhã thấy Bạch Xuyên liên tục quay đầu lại, không khỏi hỏi thêm.

"Áo ngủ."

"Cái gì?"

"Áo ngủ tình nhân." Mắt Bạch Xuyên sáng rực lên, anh muốn cùng Mộc Tiểu Nhã mặc áo ngủ giống nhau.

"Khụ... về sau, về sau khẳng định sẽ có." Bị trêu chọc, Mộc Tiểu Nhã đỏ mặt kéo người đi.

"Tiên sinh, thái thái, nệm này của chúng tôi được làm bằng công nghệ nano mới nhất, mềm mại co giãn, có thể trải nghiệm được giấc ngủ tốt nhất." Nhân viên tiêu thụ chọt tiến đến gần Bạch Xuyên, đưa qua một ánh mắt mà đàn ông đều hiểu, ái muội nói, "Dù lẫn lộn thế nào cũng sẽ không biến dạng nha."

"..." Mộc Tiểu Nhã thật vất vả mới hạ được nhiệt độ xuống, giờ lại tiếp tục tăng lên.

Thật đúng là núi cao còn có núi cao hơn, bây giờ người trong nước đều coi mở như vậy sao? Không thấy tiểu thuyết internet đều không cho viết đó sao, các người lại dám trắng trợn tào bạo nói loại chuyện này giữa ban ngày, cẩn thận lại bị đóng cửa hàng đấy!

"Tặng áo ngủ tình nhân không?" Cũng không nghe hiểu ám chỉ, Bạch Xuyên chấp nhất nhớ thương áo ngủ.

"Áo ngủ tình nhân?" Nhân viên tiêu thụ không hiểu chuyện gì, lặng lẽ nói, "Quà tặng của chúng tôi là áo ngủ tình thú cơ."

"... Không cần, cảm ơn." Mộc Tiểu Nhã không đợi Bạch Xuyên "sửa" bậy, kéo người đi như chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chương này được đặt pass. Vui lòng truy cập vào trang flantyblog.wordpress.com để đọc truyện. Xin cảm ơn!

Câu hỏi giải pass chương 50:

Bạch Tranh đã đeo đồ vật gì lên người Bạch Xuyên để định vị? (Pass gồm 6 chữ cái, không dấu, không viết hoa, không cách)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tiểu Nhã thích anh

Edit: Flanty

Chỉ cần không rời khỏi Vân Thành, mỗi tuần Mộc Tiểu Nhã đều sẽ về nhà mẹ đẻ một lần, hơn nữa cũng không phải chỉ là ăn một bữa cơm rồi đi, mà qua cả buổi sáng đến tận tối mới trở về, nói chung là mất cả một ngày. Tần suất về nhà này còn thường xuyên hơn cả trước khi cô gả chồng, làm cho cha mẹ Mộc hoài nghi không biết có phải con mình ở Bạch gia bị khi dễ không.

"Con cứ nói cho mẹ nghe, có phải con khó chịu khi ở nhà họ Bạch không?" Thẩm Thanh Di thừa dịp Bạch Xuyên bị chồng mình kéo đi, cũng lén lút kéo con gái qua một bên.

"Mẹ nói gì đó, con tốt lắm mà." Mộc Tiểu Nhã dờ khóc dờ cười.

"Vậy sao mỗi lần con về nhà đều trông mệt mỏi thế."

"... Sao con lại mệt mỏi chứ." Mộc Tiểu Nhã không phục.

"Làm gì có con gái nhà ai gả ra ngoài rồi còn giống con đâu, sáng sớm về nhà mẹ đẻ ăn cơm, ăn xong bữa tối còn không muốn đi."

"Không phải là do con kết hôn xong sợ ba mẹ cảm thấy con gái không cần mình nữa cho nên mới trở về nhiều với hai người sao." Mộc Tiểu Nhã rừ rừ, không muốn mẹ nhìn thấy cảm xúc trong mắt mình.

Con chỉ là... muốn ở bên cạnh hai người nhiều hơn.

"Yên tâm, mới đầu nên vậy thôi, mẹ với ba con cũng bận lắm, làm gì có thời gian mà nhớ con chứ." Thẩm Thanh Di cười cười chọc vào đầu con gái, "Mỗi cuối tuần con đến đây, mẹ còn phải bỏ mặc đám học sinh lớp 12 để về nấu cơm cho con, mẹ mới càng mệt này."

"Mẹ là người sinh ra con mà sao còn đối xử với bọn học sinh tốt hơn cả con thế." Mộc Tiểu Nhã buồn bực.

"Sao lại đối với con không tốt, không phải mẹ đang về để nấu cơm cho con đây à, lát nữa con đi mẹ còn phải soạn bài nữa đây." Thẩm Thanh Di ghét bỏ nói.

"Oa ~" Mộc Tiểu Nhã biết năm nay mẹ phải dạy lớp 12, rất bận rộn, hơn nữa còn phải dạy thêm cả buổi tối, mình về thế này thật sự làm tăng thêm công việc cho mẹ. Nhưng nếu cuối tuần không trở lại, cô lấy đâu ra thời gian đến làm bạn với họ đây.

"Còn nữa, mỗi lần con về không cần mua nhiều thứ thế này đâu. Bạch gia có tiền, nhưng con cũng không thể tiêu linh tinh như vậy được. Con gái kết hôn luôn mua đồ về nhà mẹ đẻ là không tốt." Thẩm Thanh Di nói, "Và lại, tiền lương của mẹ với ba con đều rất cao, không cần con mua gì cả."

"Đây là tiền con tự kiếm mà." Mộc Tiểu Nhã cãi.

"Không phải con với Phương Hủy ồn ào muốn mở nhãn hiệu lớn sao, vậy thì để dành tiền mai này còn dùng. Mặc dù mẹ không hiểu kinh doanh nhưng làm ăn buôn bán chắc chắn cần nhiều tiền."

"Mẹ yên tâm, không chậm trễ đâu." Nhân hiệu lớn, cũng không biết phải mấy năm mới có thể thực hiện, ít nhất cũng bốn năm, Mộc Tiểu Nhã biết là không thể nghe theo Phurong Hủy lúc trước khoác lác được. Cho nên tiền này, cô không cần phải tiết kiệm.

"Thế con có mua gì cho gia đình Tiểu Xuyên chưa, không phải con nói trang hoàng phòng làm việc cũng là Bạch Tranh cho người tới làm giúp sao?" Thẩm Thanh Di vừa thái lát khoai tây vừa hỏi.

"Xem như... tặng rồi đi." Mộc Tiểu Nhã chột dạ trả lời. Cô đáp ứng định chế giày cho mẹ Bạch Xuyên, nhưng mẹ Bạch Xuyên lại kiên trì đưa tiền, nói rằng nhất định phải trở thành khách hàng đầu tiên của văn phòng cô. Thậm chí giày cô thiết kế, mỗi người Bạch gia đều có 3 đôi, chẳng qua đều là tiền của Bạch Xuyên.

"Cái gì gọi là xem như?"

"Tặng tặng, nhưng không giá trị lắm." Mặc kệ, Bạch Xuyên đưa còn không phải là cô đưa à. Giống như cô tặng quà cho cha mẹ mình cũng tương đương với Bạch Xuyên tặng thôi.

"Giá trị không quan trọng, tâm ý mới là mấu chốt, hiểu không?"

"Đã hiểu, đã hiểu, sao mẹ cứ lải nhải con mãi vậy, thời mẫn kinh tới rồi."

"Nếu thời kỳ mẫn kinh của tôi tới rồi, xem tôi có lải nhải chết cô không."

"Dạ dạ dạ, đến lúc đó khẳng định con sẽ không nói lại, sẽ thông cảm cho mẹ." Nếu... con có thể chờ đến lúc đấy.

Mộc Tiểu Nhã thất thần một lát, khoai tây trong tay bị cô thái một miếng lớn.

"Ôi trời, con cắt thế nào đấy, phải thái khoai tây nhỏ đi một nửa, ra ngoài chơi với Tiểu Xuyên đi."

Mộc Tiểu Nhã bị mẹ mình ghét bỏ đẩy ra khỏi phòng bếp, nhưng cô cũng không tính đến thư phòng tìm Bạch Xuyên mà lại quay về phòng mình. Cô ngồi vào bàn làm việc, chống cằm xuống bàn, cả người nằm liệt như không xương, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã gần ba tháng rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, lá cây trong sân đã bắt đầu rụng.

Trên thực tế, trong ba tháng qua xảy ra rất nhiều chuyện, tốt nghiệp, kết hôn, mở phòng làm việc, nhớ một hồi, Mộc Tiểu Nhã cảm thấy ba tháng vừa rồi của mình còn phong phú hơn nhiều so với hai mươi năm trước cộng lại. Nhưng sao cô vẫn luôn cảm thấy trống rỗng nhỉ? Chắc là vì cô không còn nhiều thời gian để lãng phí đây mà.

Mỗi lần về nhà, tâm trạng của Mộc Tiểu Nhã đều có chút phức tạp, bởi vì mỗi lần thấy cha mẹ, cô đều nhớ tới quãng thời gian ít ỏi của mình. Mà cảm giác này khi ở bên Bạch Xuyên sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều, thậm chí có đôi khi bản thân Mộc Tiểu Nhã cũng quên mất mình vẫn sẽ mắc bệnh di truyền. Mộc Tiểu Nhã biết, đó là bởi vì cô đã thay đổi vận mệnh bị bóng của Bạch Xuyên, song lại không thay đổi được kết cục cha mẹ sẽ mất đi mình.

Về phần Bạch Xuyên, ngay cả khi anh đã mất đi mình thì anh vẫn còn người nhà bên cạnh. Cũng như đời trước, không phải 4 năm không có mình làm bạn anh ấy vẫn sống tốt sao.

"Tiểu Nhã ~" Giọng nói Bạch Xuyên bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Mộc Tiểu Nhã xoay người, trong nháy mắt khi nhìn thấy Bạch Xuyên, theo bản năng liền cười: *Đúng vậy, một đời này của Bạch Xuyên nhất định sẽ càng tốt hơn.*

Thấy Mộc Tiểu Nhã tươi cười, Bạch Xuyên lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm. Nó đã biến mất, hơi thở áo lực bao phủ trên người Tiểu Nhã vừa rồi đã không còn.

"Có phải ba em lại kéo anh đi giải đề Olympic Toán không?" Từ lúc phát hiện Bạch Xuyên giải Olympic Toán toàn dùng công thức đơn giản nhất, ba ba Mộc liền thích kéo Bạch Xuyên đi giải đề, hận không thể đưa hết các bài toán Olympic mới mỗi năm cho Bạch Xuyên giải một lần. Cứ như vậy, khi ông giảng đề cho học sinh thì có thể đưa ra cách thức dễ hiểu hơn, cho dù là học sinh không có cơ sở tốt cũng có thể hiểu được.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu.

"Ba em thật phiền mà, lần sau anh đừng phản ứng ông ấy, gì mà cả ngày đều thấy ông ấy làm bài."

"Không phiền." Thật sự thì Bạch Xuyên còn thích giải đề, bởi vì mỗi lần giải đề, anh đều có thể nhớ lại những ngày tháng trước đây mình giúp Mộc Tiểu Nhã ôn tập toán học. Trong thời gian 4 năm Mộc Tiểu Nhã vào đại học kia, anh cũng thường xuyên cầm đề toán học vào thư phòng làm.

Bạch Xuyên đi qua, nhìn ra ngoài cửa sổ theo tầm mắt Mộc Tiểu Nhã, Bạch Xuyên thấy được cái sân nhà mình.

"Lát nữa ăn trưa xong, chúng ta qua nhìn nhé." Mặc dù Bạch Xuyên chưa bao giờ nói, nhưng Mộc Tiểu Nhã biết Bạch Xuyên nhớ bà Bạch. Vì thế mỗi lần đến đây, cô đều sẽ cùng Bạch Xuyên đi sang bên cạnh để nhìn một cái. Có đôi khi sẽ lấy một hai quyển sách, có đôi khi không lấy gì, chỉ đi dạo trong sân một vòng.

"Ừ."

Ăn xong bữa trưa, hai người đi sang nhà cách vách.

"Tiểu Xuyên, chúng ta đến phòng trước đây của anh đi." Tới nhiều lần như vậy, Mộc Tiểu Nhã vẫn chưa từng vào phòng Bạch Xuyên.

"Được." Bạch Xuyên đưa Mộc Tiểu Nhã lên lầu, sau đó đẩy cửa phòng ngay bên tay phải cầu thang ra, "Nơi này."

"Không phải phòng anh ở bên kia sao?" Mộc Tiểu Nhã thấy căn phòng trước mắt có hơi nhỏ hẹp, nhìn về phía phòng ngủ chính bên trái theo bản năng.

"Dọn đến đây." Bạch Xuyên đi vào, trong phòng cũng không có nhiều chỗ đặt chân, anh nhìn lướt qua một lượt, sau đó cúi tay lấy một quyển sách trên bàn, yên lặng ngồi xuống chiếc giường duy nhất trong phòng.

Lúc này Mộc Tiểu Nhã cũng đi vào, cô đánh giá gian phòng nhỏ chỉ có bảy tám mét vuông này, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Bố cục phòng ốc nhà cô và nhà bà Bạch không khác nhau mấy. Căn phòng Bạch Xuyên ở là gian nhỏ nhất trên lầu hai, cửa sổ hướng về phía Bắc, cho dù là thời tiết đặc biệt tốt, cũng chỉ đến khi chạng vạng mới có ánh mặt trời chiếu vào. Ở nhà cô, gian phòng này vẫn luôn là nơi cất trữ đồ đạc, Mộc Tiểu Nhã không hiểu vì sao bà Bạch lại để Bạch Xuyên ở trong gian phòng này, mùa đông đến cũng rất ẩm ướt.

Mộc Tiểu Nhã tinh tế quan sát, quan sát càng lâu lại phát hiện càng nhiều, gian phòng này với gian phòng bây giờ họ đang sống có một số chi tiết tương tự nhau. Đệm giường màu xám nhạt, vách tường trắng tinh, bàn làm việc màu xám trắng đối diện với cửa sổ phía Bắc. Trên bàn đặt hai quyển sách, một cái đèn bàn, góc độ bài trí giống hệt căn phòng hiện tại họ đang sống.

"Từ nơi này, có thể nhìn thấy phòng em." Mộc Tiểu Nhã nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy được bức màn trắng ở phòng cô phía đối diện.

"Ừ." Bạch Xuyên gật đầu.

"Vậy có phải trước kia anh thường xuyên nhìn lên em không đó?" Mộc Tiểu Nhã nói giỡn.

"Có."

Bạch Xuyên thẳng thắn trả lời, lại làm Mộc Tiểu Nhã vốn dĩ đang cười vui vẻ bỗng nhiên cứng cả người.

"Anh chuyển đến đây từ lúc nào?" Mộc Tiểu Nhã nhỏ giọng hỏi, nhưng trong lòng cô đã mơ hồ có đáp án, chỉ là muốn xác minh xem có đúng không.

"Ngày 1 tháng 10 năm 2015." Bạch Xuyên luôn nhớ chính xác thời gian cụ thể.

Là kỳ nghỉ đầu tiên khi mình học năm nhất.

Mộc Tiểu Nhã không dám hỏi lại, cô sợ hỏi nhiều, chính mình sẽ chịu không nổi. Nhưng cô lại cảm thấy mình nên trả lời lại...

"Tiểu Xuyên, anh thật sự rất thích em đúng không?" Mộc Tiểu Nhã hỏi một vấn đề mà bản thân cô đã sớm biết đáp án.

"Thích."

"Em cũng thích anh."

Đây là lần đầu tiên Bạch Xuyên nghe thấy Mộc Tiểu Nhã nói thích anh, anh vô cùng cao hứng, anh đứng trước mặt Mộc Tiểu Nhã cười giống như một đứa trẻ lần đầu tiên được ăn kẹo.

"Về sau không được nhìn lên, muốn nhìn... thì quang minh chính đại nhìn."

"Được."

Hai người lại đi dạo một lát mới trở về, song tâm trạng của Bạch Xuyên vẫn luôn rất tốt, ngay cả cha mẹ Mộc cũng đều chú ý tới.

"Nhật được tiền đấy à? Đi ra ngoài một chuyến mà trở về đã cao hứng như vậy." Thẩm Thanh Di nghi hoặc nhìn con gái.

"Tiểu Xuyên mới không bởi vì nhật được tiền mà cao hứng đâu, con rể hai người cũng không phải là cái loại người nông cạn như thế." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Thế sao Tiểu Xuyên cao hứng vậy?" Mộc Nhược Chu hiểu kỳ nói.

"Ba tự hỏi anh ấy đi." Mộc Tiểu Nhã cự tuyệt làm người truyền tin. Cô phát hiện cha mẹ mình vẫn có thói quen đối xử với Bạch Xuyên như một người bệnh giao tiếp kém, nhưng rõ ràng Bạch Xuyên đã tiến bộ hơn rất nhiều mà.

Thẩm Thanh Di nhìn Bạch Xuyên, gấp một miếng khoai tây lát thả vào chén Bạch Xuyên, cười hỏi: "Tiểu Xuyên, sao hôm nay cao hứng vậy?"

Mộc Nhược Chu cũng cảm thấy hứng thú chờ đáp án.

Bạch Xuyên ngừng đùa, nghiêm túc nhìn mẹ vợ đang hỏi mình, vui vẻ trả lời: "Tiểu Nhã thích con."

"Phốc ~" Nghe thấy đáp án Mộc Nhược Chu không khỏi cười nhạo thành tiếng.

"Đứa nhỏ ngốc, nếu Tiểu Nhã không thích con thì sao lại gả cho con." Thẩm Thanh Di cũng cười theo.

"Dạ." Chỉ là hôm nay anh mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mặc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Muốn anh tốt hơn

Edit: Flanty

Đồ nội thất cho nhà mới đã mua đầy đủ, thứ Hai đến phòng kinh doanh để đăng ký internet là có thể vào ở bất cứ lúc nào. Người Bạch gia cũng sẵn sàng để Mộc Tiểu Nhã và Bạch Xuyên dọn ra, vậy nên trên bàn ăn còn luôn cố ý mà vô tình hỏi bọn họ còn thiếu thứ gì không.

"Không thiếu ạ, thế mua sắm anh cả đưa con còn chưa dùng hết." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Mua giá rẻ vậy cơ à?" Trang hoàng cả cái nhà mà một trăm vạn cũng chưa dùng hết.

"..." Mộc Tiểu Nhã.

Rất xin lỗi, là lỗi của em, một trăm vạn em cũng tiêu không hết, thật sự quá vô dụng.

"Khụ... Vậy các con chuẩn bị khi nào thì dọn ra?" Lý Dung trừng mắt ghét bỏ nhìn con trai, lại còn quản xem người ta tiêu bao nhiêu tiền nữa. Mà Bạch Tranh người đã chi tiền lại còn bị ăn mắng, đành phải yên lặng cúi đầu ăn cơm.

"Cuối tuần ạ." Mộc Tiểu Nhã cười nói, "Tuy đồ nội thất mới cũng không có mùi gì, nhưng con vẫn muốn để thông thoáng một thời gian."

"Đứng đứng, như vậy càng an toàn, những cái khí độc hại gì đó đều sẽ bay mất." Thời Lý Dung và chồng mình cùng gây dựng sự nghiệp đã phải trải qua rất nhiều khó khăn hơn con trai lớn bây giờ.

"Nhị thiếu phu nhân, chờ đến khi cô chuyển nhà, tôi sẽ mang theo người trong nhà qua đó giúp cô dọn dẹp." Chú Lý bưng đĩa trái cây lên sau bữa ăn, cười nói một câu. Việc trang hoàng nhà cửa này, thật ra có rất nhiều nơi cần phải quét tước, người trẻ tuổi như Nhị thiếu và Nhị thiếu phu nhân chắc chắn đều không am hiểu.

"Dọn dẹp thì không cần đâu, phòng cũng không lớn, hai ngày này tôi gần như đã dọn dẹp xong hết rồi." Mộc Tiểu Nhã cười nói, "Nhưng chờ đến khi chuyển nhà, mọi người có thể cùng qua để giúp căn nhà của chúng con ấm áp hơn ạ."

"Điều này được, cuối tuần con dọn lúc nào? Ba sẽ bảo thư ký để trống lịch." Thân là một tổng tài, tuy có nhiều tiền, nhưng cuối tuần ông vẫn thường xuyên phải đi xã giao, Bạch Quốc Du coi như cũng từ bản thân mà hiểu ra cái gì gọi là "khi bạn có tiền bạn thường không có thời gian".

"Vậy... hay là thứ bảy, đến lúc đó con sẽ bảo ba mẹ con cùng tới." Mộc Tiểu Nhã kiến nghị.

"Tốt tốt tốt, ba lập tức thông báo cho thư ký." Bạch Quốc Du bắt đầu cảm di động nhắn tin cho thư ký, Bạch Tranh bên cạnh cũng yên lặng dừng đùa, lấy di động mở ra lịch trình của mình.

"Không cần!" Bạch Xuyên ngồi bên vẫn luôn im lặng lại đột ngột mở lời, anh nghiêm túc nhìn chăm chăm mọi người.

"Tiểu Xuyên?" Mộc Tiểu Nhã khó hiểu nhìn Bạch Xuyên.

"Làm sao vậy?"

"Không cần cái gì?" Những người khác cũng đều sôi nổi nhìn lại.

"Không cần các người tới." Bạch Xuyên cau mày, vẻ mặt không tình nguyện, "Đó là nhà của hai người con với Tiểu Nhã."

"..." Phòng ăn nháy mắt trầm mặc.

Bạch Quốc Du vừa thông báo cho thư ký cũng yên lặng cất lại di động, Bạch Tranh cũng không mở lịch trình tiếp, một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa, gấp miếng xương sườn dùng sức gặm. Lý Dung người luôn vui mừng khi thấy con trai thông suốt, tâm tình cũng trở nên phức tạp. Chẳng lẽ đây chính là có vợ quên mẹ trong truyền thuyết, bây giờ ngay cả nhà mới cũng không cho mình đến?

"Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã thấy không khí không được tốt, vội vàng duỗi tay kéo góc áo anh, nhỏ giọng nói, "Nhà là do ba mẹ và anh cả dùng tiền giúp chúng ta chuẩn bị, giờ chúng ta vào sống, nên mời họ đến làm khách chứ."

Đúng vậy! Ba người Bạch gia đồng thời lên tiếng ở trong lòng.

"Tôi cũng có tiền, tôi đưa tiền lại cho họ." Bạch Xuyên trả lời.

"..." Sớm biết thế đã không phát tiền cao như vậy cho cậu, Bạch Tranh lại hung hăng gặm một miếng xương sườn.

"Khụ..." Mộc Tiểu Nhã xấu hổ tái mặt, phải làm thế nào mới có thể giải thích rõ ràng được cho Bạch Xuyên đây, "Tiểu Xuyên, chúng ta là người một nhà, người một nhà phải thường xuyên qua lại."

"Mỗi tuần chúng ta đều sẽ trở về ăn cơm." Đây là quyết định mà Mộc Tiểu Nhã đã đồng ý với cha mẹ Bạch khi dọn ra ngoài. Mỗi cuối tuần, cô sẽ đưa Bạch Xuyên cùng về ăn cơm. Thứ bảy Bạch gia, chủ nhật Mộc gia, hai bên đều đối xử như nhau.

Mộc Tiểu Nhã đau đầu đỡ trán, sao lại thế này chứ, rõ ràng em biết anh không đúng, nhưng em cũng không thể hiểu được cảm giác của anh!

Không khí căng co một lúc, cuối cùng vẫn là Lý Dung làm dịu lại, nói: "Không đi thì không đi, dù sao cuối tuần trở về cũng giống nhau."

"Giống nhau giống nhau." Bạch Quốc Du cũng phụ họa theo, ông với vợ đều hiểu, một khi Bạch Xuyên cố chấp, ai nói cũng không được.

"Hừ!" Chỉ có Bạch Tranh là có gan dùng trợ từ ngữ khí để biểu đạt sự bất mãn của mình, nhưng cũng chỉ là dùng trợ từ ngữ khí mà thôi, khi "hừ" cũng không dám hướng về phía Bạch Xuyên bên kia.

Mặc dù người nhà họ Bạch thỏa hiệp, nhưng một bữa cơm tối vốn dĩ vui vẻ hoà thuận cũng vẫn bị thay đổi vị. Toàn bộ bàn ăn chỉ có Bạch Xuyên không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, vẫn nên ăn gì thì ăn nấy. Chờ đến khi vui sướng ăn xong bữa tối, liền buông đĩa ngồi bên cạnh chờ Mộc Tiểu Nhã.

"Tiểu Xuyên, hình như máy tính của em có chút vấn đề, anh có thể xem giúp em không?" Mộc Tiểu Nhã chưa ăn xong, bỗng nhiên nói với Bạch Xuyên.

"Được." Bạch Xuyên đồng ý rồi, nhưng vẫn không nhúc nhích.

"Bây giờ anh xem giúp em luôn được không? Chờ cơm nước xong, em phải dùng liền."

Những người ngồi đây đều thông minh, ngay khi Tiểu Nhã nói ra lời này, những người khác trong Bạch gia đều lập tức nhìn lại, lời này rõ ràng là muốn Bạch Xuyên tránh đi đây mà.

Nhưng đương sự Bạch Xuyên lại nghe không hiểu, anh tin tưởng Mộc Tiểu Nhã vô điều kiện nên không chút do dự đứng dậy rồi đi.

"Tiểu Nhã, có chuyện muốn nói với chúng ta à?" Lý Dung chờ Bạch Xuyên rời đi, lập tức lên tiếng hỏi Mộc Tiểu Nhã.

"Dạ." Mộc Tiểu Nhã trả lời, "Thứ bảy về hơi muộn, con cũng chưa kịp nói về tình trạng của Tiểu Xuyên với mọi người."

"Tiểu Xuyên lại có vấn đề gì?" Thứ bảy là ngày Bạch Xuyên đến viện điều dưỡng gặp giáo sư Phùng, Lý Dung vừa nghe thấy Mộc Tiểu Nhã nói thì nghĩ bệnh tình của Bạch Xuyên có biến hóa, đáy lòng lập tức khẩn trương. Đồng dạng, Bạch Quốc Du với Bạch Tranh cũng quay sang nhìn.

"Mọi người đừng lo lắng, giáo sư Phùng nói Tiểu Xuyên khôi phục khá tốt, cảm xúc cũng lộ ra ngoài nhiều hơn trước kia." Mộc Tiểu Nhã vội vàng giải thích.

"Làm mẹ sợ muốn chết." Lý Dung vỗ bộ ngực, một lần nữa dựa vào ghế, "Vậy con muốn nói với chúng ta cái gì?"

"Là thế này ạ, giáo sư Phùng nói Tiểu Xuyên khôi phục không tồi, có thể làm thêm một bước trị liệu nữa. Ông ấy kiến nghị chúng ta để Tiểu Xuyên... tự mình đi làm và tan tầm." Mộc Tiểu Nhã dừng một chút mới nói.

"Tự mình, ý là không cho sắp xếp tài xế?" Bạch Tranh hỏi.

"Vâng. Giáo sư Phùng nói, ban đầu có thể cho Bạch Xuyên tự mình lái xe khi tan làm, như vậy có thể tạo ra cho anh ấy một môi trường an toàn và ít người. Chờ đến lúc anh ấy thích ứng được rồi, lại suy xét để anh ấy ngồi phương tiện giao thông công cộng đi làm." Mộc Tiểu Nhã nói.

"Không được, sao có thể để Tiểu Xuyên ngồi xe buýt đi làm, nó sợ nhất là nhiều người, huống chi là để nó một mình đi ra ngoài." Lý Dung phản đối đầu tiên.

"Chuyện đi xe buýt này còn phụ thuộc vào sự phục hồi của Tiểu Xuyên nữa ạ, chờ anh ấy thích ứng được mới có thể thực hiện, nếu anh ấy không thể thích ứng, con sẽ không để anh ấy phải đi xe buýt." Mộc Tiểu Nhã giải thích.

"Không được, mẹ không đồng ý để Tiểu Xuyên đi làm một mình." Lý Dung quyết đoán phản đối, lần đầu tiên trước mặt Mộc Tiểu Nhã bà có biểu hiện cương thế như vậy.

"Bà bình tĩnh trước đã nào, nghe Tiểu Nhã nói cho hết." Bạch Quốc Du và Bạch Tranh so với Lý Dung thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Mẹ, con biết mẹ rất lo lắng cho Tiểu Xuyên, con cũng lo cho anh ấy. Nhưng con muốn Tiểu Xuyên học được một chút kỹ năng sinh hoạt cơ bản, ít nhất về sau khi anh ấy đi ra ngoài một mình chúng ta cũng không phải lo lắng như thế này nữa. Con muốn anh ấy càng trở nên tốt hơn." Mộc Tiểu Nhã thành khẩn nói, "Đương nhiên, con cũng sẽ không đưa Tiểu Xuyên vào trong đám đông kia ngay lập tức. Con nghĩ thế này, ban đầu, con sẽ ký một thỏa thuận hàng tháng với công ty cho thuê để mỗi ngày sáng-tối họ cho một chiếc xe taxi đến đưa đón Tiểu Xuyên. Tình trạng của tài xế và xe cộ con cũng sẽ được biết rõ ràng, cứ như vậy, tính ra tài xế và xe mỗi ngày đều không giống nhau, nhưng sự an toàn của Tiểu Xuyên vẫn được đảm bảo."

"Mỗi ngày đổi một xe và tài xế khác nhau, như vậy Tiểu Xuyên sẽ không phát hiện ra là em cố tình sắp xếp, sau đó có thể thúc đẩy thằng bé và tài xế giao tiếp với nhau." Bạch Tranh lập tức hiểu ý Mộc Tiểu Nhã.

"Đúng vậy, kể cả chuyện ngồi xe buýt em cũng có suy xét qua rồi." Mộc Tiểu Nhã tiếp tục nói, "Ở dưới lầu phòng làm việc của em có một chiếc xe tới thẳng tập đoàn Dật Phong, mỗi ngày em sẽ đưa Tiểu Xuyên lên xe, chờ Tiểu Xuyên tới điểm dừng Dật Phong rồi..."

"Anh có thể cho bảo vệ nhìn chăm chăm đứng giờ mỗi ngày." Bạch Tranh lập tức nói tiếp.

"Con nghĩ thật chu đáo." Bạch Quốc Du nghe xong không thể không gật đầu. Mộc Tiểu Nhã đưa, Bạch Tranh sắp xếp người đón, cho nên chỉ cần trên đường Bạch Xuyên không xuống xe, như vậy sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

"Vậy còn vạn nhất, vạn nhất nếu tài xế không đáng tin cậy, hoặc khi ngồi xe buýt Tiểu Xuyên xuống sai trạm, chúng ta phải tìm Tiểu Xuyên thế nào đây." Là một người đang trong tình trạng lo lắng quá độ, bạn có thể dễ dàng tìm được nguy hiểm tiềm ẩn trên thế giới này. Là một người mẹ, Lý Dung dễ dàng có thể có được năng lực ấy.

"Điện thoại bây giờ đều chức năng định vị, con sẽ tùy thời xem xét vị trí của Tiểu Xuyên." Mộc Tiểu Nhã cũng nghĩ tới vấn đề này rồi.

"Vậy vạn nhất điện thoại bị mất thì sao, bên ngoài ăn trộm nhiều như vậy, Tiểu Xuyên lại phản ứng trì hoãn."

"..." Mộc Tiểu Nhã biết Lý Dung lo lắng, nhưng với cái suy nghĩ đó của Lý Dung, đừng nói là Bạch Xuyên, là một người bình thường trong xã hội cũng không thể nào có được sự an toàn tuyệt đối. Nếu cứ dựa theo sự bảo vệ quá mức như vậy, Bạch Xuyên sẽ vĩnh viễn không có khả năng có được năng lực sinh hoạt độc lập. Nhưng Lý Dung là trưởng bối, là mẹ chồng của cô, mặc dù trong lòng Mộc Tiểu Nhã không ủng hộ nhưng cũng không có thái độ phản bác mạnh mẽ.

"Vậy lại mang thêm một thiết bị định vị khác." Lúc này Bạch Tranh đột nhiên nói chuyện, "Anh có thể cài định vị trong đồng hồ của Tiểu Xuyên, nhưng về việc này Tiểu Xuyên tương đối nhạy cảm, giống như nó có thể cảm giác được trong đồng hồ có cái gì đó. Trước kia anh cũng đã cài đặt cho nó một cái, nhưng nó lại trực tiếp ném đi. Em có biện pháp nào để nó đeo rồi sẽ không tháo xuống không?"

"Để em thử xem" Mộc Tiểu Nhã đáp.

"Bạch Tranh, sao con..."

"Mẹ, nếu mẹ muốn Tiểu Xuyên tốt lên, thì không cần bảo vệ nó quá mức như thế." Đối với Lý Dung, Bạch Tranh không có nhiều cổ kị như Mộc Tiểu Nhã, không đợi đối phương nói hết, Bạch Tranh đã trực tiếp ngắt lời bà.

"Mẹ..."

"Tôi tán thành." Bạch Quốc Du lúc này cũng biểu đạt thái độ của mình.

Bốn người, ba với một, Lý Dung giật mình, không nói gì nữa.

"Chuyện này cứ vậy chứ ạ, khi nào con với Bạch Xuyên dọn ra ngoài sống thì sẽ bắt đầu?" Mộc Tiểu Nhã hỏi câu cuối cùng.

"Được rồi, hai ngày nữa anh sẽ đưa đồng hồ cho em." Bạch Tranh gật đầu.

"Vậy em lên phòng đây, ba, mẹ, anh cả, ngủ ngon." Mộc Tiểu Nhã có hơi áy náy nhìn Lý Dung, cô có thể hiểu được sự bất an của mẹ chồng, nhưng có một số việc, vẫn cần phải làm.

Mộc Tiểu Nhã vừa rời khỏi, Lý Dung liền gấp không chờ nổi nói khó dễ với chồng và con trai: "Hai người sao lại thế này, trước kia không phải các người cũng không đồng ý để Tiểu Xuyên ra ngoài một mình à? Chẳng lẽ các người đã quên chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Xuyên bốn năm trước? Khi đó nó trở về, trên đầu gối và khuỷu tay đều là máu, chúng ta cũng không biết người đâm nó là ai..."

Bốn năm trước, giáo sư Phùng cũng từng một lần đề nghị bọn họ để mặc Bạch Xuyên tự do hoạt động một chút, nhưng có một lần Bạch Xuyên bỗng nhiên biến mất không thấy đâu, người Bạch gia tìm một ngày một đêm cũng chưa tìm được, vẫn là ngày hôm sau Bạch Xuyên tự mình trở về. Chỉ là khi anh về nhà, trên chân tay đều là máu, trầy xước đặc biệt nghiêm trọng. Bác sĩ nói, rất có khả năng là do bị một chiếc xe đụng vào. Từ sau khi phát sinh chuyện này, người Bạch gia cũng không dám để Bạch Xuyên ra ngoài một mình nữa.

"Tình trạng hiện giờ của Tiểu Xuyên, so với trước kia đã tốt hơn khá nhiều." Bạch Quốc Du nói, "Hơn nữa, tôi cảm thấy Tiểu Nhã nói cũng đúng, nên cho Tiểu Xuyên có tiếp xúc nhất định với xã hội đi."

"Nếu vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì sao, nếu có chuyện xảy ra, các người có nghĩ tới hậu quả không?" Lý Dung hốt mắt đỏ hồng nói, "Tôi cũng biết, Tiểu Nhã làm như vậy là muốn khiến Tiểu Xuyên khôi phục càng tốt hơn, rốt cuộc thì, ai cũng không hy vọng chồng mình mắc bệnh tự kỷ..."

"Mẹ!"

"Lý Dung!"

Bạch Tranh và Bạch Quốc Du đồng thời ngăn lại lời nói kế tiếp của Lý Dung để phòng ngừa bà nói ra những lời không thể vãn hồi.

"Mẹ, con biết mẹ quan tâm quá sẽ bị loạn, nhưng Mộc Tiểu Nhã làm như vậy rốt cuộc là vì Tiểu Xuyên hay là vì chính con bé, chẳng lẽ mẹ lại nhìn không ra sao. Nếu nó ghét bỏ Tiểu Xuyên mắc bệnh tự kỷ, vậy lúc trước vì cái gì mà nó đáp ứng gả cho thằng bé? Nếu chỉ là vì thỏa mãn di nguyện của bà nội, vậy thì sau khi bà nội qua đời nó có thể ly hôn bất cứ lúc nào." Bạch Tranh nhắc nhở.

Đầu tiên Bạch Quốc Du nhìn con trai, sau mới quay đầu trấn an vợ đã tự biết mình nói lỡ lời: "Chúng ta không phải đã thống nhất rồi sao, đem Tiểu Xuyên giao cho Tiểu Nhã."

"Thật xin lỗi. Lão Bạch, là tôi quá sợ hãi, tôi không thể chấp nhận được Tiểu Xuyên xảy ra một chút việc ngoài ý muốn nào, Tiểu Xuyên là vì tôi..." Giáo sư Phùng nói nguồn gốc của "hội chứng bác học", có một thuật ngữ y học gọi là "giả thuyết não trái bị tổn thương". Nói cách khác, bán cầu não trái của người bệnh "chịu trách nhiệm" tương tác xã hội, sẽ khiến cho bán cầu não phải phải "xử lý" những thông tin phát triển bất thường. Loại tổn thương này, khả năng cao là xuất hiện trong thời kỳ mang thai, đại não không được phát triển đầy đủ. Cho nên Lý Dung vẫn luôn cảm thấy bệnh tự kỷ của Bạch Xuyên là do bản thân mình trong thời kỳ mang thai quá mệt nhọc mà tạo thành.

"Không phải, không phải vì bà." Khúc mắc của vợ Bạch Quốc Du vẫn luôn biết, theo như cách nói của giáo sư Phùng, cũng chỉ là một loại phỏng đoán thôi, cũng không thể hoàn toàn chứng thực được. Mà nếu một hai phải nói nhất định là do vợ mình trong thời gian mang thai quá mệt nhọc, như vậy ông mới là đầu sỏ gây tội. Lúc ấy Dật Phong gấp gấp góp vốn đưa ra thị trường, ông bận rộn chân không chạm đất, liên tục ba bốn tháng đều không ở nhà. Mà Lý Dung lúc ấy hoài thai sáu tháng, còn đồng thời phải chăm sóc cho Bạch Tranh đang sinh bệnh.

Bạch Tranh biết cha mẹ mình lại lâm vào tự trách đối với em trai, nếu nhất định phải tìm đầu sỏ gây tội, vậy thì khi đó anh mới chỉ có năm tuổi, còn bị bệnh nặng, cũng sẽ là một trong những thủ phạm. Nhưng nghĩ như vậy thì có ích lợi gì đâu, tự trách là có thể chữa khỏi bệnh cho Tiểu Xuyên sao?

"Có gì phải sợ." Bạch Tranh không kiên nhẫn nói, "Mộc Tiểu Nhã không có chút quan hệ huyết thống nào với Tiểu Xuyên còn dám mạo hiểm, là thân sinh như cha mẹ chẳng lẽ cũng không chịu nổi?"

Lý do của Bạch Tranh có chút không hợp lý, người vốn dĩ càng thân cận mới có thể càng lo lắng, nhưng sự chất vấn này của anh lại đánh thức Lý Dung, tình yêu ngoài bao dung thì còn có trách nhiệm.

"Đúng vậy, con nói đúng, mẹ không phản đối nữa, mẹ ủng hộ." Lý Dung lau nước mắt, từ trong lòng chồng mình ngồi dậy, "Tôi đi rửa mặt."

Bạch Quốc Du chờ vợ rời đi, nhìn ngược lại về phía con trai ở đối diện, rất hứng thú hỏi: "Người trước đó không yên tâm để Mộc Tiểu Nhã kết hôn với Tiểu Xuyên chính là con, sao bây giờ lại tin nhiệm con bé như vậy?"

Bạch Tranh nhìn cha, không trả lời.

"Hỏi con đấy." Bạch Quốc Du thúc giục, con trai nhỏ không muốn phản ứng với ông đã đành, đằng này con trai lớn cũng hờ hững với ông.

"Lúc bắt đầu con không yên tâm là bởi vì hai người mù quáng tin tưởng, bây giờ yên tâm là bởi vì lâu ngày thấy lòng người." Lưu lại những lời này xong, Bạch Tranh cũng rời khỏi phòng ăn.

Bạch Quốc Du bật cười lắc đầu, dùng tăm trên đĩa trái cây cầm lấy một miếng dưa hấu để ăn.

"Tiên sinh, lượng đường trong máu của ông cao, không thể ăn dưa hấu." Chú Lý chặn đứng bàn tay đang ăn dưa hấu của Bạch Quốc Du.

"Tôi không thể ăn... Vậy ông chuẩn bị cái gì thế này?" Đây không phải là muốn tôi thêm hay sao?

"Nhị thiếu phu nhân thích ăn." Chú Lý cười.

"..."

Lúc Mộc Tiểu Nhã trở lại phòng ngủ, Bạch Xuyên đang ngồi trên bàn mân mê máy tính, thấy Mộc Tiểu Nhã vào, lập tức báo cáo: "Máy tính hư là do chương trình không ổn định, tôi giúp em cài đặt lại một chút, rất nhanh là có thể dùng được."

"Không cần vội đâu anh." Vốn dĩ đây chỉ là cái có, Mộc Tiểu Nhã tự nhiên cũng không nóng nảy.

"Chờ hệ thống nâng cấp xong là có thể dùng." Trong máy tính Tiểu Nhã đều là hệ thống bản lậu, chẳng những không ổn định lại còn không tương thích với máy, trách không được lại không dùng tốt.

"Cảm ơn anh."

Bạch Xuyên cười cười, có thể giúp được bà xã, anh cũng rất vui vẻ.

"Tiểu Xuyên, vừa rồi ở dưới lầu anh cự tuyệt không cho ba mẹ tới nhà mới, bọn họ đều rất buồn." Mộc Tiểu Nhã vẫn muốn cùng Bạch Xuyên thảo luận một chút chuyện vừa rồi, trước đó ở phòng ăn có nhiều người nên có những lời cô không muốn nói thẳng.

Bạch Xuyên giật mình, mím môi không nói gì. Mặc dù vậy Mộc Tiểu Nhã vẫn có thể cảm giác được tâm tình của anh đang trở nên không tốt, từ điểm này có thể thấy được, Bạch Xuyên vẫn rất để ý tới người nhà họ Bạch.

"Cuối tuần chúng ta để họ tới nhà chung vui được không?" Mộc Tiểu Nhã lại đề nghị thêm lần nữa, "Cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm, rất nhanh thì đi rồi."

Bạch Xuyên nhìn chằm chằm màn hình máy tính, ngón tay vô thức cọ góc bàn, trên mặt vẫn là không muốn.

"Anh vẫn không muốn họ tới à?"

"Đó là... nhà của chúng ta, em chỉ được nấu cơm cho tôi ăn." Bạch Xuyên thích ngôi nhà Mộc Tiểu Nhã đã miêu tả cho anh, anh không muốn có bất kỳ sự thay đổi nào xảy ra trong sự miêu tả đó. Anh biết suy nghĩ này của mình sẽ làm cho cha mẹ và anh cả đều không cao hứng, nhưng anh không muốn chút nào. Anh đã thử chấp nhận nó, nhưng cuối cùng anh vẫn không chấp nhận được.

"Bà nội nói, tôi không muốn làm gì, có thể cự tuyệt." Bạch Xuyên có thể vì Mộc Tiểu Nhã mà thay đổi một số việc, nhưng có một số việc, anh không muốn thay đổi.

Trong giọng nói của Bạch Xuyên lộ ra sự quật cường, nhưng trên mặt đã tràn đầy ủy khuất.

Mộc Tiểu Nhã lập tức đau lòng không thôi, hận không thể quay ngược thời gian thu hồi những lời mình vừa nói. Cô rõ ràng đã biết Bạch Xuyên không có được linh hoạt trong phương diện này, anh không hiểu cách từ bỏ và thỏa hiệp. Nhưng cô lại càng ý vào việc Bạch Xuyên đối xử với mình khác biệt, được một tác lại muốn tiến một thước yêu cầu anh thay đổi.

"Bà nội nói rất đúng." Mộc Tiểu Nhã lập tức sửa lời.

Bạch Xuyên đang uy khuất kính ngạo ngang đầu, kỳ lạ trước sự thay đổi của Mộc Tiểu Nhã.

"Ba mẹ tức giận, chúng ta xin lỗi là được. Không muốn để họ đến, chúng ta liền không cho." Mộc Tiểu Nhã kiên định nói, dường như cô mới chính là người không cho người nhà họ Bạch đến.

"Em không tức giận?"

"Em không tức giận." Mộc Tiểu Nhã cảm thấy cô nên suy nghĩ lại, "Tiểu Xuyên, em nói không nhất định là đúng. Về sau nếu anh có chuyện gì không muốn làm, anh cứ giống như vừa rồi kiên quyết biểu đạt ra. Em nghe thấy, chắc chắn sẽ ủng hộ anh."

"Vậy thì tôi... ngày mai đi xin lỗi."

"Em đi cùng anh."

Bạch Xuyên cảm thấy lời bà nội nói thật sự đều rất đúng, người chân chính yêu anh, chẳng những sẽ không ghét bỏ anh, mà còn thấu hiểu và ủng hộ anh nữa. Mặc dù anh làm không tốt, thậm chí phạm sai lầm, người kia cũng sẽ đứng bên cạnh anh, cùng anh gánh vác.

"Máy tính xong rồi." Lúc này, bản cập nhật của máy tính đã hoàn tất.

"Ồ, chúng ta tắm rửa đi ngủ thôi."

"Không phải em sốt ruột muốn dùng sao?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Người nhà để ý

Edit: Flanty

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi ăn xong bữa sáng, mọi người đang muốn tản ra để từng người đi làm, Mộc Tiểu Nhã bỗng nhiên gọi mọi người lại:

“Ba mẹ, anh cả, mọi người chờ một chút, Tiểu Xuyên có chuyện muốn nói.”

“Tiểu Xuyên có chuyện muốn nói với chúng ta?” Mọi người có chút ngoài ý muốn, rất hứng thú nhìn Bạch Xuyên phía đối diện.

Bạch Xuyên trong ánh mắt cô vũ của Mộc Tiểu Nhã, đứng lên, nhìn ba người đối diện bắt đầu xin lỗi: “Thật xin lỗi, nhưng... con không muốn cho mọi người đến nhà.”

“...” Khoé miệng tươi cười của Mộc Tiểu Nhã cứng đờ, hận không thể quay sang gào rít với Bạch Xuyên, tự dưng anh lại thêm câu sau vào làm gì?

“...” Cha mẹ Bạch, đây là xin lỗi hay là khiêu khích lần hai?

“Đã biết.” Bạch Tranh không có biểu cảm gì, dùng khăn lau tay, đứng dậy rồi đi. Một câu ‘đã biết’, cũng không biết là có tha thứ hay không tha thứ.

“Ha ha, không sao, ba mẹ không giận đâu.” Lý Dung cứng người một lúc, quyết định bỏ qua nửa câu sau của con trai, chỉ nghe ba chữ phía trước.

“Đúng vậy, Tiểu Xuyên, đừng để trong lòng.” Bạch Quốc Du cũng an ủi con trai, lớn như vậy nhưng đây lại là lần đầu tiên Bạch Xuyên nói xin lỗi với họ.

“Dạ.” Được tha thứ, vẻ mặt Bạch Xuyên cao hứng, quay sang vợ cầu khen ngợi, “Tôi nói xin lỗi xong rồi.”

“Ồ, phải không?” Mộc Tiểu Nhã không biết mình còn có thể nói gì nữa.

Từ phòng ăn ra ngoài, Bạch Tranh vừa chỉnh lại cổ áo tây trang, vừa đi đến bãi đỗ xe, rồi sau đó khởi động xe đi làm.

Từ cửa biệt thự đi ra ngoài rẽ phải, dọc theo đường nhựa đi thẳng là con đường mỗi ngày anh cùng Bạch Xuyên chạy bộ. Con đường một chiều 2.5 km, cả đi cả về là 5 km, mỗi lần chạy đến cái đèn giao thông trước mặt thì họ sẽ quay đầu chạy về.

Bạch Tranh ngừng xe, nhìn vào gương chiếu hậu một lúc lâu, đèn xanh đèn đỏ ở phía trước đã thay đổi qua lại vài lần mà vẫn không thể thu hút được sự chú ý của tài xế. Cũng may đường trên núi của biệt thự không có nhiều xe, Bạch Tranh trì trệ không đi cũng không gây ùn tắc cho con đường, song lại thu hút được sự ý của công nhân vệ sinh.

“Tiên sinh, xe anh có vấn đề gì sao?” Một người công nhân mặc đồng phục dọn vệ sinh, xách theo một cây chổi đi tới dò hỏi.

“Không phải.” Bạch Tranh hoàn hồn, theo bản năng nhìn lên phía trước, đèn xanh.

“Vậy anh chạy nhanh đi thôi, cẩn thận đi làm muộn.”

“Cảm ơn.” Bạch Tranh gật đầu, thả phanh tiếp tục đi về phía trước. Công nhân vệ sinh đứng phía sau sau khi xe rời đi, ra sức múa may cây chổi, nhiệm vụ sáng nay của anh ta chỉ còn mỗi đoạn đường cuối cùng này, vừa rồi chiếc xe chặn đứng chỗ rác sáng nay anh ta vừa quét, may là cái xe kia đã chạy đi rồi, bằng không anh ta cũng không kịp về nhà ăn bữa sáng sáng.

Tâm trạng của Bạch Tranh có vẻ đặc biệt tốt, anh mở mui xe, để ánh mặt trời và bóng cây không trở ngại lọt vào phía trong, trong ánh nắng anh cười về mặt đầy thỏa mãn.

Còn biết xin lỗi, tính ra cậu còn có lương tâm.

Tâm trạng giống như Bạch Tranh còn có cha mẹ Bạch, bọn họ không bình tĩnh được như Bạch Tranh, vừa ra khỏi phòng ăn, Lý Dung liền trực tiếp nhào vào lòng ngực chồng mình: “Lão bạch, Tiểu Xuyên, trong lòng Tiểu Xuyên có chúng ta đúng không?”

“Đương nhiên, giáo sư Phùng không phải đã sớm nói rồi sao, chỉ là Tiểu Xuyên không biết cách biểu đạt thôi, chứ thật ra cái gì nó cũng biết.” Hốc mắt Bạch Quốc Du cũng nóng lên, mặc dù giáo sư Phùng đã từng nói thế, nhưng nhiều năm như vậy, ngoại trừ phần nộ, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy cảm xúc đặc biệt nào khác trên mặt Bạch Xuyên, càng đừng nói để ý đến họ. Bây giờ đã cảm nhận được rõ ràng Bạch Xuyên để ý tới, Bạch Quốc Du chỉ cảm thấy so với lúc đưa Dật Phong ra thị trường còn khiến cho ông cao hứng hơn.

“Trong lòng Tiểu Xuyên không chỉ có mẹ và Tiểu Nhã, mà còn có cả chúng ta.” Lý Dung cực kỳ vui mừng.

“Ừ.”

“Thật tốt!”

Mộc Tiểu Nhã không biết một câu xin lỗi xấu hổ như thế của Bạch Xuyên lại đánh sâu vào lòng ba người Bạch gia như vậy, cô đưa Bạch Xuyên lên xe, sau đó cũng trực tiếp đi làm. Tới văn phòng rồi, Mộc Tiểu Nhã liền đến thẳng phòng làm việc, giày da cô làm cho Bạch Xuyên chỉ còn một chút nữa là có thể hoàn thành rồi, cô muốn làm xong nó trong hôm nay.

Bận rộn trong phòng làm việc đến giữa trưa, Mộc Tiểu Nhã rốt cuộc cũng hoàn thành khâu cuối cùng, cô vừa lòng thưởng thức trong chốc lát, muốn tìm một cái hộp giày để đóng gói, đợi thêm hai ngày nữa đến Thất Tịch sẽ tặng cho Bạch Xuyên như một món quà Thất Tịch. Nhưng cô tìm trong phòng làm việc nửa ngày cũng không thấy được cái hộp nào thích hợp.

Mộc Tiểu Nhã ôm giày ra khỏi phòng, hỏi Phuong Hủy: “Phuong Hủy, chúng ta có hộp giày định chế chưa?”

“Hộp giày định chế? Thôi xong, tớ quên mất rồi.” Phuong Hủy đột nhiên phản ứng lại.

“Không có hộp giày?” Mộc Tiểu Nhã còn chưa từ bỏ ý định.

“Không có đâu, giày định chế chắc chắn phải dùng hộp có chất lượng tốt, trước đó tớ tìm được mấy nhà những đôi giày không ưng lắm, sau đó lại quên mất luôn.” Phuong Hủy nhìn thoáng qua giày trong tay Mộc Tiểu Nhã, kinh hi hoi, “Làm xong rồi?”

“Ừ.” Mộc Tiểu Nhã cười gật đầu.

“Cho tớ xem nào.” Phuong Hủy thò đầu lại gần, lấy giày từ trong tay Mộc Tiểu Nhã lại, sau đó đi ra ngoài nơi có ánh sáng tốt hơn để đánh giá, bộ dáng khắc nghiệt y như một giáo viên chuyên nghiệp đang sửa chữa bài tập, “Đường may này, keo dính này, tay nghề này... gần như đã đuổi kịp sư phụ già trong xưởng công tác mười mấy năm của cậu tớ rồi đó.”

“Nào có lợi hại như thế.” Mộc Tiểu Nhã vẫn tự hiểu lấy mình, ở phương diện thiết kế cô còn có chút thiên phú, nhưng loại chuyện như tay nghề này, nếu không có sự tích lũy lâu dài trong quá trình làm việc thì không thể nhanh chóng trưởng thành được. Cô cũng vì đời trước nên có thêm bốn năm tích góp được chút kinh nghiệm mà thôi, không so được với sư phụ già mười mấy năm trong nhà xưởng.

“Tớ thấy cái tay nghề này của cậu, khi nào chúng ta định chế cũng không cần phải mời sư phụ già đâu, dứt khoát để cậu làm đi.” Phuong Hủy nói.

“Cậu muốn tớ mệt chết à.” Cô chỉ làm đôi giày này cho Bạch Xuyên mà đã mất cả tuần, nếu về sau mỗi đôi giày của phòng làm việc đều do cô làm, cô lại chẳng quá bận rộn đi.

“Biết ngay cậu không muốn.” Phuong Hủy cũng chỉ là nói giỡn mà thôi, “Đây cũng coi như là đôi giày đầu tiên văn phòng chúng ta định chế ra, đợi chút tớ bảo Tiểu Tân lại đây chụp một tấm để chúng ta đăng trên trang web. Còn đôi giày cao gót của mẹ chồng cậu khi nào thì xong? Cũng đăng lên đó luôn.”

“Cuối tuần đi.” Mộc Tiểu Nhã tính toán một chút thời gian.

“Giày tốt thế này, nên xứng với cái hộp sang trọng.” Phuong Hủy chống cằm suy nghĩ trong chốc lát nói, “Tớ lại đi tìm mấy thương nhân nữa nói chuyện.”

“Chờ cậu nói xong rồi mang về đây thì không biết đến khi nào, tớ ra ngoài mua một cái hộp giày vậy.”

“Mua hộp giày thì không có logo xinh đẹp nhà chúng ta.”

“Không sao, mang về tớ sẽ vẽ một cái.” Đôi giày này là đưa cho Bạch Xuyên, Mộc Tiểu Nhã cũng không quá cố chấp rằng nhất định phải có logo của văn phòng trên đó, nhưng thấy Phuong Hủy chấp nhất như thế, cũng không sao. Dù gì cô cũng có bản lĩnh hội họa, vẽ một cái logo văn phòng lên hộp giày là việc rất đơn giản.

“Aizz, cậu chờ một chút...” Hình như Phuong Hủy lại nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên xoay người đi vào trong, chỉ lát sau đã ôm ra bốn năm cái hộp giày đủ loại màu sắc.

“Đây là mấy cái hộp mẫu trên mạng tớ đã bàn bạc với mấy thương nhân kia, mặt trên đều không có logo, hơn nữa còn là thuần sắc, cậu nhìn xem có thể sử dụng được không.” Phuong Hủy nói.

Mộc Tiểu Nhã sờ từng cái, cuối cùng lựa chọn một hộp giày màu xanh biển, nói: “Cái này cũng không tệ lắm.”

“Được đó, chọn đúng cái đắt nhất.” Phuong Hủy cười.

“Bao nhiêu tiền?” Mộc Tiểu Nhã tò mò, không biết hộp giày đắt nhất có thể lên đến bao nhiêu tiền.

“Một trăm.”

“Một hộp giày một trăm?” Mộc Tiểu Nhã không thể tin nổi.

“Đúng đấy, đừng xem nó như cái hộp giấy, nhà sản xuất nói đây là hộp giày PITAILA chuyên dụng, dùng cái công nghệ đặc biệt gì đó, dù sao tớ cũng không hiểu.” Phuong Hủy giải thích, “Nhưng mà tớ cũng rất thích hộp giày này, nhưng lại quá đắt nên chưa đưa ra quyết định.”

“Là rất đắt.”

“Đúng không, thêm khoản đóng dấu nhãn hiệu, kiểu gì người ta cũng thu thêm phí.”

“Còn thu à...” Thương nhân bây giờ đều tàn nhẫn vậy sao?

“Tớ nghĩ lại đã, hộp giày này cứ để cho cậu dùng trước.” Phương Hủy đem mấy hộp giày khác đặt chồng lên một bên, “Lát nữa tớ sẽ xem thêm mấy nhà, dù sao tạm thời chúng ta cũng chưa bắt đầu định chế.”

“Được.” Đúng là cũng không vội dùng.

Mộc Tiểu Nhã lấy hộp giày, bọc giày da vào một bộ chống bụi, sau đó thật cẩn thận cất vào hộp giày. Phía dưới hộp giày xanh biển in hoa văn chìm, dùng tay sờ lên có thể cảm giác được lớp hoa văn phập phồng phía dưới, kỳ thật không cần cố ý về logo làm gì, chỉ để hộp giày như vậy cũng đã rất đẹp rồi. Nhưng nếu đã đồng ý với Phương Hủy, Mộc Tiểu Nhã vẫn cân nhắc tới việc vẽ thêm logo. Cô nhìn mặt ngoài hộp giày bóng loáng sạch sẽ, suy nghĩ một lúc đã có ý tưởng, sau đó đứng dậy vào phòng làm việc lấy Propylene ra.

Propylene là một loại thuốc màu có thể trực tiếp bôi lên giày và quần áo, màu sắc tươi sáng và không dễ phai màu. Trước kia khi đi học Mộc Tiểu Nhã rất thích dùng Propylene vẽ một số hoa văn nhỏ trên giày trắng. Bằng cách này, chẳng những giả quần áo rẻ hơn mà còn có thể duy trì được sự cá tính.

Mộc Tiểu Nhã cũng không muốn vẽ hộp giày quá sức tường tượng, cô chọn màu vàng vẽ logo văn phòng lên giữa hộp giày, sau đó cô lại viết ba chữ đơn giản ở phía dưới:

To: Bạch Xuyên

Cuối cùng, cô viết con số 001 rất nhỏ cùng với chữ ký của mình ở góc dưới cùng của chiếc hộp.

“Phương Hủy, cậu lại đây nhìn xem, như vậy được không?” Mộc Tiểu Nhã gọi Phương Hủy lại thưởng thức kiệt tác của mình.

“Cậu vẽ xong rồi?” Phương Hủy bùng cả phê chạy tới, nhìn một lúc sau đó nhướng mày nói, “Cậu dùng Propylene vẽ à?”

“Đúng vậy, dùng màu chì thì màu sắc lên không được tươi.” Mộc Tiểu Nhã giải thích.

“Cái này được đó, không dễ phai màu, hơn nữa nhìn còn xa hoa cao cấp.” Ánh mắt Phương Hủy lại di chuyển đến góc dưới của hộp, hỏi: “001, có ý gì?”

“001, có nghĩa là đôi giày đầu tiên Mộc Tiểu Nhã tớ định chế.”

“Cũng có nghĩa Bạch Xuyên là khách hàng đúng không?” Phương Hủy cạ lời, “Một hộp giày cậu cũng có thể khoe ân ái, không ai vậy hết.”

“Tớ không có.” Mộc Tiểu Nhã dờ khóc dờ cười, “Tớ chỉ đơn thuần muốn ký một cái thôi.”

“Đơn thuần muốn ký?” Phương Hủy liếc mắt nhìn con số cùng chữ ký phía dưới góc bên phải, đột nhiên vỗ đùi nói, “Chủ ý này được nha, bằng không vẽ sau trên hộp giày của chúng ta đều viết một con số cùng chữ ký. Để mỗi hộp giày đều được đánh số và có chữ ký của nhà thiết kế, giống như mỗi viên kim cương đều được đánh số vậy? Đúng rồi, cứ làm như thế đi, sao trước kia tớ lại không nghĩ tới cơ chứ.”

“Có quá khoa trương không?” Mộc Tiểu Nhã nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không khoa trương, kim cương châu báu trong cửa hàng cũng chỉ mới trên dưới một vạn, người ta còn đánh số khác nhau. Giày của chúng ta tốt xấu gì cũng ba vạn một đôi đấy.” Phương Hủy phản bác.

“Được rồi, chờ cậu bán ra rồi nói sau.” Sợ đến lúc công ty khai trương đã nhiều năm, mà con số được đánh dấu kia vẫn dùng ở một chữ số, vậy mới đáng xấu hổ đó.

“Tính Thất Tịch tặng Bạch Xuyên à?” Sắp tới chính là Thất Tịch, Phương Hủy không cần hỏi cũng có thể đoán được.

“Đúng vậy.” Cho nên cô mới vội vàng đi tìm hộp giày.

“Thế chắc sẽ chuyển nhà sau hôm đó hả?”

“Cuối tuần này dọn rồi.”

“Ồ được đấy, mấy cái cây tớ định đưa cho cậu có lẽ đến hôm đấy cũng chọn xong, vừa lúc cuối tuần cùng nhau đưa qua đó, cho nhà cậu thêm ấm áp.”

“Nếu không... cậu đến trước hai ngày?” Mộc Tiểu Nhã nhỏ giọng thương lượng.

“Vi sao?” Phương Hủy khó hiểu.

“Hắc hắc hắc... Tiểu Xuyên không thích có người đến nhà mới của chúng tớ.” Mộc Tiểu Nhã cười về mặt lấy lòng.

“... Cậu.” Phương Hủy im lặng, về mặt u oán, “Vậy cậu giúp tớ chuyển lời cho anh ấy, tớ cũng không thích anh ấy tới phòng làm việc của tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mắc Hội Chứng Bác Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

